ເລື່ອງເລ່າ ກ່ອນຟ້າສາງ

เรื่องเล่าก่อนฟ้าสาง

เรื่องและภาพ ริมา

เรื่องเล่าก่อนฟ้าสาง

เรื่องและภาพ วิมา

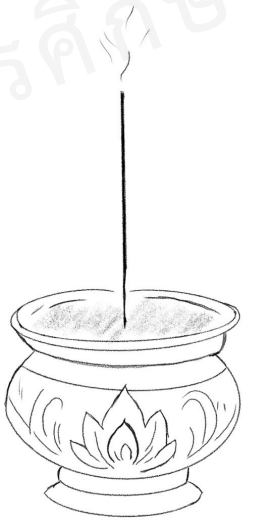

ต้นฉบับ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2567

เรื่องเล่าก่อนฟ้าสาง

เรื่องและภาพ : จิตต์พิศุทธิ์ จันทคาม

วรรณกรรมเยาวชนแนวคติชาวบ้านสำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา: ผศ. รพินทร (ณ ถลาง) คงสมบูรณ์
ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์
อ. ดร. ธันยา พิทธยาพิทักษ์
อ. อนุสรา ดีไหว้
อ.ดร พิชญา นิลรุ่งรัตนา

ติดต่อ
เบอร์โทรศัพท์ ๐๘๙-๔๕๗-๒๓๘๗
อีเมล sarenajitpisut@gmail.com

คำนำ

ในโลกที่หมุนเวียนไปด้วยเหตุผลและความเชื่ออันหลากหลายยังมีถ้อยคำเก่าแก่ที่ล่องลอยข้ามกาลเวลา เรื่องเล่าของผู้เฒ่า บทขับขานของแผ่นดิน เสียงกระซิบจากสายลม และเงาสะท้อนของจิตวิญญาณผู้คน

วรรณกรรมเรื่องสั้นรวมพิธีกรรมพื้นบ้านสิบเรื่องในเล่มนี้เปรียบดั่งสะพานที่ทอดผ่านม่านหมอกแห่งวันวาน บางเรื่องอาจดูเหลือเชื่อบางเรื่องอาจฟังคล้ายตำนานไกลโพ้น แต่ไม่ว่าเสียงเหล่านั้นจะจริงแท้เพียงใด

ผู้เขียนเพียงขอวิงวอนว่า หากท่านไม่เชื่อ ก็ไม่เป็นไร ขอเพียงเคารพ ให้เกียรติต่อความเชื่อและพิธีกรรมเหล่านี้ก็เพียงพอแล้ว

ขอให้ทุกท่านได้สัมผัสกลิ่นอายของวัฒธรรมท้องถิ่น และมองเห็นแสงเรืองรองจากศรัทธาที่หล่อเลี้ยงหัวใจผู้คนแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง...ในยามที่ท่านได้พลิกอ่านบทหนึ่งของเรื่องราวเหล่านี้ด้วยหัวใจที่เคารพในทุกเส้นทางแห่งความเชื่อ

ริมา
ผู้เขียน

ขอให้ท่าน...
สุขใจในบทกวี
ให้ทุกถ้อย ทุกถิ่นที่ มีชีวี
จะพรั่งพรู เป็นแสงดาว ยามราตรี
ร่วมสืบสาน มรดกนี้ มิสิ้นเอย

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

๑
เหยา

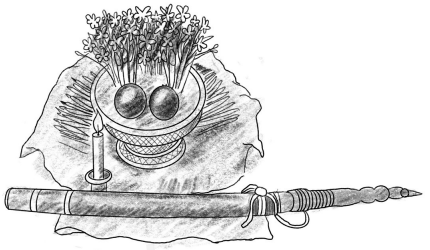

เสียงล้อรถบดกับถนนลูกรังดังสะท้อนในความเงียบ ไหมมองออกไปนอกหน้าต่าง รถโดยสารคันเก่ากำลังพาเธอเข้าสู่หมู่บ้านที่เธอจากมาเนิ่นนาน บ้านเกิดของเธอเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ทางภาคอีสาน รายล้อมไปด้วยทุ่งนาและป่า ถนนแคบคดเคี้ยวไปตามแนวต้นไม้ เส้นทางนี้ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไปเลย เธอถอนหายใจ หัวใจหนักอึ้งเมื่อคิดถึงสาเหตุที่ต้องกลับมา

“ยายป่วยหนักเด้อไหม หมอเพิ่นบอกรักษาบ่ได้แล้ว” (ยายป่วยหนักนะไหม หมอเขาบอกรักษาไม่ได้แล้ว)

เสียงของแม่ในโทรศัพท์ยังดังก้องในหัวของเธอ หมอบอกว่าไม่มีทางรักษายายได้อีกแล้ว ร่างกายของยายอ่อนแอลงทุกวัน เหลือเพียงลมหายใจแผ่วเบาที่รอวันดับสิ้น แต่แม่ของเธอไม่ยอมแพ้

“แม่สิพายายเหยา” (แม่จะพายายเหยา)

ไหมขนลุกทันทีที่ได้ยินคำนั้น พิธีเหยา คือพิธีกรรมโบราณของคนภูไท เชื่อกันว่าสามารถช่วยรักษาคนป่วยหนักได้โดยการสวด “เหยา” อ้อนวอนต่อดวงวิญญาณให้ช่วยเหลือแต่ไหมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้เธอเติบโตมาในเมืองเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ โลกของเธอคือวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ไสยศาสตร์ แต่เพราะเป็นยาย ไหมจึงกลับมาบ้านอีกครั้ง

รถโดยสารแล่นเข้าสู่เขตหมู่บ้าน เสียงล้อบดกับถนนลูกรังทำให้ไหมสะดุ้งจากภวังค์ ท้องฟ้าเย็นย่ำ สีเทาหม่นของก้อนเมฆบดบังแสงอาทิตย์ เส้นทางที่ทอดยาวเข้าสู่หมู่บ้านยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อหลายปีก่อน ข้างทางเป็นทุ่งนาแห้งแล้ง มีเพียงต้นตาลสูงชะลูดที่ตั้งตระหง่านเรียงราย

ไหมหันมองรอบตัว สองข้างถนนมีบ้านไม้เก่า ๆ ตั้งเรียงราย ทว่ามันเงียบจนผิดปกติ ไม่มีเด็กวิ่งเล่น ไม่มีเสียงหมาเห่า ไม่มีแม้แต่ควันไฟจากเตาหุงข้าว เธอจำได้ว่าแต่ก่อนหมู่บ้านนี้เคยมีชีวิตชีวากว่านี้ ตอนเด็ก ๆ เธอชอบวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ ตามตรอกซอกซอย เสียงหัวเราะเคยดังก้องไปทั่ว ทว่าตอนนี้มันเหมือนหมู่บ้านที่ถูกทิ้งร้างไปแล้วครึ่งหนึ่ง สายตาของไหมกวาดไปตามบ้านเรือนบางหลังถูกปล่อยร้าง ฝุ่นจับหนาเตอะ หน้าต่างปิดสนิทเหมือนไม่มีใครอยู่มานาน

ไหมรู้สึกถึงสายตาเย็นเยียบบางอย่างจ้องมองมา ไหมตัดสินใจหันไปมองข้างทาง เห็นหญิงชราในชุดผ้าถุงยืนอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ดวงตาฝ้าฟางของแกจ้องมาที่ไหมโดยไม่กะพริบ ริมฝีปากซีดขยับพึมพำเหมือนกำลังพูดอะไรสักอย่างไหมใจหวิวรีบเบือนหน้าหนี สูดหายใจลึกแล้วเร่งฝีเท้าระหว่างทาง มีชาวบ้านอีกสองสามคนเดินผ่าน พวกเขาหันมามองไหม ทว่ากลับไม่มีใครเอ่ยทักทาย ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้า มีเพียงดวงตาที่เต็มไปด้วยความแปลกแยกมันทำให้ไหมรู้สึกว่าเธอ ไม่เป็นที่ต้อนรับ

ไหมเดินมาเรื่อย ๆ จนถึงบ้านของยาย ไหมยืนนิ่งอยู่หน้าประตู สายตาของเธอมองไปยังต้นไทรขนาดใหญ่ที่ยืนต้นอยู่ข้างบ้านเธอจำได้ดีว่าต้นไทรนี้อยู่มาตั้งแต่เธอเกิด กิ่งก้านของมันแผ่ขยายกว้างใหญ่ ใบดกหนาทึบจนแสงแดดลอดผ่านไม่ได้ แต่วันนี้มันดูแปลกไปเถาวัลย์ของมันย้อยลงมาถึงพื้น รากอากาศห้อยระโยงระยางเหมือนอวัยวะบางอย่างที่กำลังจะเอื้อมมาคว้าเธอไว้ และที่น่าแปลกไปกว่านั้นใต้ต้นไทร มีกองข้าวดิบและไข่ตอกวางอยู่บนใบตอง

สภาพเหมือนเพิ่งวางไว้ไม่นาน ข้างกันมีถ้วยน้ำสีขุ่นและธูปปักอยู่กลางดิน ไหมก้าวเข้าไปในบ้าน กลิ่นธูปฉุนจนเธอต้องยกมือขึ้นปิดจมูก ภายในบ้านมืดทึบ ทั้งที่น่าจะมีแสงเข้ามาบ้างจากหน้าต่าง แสงไฟดวงเดียวที่ส่องสว่างมาจากตะเกียงเก่า ๆ บนโต๊ะทำให้ทุกอย่างดูสลัวราวกับไม่มีใครอยู่บ้าน

เธอเดินผ่านห้องโถงไปยังห้องของยาย ประตูเปิดแง้มอยู่ร่างผอมแห้งของยายนอนนิ่งอยู่บนฟูกในห้อง แม่ของไหมนั่งอยู่ข้างเตียง มือหนึ่งจับมือของยายไว้แน่น

“แม่...” ไหมเอ่ยเสียงเบา แม่หันมามองเธอ ใบหน้าเต็มไปด้วยความกังวลดวงตาลึกโหลจากความเหนื่อยล้า

“มาฮอดแล้วบ่ ไหม” (มาถึงแล้วเหรอไหม) แม่พูดเสียงแผ่วเบา ไหมเดินเข้าไปใกล้สายตามองยายที่นอนนิ่งผิวหนังของยายซีดเซียวจนเกือบเป็นสีเทา หนังตาบางจนเห็นเส้นเลือดจาง ๆ ขึ้นมา มือที่เหี่ยวย่นสั่นไหวเบา ๆ ทุกลมหายใจของยายดูเหมือนต้องออกแรงมากกว่าปกติ

“เป็นหนักขนาดนี้เลยเหรอแม่” แม่พยักหน้าช้า ๆ ก่อนจะถอนหายใจหนัก

“หมอบอกว่าอยู่ได้อีกบ่คน” (หมอบอกว่าจะอยู่ได้อีกไม่นาน) น้ำเสียงของแม่อ่อนเบาลง

“คืนนี้แม่สิคุยกับหมอว่าเฮาสิเหยาให้ยาย” (คืนนี้แม่จะคุยกับหมอว่าแม่จะให้เขาเหยาให้ยาย)

ไหมตกใจเมื่อได้ยินคำนั้น เธอเคยได้ยินเรื่องพิธีเหยาตอนเด็กแต่ไม่เคยเห็นกับตาตัวเองสักครั้ง แม่เคยบอกว่าเป็นพิธีกรรมโบราณของคนภูไท ที่เชื่อว่าสามารถเรียกพลังจากวิญญาณมาเยียวยาคนป่วยได้ แต่เธอก็รู้ว่าหลายครั้งมันเป็นแค่ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลและบางครั้งมันอาจจะทำให้เกิดเรื่องไม่ดีตามมาได้

“แต่แม่...” ไหมลังเล “หมอเพิ่นก็บอกแล้วเฮาว่ารักษาบ่ได้” (หมอเขาก็บอกแล้วว่าเรารักษาไม่ได้)

“ไหม บ่ต้องเว้าหลาย ยังไงมื้อนี้เฮาก็สิเหยาให้ยาย” (ไหม ไม่ต้องพูดมาก

ยังไงวันนี้แม่ก็จะเหยาให้ยาย)

ท้องฟ้ามืดสนิท มีเพียงแสงจากพระจันทร์เสี้ยวที่ส่องลงมากระทบลานบ้าน หมู่บ้านที่เงียบอยู่แล้วยิ่งเงียบกว่าปกติจนไหมรู้สึกอึดอัด ชาวบ้านประมาณสิบกว่าคนนั่งล้อมเป็นวงกลมอยู่กลางลานบ้าน รอบ ๆ ถูกกั้นด้วยสายสิญจน์ ตรงกลางบ้านมีฟูกที่ยายของไหมนอนอยู่ ผ้าขาวบางถูกคลุมร่างไว้จนดูคล้ายร่างไร้วิญญาณ ยายของไหมนอนนิ่งอยู่บนฟูก มีเพียงเสียงลมหายใจแผ่ว ๆ ที่ยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่ ข้างยายมีชายชรารูปร่างผอมสูง ดวงตาลึกโหล ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยของกาลเวลา สวมเสื้อผ้าพื้นเมือง มีผ้าขาวม้าสีแดงขาว ผูกเอวนั่งขัดสมาธิอยู่ข้าง ๆ นี่คือ ตาผวน หมอเหยาคนเดียวที่เหลืออยู่ในหมู่บ้านเรา มือหยาบกร้านของเขาหยิบสายสิญจน์ขึ้นมาพันรอบข้อมือยาย ชาวบ้านสิบกว่าคนนั่งล้อมวงกันแน่น ไม่มีใครพูดคุยกัน ดวงตาทุกคู่จ้องมองไปยังร่างของยายด้วยความเคร่งขรึม ไหมรู้สึกได้ถึงความกดดันบางอย่างในอากาศ อุณหภูมิรอบตัวเหมือนลดต่ำลง ทั้งที่ไม่มีลมพัดผ่านมา ตาผวนเริ่มขับลำไหว้ครูบาอาจารย์เสียงของเขาแหบพร่าดังก้องไปทั่วลานบ้าน

เชิญหมอโหลงห้อมาลงเห้อเป็นเจ้า เชิญหมอเฒ่ากะเห้อให้เต็มหน้า
เด้อไท เฮาเอ่ย ลงมาเดอมาแปลงบ้านเห้อมันเฮิง แปลงเมิงเฮาเห้อมันฮุ่ง
ลงมาเด้อกินข้าวปุ้นน้ำปัดไล่ลาด กินข้าวปาดนั้นน้ำไลเลย
ลงมาเด้อกินข้ามต้มนั้นเส้อ น้ำตาล ข้าวหวานนั้นเส้อน้ำอ้อย
ลงมาเด้อเฮืดตามฮีตแม่เฮาดู ตามคูนั้นแม่เฮา กล่าว ลงมาเด้อคั้น
ผู้แก่นั้นเห้อออกก่อน ผู้อ่อนนั้นย้อนนำหลัง เด้อไทเฮาเอ่ย

(พวกเราชาวไทเอ๋ยลงมาเถิด มาช่วยเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองทำให้บ้านเมืองของเราสว่างไสวและมั่งคั่งลงมาเถิดมากินข้าวขนมจีนชำระล้างสิ่งไม่ดีกินข้าวปาดน้ำชำระให้สะอาดหมดจดลงมาเถิด กินข้าวต้มนั้นเถิดกินน้ำตาล ข้าวหวานนั้น กินน้ำอ้อยลงมาเถิด ปฏิบัติตามจารีตประเพณีของบรรพบุรุษตามวิถีที่แม่ของเราเคยกล่าวไว้ลงมาเถิด ให้ผู้เฒ่าผู้แก่เดินนำมาก่อน ส่วนผู้อ่อนวัยให้ตามมาภายหลังพวกเราชาวไทเอ๋ย)

เสียงสวดต่อเนื่องเป็นจังหวะตาผวนขับลำไหว้ครูบาอาจารย์เสร็จก็เริ่มพิธีเหยาโดยการถามผีบรรพบุรุษเรื่องการป่วยของยาย

เอ้าละเด้อ คั้นว่าสาธุเด้อ พญาแถนเพิ่นอยู่เทิงฟ้า ครูเพิ่นอยู่ทางนอก
คั้น เดี๋ยวนี้เชิญเด้อ คันดูรู้ตากันไร้ ป่วไข้เบิ่งดู คั้นเดี๋ยวนี้ เชิญเด้อ
ตั้งแต่นงนาง หล่าสุชาดาคนต่าง คั้นเข้ามาฮ่วมห้อง
ให้เจ้าฮ้องปวดกุ้มหู หลับตาหล่ะเอ้าตั้งแต่พวกเพิ่นกล้า
พวกหมู่กล้าเพิ่นเคยลงมาเทียมเฮาบาดนี้

(เอาละนะ หากจะให้เป็นมงคล พญาแถนท่านอยู่บนฟากฟ้า ครูบาอาจารย์ท่านอยู่ภายนอกนั้น บัดนี้ขอเชิญมาเถิดหากดวงตาพอจะมองเห็น ขอให้ช่วยตรวจดูอาการป่วยไข้ บัดนี้ขอเชิญมาเถิดตั้งแต่นงนางสุชาดา ผู้มีบุญจากแดนไกล เมื่อเข้ามาสู่พิธีกรรมนี้ ขอให้เจ้ารับรู้ถึงอาการป่วยไข้ให้เจ้า ร้องบอกถึงสิ่งที่เจ็บปวด กุมหูแล้วหลับตาเสีย ตั้งแต่เหล่าผู้กล้าทั้งหลายผู้ที่เคยลงมาช่วยเหลือพวกเราในยามทุกข์ยาก บัดนี้ ขอให้พวกท่านมาร่วมอยู่กับเราเถิด)

ชาวบ้านบางคนเริ่มขยับตัวตาม จังหวะเสียงแคนราวกับถูกชักนำเข้าสู่ภวังค์ อากาศรอบตัวเย็นขึ้นอย่างน่าประหลาด ทั้งที่ลมหายใจของเธอควรจะอุ่น แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนหมอกเย็น ๆ กำลังลอยคลุ้งรอบตัวแล้วเธอก็ได้ยินเสียงบางอย่าง เสียงกระซิบแผ่วเบา ดังแทรกเข้ามาในเสียงสวดเสียงที่ไม่ใช่ของตาผวน และไม่ใช่ของชาวบ้าน ใช่ เสียงหัวเราะ มันคือเสียงหัวเราะ ไหมสะดุ้งหันมองรอบตัว แต่ดูเหมือนไม่มีใครจะได้ยินทุกคนยังคงตั้งใจในการทำพิธีต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่อยู่ ๆ ร่างของยายก็กระตุกแรง ตาผวนเปลี่ยนจังหวะเสียงสวด มือทั้งสองข้างยกขึ้นเหนือศีรษะแล้วเป่าลมออกจากปากเสียงดัง

บรรยากาศในคืนพิธีเหยาเต็มไปด้วยเสียงสวดที่สะท้อนก้องในอากาศ หมอเหยาก้มลงเป่าลมเย็นเฉียบใส่หน้าผากของยาย พลางร่ายบทสวดเป็นจังหวะหนักแน่น ไหมนั่งมองภาพตรงหน้าอย่างตึงเครียด หัวใจเธอเต้นรัวเร็ว ไม่รู้เพราะความตื่นเต้น หรือเพราะความหวาดกลัวกันแน่ แล้วไม่นานยายก็ลืมตาขึ้น เธอสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ ร่างผอมแห้งไอออกมาเป็นชุด ๆ ก่อนจะยันกายลุกขึ้นนั่งราวกับคนปกติ

“แม่!” แม่ของไหมโผเข้ากอดหญิงชรา น้ำตาไหลพรากด้วยความดีใจ ชาวบ้านพากันอ้าปากค้าง หลายคนอุทานด้วยความเหลือเชื่อ พวกเขาต่างเชื่อว่าพิธีเหยาทำให้ยายของไหมรอดกลับมาได้จริง ๆ ไหมมองยายด้วยความตกใจ ยายที่เพิ่งลุกขึ้นนั่งหันมามองเธอ ดวงตาที่เคยพร่ามัวของยายเป็นประกายขึ้นอย่างผิดปกติ ริมฝีปากที่แห้งแตกก่อนหน้านี้ กลับดูมีเลือดฝาดขึ้น

“ยายเป็นจั่งได๋แน” (ยายเป็นยังไงบ้าง) หมอเหยาถามเสียงเข้ม

ยายเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วเบา “บ่เป็นหยังแล้ว” (ไม่เป็นอะไรแล้ว)

คำพูดของยายทำให้ชาวบ้านที่มุงดูอยู่พากันส่งเสียงแตกตื่น บางคนพนมมือไหว้หมอเหยา บางคนถอนหายใจโล่งอก แต่ไหมกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกไป สายตาของยายที่จ้องมองเธอ มันดูไม่เหมือนยายของเธอเลยแต่ไหมกลับรู้สึกคุ้นสายตานั้นอย่างบอกไม่ถูก สายตาคู่นั้นเป็นสายตาที่ไหมเคยสบตามาก่อนแน่นอน

หลังจากคืนพิธีเหยา ทุกอย่างดูเหมือนจะกลับคืนสู่สภาพปกติอย่างไม่น่าเชื่อ ยายที่เคยซูบผอม ไร้เรี่ยวแรง และแทบขยับตัวไม่ได้ กลับมานั่งพูดคุยกับแม่และไหมได้เหมือนเดิม เสียงของยายไม่แหบแห้งเหมือนก่อน สีหน้าก็สดใสขึ้น แม้ร่างกายจะยังดูผอมกว่าเดิมอยู่บ้าง แต่แววตาของยายกลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวา มันดีเกินไปจนไหมอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้

แม่ดีใจจนออกหน้าออกตา เธอขอบคุณหมอเหยาและชาวบ้านที่ช่วยกันทำพิธีทุกคนต่างพากันชื่นชมว่าพิธีโบราณนี้ยังคงศักดิ์สิทธิ์ พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าความเชื่อของบรรพบุรุษยังคงมีพลัง

“เห็นบ่ เฮ็ดพิธีเหยาแล้ว ยายฟื้นขึ้นมาได้” (เห็นไหม ทำพิธีเหยาแล้ว ยายฟื้นขึ้นมาได้) แม่พูดด้วยรอยยิ้ม น้ำเสียงเต็มไปด้วยความปลื้มปิติไหมเพียงพยักหน้ารับนิด ๆ ใช่ ทุกอย่างดูเหมือนจะดีขึ้นจริง ๆ ยายเดินออกมานั่งตรงแคร่หน้าบ้านเหมือนเมื่อก่อน อากาศเย็นยามเช้าพัดเอากลิ่นดินชื้นและไอหมอกจาง ๆ มาปะทะผิว ไหมเห็นยายยกมือพนมขึ้น ก่อนจะพึมพำอะไรบางอย่างเบา ๆ เธอฟังไม่ออกว่ามันคืออะไร แต่ดูจากท่าทางแล้ว คงเป็นคำอธิษฐานหรือคำขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทุกอย่างดูเป็นปกติจนกระทั่งมีบางสิ่งเริ่มเปลี่ยนไป

ตอนกลางวันยายทำทุกอย่างเหมือนเดิม ไม่ว่าจะเดินออกไปคุยกับเพื่อนบ้าน นั่งฟังเพลงหมอลำจากวิทยุเก่า ๆ หรือแม้แต่ช่วยแม่รดน้ำต้นไม้หน้าบ้าน แต่พอตกกลางคืน ไหมเริ่มรู้สึกถึงบางอย่างที่ผิดปกติ ยายเปลี่ยนไปทุกครั้งหลังจากพิธีผ่านไป

พระอาทิตย์ตกดินคืนแรก ไหมตื่นมากลางดึกเพราะได้ยินเสียงแปลก ๆ เสียงเหมือนอะไรบางอย่างขยับตัวอยู่ในบ้านเธอลืมตา สายตามองผ่านมุ้งออกไปในความมืด บ้านทั้งหลังเงียบกริบ มีเพียงเสียงลมหายใจของแม่ที่นอนข้าง ๆ

เท่านั้นแต่เสียงนั้นยังคงอยู่ มันดังมาจากห้องยาย ไหมไม่กล้าลุกไปดู เธอคิดว่าอาจเป็นเสียงยายขยับตัวตอนนอนก็ได้ เธอก็ได้ยินเสียงกระซิบเบาๆ ฟังไม่ชัดเจนนัก แต่เป็นเสียงพึมพำต่ำ ๆ ราวกับกำลังสวดบางอย่าง ไหมขนลุกซู่ หัวใจเต้นรัว เธอพยายามข่มตานอนโดยไม่ขยับตัวไปไหน พอรุ่งเช้า เธอเดินไปดูยายในห้อง เห็นยายยังนอนอยู่ที่เดิมเหมือนเมื่อคืนนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

รุ่งเช้า ไหมและแม่ไปทำบุญที่วัด ซึ่งเป็นกิจกรรมที่พวกเขาทำเป็นประจำในช่วงเวลาว่าง ไหมเริ่มรู้สึกถึงเรื่องไม่ดีที่เกิดขึ้นภายในบ้าน ก็ตัดสินใจไปเพื่อความสบายใจของตัวเอง วัดในหมู่บ้านนั้นตั้งอยู่บนเนินเขาเล็ก ๆ รอบวัดเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่และเงียบสงบ ราวกับว่าเวลาผ่านไปช้า ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงระฆังที่ตีตามเวลา หรือเสียงของพวกนกที่มาร้องขับกล่อมกลางวัน วัดนี้เป็นสถานที่ที่เหมือนจะช่วยให้คนได้พบกับความสงบ แต่วันนี้ไหมรู้สึกว่าใจของเธอไม่สงบเลยแม้แต่น้อย หลังจากที่ทำบุญเสร็จ แม่จะไปหาแม่ชีที่อยู่ตรงลานวัด จึงให้ไหมกราบหลวงตาที่กำลังนั่งอยู่ในศาลา ท่านเป็นที่เคารพนับถือจากชาวบ้านหลายคน ท่านมักจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับชีวิตและความสงบในจิตใจ หลวงตามองไปที่ไหมอย่างช้า ๆ ท่านพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา

"มาหาอาตมา โยมมีเรื่องกังวลหรือ" ไหมสะดุ้งเล็กน้อย ไม่ได้คาดคิดว่าหลวงตาท่านจะพูดขึ้น ท่านทักขึ้นมาอย่างตรงประเด็นจนไหมไม่อาจปฏิเสธหรือหลบเลี่ยงได้

"หลวงตารู้เหรอคะ"

"วัยรุ่นเข้าวัดถ้าไม่โดนบังคับมากับผู้ใหญ่ก็คงมีเรื่องที่กำลังหาที่พึ่งอยู่ อาตมาพูดถูกไหม"

"หนูมีเรื่องไม่สบายใจนิดหน่อยค่ะหลวงตา ยายดูเหมือนจะดีขึ้นหลังจากพิธีเหยา แต่มันมีบางอย่างที่ไม่ถูกต้องค่ะ มันเหมือนกับว่ายายไม่ใช่ยายที่หนูรู้จักอีกแล้ว" หลวงตาเงียบไปครู่หนึ่ง

"พิธีเหยา มันเป็นพิธีโบราณ บางครั้งมันไม่เพียงแค่รักษา บางครั้งมันสามารถเชิญสิ่งที่เราไม่อยากให้เข้ามาในชีวิตของเราได้ การเชิญผีหรือสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์เข้ามา มันไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ"

"หลวงตารู้เรื่องนี้ด้วยเหรอคะ" ไหมถามด้วยความสงสัย

"อาตมาเคยได้ยินเรื่องราวเหล่านี้จากผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้าน พิธีเหยาไม่ได้เพียงแค่รักษา มันสามารถดึงดูดสิ่งที่อาจจะไม่ดีเข้าไปในร่างของผู้คนได้ และบางครั้งมันก็ทำให้วิญญาณไม่ดีที่รอโอกาสบางอย่างมาแทนที่ได้"

หลวงตาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ไหมรู้สึกเหมือนกับว่าหัวใจของเธอกำลังจะหลุดออกจากอก เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านั้นจากปากหลวงตา ท่านพูดเหมือนกับรู้ว่ามีอะไรบางอย่างที่เธอไม่ได้พูดออกมา

"สิ่งที่อยู่ในตัวยายของโยมอาจจะไม่ใช่สิ่งที่โยมรู้จัก มันอาจจะเป็นวิญญาณหรือผีบางตัวที่จะเข้ามา"

ความกลัวเริ่มปะทุขึ้นในใจจนไม่อาจฝืนไว้ได้ ไหมรู้สึกเหมือนมีน้ำหนักกดทับจิตใจ เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดีในตอนนี้ แต่คำพูดของหลวงตาทำให้เธอรู้ว่าเธออาจจะต้องเผชิญกับการตัดสินใจที่ยากที่สุดในชีวิต

"การที่จะกู้คืนสิ่งที่เสียไป บางครั้งเราต้องทำสิ่งที่ไม่อยากทำ แต่ถ้าไม่ทำมันจะสายเกินไป"

ไหมนั่งมองหลวงตาอย่างเงียบ ๆ น้ำตาคลอเบ้า รู้สึกเหมือนชีวิตของเธอกำลังอยู่ในความมืดที่ไม่รู้ว่าจะหลุดพ้นได้เมื่อไหร่

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น สติ สมาธิ ปัญญา เป็นสิ่งที่โยมควรจะมี หากโยมมีสามสิ่งนี้ไม่ว่าปัญหาใดที่ผ่านเข้ามาโยมจะสามารถผ่านมันไปได้"

หลังจากที่พระอาจารย์กล่าวคำเตือนนั้น ไหมรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบของเธอกำลังสั่นคลอน ทุกคำพูดของท่านเหมือนจะตอกย้ำความกลัวที่เธอไม่กล้าเผชิญหน้ามานาน ความกลัวที่ฝังลึกในใจ เธอไม่เคยคิดว่าเรื่องราวเหล่านี้จะมาถึงตัวเอง เพราะเธอเคยคิดว่าพิธีเหยาเป็นแค่เรื่องเก่าแก่ที่ไม่มีผลกับชีวิตคนในยุคนี้

แต่ตอนนี้ ทุกสิ่งที่ท่านพูดมันกลายเป็นความจริงที่เธอไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ระหว่างทางกลับบ้านหลังจากทำบุญที่วัด ไหมและแม่เดินไปด้วยกันในเส้นทางที่คุ้นเคย เสียงฝีเท้าของแม่ลูกดังสะท้อนในอากาศเย็น ในขณะที่พวกเธอเดินเข้าใกล้ทางแยกไปหมู่บ้าน ไหมเห็นหญิงชราผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างทาง หญิงชราคนนั้นดูเหมือนจะรออะไรสักอย่าง หญิงชรามีรูปร่างผอมแห้ง สวมเสื้อคอกระเช้า นุ่งผ้าถุงยาวจนถึงพื้น ผมยาวที่เหมือนขาดการดูแลมานาน ไหมหยุดเดินโดยไม่รู้ตัว เธอรู้สึกเหมือนถูกดึงดูดให้มองไปที่หญิงชราคนนั้น แม้ว่าจะไม่มีเสียงอะไร แต่ใจของไหมกลับสั่นสะท้าน ความรู้สึกไม่สบายใจเริ่มเข้ามาทันทีที่สายตาของเธอสบตากับหญิงชรา

หญิงชรามองมาและยิ้มให้ ไหมรู้สึกเหมือนรอยยิ้มของหญิงชรานั้นไม่ได้มีความอบอุ่นเหมือนรอยยิ้มของคนทั่วไป มันเหมือนกับรอยยิ้มที่ชั่วร้ายและมีเลศนัย รอยยิ้มที่ท้าทายความกลัวในใจของไหมจนไม่อาจหลบหนีจากมันได้ ทั้งหญิงชราและไหมยืนนิ่งอยู่ในความเงียบงัน ไม่มีคำพูดใด ๆ แต่ทั้งสองรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกประหลาดเกิดขึ้น

“บ่ต้องไปยุ่ม บ่ต้องไปเบิ่งมัน” (อย่าไปยุ่ง อย่าไปมองมัน) แม่ของไหมพูดก่อนที่เธอจะดึงแขนไหมให้เดินไปทางอื่น

“มันเป็นพวกเล่นของ แล้วของมันกะเข้าโตว” (มันเป็นพวกเล่นของ แล้วของมันก็เข้าตัว)

แม่จับมือไหมและเร่งฝีเท้าเดินต่อไป ไหมยังคงรู้สึกถึงความเย็นที่แผ่ซ่านเข้ามาในตัวจากการมองหญิงชราคนนั้น สายตาของหญิงชราเหมือนจะติดตามไปทุกย่างก้าว แม้ไหมจะพยายามหลบหลีกและมองไปทางอื่น สายตาที่หญิงชรามองไหม ไหมรู้สึกคุ้นอย่างบอกไม่ถูก

“ยายคนนั้นเพิ่นเป็นไผ” (ยายคนนั้นเขาเป็นใคร)

“อย่าถามมันเลย” แม่พูดเสียงทุ้มและค่อย ๆ ทิ้งระยะห่างจากหญิงชรา

“คนพวกนั้นเป็นพวกที่ไม่ควรยุ่งด้วย เพราะเมื่อไหร่ที่ของมันเข้าตัวแล้ว มันก็ไม่ใช่คนเหมือนเดิม”

ตลอดทางกลับบ้าน ความคิดของไหมยังวนเวียนอยู่กับหญิงชราผู้ที่เธอไม่รู้จัก แต่รู้สึกว่ามีบางอย่างเกี่ยวข้องมากกว่าที่แม่บอกไว้ จนกระทั่งกลับถึงบ้าน ไหมก็ยังรู้สึกถึงความไม่สบายใจที่สะสมอยู่ในตัว

เธอพยายามทำใจให้สงบแต่เสียงบางอย่างในหัวเธอก็ยังไม่ยอมหยุด เธอรู้สึกเหมือนว่ากำลังเข้าสู่บางสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง และตอนนี้มันใกล้เธอเข้ามาทุกทีแล้ว แม่ของไหมจัดการกับงานในบ้านตามปกติตั้งแต่ถึงบ้านแม่ไม่เคยพูดถึงหญิงชราหรือเรื่องที่เกิดขึ้นอีกเลย ไหมก็ไม่กล้าถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น เธอรู้สึกว่าถ้าเธอถามมากไป อาจจะได้คำตอบที่ไม่อยากรู้

ในคืนนี้ไหมตัดสินใจจะไปดูยายที่ห้อง เธอรู้สึกว่าต้องการดูว่าอะไรที่ทำให้เธอรู้สึกผิดปกติทุกครั้งที่เข้าห้องนั้น เมื่อเปิดประตูเข้าไป ยายยังอยู่บนเตียงและนอนหลับเหมือนเดิม อากาศในห้องเริ่มหนาวเย็นมากขึ้นจนไหมเดินไปที่หน้าต่างเพื่อจะปิดหน้าต่างให้สนิท แต่ขณะที่เธอกำลังจะดึงผ้าม่านลง สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นหญิงชราผู้ที่เธอพบตอนกลางวันยืนอยู่ที่หน้าบ้านของยาย หญิงชราที่ยืนนิ่ง ๆ อยู่กลางความมืดที่แผ่กว้าง หญิงชรายังคงสวมเสื้อคอกระเช้าและผ้าถุงยาวชุดเดิม แต่สิ่งที่ทำให้ไหมแทบหยุดหายใจคือ สายตาของหญิงชราคนนั้นที่จับจ้องมายังเธอ

หญิงชรามองไหมและดูเหมือนกับว่ากำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ออกมาจากริมฝีปากของหญิงชรา สายตาคู่นั้นทำให้ทุกอย่างรอบตัวของไหมหยุดนิ่ง เธอเหมือนถูกสะกดให้มองกลับไป ราวกับว่ามีมนต์บางอย่างกำลังบังคับให้เธอไม่สามารถหลบหนีจากการจับจ้องนั้นได้ไหมรู้สึกเหมือนความสุขของเธอกำลังจะหายไปอย่างช้า ๆ ทุกความรู้สึกที่เธอเคยมีกลับกลายเป็นความว่างเปล่า ความกลัวและความเศร้าท่วมท้นในใจจนแทบจะหายใจไม่ออก ร่างกายของเธอสั่นเทาในความหนาวเย็นและเสียงที่เธอไม่อยากได้ยินก็

เริ่มดังก้องในหู เสียงหัวเราะของหญิงชราดังขึ้น

“ไม่ใช่ เราตาฟาด” ไหมพึมพำกับตัวเอง พยายามหักห้ามใจและบอกตัวเองว่าเธอคงตาฟาดไปเท่านั้น แต่เสียงหัวเราะของหญิงชราก็ดังในใจเธออย่างชัดเจน เสียงนั้นดังก้องอยู่ในหูของไหม ทำให้ร่างกายเธอเหมือนจะเป็นอัมพาต ไหมรีบหันไปมองยายที่นอนอยู่บนเตียง แต่ไม่มีความผิดปกติอะไรเมื่อเธอหันกลับไปมองที่หน้าต่างอีกครั้ง หญิงชราก็หายลับตาไปแล้ว ราวกับว่าเธอไม่เคยอยู่ตรงนั้นเลย

เมื่อไหมหันกลับไปมองยายอีกครั้ง เธอเห็นยายเริ่มขยับตัวจากบนเตียงอย่างเชื่องช้า การเคลื่อนไหวของยายดูจะไม่ค่อยสมบูรณ์ ยายพยายามลุกจากเตียงอย่างช้า ๆ แต่ข้อมือและขาไม่สามารถขยับได้ตามต้องการ มือข้างหนึ่งพยายามจับขอบเตียงปลายนิ้วเกร็งเหมือนกับไม่สามารถควบคุมการขยับได้มือสั่นเล็กน้อยเหมือนกำลังพยายามดันตัวเองขึ้น แต่แขนกลับงอไปในทิศทางที่ไม่ควรจะเป็นเหมือนกำลังฝืนร่างกายตัวเองให้ตื่นจากการหลับลึก ร่างของยายเกร็งกระดูกและข้อต่อทุกส่วนดูจะไม่ยอมทำงานตามคำสั่งของสมอง แต่ในที่สุดยายก็ลืมตาขึ้น

“ยายคอแห้ง ไปตักน้ำให้ยายแด” (ยายคอแห้ง ไปตักน้ำมาให้ยายหน่อย)

“จ้ะยาย เดี๋ยวไหมมานะ” ไหมตอบด้วยเสียงสั่น

ความเงียบสงัดในบ้านยิ่งทำให้ความมืดรอบตัวไหมดูหนาแน่นขึ้นเมื่อเธอก้าวลงบันไดเพื่อไปหยิบน้ำให้ยาย อากาศที่เย็นยะเยือกเพราะเป็นบ้านปูนเมื่ออากาศเย็นพื้นบ้านก็จะเย็นตามอุณภูมิไฟทุกดวงในบ้านดับสนิท ยิ่งทำให้ทุกอย่างดูเหมือนจะจมหายไปในความมืด ขณะเดินไปหยิบน้ำข้างล่าง ไหมก็ได้ยินเสียงแปลก ๆ แว่วมา แต่เธอพยายามคิดว่ามันอาจจะเป็นเสียงลมที่พัดผ่านรอบบ้าน แต่เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้นไหมก็เริ่มรู้สึกผิดปกติทันที และสิ่งที่ทำให้เธอสะดุ้งคือเสียงที่เรียกชื่อของเธอจากหลังประตูเสียงที่ฟังเหมือนจะรู้จักเธอแต่กลับมาพร้อมกับน้ำเสียงที่ดุดัน เหมือนกำลังสั่งการให้เธอไปเปิดประตู

“ไหม...ไหมเปิดประตูให้หน่อย” เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มันดังก้องไปทั่วบ้าน เสียงนั้นไม่ใช่เสียงของคนที่เธอเคยรู้จัก ไหมตกใจจนมือสั่น ไม่กล้าตอบกลับ เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้รัวและหนักหน่วงมากกว่าเดิม เสียงนั้นทำให้ไหมรู้สึกเหมือนหัวใจของเธอกำลังจะหยุดเต้น เธอเริ่มคิดว่าใครกันที่กล้ามาเคาะประตูบ้านตอนกลางคืนแบบนี้และทำไมถึงเรียกชื่อของเธอถูกต้อง ไหมรู้สึกอยากหนี แต่นึกถึงคำที่หลวงตาบอกกับเธอไว้ ให้ตั้งสติแล้วทำใจให้สงบ ไหมพยายามตั้งสติให้ดีที่สุด เธอรีบวิ่งขึ้นบันไดกลับไปที่ห้องของยาย เธอหวังว่าเสียงนั้นจะหยุดไป หรือว่าอาจจะเป็นเพียงแค่การหลอกหลอนที่เกิดขึ้นจากความกลัวในใจของเธอเอง

ไหมใกล้จะถึงหน้าห้องของยาย เสียงที่คุ้นเคยได้ยินมาก่อนก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง เสียงวิทยุของยาย มันดังขึ้นมาจากในห้อง เป็นเพลงที่ทำนองคุ้นหูแต่เนื้อเพลงกลับไม่เคยได้ยินมาก่อนเสียงแคนดังอยู่ในเพลงนั้นพร้อมกับเสียงร้องที่ไหมไม่เข้าใจภาษาแม้แต่น้อย ทว่าเสียงนั้นกลับดังคงที่และก้องออกมาจากในห้อง

แล้วสิ่งที่ทำให้ไหมสะท้านไปทั้งร่างคือภาพที่เห็นผ่านประตูห้องยาย ยายของเธอยืนอยู่ในห้องท่ามกลางความมืด ประกายแสงจากวิทยุและแสงไฟจากหัวนอนทำให้เห็นเงาของท่านที่เริ่มกระตุกไปตามจังหวะเพลง ยายยืนนิ่งและเริ่มขยับร่างกายไปทางหน้าต่าง ยายไม่ได้เดินไปในท่าทางปกติแต่กำลังร่ายรำไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า ไหมรู้สึกเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเธอหยุดเคลื่อนไหว หัวใจของเธอแทบจะหยุดเต้น เมื่อสายตาของเธอประสานกับยายที่ตอนนี้ไม่เหมือนเป็นยายของเธออีกต่อไป เสียงวิทยุดังกระหึ่มไปทั่วทั้งห้อง บรรยากาศในบ้านเย็นยะเยือก ไหมไม่สามารถขยับตัวได้ รู้สึกเหมือนร่างกายถูกตรึงให้ยืนอยู่ในที่เดิม เพียงแค่ยืนมองสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในห้องนั้น ความกลัวและความสงสัยรวมตัวกันในใจของเธอจนแทบจะทนไม่ไหว ไหมยืนอยู่ที่ปลายประตูห้องยาย หัวใจของเธอกระตุกไม่หยุดเมื่อสายตาของเธอยังคงจับจ้องไปที่ยายที่ยืนรำอยู่กลางห้อง ความรู้สึกที่ปั่นป่วนในใจของเธอเริ่มกลายเป็นความหวาดกลัวที่ไม่

สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ ท่าทางการรำของยายไม่เหมือนคนปกติเลย มันช้าในทุกการเคลื่อนไหว เสียงวิทยุที่ดังขึ้นก็กลายเป็นพื้นหลังของความสยดสยองนั้น มันกลายเป็นเสียงสะท้อนที่ทำให้ไหมรู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในโลกที่ไม่สามารถควบคุมอะไรได้อีกต่อไป

“ยาย...” ไหมเรียกเสียงแผ่ว เธอพยายามฝืนก้าวขาเข้าไปใกล้ ๆ แต่เมื่อเธอพูดคำนี้ออกไป ร่างของยายก็หยุดชะงักไปในทันที ท่านหันมามองไหมด้วยดวงตาที่ว่างเปล่า ไม่มีประกายของความอบอุ่นอีกต่อไป ดวงตาที่เคยแสดงความรักให้กับเธอตอนนี้กลับเป็นเพียงช่องว่างดำสนิท

“ไหม...” เสียงของยายดังขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เสียงนั้นไม่ใช่เสียงที่เคยเป็นของยายเลย มันแหบแห้งและสั่นสะท้าน เสียงเหมือนคนที่ถูกบังคับให้พูดบางอย่างโดยไม่เต็มใจ ยายค่อย ๆ ฉีกยิ้มออกมาทีละน้อย และนั่นเป็นร้อยยิ้มที่น่าสยดสยองที่สุดที่ไหมเคยเห็น

“ยาย นะ น้ำจ้ะ” ไหมพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือ เธอไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อีกแล้ว

ความกลัวและความสงสัยกัดกินใจเธอจนแทบจะพูดไม่ออก ยายยืนเงียบไปสักพักก่อนจะยิ้มขึ้นอีกครั้ง รอยยิ้มนี้แปลกประหลาด สายตาและรอยยิ้มที่คุ้นอย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนกับ รอยยิ้มของหญิงชราคนนั้น

ใช่ สายตาและรอยยิ้มที่ไหมเพิ่งเห็นเมื่อเช้านี้ ไม่ผิดแน่

เสียงแคนที่ดังจากห้องของยายเมื่อคืนยังคงอยู่ในหูของไหม แต่เช้าวันนี้กลับเป็นความเงียบสงบ ที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนทุกสิ่งกำลังเกิดขึ้นในความฝัน

ยายกลับมาเป็นยายที่ไหมรู้จักอีกครั้ง ยิ้มให้และพูดคุยตามปกติไม่มีอะไรที่บ่งบอกถึงความผิดปกติในตัว ยายยิ้มให้ไหมและแม่เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

แม่ของไหมสั่งให้เธอไปช่วยทำความสะอาดห้องของยายหลังจากท่านลงไปนั่งเล่นดูทีวีไหมเริ่มจัดของเก่าในห้องจนเธอไปเจอสมุดบันทึกที่มีสภาพเก่าครำ่คร่า ถูกวางทิ้งอยู่หลังตู้ในมุมหนึ่งของห้อง สมุดมีปกหนังสีน้ำตาลที่ดูเหมือนจะเก่าไม่น้อยจนไหมรู้สึกสนใจ เธอหยิบสมุดขึ้นมาแล้วขออนุญาตแม่อ่านเพื่อดูว่าเป็นอะไร แม่เห็นว่าไหมหยิบสมุดเก่าออกมาเลยพูดขึ้นพลางจัดของเก็บลงกล่อง

“ตอนเด็ก ๆ แม่แอบเอาของยายมาอ่านด้วยนะ” แม่พูดขึ้นเสียงแผ่วไหมที่กำลังจัดกระดาษอยู่หันกลับมาทันที ดวงตากลมใสเป็นประกายด้วยความสนใจ

“แล้วยายให้อ่านไหมจ๊ะ”แม่หัวเราะเบา ๆ สีหน้าเหมือนย้อนกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง

“ยายเขาไม่รู้หรอก แม่แอบอ่านอยู่คนเดียว แอบแบบต้องไปนั่งตรงหลังตู้เลยนะ กลัวโดนดุ” แม่หัวเราะอย่างนึกขัน แต่แววตายังคงจ้องสมุด ไหมย่อตัวลงนั่งข้างแม่มือแตะสมุดอย่างเบามือ ดวงตาไล่ไปตามลายมือที่จางลงบนหน้ากระดาษ

“เขียนอะไรไว้เหรอแม่”แม่เงียบไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดว่า

“แม่จำไม่ค่อยได้แล้วหรอก รู้แต่ว่ายายเขาเขียนถึงชีวิตตอนสาว ๆ มีเขียนถึงเรื่องความรัก แล้วก็มีพูดถึงเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อยายหมาย...” ไหมทำหน้าสงสัยทันที

“ยายหมาย ยายหมายที่เราเจอเหรอคะ”แม่พยักหน้าเบา ๆ

“ใช่ คนนั้นแหละ เขาสนิทกันมากเลยนะตอนสาว ๆ”ไหมอ้าปากเหมือนจะถามต่อ แต่แม่รีบพูดขึ้นก่อน

“แต่ถ้าหนูอยากอ่านก็รีบอ่านนะ เดี๋ยวยายมาเห็นเข้า โดนดุแน่ แม่ไม่ช่วยนะ” ไหมได้ยินแล้วก็ยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น รีบพยักหน้ารับคำทันทีก่อนจะอุ้มสมุดเล่มนั้นอย่างระมัดระวังไปนั่งที่มุมห้องริมหน้าต่าง

แสงแดดอ่อน ๆ ลูบไล้เส้นผมของเธอขณะเปิดสมุดเล่มนั้นทีละหน้า ดวงตาไล่ตามลายมือที่เต็มไปด้วยชีวิตและความรู้สึกเมื่อครั้งอดีต ในขณะที่ไหมอ่าน ยายยังนั่งอยู่ที่เดิม ดวงตาเหม่อไปไกล รอยยิ้มบนใบหน้าค่อย ๆ จางลง

แทนที่ด้วยความคิดถึงลึก ๆ ที่ก่อตัวเงียบ ๆ ในอก

เสียงกระดาษที่ไหมพลิกไปทีละหน้าดังก้องในห้องเงียบ ๆ ราวกับสะกิดให้ความทรงจำที่เงียบหายไปนานแสนนานได้กลับมามีลมหายใจอีกครั้ง...เมื่อไหมเปิดสมุดออก เธอพบว่าเป็นบันทึกที่เก่าพอกับอายุของยาย เป็นสมุดที่จดไว้ในช่วงเวลาที่ยายยังสาว ในเล่มบันทึกบอกเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของยาย รวมถึงเรื่องราวของหญิงชราคนหนึ่งที่ชื่อว่า “ยายหมาย”

ซึ่งไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน แต่ในบันทึกนั้นบอกไว้ว่ายายหมายเป็น เพื่อนสนิทกับยายของไหมมาตั้งแต่ยังสาว ทั้งสองคนก็เคยเป็นเพื่อนรักกันมาก แต่ความสัมพันธ์นั้นกลับจบลงด้วยความขัดแย้ง

ในบันทึกเล่าว่าทั้งสองคนต่างมีความรักให้ผู้ชายคนเดียวกันคือ“สิน” หรือที่ไหมรู้จักในชื่อ “ตาสิน” ซึ่งเป็นตาของไหมเอง แต่สิ่งที่ไหมไม่เคยรู้ก็คือท่ามกลางความขัดแย้งนั้นตาสินเคยมีความสัมพันธ์กับยายหมาย แต่ความจริงคือตาสินรักยายของไหมมาตลอด และหลังจากนั้นตาสินตัดสินใจขอให้ผู้ใหญ่ไปสู่ขอยายของไหมจนทั้งสองแต่งงานกัน หลังจากที่แม่ของไหมเกิดมา ก็เกิดเรื่องราวมากมาย แต่แล้วไหมก็เจอบันทึกหน้าหนึ่งที่ทำให้เขารู้แจ้งถึงเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น

๓๐ ตุลาคม ๒๕XX

ฉันคิดว่าของดีของหลวงตาจะช่วยปกป้องครอบครัวเราได้ แต่มันกลับไม่สามารถปกป้องสินได้ วันที่ฉันเสียใจที่สุดก็มาถึง สินจากฉันไปในคืนเดือนมืด มันเกิดขึ้นเร็วมาก เขาไม่มีโรคประจำตัว ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า อยู่ ๆ เขาก็ทรุดลงตรงหน้าฉัน ร่างกายสินเกร็งไปทั้งตัว

ดวงตาเหลือกค้าง เสียงสุดท้ายของเขาคือเสียงคราง เจ็บปวดที่ยังคงก้องอยู่ในหูของฉันเขาสิ้นใจในอ้อมแขนฉัน ฉันทำอะไรไม่ได้นอกจากกรีดร้อง ฉันรู้ว่าใครเป็นคนทำ ฉันรู้ว่าเป็นหมาย ฉันเห็นหมายยืนอยู่ไม่ไกลจากบ้านเรา เธอไม่ได้ร้องไห้ ไม่ได้เสียใจ เธอเอ่ยประโยคหนึ่งที่ทำให้ฉันจดจำไปจนวันตาย “รอวันที่ลูกหลานมึงโต รอวันที่มึงใกล้จะตาย กูจะทำให้มึงตายด้วยตีมือกู”

ไหมค่อย ๆ ทรุดตัวนั่งลงในห้องด้วยความรู้สึกที่หนักหน่วง หัวใจของเธอกระตุกขึ้นมาเมื่อเธอคิดถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างยายของเธอกับยายหมายไม่ใช่แค่เรื่องของมิตรภาพ มันยังเชื่อมโยงกับความเจ็บปวดและความแค้นที่เกิดจากการทรยศซึ่งส่งผลมาถึงครอบครัวของเธอ ในตอนนี้ความจริงที่ไหมเพิ่งรู้สึกได้ มันไม่เพียงแค่ทำให้เธอหวาดกลัว แต่ยังทำให้เธอสงสัยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับยายในตอนนี้ว่าพลังงานที่อยู่ในตัวยายตอนนี้อาจไม่ใช่ยาย ไหมตัดสินใจจะไม่บอกแม่ถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเรื่องที่ตัวเองเห็นหรือได้ยิน

“แม่หนูขอสมุดบันทึกยายนะ” ไหมพูดพลางเก็บสมุดบันทึกไว้ข้างตัว

“เอาไปแล้วก็เอามาไว้ที่เดิมล่ะ” ไหมรีบเดินออกจากห้องทันทีหลังจากที่แม่เอ่ยปากอนุญาต แต่ไหมก็หยุดเดินเมื่อเห็นยายกำลังนั่งอยู่บนแคร่ใต้ต้นไทร ยายกำลังพูดอะไรบางอย่างที่ไหมไม่ได้ยิน ไหมเดินเข้าไปใกล้ยายมากขึ้นกว่าเดิม เสียงของยายแผ่วเบาราวกับสายลมพัดผ่าน แต่ในถ้อยคำเหล่านั้นกลับแฝงไปด้วยความโหยหา ดวงตาของยายเหม่อมองไปยังท้องฟ้าเบื้องหน้า ราวกับกำลังเฝ้ารอใครบางคนที่อยู่ไกลออกไป ริมฝีปากแห้งเหี่ยวของยายขยับเอื้อนเอ่ยคำพูดอย่างช้า ๆ ราวกับท่องคำสัญญาที่รอการเติมเต็ม

“ใกล้ได้เวลาแล้วเด้ออ้ายสิน” (ใกล้ได้เวลาแล้วนะพี่สิน)

เสียงของยายเต็มไปด้วยความคาดหวังสั่นเครือเล็กน้อยด้วยอารมณ์บางอย่างที่ยากจะอธิบายไม่ใช่เพียงแค่ความ ดีใจ แต่ลึกลงไปกว่านั้น มันเต็มไปด้วยความหลงใหล ความสิ้นหวัง และความปราถนาที่ซุกซ่อนอยู่

“เฮาจะได้อยู่ด้วยกันแล้ว” (เราจะได้อยู่ด้วยกันแล้ว)

ดวงตาของยายพร่ามัวไปด้วยหยาดน้ำตา แต่รอยยิ้มที่แต้มบนใบหน้านั้นกลับไม่ใช่รอยยิ้มของความสุขแท้จริง

“ท่าข่อยเด้ออ้ายสิน...” (รอฉันนะพี่สิน)

เสียงสุดท้ายของยายแผ่วเบา มันเต็มไปด้วยความแน่วแน่และความสิ้นหวังในเวลาเดียวกัน ไหมรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นในคำพูดนั้น ราวกับยายแน่ใจแล้วว่า ‘เวลา’ ที่พูดถึงกำลังจะมาถึงจริง ๆ

เสียงแกรกกรากดังขึ้นท่ามกลางความเงียบงันของค่ำคืน ไหมสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก หัวใจเต้นระรัวด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดที่บีบคั้นในอกอากาศรอบตัวเย็นเยียบผิดปกติ เธอรู้สึกเหมือนมีใครบางคนอยู่ใกล้ ๆ

แล้วเธอก็เห็น...

ร่างของยายยืนอยู่ที่ปลายเตียง ดวงตาแข็งกร้าว มือสนิทราวกับหลุมลึกไร้ก้น จ้องมองเธอไม่กะพริบ ร่างผอมแห้งของยายดูบิดเบี้ยวเล็กน้อย เงาที่ทอดลงบนพื้นยาวผิดธรรมชาติ มันสั่นไหวราวกับมีชีวิตของตัวเอง

“ไหมเอ้ย…”

เสียงแหบพร่าดังขึ้นอย่างเชื่องช้า ลากยาวเป็นเสียงกระซิบเยียบเย็นที่คืบคลานเข้าสู่โสตประสาทของไหม

“มาหายายแหน่”

ดวงตาของยายเบิกกว้างขึ้น พร้อมกับรอยยิ้มที่ค่อย ๆ ฉีกกว้างผิดมนุษย์ ไหมกรีดร้องสุดเสียง ขยับตัวถอยหนีจนแผ่นหลังชนกับหัวเตียง หัวใจเธอเต้นกระหน่ำด้วยความหวาดกลัว แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ตั้งสติ ร่างของยายก็พุ่งเข้าหาเธออย่างรวดเร็ว

“ไม่นะ !!” เธอแทบไม่ทันคิดอะไรทั้งนั้น รีบพลิกตัวกระโจนลงจากเตียงวิ่งไปที่ประตูโดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง แต่ในขณะที่เธอกำลังจะเปิดประตูออกไป เสียงหอบหายใจหนัก ๆ ของบางสิ่งที่ไม่ใช่ยายดังอยู่ใกล้จนเธอรู้สึกถึงลมหายใจเย็นเฉียบที่เป่ารดต้นคอ เธอไม่คิดอะไรอีกแล้ว สัญชาตญาณบังคับให้เธอหันหลังวิ่งสุดชีวิต เธอพุ่งตัวออกจากห้องโดยไม่หันกลับไปมอง เสียงฝีเท้าของบางสิ่งกระทบพื้นดังไล่หลังมาติด ๆ

“ออกไป! อย่าเข้ามา!” ไหมตะโกนทั้งน้ำตา แต่เสียงของเธอแทบจะถูก

กลืนหายไปในความเงียบ เธอพยายามไขว่คว้าหาสิ่งใดก็ตามที่จะช่วยเธอได้ แต่ขาทั้งสองข้างกลับอ่อนแรงลงทุกทีมีบางสิ่งกำลังจะคว้าตัวเธอ และในที่สุดไหมก็ได้สติ

ไหมหอบหายใจหนัก ร่างกายสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว แสงไฟจากโต๊ะอ่านหนังสือยังคงส่องมากระทบใบหน้าเธอ แต่ทุกอย่างรอบตัวกลับเงียบสงัดผิดปกติเธอค่อย ๆ กวาดตามองไปรอบ ๆ ไม่มีเงาของยายไม่มีร่องรอยของสิ่งที่พุ่งเข้าหาเธอไม่มีแม้แต่เสียงฝีเท้าที่เธอได้ยินก่อนหน้านี้ ไหมขมวดคิ้วหัวใจยังเต้นรัวด้วยความตื่นตระหนก เธอพยายามเรียกสติกลับคืนมา

เธอยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองแรงสั่นไหวยังหลงเหลืออยู่ แต่ความเย็นเยียบของความกลัวเริ่มจางลงไปช้า ๆ ไหมกลั้นหายใจ ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นจากที่นอนอย่างระแวดระวัง เธอขยับมือไปแตะที่เตียงซึ่งยังคงอุ่นอยู่ ราวกับว่าเธอไม่ได้ลุกไปไหนเลย เธอค่อย ๆ มองไปรอบห้องที่ยังคงเหมือนเดิมทุกอย่าง ไม่มีร่องรอยของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เลยแม้แต่น้อย ไหมขมวดคิ้วแน่น หัวใจยังเต้นโครมครามอยู่แต่ความสงสัยก็เริ่มก่อตัวขึ้นในใจ

“ฝันอะไร น่ากลัวชะมัด”

เธอหลับตาลง พยายามนึกย้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ภาพของยายที่ยืนอยู่ปลายเตียง ดวงตาว่างเปล่า รอยยิ้มที่ผิดธรรมชาติ ทุกอย่างมันชัดเจนเสียจนเธอแทบแยกไม่ออกว่าความจริงหรือภาพลวงตา ไหมเม้มริมฝีปากแน่น ก่อนจะเหลือบมองไปทางหน้าต่าง สายลมยามดึกพัดผ่านม่านสีขาวให้ไหวเบา ๆ เธอพยายามกล่อมตัวเองให้เชื่อว่านั่นเป็นแค่ฝันร้าย แต่ในใจลึก ๆ แล้วเธอรู้ดีว่ามันไม่ใช่แค่ฝันธรรมดา คืนนั้นไหมนอนไม่หลับอีกเลยตลอดรุ่งสาง ไหมไม่รู้ว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกไปเองหรือไม่ เธอพยายามทำตัวปกติพยายามบอกตัวเองว่าเรื่องที่พบเจออาจเป็นเพียงฝันร้ายหรืออุปาทานจากความเครียด แต่หัวใจของเธอกลับตื่นตระหนกทุกครั้งที่ต้องอยู่ตามลำพัง หรือแม้แต่เวลาที่เดินผ่านห้องของยายมันไม่ใช่บ้านหลังเดิมที่เธอเคยอยู่

นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอตัดสินใจกลับกรุงเทพ

ไหมยืนมองกระเป๋าเดินทางที่จัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว หัวใจของเธอเต้นราวกับก้อนหินถ่วงอยู่ในอกเธอรู้เหตุผลในการกลับกรุงเทพ เพราะเธออยากหนีหนีจากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นหนีจากความรู้สึกอึดอัดที่เกาะกินเธอทุกค่ำคืนแม่ไม่ได้คัดค้านที่เธอจะกลับ แค่พยักหน้ารับน้อย ๆ และกำชับให้เธอเดินทางดี ๆ ไหมเดินออกมาจากบ้านเพื่อไปบอกยาย ยายในชุดผ้าถุงลายดอกนั่งอยู่บนแคร่ไม้ใผ่ใต้ต้นไทร มือเหี่ยวย่นลูบขาตัวเองไปมาอย่างแผ่วเบา ดวงตาของยายเหม่อมองไปไกล ราวกับคิดอะไรอยู่ ไหมสูดหายใจลึก ก่อนจะเดินเข้าไปหา

“ยาย...หนูจะกลับแล้วนะ”

ยายละสายตาจากจากเหม่อลอย ก่อนจะหันหน้ามองไหม รอยยิ้มเล็ก ๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากเหี่ยวย่น

“เดินทางดี ๆ เด้อหลานเอ้ย ขอให้โชคดีมีชัย”

เสียงของยายแผ่วเบาและเรียบนิ่ง ไม่ผิดปกติเลยสักนิด แต่มันกลับทำให้ไหมรู้สึกโหวงอย่างประหลาด

เธอพยักหน้ารับคำอวยพรของยาย ก่อนจะหันหลังเดินออกไปโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย เมื่อก้าวขึ้นรถและรถค่อย ๆ เคลื่อนออกจากลานหน้าบ้าน เธอเห็นแม่และยายยังยืนโบกมือลาอยู่ตรงนั้น

แต่เธอเลือกที่จะไม่หันกลับไปมอง เธอไม่อยากจดจำภาพบ้านหลังนี้อีกแล้ว ไม่อยากเก็บมันเอาไว้ในความทรงจำ ไม่อยากให้มันตามหลอกหลอนเธอไปมากกว่านี้ แต่เหมือนโชคชะตาจะไม่ยอมปล่อยให้เธอจากไปโดยไร้ร่องรอยของอดีต เมื่อรถแล่นผ่านเส้นทางลูกรังที่นำออกจากหมู่บ้าน ไหมก็กวาดสายตามองไปตามข้างทางด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลายลงเล็กน้อยจนกระทั่งเธอเห็นบางสิ่งที่ทำให้หัวใจของเธอกระตุกวูบอีกครั้ง

ยายหมาย...

ร่างของหญิงชราที่ยืนอยู่ริมทางในชุดเดิมผ้าถุงมอซอ เสื้อคอกระเช้า

ดวงตาของยายหมายจ้องตรงมาที่ไหมเหมือนรู้ว่าเธออยู่ตรงนี้ริมฝีปากเหี่ยวย่นยกขึ้นเป็นรอยยิ้มที่กว้างผิดธรรมชาติและจากนั้นมือข้างหนึ่งของยายหมายก็ค่อยๆ ยกขึ้น โบกมือลาเธอ

ไหมตัวแข็งทื่อ ลมหายใจสะดุด ฝ่ามือเย็นเฉียบราวกับเจออากาศหนาวในยามเช้าเธอรู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่างที่หนักอึ้ง แม้ยายหมายจะไม่ได้ขยับเข้ามาหาเธอแต่พลังของสายตาคู่นั้นทำให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกบีบอัดจนหายใจไม่ออก เธอเบือนหน้าหนีทันทีไม่อยากเห็น ไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้วเธอพยายามบอกตัวเองว่ามันอาจเป็นแค่ภาพหลอน แค่จิตใต้สำนึกที่เล่นตลกกับเธอแต่เธอรู้ดีว่ามันไม่ใช่แค่นั้น

และหลังจากวันนั้น...ไหมไม่เคยกลับไปที่บ้านเกิดอีกเลย

ไหมใช้ชีวิตในกรุงเทพ เรียนจบ ทำงาน พยายามวางรากฐานชีวิตของตัวเองให้ห่างไกลจากอดีตให้มากที่สุดแม่กับยายขึ้นมาเยี่ยมที่กรุงเทพเป็นครั้งคราวทุกอย่าปกติดี ยายกลับมาเป็นยายที่ใจดีของไหมเหมือนเดิมแต่ถึงแม้เวลาจะผ่านไปหลายปีความทรงจำเกี่ยวกับบ้านหลังนั้นยังคงติดอยู่ในมุมมืดของจิตใจทุกครั้งที่เธอคิดถึงมัน เธอยังรู้สึกถึงความกลัวที่ผ่านมาอยู่ตลอด พยายามโน้มน้าวตัวเองว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความรู้สึกวิตกกังวล แต่แล้ววันหนึ่งแม่ก็โทรมาไหมในยามดึก เสียงของแม่แผ่วเบาและอ่อนล้า ฟังดูเหนื่อยเหมือนคนที่ไม่ได้หลับมาหลายวัน

"ไหม ยายไม่ไหวแล้ว"

คำพูดของแม่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนลมหายใจสะดุดไปชั่วขณะ ปลายสายเงียบไปชั่วครู่ ก่อนที่แม่จะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เครียดและกดดัน เสียงของแม่ยังคงดังอยู่ในโทรศัพท์ แต่เธอแทบไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว สมองของเธอดื้อไปหมดภาพของคืนวันนั้น เสียงกระซิบแผ่วเบาของยายใต้ต้นไทร ภาพของยายหมายที่ยืนยิ้มริมทาง ทุกอย่างหวนกลับมาทำให้เธอขนลุกไปทั้งตัว

"แม่ว่าจะเหยาให้ยายอีกครั้ง"

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ต้นฉบับ ปีการศึกษา 2567

๒
แซนโฎนตา

แสงแดดอ่อนยามเช้าเล็ดลอดผ่านหน้าต่างไม้บานใหญ่ของห้องเรียนเข้าไปแตะพื้นซีเมนต์เก่า ๆ ที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนจากรองเท้านักเรียน ห้องเรียนประถมสี่ในโรงเรียนเล็กๆ กลางหมู่บ้านยังคงเงียบสงบ มีเพียงเสียงนกร้องจากต้นมะม่วงหน้าห้องกับเสียงลมพัดใบไม้แห้งให้กรอบแกรบอยู่ข้างนอก กระดานดำด้านหน้าห้องมีรอยลบจาง ๆ จากบทเรียนเมื่อวาน เก้าอี้ไม้สีหม่นเรียงตัวไม่ตรงนักตามความคุ้นมือของเด็กนักเรียนที่นั่งกันอย่างไม่เป็นระเบียบ หน้าห้องมีโต๊ะคุณครูตั้งอยู่ มุมหนึ่งวางแจกันดอกเฟื่องฟ้าที่เหี่ยวลงไปบ้างแล้ว และบนผนังมีป้ายผ้าเขียนไว้ว่า “ยินดีต้อนรับเปิดเทอมใหม่” เสียงพัดลมเพดานหมุนครืด ๆ อยู่ด้านบน ขณะที่ครูรินฟ้า นั่งพิงโต๊ะ ยิ้มอ่อน ๆ พลางเปิดสมุดเช็กชื่อแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงนุ่มนวล

“วันนี้ครูอยากให้พวกเรามาเล่าเรื่องช่วงปิดเทอมใหญ่กันบ้างว่าไปทำอะไรกันมา” เด็ก ๆ หลายคนเริ่มตื่นเต้น หันไปพูดคุยกระซิบกระซาบกับเพื่อนข้าง ๆ อย่างสนุกสนานคุณครูมองชื่อในสมุดแล้วบอกว่า

“เริ่มจากเลขที่หนึ่งก่อนเลยนะ ต่อไปก็เลขที่สองตามเลขที่เลยนะคะ” เลขที่หนึ่งลุกขึ้นยืนทันทีเด็กชายตัวเล็กผิวคล้ำเล่าด้วยเสียงกระฉับกระเฉงว่าครอบครัวพาไปเที่ยวกรุงเทพฯ ได้ขึ้นรถไฟฟ้า ไปสวนสัตว์ เด็กคนอื่น ๆ พากันอ้าปากร้องว้าว หัวเราะเบา ๆ อย่างตื่นเต้น แล้วสายตาก็หันมาที่เด็กหญิงอีกคน

ที่นั่งอยู่แถวกลางของห้อง

ทิวา เด็กหญิงอายุสิบเอ็ดปี ผิวสีน้ำผึ้ง ผมสั้นตามระเบียบโรงเรียน เธอเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อตัวเองเรียก

“ต่อไป...เลขที่สอง ทิวา” ทิวาค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เสียงไม้กระดานใต้ฝ่าเท้าดังเอี๊ยดเบา ๆ เธอกำชายเสื้อนักเรียนไว้แน่น หัวใจเต้นแรง ขณะที่สายตาเพื่อนร่วมชั้นเกือบสามสิบคนจับจ้องมาที่ตัวเองทิวาก้าวไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง ผ่านแถวโต๊ะที่เรียงกันแน่นขนัด ท่ามกลางความเงียบงันที่ค่อย ๆ ปกคลุมห้องเรียน

เมื่อไปถึงหน้าห้อง เธอยืนตัวตรง สูดลมหายใจเข้าลึก พยายามจะไม่มองตาใคร คุณครูพยักหน้าให้เขาเป็นสัญญาณ ทิวาพูดเบา ๆ แต่ออกเสียงชัด

“ปิดเทอมที่ผ่านมา หนูไม่ได้ไปไหนค่ะ หนูอยู่บ้าน...อยู่กับยายกับแม่” ห้องทั้งห้องเงียบสนิท เพื่อนบางคนยังขยับตัวบ้าง แต่ไม่มีเสียงหัวเราะหรือเย้ยหยัน มีเพียงความสงบเพราะการตั้งใจเรื่องราวของเพื่อน และในช่วงเวลานั้น ทิวาก็เริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงปิดเทอมใหญ่ ที่เธอไม่มีวันลืม....

ฉันอยู่กับแม่และยายในหมู่บ้านชนบทเล็ก ๆ หมู่บ้านนี้เต็มไปด้วยความเชื่อโบราณและพิธีกรรมเก่าแก่ หนึ่งในนั้นคือ “พิธีแซนโฎตา” ที่กำลังจะจัดขึ้น พิธีนี้จัดปีนประจำทุกปีเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ ในวันนี้คนในหมู่บ้านแต่งตัวด้วยชุดพื้นเมือง ขนข้าวของและอาหารไปวัด เสียงพระสวดดังก้องไปทั่ว ขณะที่กลิ่นควันธูปเทียนลอยคลุ้งในอากาศยามเช้า

“อย่าออกไปเล่นข้างนอกเด็ดขาดนะทิวา วันนี้เป็นวันสำคัญ มาช่วยแม่กับยายเตรียมของ”

แม่กำชับขณะเตรียมของสำหรับไปวัด ฉันพยักหน้ารับ แต่สายตาของฉันไม่ได้มองที่แม่ ฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นเด็ก ๆ คนอื่นวิ่งเล่นอยู่ไกล ๆ ฉันมองแม่และยายที่กำลังยุ่งอยู่กับการจัดของ ทั้งสองคนมัวแต่พูดคุยเกี่ยวกับของเซ่นไหว้ฉันไม่เข้าใจแม่เลยสักนิด ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องห้ามออกไปเล่นข้างนอก ก็แค่วันทำบุญประจำปีเอง ออกไปเล่นสักหน่อยบรรพบุรุษคงไม่ว่าเด็กน้อยคนนี้หรอก

เสียงหัวเราะและเสียงตะโกนของเด็ก ๆ นอกบ้านทำให้รู้สึกเหมือนถูกเรียกออกไป ฉันเหลือบมองแม่อีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจรวบรวมความกล้า ลุกขึ้นย่องเบา ๆ ไปที่ประตูหลังบ้านอย่างระมัดระวัง หัวใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น สูดลมหายใจลึก ก่อนจะก้าวออกไปจากประตูหลังบ้าน แต่เมื่อฉันวิ่งออกไป เสียงหัวเราะของเด็กคนอื่นที่วิ่งเล่นอยู่ดูห่างไกล ๆ และค่อย ๆ จางหายไป รู้ตัวอีกทีฉันก็เดินลึกเข้าไปในทางเปลี่ยว รอบตัวมีเพียงเสียงลมพัดใบไม้ไหวและเสียงนกร้องประปราย ฉันเดินเตะก้อนหินไปตามทาง ดื่มด่ำกับความเป็นอิสระที่ไม่ค่อยได้สัมผัสบ่อยนัก

ฉันชะงักฝีเท้า เด็กชายคนนั้นนั่งนิ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ใบหน้าซีดเซียว ร่างกายผอมบางราวกับลมพัดก็ปลิวได้ เสื้อผ้าของเขาดูเก่าซีด สีจางราวกับผ่านการซักมานับครั้งไม่ถ้วน ฉันมองซ้ายมองขวา หมู่บ้านอยู่ไม่ไกลแต่ก็ไม่มีใครอื่นอยู่แถวนี้ นอกจากฉันกับเด็กคนนั้น หรือว่าคนนี้โดนแกล้งถึงมานั่งตรงนี้คนเดียวต้องใช่แน่ พวกนั้นทิ้งเขาไว้คนเดียว แย่จริง

“เธอเป็นใคร ทำไมมาอยู่ที่นี่คนเดียว” ฉันถาม เด็กชายเงยหน้าขึ้น ดวงตากลมโตของเขาดูเศร้าแต่ก็มีประกายบางอย่าง

“ฉันชื่อ ตะวัน... ฉัน...หลงทาง” เขาตอบเสียงแผ่วเบา

“ฉันทิวานะ บ้านนายอยู่แถวนี้เหรอ” ตะวันเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเบา ๆ

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน... ฉันจำทางกลับไม่ได้” ฉันกอดอก ฉันคิดว่าฉัน

ไม่เคยเห็นเด็กคนนี้ในหมู่บ้านมาก่อน แต่บางทีเขาอาจจะเป็นลูกหลานของญาติพี่น้องที่เดินทางมาทำพิธีกรรมที่วัดก็ได้อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โดนแกล้งอย่างที่ฉันคิด

“งั้นเดี๋ยวฉันพาไปส่งก็ได้ หมู่บ้านอยู่ใกล้แค่นี้เอง ไปสิ”ฉันเสนอ ตะวันหันมามองฉัน ใบหน้าซีดเซียวค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มบาง ๆ

“จริงเหรอ” ฉันยิ้มกว้าง ยื่นมือไปหาเขา

“จริงสิ พวกเด็กเมื่อกี้ไม่ใช่เพื่อนนายหรอกเหรอ”

“ไม่ใช่หรอก ฉันไม่มีเพื่อน” ตะวันกล่าวอย่างเสียงเศร้า

“เพิ่งมาไม่นานสินะ ไม่เป็นไรเดี๋ยวฉันจะเป็นเพื่อนคนแรกในหมู่บ้านให้นายเอง”

“จริงนะ เธอเป็นเพื่อนกับฉันจริง ๆ นะ”

“จริงสิ” ตะวันลังเลเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือมาจับมือของฉัน มือนั้นเย็นมากจนทำให้ฉันสะดุ้งเล็กน้อยแต่ก็คิดว่าคงเป็นเพราะความกลัวที่ถูกทิ้งอยู่คนเดียวจึงทำให้มือเย็นเฉียบอย่างนั้น ฉันดีใจที่วันนี้ฉันได้เพื่อนใหม่เพิ่มอีกหนึ่งคน ระหว่างทาง เราเล่นกันอย่างสนุกสนาน เราวิ่งไล่จับกันริมทุ่ง ดึงดอกหญ้ามาเป่าล้อกันเสียงหัวเราะของเราสองคนดังก้องไปตามสายลม

แสงแดดเริ่มอ่อนลงฉันกับตะวันเดินลัดเลาะมาตามทางเดินในหมู่บ้าน เมื่อฉันเล่าเรื่องตลกเกี่ยวกับยายของฉันที่เคยหลับคาหม้อข้าวจนข้าวไหม้ทั้งหม้อ ตะวันฟังแล้วหัวเราะเบา ๆ เสียงของเขาดูแผ่วเบามาก หรือเรื่องของฉันไม่ตลก ตะวันเลยแกล้งขำตามมารยาท แต่ถึงอย่างไรฉันรู้สึกดีใจที่วันนี้ฉันไม่ต้องเล่นคนเดียว

เมื่อเดินมาถึงทางแยก ตะวันหยุดเดิน ฉันเห็นแววตาของเขามีความลังเลเหมือนอยากจะพูดอะไรบางอย่าง ก่อนจะเงยหน้ามองฉัน

“พรุ่งนี้ตอนหกโมงเย็น เธอจะมาเล่นฉันอีกไหม”

ฉันชะงักเล็กน้อย คำถามนั้นฟังดูแปลก ๆ ฉันเคยเล่นกับเพื่อนคนอื่น ๆ

ในหมู่บ้านมาก่อนนะ แต่ไม่เคยมีใครนัดกันเวลาแบบนี้และแม่กับยายเคยกำชับนักหนาว่าห้ามออกไปเล่นเวลาโพล้เพล้แบบนั้น

“ทำไมต้องหกโมงเย็นล่ะ” ฉันถามกลับ ตะวันเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบยิ้ม ๆ เศร้า ๆ

“เวลานั้นเป็นเวลาที่ฉันเหงาที่สุด” ฉันนิ่งคิด แม้จะรู้สึกแปลก ๆ แต่ฉันก็พยักหน้ารับ เวลานั้นอาจจะเป็นเวลาที่ไม่มีใครอยู่บ้านเหมือนอย่างฉันก็ได้

“ตกลง ฉันจะมา” รอยยิ้มของตะวันกว้างขึ้น เขาพยักหน้าเบา ๆ แล้วหันหลังเดินหายไปตามทางที่เต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ ฉันยืนมองตามแผ่นหลังของตะวันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปทางบ้านของตัวเอง ลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่าน ฉันรู้สึกเสียวสันหลังอย่างบอกไม่ถูก ฉันหันกลับไปมองทางที่ตะวันเดินจากไป แต่กลับไม่เห็นเขาอีกแล้ว แม้จะรู้สึกแปลก แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ฉันสูดหายใจลึกก่อนจะรีบวิ่งกลับบ้านก่อนที่แม่จะรู้จับได้ว่าเธอฉันแอบออกมาเล่นข้างนอก

ฉันกลับมาถึงบ้าน ฟ้ายามเย็นถูกแต่งแต้มด้วยสีส้มอมชมพู เสียงจิ้งหรีดเริ่มขับกล่อมยามค่ำคืน ฉันหยุดยืนหน้าประตูบ้าน สูดลมหายใจลึก หัวใจเต้นระรัวเมื่อคิดถึงนึกถึงสีหน้าของแม่ถ้ารู้ว่าฉันแอบออกไปเล่นข้างนอก ก้านมะยมจะต้องลงที่มือไม่ก็ขาเป็นแน่ ฉันค่อย ๆ แง้มประตูเข้าไป ได้กลิ่นธูปจาง ๆ ลอยมาจากห้องโถง ยายยังคงนั่งพนมมือสวดมนต์อยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชา แสงเทียนไหวระริกตามสายลมที่ลอดผ่านหน้าต่างเสียงสวดคลอไปกับบรรยากาศเงียบสงัดของบ้าน ฉันหลบตายาย รีบย่องเข้าไปข้างในอย่างระมัดระวัง หวังจะขึ้นไปซ่อนตัวบนเรือนก่อนที่แม่จะเห็น

“ทิวา!” เสียงเรียกของแม่ดังขึ้นจากหลังครัว ฉันสะดุ้งโหยง หัวใจหล่นวูบ แม่เดินออกมาจากครัว ใบหน้าเคร่งเครียด มือยังถือผ้าขาวม้าเปียกที่ใช้เช็ดมือ

“ไปไสมา” (ไปไหนมา)

“เอ่อ...” ฉันเม้มปากแน่น ใจจริงฉันก็ไม่อยากโกหกแม่นะ แต่ก็ไม่อยากโดนดุเหมือนกัน ยายหยุดสวดมนต์ หันมามองเธอฉันด้วยสายตานิ่งลึก

“ไปไสมา ฮู้บ่ว่ามื้อนี้เป็นมื้อหยัง” (ไปไหนมา รู้ใช่ไหมว่าวันนี้เป็นวันอะไร) ฉันก้มหน้าลง มือกำชายเสื้อตัวเองแน่น

“ฮู้จ้ะยาย” (รู้จ้ะยาย)

“แม่เว้าแล้วบ่ ว่าอย่าออกไป มื้อนี้เป็นมื้อสำคัญของบรรพบุรุษ เป็นมื้อที่เฮาต้องให้ความเคารพ ทำไมบ่ฟังกัน” (แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าออกไปวันนี้เป็นวันสำคัญของบรรพบุรุษ เป็นวันที่เราต้องให้ความเคารพ ทำไมไม่ฟังกัน)

“กะหนูเบื่อเนาะ” (ก็หนูเบื่อนี่นา) ฉันเงยหน้าขึ้น เผลอเถียงกลับด้วยความไม่เข้าใจ

“เป็นหยังจังออกไปเล่นบ่ได้ แค่เดินไปแถวหลังหมู่บ้านเอง บ่เห็นเป็นหยังเลย” (ทำไมถึงออกไปเล่นไม่ได้ล่ะแค่เดินไปแถวหลังหมู่บ้านเอง ไม่เห็นเป็นอะไรเลย)

ยายมองฉันด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ฉันไม่รู้เลยว่ายายคิดจะเข้าข้างฉันหรือเข้าข้างแม่ ก่อนจะพูดขึ้นเสียงเรียบ

“มันบ่แม่นแค่เรื่องว่าจะเป็นหยังหรือบ่เป็นดอกทิวา มื้อนี้เป็นมื้อที่ประตูระหว่างโลกนี้กับโลกหน้าเปิดออก บรรพบุรุษสิกลับมาเยี่ยมลูกหลาน แต่มันบ่มีแค่ญาติของเฮาเด้อที่สิกลับมา” (มันไม่ใช่แค่เรื่องจะเป็นอะไรหรือไม่เป็นหรอกทิวา วันนี้เป็นวันที่ประตูระหว่างโลกนี้กับโลกหน้าเปิดออก บรรพบุรุษจะกลับมาเยี่ยมลูกหลาน แต่ก็ไม่ได้มีแค่ญาติของเราหรอกที่กลับมา) จริงสิ ทำไมฉันถึงลืมคิดเรื่องนี้ไปได้ อยู่ ๆ หัวใจเต้นแรงขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แม่ถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะพูดเสียงอ่อนลง

“รีบล้างหน้าล้างตาซะ แล้วลงมากินข้าว” ฉันเงียบ ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ แล้วเดินขึ้นบ้านไป ถึงแม่จะไม่ได้พูดอะไรต่อ แต่ฉันกลับรู้สึกเสียวสันหลังอย่างบอกไม่ถูก

ฉันขึ้นมาล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำอย่างเงียบเชียบ น้ำเย็นที่สัมผัสผิวทำให้ฉันสดชื่นขึ้นเล็กน้อย แต่หัวใจยังคงหนักหน่วงไม่หาย คำพูดของแม่ยังคงวนเวียนอยู่ในหัว ฉันไม่สามารถหาคำตอบให้กับความรู้สึกแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในใจได้ ฉันคิดในแง่ดีว่าแม่อาจจะเป็นห่วงเลยเอาเรื่องพวกนี้มาขู่ให้ฉันกลัวก็ได้ ฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดที่ใส่มาทั้งวันเป็นชุดที่สบายที่สุดที่ฉันมี สะบัดหัวอย่างไร้สติเพื่อไล่ความคิดวุ่นวายออกไป แล้วเดินลงมาข้างล่างทันที

กลิ่นอาหารที่แม่ทำไว้ยังคงอบอวลอยู่ในครัวในอากาศ มันเป็นกลิ่นที่ฉันคุ้นเคยและรู้สึกอบอุ่นใจ แม่กำลังนั่งจัดขนมบางอย่างที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันนั่งลงที่โต๊ะและเริ่มรับประทานอาหารอย่างเงียบ ๆ หลังจากทานข้าวเสร็จ ฉันก็ล้างจานช่วยแม่ แล้วเดินไปยังห้องนอนด้วยความรู้สึกอ่อนล้าคงเป็นเพราะว่าวันนี้ฉันคงเล่นกับตะวันมากไปจนทำให้รู้สึกเหนื่อย

ฉันล้มตัวลงบนเตียงปิดตาลงและพยายามข่มตานอนท่ามกลางความเงียบสงัดของบ้านในยามค่ำคืนเหมือนอย่างเคย ภาพของตะวันยังคงอยู่ในใจฉัน ดวงตาคู่นั้นคล้ายจะมองทะลุเข้ามาในความคิด แม้เงียบงันแต่เต็มไปด้วยคำถามที่ฉันไม่กล้าตอบ ผิวซีดคล้ายเผชิญกับลมหนาวมานานเกินควร และริมฝีปากที่ซีดจนแทบไม่มีสีเลือดยิ้มน้อย ๆ นั่นไม่เคยหายไป ราวกับติดตรึงอยู่บนใบหน้า ไม่ใช่ยิ้มแห่งความสุข แต่เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยเงาแห่งความเศร้า เวลาฉันหลับตา ฉันเห็นตะวันยืนอยู่ที่เดิมใต้ต้นไทรหน้าวัด

แสงแดดช่วงเย็นไม่ได้อบอุ่น แต่กลับเย็นเยียบเพราะฤดูหนาวที่ใกล้เข้ามา เงาของตะวันทอดยาว เหมือนจะคืบคลานมาหาฉันทีละนิด ดวงตานั้นยังคงมองมาเหมือนจะเอ่ยบางสิ่งแต่กลับไม่พูด

“ถ้าฉันไม่ไปตามสัญญา... ตะวันจะโกรธฉันไหมนะ” คำถามนั้นดังอยู่ในหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในคืนนั้น ฉันเข้านอนตามปกติ แต่นอนไม่ได้หลับลึกเหมือนทุกคืน ความคิดที่รบกวนยังคงวนเวียนอยู่ในหัวจนถึงรุ่งเช้า ฉันจึงตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกเหมือนกับว่าไม่เคยได้พักผ่อนเต็มที่แม้จะหลับไปแล้วแต่จิตใจ

ของฉันยังคงตื่นกับบางอย่างที่ยังค้างคาใจ

รุ่งเช้า ฉันตื่นมาเหมือนอย่างเคย ฉันนั่งอยู่ที่มุมห้องเล็กๆ ของบ้าน อ่านหนังสือการ์ตูนที่ชอบพอได้เวลาก็ไปช่วยแม่ตากผ้า ทำงานบ้านแต่ภาพของตะวันยังคงอยู่ในความคิดของฉันอย่างชัดเจนเย็นนี้ฉันรู้ดีว่าตะวันจะรออยู่ที่สนามหญ้า ใกล้ ๆ บ้านไม้เก่าของเขา รอคอยการมาของฉันในทุก ๆ เย็นที่พวกเรานัดกันไว้แต่วันนี้ฉันกลับเลือกที่จะไม่ไป ตามที่ฉันได้สัญญากับตัวเองเอาไว้แล้วว่าจะไม่ขัดแม่ ฉันนั่งช่วยแม่ทำกับข้าวในครัว แม่ให้ฉันช่วยเตรียมของไว้สำหรับทำบุญพรุ่งนี้ฉันไม่กล้าขอออกไปเจอตะวัน เพราะรู้ว่าแม่คงไม่ให้ไป ฉันไม่อยากให้แม่ต้องโกรธอีก เดี๋ยวพรุ่งนี้อาจจะได้เจอตะวันที่งานบุญก็ได้

วันที่สองฉันตื่นแต่เช้า แม้ความรู้สึกจะกลับมาเป็นปกติแล้ว แต่ฉันยังคงต้องเผชิญกับการเลือกที่จะไม่ไปหาตะวัน อันที่จริงฉันก็มักจะผิดนัดเพื่อนบ่อย ๆ แต่สำหรับเพื่อนใหม่อย่างตะวันที่แม้จะแตกต่างจากคนอื่น การผิดนัดอาจจะทำให้เราเลิกเป็นเพื่อนกันไปเลยก็ได้ เพราะฉันไม่รักษาสัญญา ตะวันคงไม่รอฉันอย่างวันแรกแล้ว ความคิดนี้ทำให้ฉันสบายใจขึ้นนิดหน่อย วันนี้ฉันต้องช่วยยายพับใบตองเตรียมอาหารสำหรับพิธีในวันถัดไป แม่กับยายไปทำบุญมาเมื่อเช้าแต่ฉันไม่ได้ไปเพราะตื่นไม่ทัน ยายกลับมาเลยใช้ฉันพับใบตองยกใหญ่ ฉันเดินออกจากห้องไปที่สวนหลังบ้าน ยายนั่งอยู่ใต้ต้นมะพร้าวมีใบตองสานอยู่เต็มพื้นเทียนและเชือกวางอยู่ข้าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการพับ ฉันเดินเข้าไปใกล้ ยายยิ้มให้และบอกเสียงแหบพร่า

“ตื่นแล้วบ่ลูก มื้อนี้เฮาต้องพับใบตองให้เสร็จเด้อพิธีจะเริ่มเย็นนี้แล้ว” (ตื่นแล้วเหรอลูก วันนี้เราต้องพับใบตองให้เสร็จนะ พิธีจะเริ่มเย็นนี้แล้ว)

“ตื่นสวยหน่อยเดียว ใช้งานหนักเลยเหรอยาย” (ตื่นสายนิดเดียว ใช้งานหนักเลยเหรอยาย)

“มา ๆ อย่าเว้าดุเว้าหลาย” (มา ๆ อย่าพูดมากพูดเยอะ) ฉันนั่งอยู่ข้างยาย มองมือเหี่ยวย่นของยายที่กำลังพับใบตองด้วยความคล่องแคล่ว แววตาของยายสงบและจดจ่อ ท่ามกลางแสงแดดอุ่นยามสายที่ลอดผ่านชายคาเรือน กระทบผิวใบตองให้เป็นเงาสีเขียวมันแวว มือของยายขยับรวดเร็วแต่แม่นยำ จับใบตองพับครึ่งจากมุมหนึ่งไปอีกมุม ก่อนจะพับทบอีกครั้งให้เป็นรูปสามเหลี่ยมฐานกว้าง แล้วกลัดด้วยไม้กลัดอันเล็ก ๆ อย่างตั้งใจ

“เฮ็ดหยังยาย” (ทำอะไรเหรอยาย) ฉันเอ่ยถาม ยายเหลือบตามามองแล้วยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“พับบายตะเบิ็ดตะโบรอยู่” ฉันขยับเข้าไปใกล้เพื่อดูว่ายายพับยังไง พอยิ่งมองก็ยิ่งไม่เข้าใจว่ามันคืออะไรกันแน่ ยายพูดต่อ “มันเป็นหนึ่งในเครื่องบูชาผีบรรพบุรุษของบ้านเฮา บายตะเบิ็ดตะโบรจะใช้ในงานทำบุญผีบ้านผีเรือน งานขอขมาหรือไหว้บรรพบุรุษ บางทีกะใช้ในงานบุญทั่วไป”

“แล้วทำไมต้องพับให้เป็นสามเหลี่ยมแบบนี้เหรอ” ฉันถามต่อ ยายหยุดมือชั่วครู่ยกใบตองที่พับแล้วขึ้นมาให้ดู

“รูปทรงสามเหลี่ยมแบบนี้ เขาเชื่อว่ามันเป็นรูปทรงแห่งความสมดุล เป็นฐานแห่งการบูชา เหมือนภูเขาหรือศาลที่ผีบรรพบุรุษใช้สถิตอยู่ยายพับมุมให้แหลมแล้วกะทบเข้าหากันแบบนี้ เพื่อให้ตั้งได้ แล้วเอาไปเสียบบนก้านกล้วยหรือตั้งบนจานใบตอง”

“บายเบิ็ญก็คืออันนี้เหรอ” ฉันชี้ไปที่บายอีกชนิดที่วางอยู่ข้าง ๆ ยายหัวเราะเบา ๆ

“บ่แม่น บายเบิ็ญนั่นอีกแบบ มันจะใหญ่กว่า และละเอียดกว่า ใช้ในงานพิธีที่ใหญ่ พวกงานแต่ง งานบวช มีทั้งบายเบิ็ญบายบนกับบายเบิ็ญบายล่าง ต้องมีการประดับด้วยดอกไม้ เหรียญ เงิน ข้าวตอก ด้ายสายสิญจน์ ส่วนมากบาเบิ็ญจะตั้งไว้กลางงานให้คนกราบไหว้ขอพรหรือขอขมา”

ฉันพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะลองหยิบใบตองขึ้นมาทำตาม

“ยาย... สอนหนูพับแบบนี้หน่อยได้ไหมจ๊ะ” ยายวางมือจากงานของตัวเองแล้วยื่นมือมาจับมือฉัน

“มา ยายสิสอนให้ พับแบบนี้ก่อน... เอามุมนี้มาเจอมุมนี้ แล้วทบเข้าไปเรื่อย ๆ อย่ากดแรงเด้อ เดี๋ยวใบตองมันฉีก” เสียงกระดาษใบตองเสียดสีกันเบา ๆ เป็นจังหวะ เสียงไม้กลัดเสียบเข้าไปทีละดอกจนเกิดเป็นรูปร่าง ฉันเริ่มเข้าใจถึงแม้จะยังไม่สวยเท่ายาย แต่ความรู้สึกในใจมันอุ่นแปลก ๆ เหมือนได้แตะถึงรากของบางอย่างที่ลึกกว่าการพับใบไม้ธรรมดา

“ทุกพับ ทุกกลัด คือการระลึกถึงคนที่เฮารักที่จากไปแล้วลูก” ยายเอ่ยเสียงเบา “บายพวกนี้บ่ใช่แค่ของไหว้ มันคือความตั้งใจ ความเคารพ แล้วกะความฮัก” ฉันเงยหน้ามองยาย ยิ้มออกมาอย่างเข้าใจ ก่อนจะกลับไปพับใบตองด้วยความตั้งใจมากกว่าเดิม เพราะตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า... ทุกกลีบ ทุกรอยพับ มีความหมายมากกว่าที่ตาเห็น ใบตองหลายซ้อนยังวางอยู่ตรงหน้า มือของฉันกำลังพับตามอย่างเงอะงะเมื่อคำถามหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว

“ยาย... ยายว่าถ้าเฮาเฮ็ดบุญให้คนตาย คนตายสิได้รับจริง ๆ บ่” ฉันเอ่ยเบา ๆ ขณะละสายตาจากใบตองในมือยายเงยหน้าจากงานที่ทำ ยิ้มบาง ๆ ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ ดวงตาของยายทอดยาวไปยังลานหน้าบ้าน เหมือนกำลังมองผ่านเวลาที่ผ่านมาแล้วทั้งหมด

“คนเราบ่ได้ตายแค่ครั้งเดียวดอก...”ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“หมายความว่าอย่างไรจ๊ะ”ยายวางใบตองลง ขยับตัวนั่งให้ถนัดขึ้น เสียงของยายฟังดูนิ่งและมั่นคง

“ตายครั้งแรก... คือตอนที่บ่มีลมหายใจแล้ว หัวใจกะบ่เต้นอีกต่อไป นั่นคือตายที่เฮาเห็นกัน”(ตายครั้งแรก...คือตอนที่ไม่มีลมหายใจแล้ว หัวใจก็ไม่เต้นอีกต่อไป นั่นคือตายแบบที่เราเห็นกัน)

“แล้ว... อีกครั้งล่ะจ๊ะ” ฉันถามเสียงเบา

“ตายครั้งที่สอง... คือตอนที่เฮาลืมเขาไปแล้ว เมื่อเขาหายไปจากความทรงจำของคนที่ยังอยู่ คนที่ไม่มีใครนึกถึงอีกต่อไป คนผู้นั้นจึงตายจริง ๆ” (ตายครั้งที่สอง...คือตอนที่เราลืมเขาไปแล้ว เมื่อเขาหายไปจากความทรงจำของคนที่ยังอยู่ คนที่ไม่มีใครนึกถึงอีกต่อไป คนผู้นั้นจึงตายจริง ๆ) คำพูดของยายค่อย ๆ ซึมลึกลงในใจฉันอย่างช้า ๆ ความเงียบระหว่างเรานั้นอบอุ่น แต่เต็มไปด้วยความหมาย

“แล้วการเฮ็ดบุญให้คนตายล่ะ ยาย คิดว่าเขาสิได้รับบ่ ”(แล้วการทำบุญให้คนตายล่ะยาย คิดว่าเขาจะได้รับไหม) ฉันถามซ้ำ ราวกับต้องการยืนยันอีกครั้ง ยายยิ้มอีกครั้ง พร้อมเอื้อมมือมาวางบนมือฉัน

“เฮ็ดบุญบ่ใช่แค่ส่งไปให้เพิ่น.....มันยังเป็นการย้ำเตือนเฮาเองว่าเคยอยู่ เคยฮัก เคยหัวเราะ และเคยเป็นส่วนหนึ่งของเฮา งานบุญคือการระลึกถึง การไม่ลืม และการยอมรับว่าความตายกะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต” (ทำบุญไม่ใช่แค่ไปให้เขา...มันเป็นการย้ำเตือนเราเองว่าเขาเคยอยู่ เคยรัก เคยหัวเราะและเคยเป็นส่วนหนึ่งของเรา งานบุญนี้ก็คือการระลึก การไม่ลืม และการยอมรับว่าความตายก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต) ฉันนิ่งไปนาน มองบายตะเบิ้ดที่เรากำลังทำ พอได้ฟังยายพูด ฉันก็เริ่มเข้าใจว่าทุกการพับ ทุกการกลัด มันคือบทสนทนากับความทรงจำ เป็นความพยายามของคนเป็น ที่จะไม่ให้ใครคนหนึ่งตายจากใจ

ฉันนั่งพับใบตองกับยายอยู่พักใหญ่ความรู้สึกที่ติดค้างในใจเริ่มผ่อนคลายลงบ้าง เมื่อได้อยู่กับยายที่ทำงานอย่างตั้งใจ ฉันพับใบตองไปตามขั้นตอนที่ยายสอน ขณะที่พับใบตองต่อไป ฉันก็ยังแอบมองไปที่นาฬิกาละนึกถึงการนัดหมายของตะวัน ฉันเริ่มทำใจได้นิดหน่อย ก็ต้องยอมรับว่าฉันไม่อาจออกไปได้ เพราะฉันมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่ต้องทำให้เสร็จ หลังจากพับใบตองจนเสร็จ ฉันก็ช่วยยายจัดของและเตรียมอาหาร ส่วนใหญ่เป็นขนมหวานที่ต้องใช้เวลาทำหลายขั้น ตอนฉันไม่ได้พูดอะไรมากเพราะการทำใบตองต้องใช้สมาธิมากเลยทีเดียว

เมื่อทำเสร็จทุกอย่างแล้ว ฉันก็ไปกินข้าวกลางวันกับยายและแม่ตามปกติ ความรู้สึกในใจก็ยังคงไม่หายไป รู้สึกเหมือนโลกทั้งโลกกำลังหมุนไปข้างหน้า แต่ฉันกลับต้องยืนอยู่ในจุดเดิม รู้ว่ามีบางสิ่งที่ทำไม่ได้ และในวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ฉันไม่ได้ไปหาตะวัน

ฉันเข้านอนในคืนนั้นด้วยหัวใจที่ผ่อนคลายกว่าคืนก่อน ๆ เล็กน้อย ร่างกายฉันอ่อนล้าเพราะช่วยยายนั่งพับใบตองทั้งวัน แต่เมื่อหลับตาลง ความมืดเข้าปกคลุมไม่นานนัก ภาพในความฝันก็เริ่มปรากฏขึ้น

ในฝันนั้น ฉันเห็นตัวเองยืนอยู่กลางทุ่งหญ้าที่คุ้นเคย สายลมเย็นพัดผ่านอย่างแผ่วเบา แสงจันทร์ส่องลงมาทำให้ทุกอย่างดูสว่างขึ้นเล็กน้อยเพราะมีม่านหมอกบาง ๆ ที่คอยปกคลุมอยู่ทั่วท้องฟ้า ฉันกวาดตามองรอบตัว ก่อนจะเห็นร่างหนึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ต้นไม้ที่ฉันและตะวันเคยนั่งเล่นด้วยกัน

“ทิวา...” เสียงสั่นเครือดังขึ้นเบา ๆ ร่างนั้นค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมา เผยให้เห็นตะวันที่ยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าของตะวันดูเศร้าหมอง ดวงตาคู่โตเต็มไปด้วยน้ำตาที่ไหลรินอาบแก้ม

“ทำไม...ทิวาไม่มาหาเรา...” ตะวันพูดด้วยเสียงสั่นเครือ แววตาผิดหวังและเจ็บปวดจ้องตรงมาที่ฉัน หัวใจของฉันกระตุกวูบ ขาทั้งสองข้างของฉันกลับรู้สึกหนักราวกับถูกยึดไว้กับเตียง

“ทำไมทิวาถึงผิดสัญญา... ทำไมถึงทิ้งเราไว้คนเดียว” เสียงของตะวันเต็มไปด้วยความตัดพ้อ น้ำตายังคงไหลลงมาไม่หยุด หน้าตาของตะวันดูซีดผิดปกติ แสงจันทร์ที่สาดลงมาทำให้เงาของตะวันดูยาวเหยียดและผิดแปลกไปจากเดิม

“เรา...เราไม่ได้ตั้งใจ” ฉันพยายามเอื้อมมือออกไปหา แต่เหมือนกับว่าตะวันยิ่งถอยห่างออกไป ลมเย็นยะเยือกพัดผ่านต้นไม้ ใบไม้สั่นไหว ตะวันยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ตรงใต้ต้นไม้ใหญ่

“เรารอทิวาตลอดเลยนะ...” เสียงของตะวันเบาลง ทุกอย่างรอบตัวเริ่มสั่นไหว ราวกับโลกทั้งใบกำลังบิดเบี้ยว ภาพของตะวันเริ่มพร่ามัว ฉันพยายามจะเข้าไปหาตะวัน แต่ขาของฉันกลับก้าวไม่ออก แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาในหัวฉัน

“วันที่ประตูเปิดออก มันบ่แม่นแค่ญาติของเฮาเด้อที่สิกลับมา...” (วันที่ประตูเปิดออก มันไม่ใช่แค่ญาติของเรานะที่กลับมา)

ตะวันเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง และดวงตาของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นสีดำสนิท ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที หัวใจเต้นแรงเหมือนจะทะลุออกมาจากอก ร่างกายของฉันเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ความรู้สึกบางอย่างยังคงหลงเหลืออยู่ภาพของตะวันที่ร้องไห้ใต้ต้นไม้นั้นยังคงติดอยู่ในหัวของเขาอย่างชัดเจน

“ฝันหยังคือเป็นตาย่านแท้ คึดหลายเด้ไอ้ทิวา” (ฝันอะไรน่ากลัวจัง คิดเยอะเกินไปนะไอ้ทิวา) ฉันสะบัดหัวแรง ๆ พยายามไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป หันมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาตีสองครึ่ง คืนยังอีกยาวไกล ฉันเลือกที่จะดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัว พยายามข่มตาให้หลับจนถึงเช้า

แสงอาทิตย์ยามเช้าทอประกายสีทองอ่อน ๆ ไปทั่วลานหน้าบ้าน ฉันยืนช่วยแม่กับยายเตรียมข้าวปลาอาหารสำหรับใส่บาตร กลิ่นหอมของข้าวเหนียวร้อน ๆ ลอยฟุ้งไปทั่วบ้าน ยายกำลังจัดสำรับใส่ปิ่นโต ส่วนแม่ก็ตักแกงใส่ถ้วยอย่างประณีต ไม่นานนักหลวงตาพร้อมสามเณรเดินเรียงกันมาตามถนนหน้าบ้าน มีหลวงตาผู้เป็นเจ้าอาวาสเดินนำขบวน ตามมาด้วยเณรน้อยและเด็กวัดที่ถืออย่างช่วยรับของ ฉันเหลือบมองเห็นเด็กวัดที่เดินตามท้ายสุด ใบหน้าคุ้นเคยของเขาทำให้ฉันยิ้มออกมา

“เปี๊ยก!” ฉันเรียกเพื่อนเก่าที่เคยเล่นกันตั้งแต่เด็ก เปี๊ยกเงยหน้าขึ้นมามองก่อนจะยิ้มกว้าง

“อ้าว ทิวา มื้อนี้ตื่นทันแล้วติ” (อ้าว ทิวา วันนี้ตื่นทันแล้วเหรอ)

“ปกติตื่นทันอยู่แล้วจ้า” ฉันตอบก่อนจะนึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่ติดค้างในใจ ฉันชะเง้อมองซ้ายขวา พอแน่ใจว่าแม่กับยายกำลังตั้งใจตักบาตรอยู่ก็เอามือ

ป้องปากแล้วทำท่ากวักมือเบา ๆ แบบลับ ๆ ริมฝีปากขมุบขมิบเหมือนอยากพูดอะไร

“เป๊ียก ฮู้จักเด็กคนหนึ่งได้บ่ เพิ่นซื่อตะวัน” (เป๊ียก รู้จักเด็กคนหนึ่งไหม เขาชื่อตะวัน) เป๊ียกขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะส่ายหัว

“บ่ฮู้จักเด้อ ทิวาหมายถึงไผ หมู่ใหม่สูติ” (ไม่รู้จักนะ ทิวาหมายถึงใคร เพื่อนใหม่ทิวาเหรอ) ฉันชะงักไปชั่วขณะ สมองเริ่มประมวลความทรงจำอีกครั้งจริงสิ ตะวันเป็นเด็กที่มาหาญาติช่วงปิดเทอมไม่ใช่เหรอ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เป๊ียกไม่รู้จักเขาก็ได้

“อ๋อ บ่เป็นหยัง ข่อยแค่ถามซื่อ ๆ ” (อ๋อ ไม่เป็นไร ฉันแค่ถามเฉย ๆ) ฉันตัดบทแล้วหันกลับไปช่วยแม่ถือของตักบาตรต่อ เมื่อตักบาตรเสร็จฉันยกมือขึ้นพนมรับศีลรับพรที่หลวงตากำลังจะให้ เสียงสวดของหลวงตาเป็นทำนองสงบเย็นเมื่อให้พรจบ แต่จู่ ๆ หลวงตากลับพูดขึ้นมา

“สัญญากับผู้ใดต้องทำให้ได้เด้อ ไม่งั้นเขาจะมีห่วงมากกว่าเดิม” คำพูดนั้นทำให้ฉันสะดุ้ง แม่กับยายเองก็หันมามองหน้ากันอย่างแปลกใจ

“หมายความว่าจั๋งได๋คะ ไผสัญญากับไผ” (หมายความว่ายังไงคะ ใครสัญญากับใคร) ยายเป็นฝ่ายถามขึ้น แต่หลวงตาเพียงแค่ยิ้มเล็กน้อยตอนที่หลวงตาจะเดินจากไปท่านก็หันมามองที่ฉันและพูดคำเดิมด้วยน้ำเสียงที่จริงจังมากกว่าตอนแรก

“อย่าลืมเด้อ ทำตามสัญญา” แล้วเดินจากไปหลังจากหลวงตาพ้นระยะไป ยายกับแม่ก็หันมามองฉันด้วยสายตาจับผิด แม่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างขึ้นมาแต่ก็ได้เสียงสวรรค์จากป้าข้างบ้านชวนแม่คุยเสียก่อน ฉันถอนหายใจไปเล็กน้อยเพราะความโล่งอกแต่ก็ยังมีอยากที่คอยให้ฉันตอบคำถามอยู่

“มีอิหยังบ่ทิวา เรื่องที่หลวงตาพูดมันเกี่ยวกับเจ้าแม่นบ่” (มีอะไรหรือเปล่าทิวา เรื่องที่หลวงตาพูดมันเกี่ยวกับหนูใช่ไหม) ฉันกลืนน้ำลายลงคอ ฝ่ามือ

เริ่มเย็นเฉียบฉันมองหน้ายายรอโอกาสให้แม่เดินไปคุยกับป้าข้างบ้านฉันเลยพายายเข้าบ้าน ฉันถามตัวเองในใจว่าควรจะเล่าเรื่องให้ยายฟังดีไหม บางทีฉันอาจจะคิดมากจนเก็บไปฝัน มือของฉันเริ่มมีเหงื่อไหล่ออกมาเลยทำให้ตอนนี้มือที่กำลังวางอยู่บนตักตอนนี้ชื้นเล็กน้อย ฉันเอามือทั้งสองข้างถูไปที่ต้นขาเพื่อจะทำให้มือแห้งขึ้น ยายนิ่งไปสักพัก ก่อนจะดึงสร้อยเส้นหนึ่งที่คล้องอยู่กับคอออกมา สร้อยเส้นนั้นเป็นเชือกถักสีดำมีตะกรุดที่ห้อยอยู่นั้นยังคงดูขลังจนสัมผัสได้ ฉันจำได้ว่ายายห้อยตะกรุดอันนี้ตั้งแต่ฉันจำความได้เลย แต่วันนี้ยายถอดมาให้ฉัน ยายยื่นสร้อยมาให้ฉัน มือของยายสั่นเล็กน้อยเมื่อวางมันลงบนฝ่ามือของฉันอย่างระมัดระวัง

“เอาไว้ติดตัวเด้อทิวา อย่าให้ห่างกาย ถ้าเกิดอีหยังขึ้น ให้ภาวนาในใจบ่ต้องย่าน” (เอาไว้ติดตัวนะทิวา อย่าให้ห่างกาย ถ้าเกิดอะไรขึ้น ให้ภาวนาในใจไม่ต้องกลัว) ฉันรับสร้อยมากุมไว้แน่น ใจเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก

แสงสุดท้ายของวันทอดเงายาวลงบนพื้นดิน ลมเย็นพัดเอื่อย ๆ ให้บรรยากาศยามเย็นที่ดูสงบ แต่แปลกที่ในใจของฉันกลับรู้สึกไม่มั่นคงสักเท่าไหร่ เมื่อเดินมาถึงต้นไม้ใหญ่ตามจุดนัดหมาย ฉันชะงักไปชั่วครู่ทุกอย่างรอบตัวเงียบเชียบ มีเพียงเสียงแมลงกลางคืนที่กำลังจะออกหากินดังแว่วมาไกล ๆ ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้หัวใจของฉันเต้นแรง ตะวัน... นั่งอยู่ที่เดิม ใต้ต้นไม้ใหญ่ เงาของเด็กชายซึ่งฉันเห็นอยู่ตรงหน้านั้น ดูเหมือนภาพในความฝันไม่มีผิด ฉันเม้มปากแน่น สูดหายใจลึกก่อนจะเดินเข้าไปหา

“ตะวัน!” ตะวันเงยหน้าขึ้นมา เมื่อเห็นฉันดวงตาของเขากลับเปล่งประกายด้วยความดีใจ

“ทิวา เธอมาแล้ว” เสียงของตะวันเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะพูดเสียงอ่อน ๆ

“เรารอเธอทุกวันเลยนะ”

“ขอโทษนะ ฉันก็อยากมาแต่ว่าฉันต้องช่วยแม่กับยายทำงานที่บ้าน” ตะวันพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ไม่เป็นไร ถึงยังไงตอนนี้เธอก็มาหาแล้ว” ฉันยิ้มด้วยความโล่งใจ แต่แล้วก็ต้องรีบบอก

“แต่ว่าฉันมาเล่นกับนายนานไม่ได้นานนะ ฉันต้องไปหาแม่กับยายที่วัดต่อ” พอได้ยินเช่นนั้น ตะวันกลับยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิม

“ฉันก็ต้องไปวัดเหมือนกัน งั้นเราเดินไปพร้อมกันนะ” เราทั้งสองเลยเดินไปวัดพร้อมกัน

ระหว่างทาง ฉันพยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลายขึ้นเพื่อดูว่าตะวันหายโกรธฉันจริง ๆ ไหม ฉันเลยเล่าเรื่องตลกที่โรงเรียนให้ฟัง

“ฉันเคยใส่ชุดนักเรียนผิดวันเพราะฉันจำผิด มีเพื่อนฉันที่ชื่อเปี๊ยกล้อฉันเพราะแค่ว่าฉันใส่ชุดผิดวัน ฉันโมโหมากที่เปี๊ยกมาล้อ ตกเย็นฉันไปหาเปี๊ยกที่บ้านแล้วบอกว่าพรุ่งนี้คุณครูให้ใส่ชุดพละเพราะว่าที่โรงเรียนจะมีกิจกรรม นายเชื่อไหมวันต่อมาเปี๊ยกใส่ชุดพละมาจริง ๆ ฉันหัวเราะทั้งวันเลยได้เอาคืนเปี๊ยกอย่าสาสม” ตะวันหัวเราะเบา ๆ

“ฉันก็เคยใส่ผิดวันเหมือนกัน ตอนนั้นฉันร้องไห้ใหญ่เลย ตอนเย็นตามารับก็ร้องไห้กับตาอีกครั้ง แต่ฉันก็หยุดร้องไห้ได้เพราะตาบอกว่าจะทำข้าวจี่ให้กิน” จากนั้นก็ถึงคราวที่ตะวันเล่าเรื่องของตัวเองบ้าง

“ตาทำอาหารอร่อยไหม” ฉันถามเพราะตอนที่ตะวันพูดถึงตาของเขา แววตาเขาดูเปล่งประกายอย่างเห็นได้ชัด

“อร่อยมากเลยแหละ ฉันชอบไปช่วยตาในครัวบ่อย ๆ”

“แล้วนายชอบกินอะไรมากที่สุด” ฉันถามอย่างสนใจ

“ข้าวจี่ ตาฉันทำอร่อยที่สุด แล้วก็มีหมกปลาซิวที่อร่อยไม่แพ้กัน” ตะวันพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ ฉันหัวเราะออกมาเบา ๆ เราเดินคุยกันไปตามถนนที่ทอดยาวสู่วัด ทั้งฉันและตะวันเดินคุยกันเรื่อย ๆ เสียงหัวเราะและคำพูดที่แลก

เปลี่ยนกันทำให้บรรยากาศยามเย็นดูสงบสุขและอบอุ่น แสงสว่างจากดวงอาทิตย์เริ่มหายไป แสงจันทร์เริ่มลอยสูงขึ้นส่องแสงสีนวลปกคลุมทั่วหมู่บ้าน

แต่เมื่อเดินผ่านถนนแคบ ๆ ที่ทอดยาวไปสู่ปลายหมู่บ้าน ฉันก็สะดุดตากับภาพของหญิงชราสี่คนที่ยืนอยู่ข้างทาง ทั้งสี่คนทำท่ามึนงง เหมือนพวกเขากำลังพยายามหาทางไปที่ไหนสักแห่ง แต่ดูเหมือนจะไม่รู้ว่าต้องเดินไปทางไหน ฉันหันไปมองตะวัน ท่าทางของตะวันก็เหมือนจะสงสัยในสถานการณ์นี้เหมือนกัน ฉันชอบช่วยเหลือคนในหมู่บ้านหรือคนต่างถิ่นอยู่แล้ว บางทีคุณยายสี่คนนี้อาจจะกำลังต้องการความช่วยเหลืออะไรบางอย่างและฉันก็ชอบทำหน้าที่ของเจ้าบ้านที่ดี

“ยายจะไปไหนกันเหรอจ๊ะ” ฉันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรแต่หญิงชราคนหนึ่งมองฉันอย่างประหลาดใจ ก่อนจะตอบเสียงแผ่วเบา

“ยายกำลังหาทางไปวัดที่จัดงานแซนโฎตา แต่หาทางไม่เจอ” ฉันเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แล้วพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ปีนี้งานแซนโฎตาไม่ได้จัดที่วัดบนเขาเหมือนปีที่แล้วจ้ะ ปีนี้เขาย้ายมาจัดที่วัดใหม่ท้ายหมู่บ้านกัน” ฉันหยุดพูดและมองไปที่ยายทั้งสี่คน ก่อนจะยิ้มให้และพูดต่อ

“ถ้ายายทั้งสี่คนจะไปวัด หนูกับเพื่อนก็กำลังจะไปที่วัดเหมือนกัน เดี๋ยวหนูพาไปนะจ๊ะ” หญิงชราทั้งสี่คนทำท่าตกใจเล็กน้อย ดูเหมือนจะไม่ค่อยคุ้นเคยกับการที่เด็กหญิงมาชวนพูดคุย แต่หลังจากนิ่งเงียบไป ยายคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้น

“ได้จ้ะ พวกยายแก่แล้วจำทางกันไม่ค่อยได้” ฉันหันไปมองตะวันด้วยรอยยิ้มและพวกเราทั้งสองคนจึงเริ่มเดินนำทางยายทั้งสี่คนไปยังวัด ไม่สิต้องเรียกว่าฉันคนเดียวที่นำทางเพราะตะวันก็ไม่รู้ทางเหมือนกัน บรรยากาศระหว่างเดินค่อนข้างเงียบสงบ ยายทั้งสี่คนเดินตามมาอย่างช้า ๆ เสียงฝีเท้าเบา ๆ ที่เบาเหมือนกับว่ามีเสียงเท้าของฉันคนเดียว ยายทั้งสี่คนสวมเสื้อผ้าคอปกแขนสั้นผ้าถุงลายดอกไม้ แต่งตัวเหมือนกันต่างกันแค่สีของผ้าถุงเท่านั้น ผมของฉันขยับ

ไปตามแรงลมที่พัดผ่านมา ความอ่อนแอและชราของพวกท่านดูจะคล้ายกับว่าทุกการเคลื่อนไหวต้องใช้พลังมากขึ้น แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงการยอมรับและความขอบคุณในสายตาของยายทั้งสี่คน ขอบใจหลายเด้อ หลานเอ้ย...” เสียงหนึ่งของหญิงชราหันมาเอ่ยขอบคุณฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ฉันพยักหน้าแล้วยิ้มให้ ขณะที่ฉันกับตะวันเดินนำไปข้างหน้า หญิงชราอีกสี่คนก็ยังคงตามมา ระหว่างทางสายตาของฉันเหลือบไปเห็นชายกลางคนที่นั่งอยู่ริมถนน เลยเดินผ่านไปโดยไม่คิดอะไร แต่เดินมาอีกหน่อยฉันก็เห็นชายอีกคนนั่งกินข้าวอยู่ท่ามกลางความมืดริมถนนในบริเวณที่มีแสงไฟส่องสว่างไม่มากนัก ฉันเลยตัดสินใจตะโกนไปอย่างไม่คิดอะไร

“ลุง ทำไมไม่ไปหาที่นั่งกินดี ๆ นั่งกินตรงนั้นมืดเดี๋ยวรถไม่เห็นเด้อ” ฉันรู้สึกเหมือนแค่เตือนเรื่องความปลอดภัยแต่แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นกลับทำให้ฉันต้องหยุดความคิดนั้นไปในทันทีเพราะชายคนนั้นที่นั่งอยู่ริมถนนก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็วเขาไม่ได้ขยับช้า ๆ อย่างที่คนทั่วไปจะทำ แต่กลับพุ่งตัวเข้ามาหาฉันอย่างรวดเร็วจนทำให้ฉันตกใจ ถ้าฉันไม่รู้ตัวคงจะถูกชนเข้าแล้ว ชายคนนั้นพูดเสียงแหบแห้ง

“อีหล่าเห็นลุงติ เฮ็ดบุญให้ลุงแน ลุงหิวข้าว” (หนูเห็นลุงเหรอ ทำบุญให้ลุงหน่อย ลุงหิวข้าว) ฉันรู้สึกถึงความผิดปกติในน้ำเสียงของลุงคนนี้ ฉันหันหน้ามามองตะวันแต่กลับพบว่าตะวันมาหลบอยู่ข้างหลังฉันแล้ว ฉันมองไปที่ชายที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากตัวฉันมากเท่าไหร่ แล้วก็เริ่มรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องปกติ ฉันกวาดสายตามองแล้วเห็นว่าไม่ใช่แค่ชายคนนี้แต่ยังมีคนอื่น ๆ ที่เริ่มโผล่ขึ้นมาจากมุมมืดในบริเวณเดียวกัน ร่างของพวกเขาไม่เหมือนคนปกติ บางคนเดิน บางคนวิ่งมา บางคนคลาน และบางคนก็มีแค่ส่วนของร่างกายที่ไม่สมบูรณ์เดินเข้ามาหาฉัน

“ลุงจะทำอะไร” ฉันตะโกนออกไปเสียงสั่น ไม่ได้คิดว่าเกิดมาจะได้เห็นเรื่องเหนือธรรมชาติแบบนี้มาก่อนแล้วก็ไม่ได้อยากเจอด้วย เสียงที่ออกมาจากปากของชายคนนั้นที่ขยับตัวเข้าหาฉัน ดูเหมือนจะไม่ใช่เสียงที่เป็นมิตรสักเท่าไหร่ ปลายเสียงนั้นบ่งบอกถึงความหิวโหยและความเศร้า ทั้งหมดนี้ไม่ใช่แค่การเจอกับคนธรรมดา แต่มันคือการเผชิญหน้ากับบางสิ่งที่อยู่นอกเหนือความเข้าใจของฉัน ฉันกับตะวันกรีดร้องสุดเสียง แต่นั่นกลับยิ่งทำให้ผู้คน ไม่สิ ผู้ผี ภูตผีเหล่าผี อะไรสักอย่าง ที่คลานและวิ่งเข้ามาหาพวกเรามากขึ้นเหมือนรู้ว่าฉันกำลังตกใจและขวัญหาย พวกเขาพูดซ้ำ ๆ

“ทำบุญให้หน่อย... หิว... หิวมาก...” ฉันตกใจจนไม่สามารถขยับตัวได้แต่ก็นึกถึงตะกรุดที่ยายให้ไว้ฉันกำสร้อยตะกรุดในมือแน่นจนรู้สึกได้ถึงขอบตะกรุดที่แน่นลงบนเนื้อฝ่ามือ ความเย็นเฉียบของมันตัดกับอุณหภูมิร่างกายที่ร้อนรุ่มด้วยความหวาดกลัวอย่างรุนแรง

“อย่าหันไปมองนะยัยหนู” เสียงยายอีกคนหนึ่งพูดเบา ๆ ใกล้หู เหมือนกลัวว่าความเงียบรอบตัวจะพังลง แต่ฉันเริ่มสั่น หัวใจเต้นแรงรัวจนได้ยินชัดในหูตัวเอง ความกลัวแล่นพล่านเหมือนไฟลามในอก ขาเริ่มไร้แรง มืออีกข้างคว้าชายเสื้อของยายคนหนึ่งไว้แน่น สติของฉันเริ่มพร่าเลือน ภาพที่เห็นก่อนหน้านั้นร่างเปื้อนเลือดที่คลานอยู่ข้างถนน ดวงตาที่จ้องตรงมาราวกับรู้จักกัน เสียงครวญครางแผ่วเบาที่แทรกมาในสายลม มันยังคงหมุนวนในหัวของฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“หนู...หนูหายใจไม่ออก...” ฉันพึมพำ ร่างทรุดลงชั่วครู่ หอบหายใจสั้นถี่น้ำตาไหลอาบแก้มจนมองอะไรแทบไม่เห็น

“ตั้งสติลูก ตั้งสติ” เสียงยายดังก้องขึ้นเหนือความกลัว ยายอีกคนหนึ่งนั่งย่อลงข้างตัวทิวา มือเหี่ยวย่นจับหน้าผากเธอเบา ๆ แล้วพูดเสียงหนักแน่น

“บุญเจ้าคุ้ม เจ้าอย่าหวั่น อย่าให้ความกลัวมันพาเจ้าออกนอกทาง” ฉันหลับตาแน่น กัดฟันแน่น มือยังจับตะกรุดไม่ปล่อย พยายามรวบรวมเสียงของยายทุกคนเข้ามาไว้ในใจ พยายามยึดมั่นว่ามีคนอยู่ข้างฉัน พยายามนึกถึงตะวันที่ยืนอยู่ด้านหลัง พยายามบอกตัวเองว่า “ฉันยังไม่เป็นอะไร ฉันจะไม่เป็นอะไร”และเมื่อความเย็นของลมหายใจเริ่มกลับคืนมาช้า ๆ ฉันก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง มองไป

ข้างหน้า ที่วัดซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

แสงสลัวจากโบสถ์ที่ลอดออกมาระหว่างต้นไม้สูงใหญ่ดูคล้ายแสงนำทางในฝันร้ายนี้ฉันยังรู้สึกตัวสั่นเล็กน้อย มือเย็นเฉียบเหมือนมีน้ำแข็งเกาะปลายนิ้ว

เมื่อเท้าก้าวข้ามเส้นอิฐแดงที่ปูเรียงเป็นแนวทางเดินเข้าสู่วัด ทุกอย่างรอบตัวก็เงียบลง ราวกับความอึดอัดและแรงกดทับในอกค่อย ๆ คลี่คลายลงช้า ๆ

“ถึงแล้ว...เขตวัดแล้ว” ยายหนึ่งในสี่คนพูดเบา ๆ ฉันหันกลับไปมองตะวันที่เดินตามอยู่ไม่ห่าง เขายังคงมีรอยยิ้มบางบนใบหน้า แววตานิ่งสงบอย่างกับว่าไม่มีความกลัวอะไรเลย

“ฉัน...จะไปหาแม่กับยายนะ” เสียงฉันสั่นเล็กน้อย ขณะที่พยายามไม่ให้มันฟังดูตื่นกลัวเกินไป ตะวันพยักหน้า สีหน้าเขาเคร่งเครียดไม่ต่างกัน ยืนเงียบอยู่ครู่หนึ่ง เหมือนไม่อยากแยกจากกันเลยตอนนี้ แต่ก็ไม่มีทางเลือก ฉันกับตะวันหันหลังให้กันช้า ๆ กำลังเดินแยกไปคนละทาง ทิ้งความอุ่นใจเอาไว้ตรงนั้น แต่ก่อนจะเดินแยกกับตะวันฉันก็ไม่ลืมที่จะหันไปหาคุณยายทั้งสี่คนที่ช่วยฉันกับตะวันไว้

“ขอบคุณนะจ๊ะยาย” ฉันพนมมือไหว้ขอบคุณโดยที่มือนั่นยังสั่นไม่หาย ยายทั้งสี่คนยิ้มตอบรับคำขอบคุณ

“ยายก็ขอบคุณหนูนะที่พายายมาที่วัด” เมื่อพูดจบคุณยายคนหนึ่งก็แตะไล่ของฉันเบา ๆ และไม่นานคุณยายทั้งสี่คนก็เดินเข้าไปในวัด

ลมค่ำคืนเย็นวาบพัดมาวูบหนึ่ง ฝีเท้าเริ่มเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ขณะมุ่งหน้าไปศาลาวัดที่แม่กับยายอยู่ เสียงพระสวดลอยมากับลมเป็นเสียงเดียวที่ทำให้ฉันยังรู้สึกว่าโลกนี้มีอะไรที่ปลอดภัยอยู่บ้างแต่ทุกย่างก้าวที่เดินผ่านต้นไม้เงาทึบหรือบริเวณที่มืดสนิท ฉันรู้สึกเหมือนเงาดำกำลังไหลเข้ามาห้อมล้อมฉัน มันไม่ใช่เงาจากต้นไม้ หรือเงาจากเสาไฟ แต่มันคือเงาที่เหมือนจะมีชีวิต....มองตามฉันมา ใจฉันเต้นแรงมากจนได้ยินเสียงของมันดังก้องในหู

มือเย็นเฉียบจนต้องขยุ้มชายเสื้อตัวเองไว้แน่นเพื่อไม่ให้สั่น ฉันหันกลับไปมอง...ไม่มีอะไร ความรู้สึกมันไม่หายไป มันยังอยู่ มันเหมือนมีอะไรบางอย่างค่อย ๆ เดินตามหลัง หายใจรดต้นคอฉันเบา ๆ ภาพที่เห็นเมื่อครู่ มันยังติดอยู่ในหัวใบหน้าซีดเผือด ดวงตาที่ดำมืดราวกับไม่มีชีวิต เสียงครืดคราดแผ่ว ๆ เหมือนเล็บขูดพื้น...ฉันขยับตัวไม่ได้ในตอนนั้น รู้แค่ว่าหัวใจแทบหยุดเต้น ฉันก้าวพรวดเข้ามาในศาลาวัดอย่างเร่งรีบ ดวงตากวาดมองไปรอบ ๆ ด้วยความร้อนรน เสียงพระสวดดังก้องไปทั่ว บรรยากาศรอบตัวช่างขัดแย้งกับหัวใจของฉันที่เต้นแรงแทบระเบิด

ในที่สุด ฉันก็เห็นแม่กับยายกำลังนั่งอยู่ด้านหน้า ใต้แสงไฟสลัว ๆ ข้างพระพุทธรูป ฉันรีบสาวเท้าเข้าไปหา เหมือนร่างกายมันเคลื่อนไหวเองโดยไม่ต้องสั่ง สมองตอนนั้นคิดแค่ว่า “ต้องไปถึง ต้องไปให้ถึง” พอเข้าไปใกล้ ฉันทรุดตัวนั่งลงข้างแม่กับยายทันทีความรู้สึกแรกที่ถาโถมเข้ามาคือความโล่งใจอย่างรุนแรง ราวกับตัวเองเพิ่งหนีตายมาได้ แต่หัวใจฉันยังเต้นไม่หยุด เหงื่อไหลเต็มแผ่นหลัง มือยังเย็นเฉียบ และปลายนิ้วยังสั่นรัวโดยควบคุมไม่ได้ ฉันหอบหายใจถี่ ๆ คล้ายคนวิ่งมาราธอน ทั้งที่ทางจากลานวัดมาศาลาก็แค่ไม่กี่สิบเมตรเท่านั้นเอง ร่างกายของฉันเหมือนจะล้มได้ทุกเมื่อ ความเหนื่อยล้าและความกลัวมันประสมกันกลายเป็นแรงกดทับหนักอึ้งอยู่ในอก ฉันเหลือบมองไปรอบ ๆ กลัวว่าจะมีอะไรตามมา แต่ก็มีเพียงแสงเทียนที่ไหวงูบตามลม เสียงสวดมนต์ยังดังอยู่ แต่ตอนนี้มันไม่ได้ทำให้ฉันสงบลงเท่าเมื่อครู่ กลับเหมือนมันย้ำเตือนว่าเมื่อกี้...ฉันเจอของจริง

“ยาย...” ฉันเรียกเสียงแผ่ว ราวกับแค่พูดก็หมดแรง น้ำเสียงสั่นเครือจนแม่ต้องหันมามองฉันอย่างตกใจ

“เป็นจั๋งได๋บ้าง”(เป็นยังไงบ้าง) เสียงยายเอ่ยขึ้นเบา ๆ พร้อมสายตาที่มอง

มาด้วยความห่วงใยฉันเงียบไปครู่หนึ่ง ใจยังเต้นแรงราวกับยังไม่ยอมเชื่อว่าตัวเองปลอดภัยแล้ว

"ไม่มีอะไรจ้ะยาย" ฉันตอบกลับในที่สุด พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น ทั้งที่ในใจยังคงโหมกระหน่ำด้วยความหวาดกลัว ฉันก้มหน้าลง พยายามไม่สบตากับใคร ฉันไม่อยากพูด ไม่อยากเล่าอะไรทั้งนั้น เพราะแค่คิดถึงภาพที่เห็นเมื่อกี้ ร่างกายก็เย็นวาบขึ้นมาอีกครั้ง หากฉันบอกออกไปว่าเจออะไรเข้า แม่กับยายคงตกใจแน่ แล้วเรื่องมันจะใหญ่โตขึ้นกว่านี้ ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง รู้แค่ว่าตอนนี้...ฉันยังไม่ปลอดภัย ราวกับเงาของสิ่งนั้นยังติดตามฉันมา ฉันพยายามทำจิตใจให้สงบและตั้งใจฟังพระสวดและพระเทศน์พยายามปล่อยวางจากความวิตกกังวลและคำถามที่ลอยอยู่ในหัว ฉันอยากจะสงบใจและปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไป แค่ชั่วคราวก็ยังดี

หลังจากที่พระท่านเทศน์จบลง ฉันรู้สึกถึงความเงียบสงบที่อบอวลในอากาศ แม้แต่เสียงจิ้งหรีดยังเบาลงเหมือนจะเคารพเวลานี้ ฉันเงยหน้ามองไปรอบวัดที่เต็มไปด้วยแสงจากพระจันทร์เต็มดวงที่ลอดผ่านต้นไม้ใหญ่ทำให้บรรยากาศรอบ ๆ ดูสวยงามและศักดิ์สิทธิ์ ถึงในวัดจะมีผู้คนมากมายที่มาร่วมกันทำบุญแต่ก็ยังทำให้ฉันรู้สึกสงบได้ ฉันลุกขึ้นจากที่นั่งและเริ่มเก็บของใช้ส่วนตัวที่วางอยู่ข้าง ๆ เพราะแม่กับยายกำลังเตรียมตัวกลับบ้าน ฉันพยายามมองหาตะวันอีกครั้งหวังว่าจะเห็นเพื่อนที่ยืนอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ก็หาไม่เจอ ฉันคิดว่าตะวันคงจะยังยุ่งอยู่กับการเก็บของหรือคุยกับครอบครัว ฉันเดินไปถึงประตูวัดเห็นคนมากมายที่กำลังจะกลับบ้าน ฉันหยุดชั่วครู่และหันไปมองที่บริเวณวัดอีกครั้งก่อนจะตัดสินใจเดินไปหาครอบครัวที่กำลังรอ พรุ่งนี้ฉันต้องไปหาตะวันเพื่อที่จะคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่เราเจอ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันตื่นตั้งแต่เช้าและขอแม่ออกไปหาตะวันที่ต้นไม้ใหญ่อย่างที่เคยทำ หวังจะได้เจอเพื่อนคนนี้และพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวาน ฉันตื่นเต้นแต่ในใจก็มีความกังวลเล็กน้อย เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวานยังค้างคาในความรู้สึกของฉันตลอดคืนหวังว่าตะวันคงจะคิดเช่นเดียวกัน ฉันเดินไปถึงต้นไม้ใหญ่ที่เป็นจุดนัดหมายของเรา มองไปรอบ ๆ หัวใจก็เต้นแรงขึ้นไปอีกเมื่อเห็นบ้านหลังเล็ก ๆ ที่อยู่หลังต้นไม้ ฉันคิดว่าเป็นบ้านหลังนี้คงเป็นบ้านของตะวัน ไม่ผิดแน่เพราะเขาเคยบอกว่าบ้านของเขาอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ฉันเดินไปถึงก็พบกับตาคนหนึ่งที่กำลังกวาดใบไม้หน้าบ้าน ฉันหยุดเดินและตัดสินใจเข้าไปถามตาในทันที

"นี่ใช่บ้านของตะวันไหมคะ" ตาคนนั้นหยุดกวาดพื้นและหันมามองฉันด้วยสายตาตกใจ

"ใช่ นี่บ้านตะวัน" ตาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แหบแห้งเล็กน้อย ฉันรู้สึกดีใจที่ได้รับคำตอบนั้นตะวันก็ต้องดีใจแน่ ๆ ที่ฉันมาหาที่บ้านตั้งแต่เช้า

"ตะวันตื่นหรือยังคะ หนูมีเรื่องจะคุยกับเขา เมื่อวานหนูเดินไปวัดกับตะวัน ขากลับบ้านก็หาตะวันไม่เจอแล้ว"

ทันทีที่ได้ยินคำถามนั้น สีหน้าของตาก็เปลี่ยน ฉันรู้สึกเหมือนเรี่ยวแรงของตาจะหายไป เห็นตาพยายามที่จะทรงตัว แต่ดูเหมือนว่ายิ่งพยายามก็ดูเหมือนกำลังจะล้มลง ฉันรีบวิ่งเข้าไปพยุงตาและพาไปนั่งที่ม้านั่งใกล้ต้นไม้ ตาพยายามสูดหายใจลึก ๆ ฉันยังคงนั่งอยู่ข้างๆ ตาใต้ต้นไม้ใหญ่ที่เงียบสงบ รู้สึกถึงความอบอุ่นจากตา

"ตะวันเป็นยังไงบ้างล่ะ" คำถามนั้นทำให้ฉันรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย แต่ก็คิดว่าคงเป็นเพราะผู้ใหญ่ถามถึงลูกหลานตัวเองตอนที่ไม่อยู่ในสายตา ฉันก็เลยตอบไปอย่างระมัดระวัง เผลอพูดอะไรไปไม่เข้าหู ตะวันอาจจะโดนดุได้

"ตะวันก็สบายดีนะคะ ถึงจะชอบบ่นว่าเหงา อยากให้หนูมาเล่นด้วยอีก" ฉันตอบไปตามที่ตะวันเคยบอก แต่เมื่อได้ยินคำตอบนั้น ตาหยุดนิ่งไปพักหนึ่งก่อนจะยิ้มออกมาอย่างมีความสุข

"ดีใจที่ตะวันยังสบายดี" ตาพูด แล้วพร้อมกับหยิบไม้กวาดเล็ก ๆ มาปัดที่

นั่งข้างๆ

“มา ๆ นั่งคุยกันก่อน” ตาเชิญชวนด้วยรอยยิ้ม ฉันรู้สึกโล่งใจที่ตาเริ่มอาการดีขึ้นและยังสามารถพูดคุยได้ปกติ ฉันนั่งอยู่ใต้ต้นไม้พร้อมกับตา คุยกันเรื่อย ๆ เกี่ยวกับชีวิตและเรื่องราวต่าง ๆ ของหมู่บ้าน คุยกันสักพักใหญ่ตะวันก็ยังไม่ตื่นสักที แต่ฉันก็ไม่ได้ถามตาอีกครั้งว่าตะวันตื่นแล้วหรือว่าไปไหน คุยกันไปไม่นานตาก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในบ้าน ไม่ช้าก็กลับออกมาพร้อมกับน้ำเย็นและข้าวจี่หอม ๆ ที่เพิ่งทำเสร็จใหม่

“อันนี้เพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ กะจะเอาไปทำบุญที่วัดด้วย” ตาบอกพร้อมยิ้มให้อย่างภูมิใจ ฉันรับน้ำและข้าวจี่มาอย่างเต็มใจ

“ขอบคุณค่ะตา ถ้าหนูเป็นตะวันนะ ป่านนี้คงตื่นมาเพราะได้กลิ่นข้าวจี่หอม ๆ แล้วค่ะ” ฉันบอกด้วยเสียงเบาก่อนจะหยิบข้าวจี่ขึ้นมากิน น้ำสะอาดที่เย็นชื่นใจกับข้าวจี่อุ่นๆ แสนอร่อยช่วยให้ฉันลืมความกังวลไปได้ชั่วครู่เลย หลังจากฉันกินข้าวจี่เสร็จ ตาก็ลุกขึ้นและเริ่มเก็บของที่อยู่ใกล้ ๆ

“เดี๋ยวตาจะไปวัดนะแต่ต้องจัดของอีก ตาวานให้หนูเอาของไปให้ตะวันที่วัดได้ไหม” เสียงของตาเริ่มอ่อนล้า ฉันเริ่มรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ถ้าตะวันไม่อยู่บ้านตั้งแต่แรกก็น่าจะบอก

“อ้าว ตะวันไปวัดแล้วเหรอคะ” ตาหันมายิ้มให้อย่างอ่อนโยนและตอบกลับด้วยเสียงที่มีความอบอุ่น

“เออ...ตะวันน่ะ อยู่ที่วัดตั้งนานแล้วแหละ” ตาพูดขึ้นลอย ๆ ขณะเก็บของใส่ถุงผ้า ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามามองฉัน

ฉันชะงัก กะพริบตาปริบ ๆ มองตาอย่างไม่แน่ใจ

“อยู่ที่วัด...นานแล้วเหรอคะ” ตาพยักหน้าอย่างช้า ๆ ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อย ความสงสัยเริ่มจุดขึ้นในใจ ตาพูดเหมือนจะรีบไล่ให้ฉันไปยังไงก็ไม่รู้ ฉันจ้องหน้าตา แต่ตาก็ยังทำเป็นยุ่งอยู่กับของในมือ ไม่สบตา ไม่ถามกลับ ไม่เหมือนตาปกติที่มักจะชวนคุยเรื่อยเปื่อย

“แล้วให้หนูเอาไปให้ตะวันที่ไหนคะ”

“อืม...เอาไปให้ตรงที่เจดีย์บรรจุอัฐิท้ายวัดน่ะ หนูไปหาตะวันก่อนเลยตา ฝากด้วยนะ เดี๋ยวตาจะตามไป ” ตาตอบแบบไม่ลังเล ฉันพยักหน้าช้า ๆ แม้ในใจจะยังรู้สึกตะขิดตะขวง บางอย่างมันดูไม่ปกติเลย...

ฉันเดินมาคนเดียวตามเส้นทางที่ตาบอก เส้นทางเดิมที่เคยคุ้นชินกลับรู้สึกเงียบเกินไปในเช้านี้ ลมเย็นพัดวูบมาทางด้านหลังจนขนที่ต้นคอลุกชัน เสียงนกที่เคยร้องเจื้อยแจ้วก็เงียบหาย เหลือเพียงเสียงฝีเท้าตัวเองกระทบพื้นดินแห้งกรอบอย่างโดดเดี่ยว

ในใจฉันเริ่มร้อนรุ่ม ไม่ใช่เพราะแสงแดดยามเช้า แต่เป็นเพราะความรู้สึกบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ มันเหมือนทุกก้าวที่เดินไปยิ่งทำให้ใจจมลึกลงในความกลัว ฉันเดินเข้าเขตวัด เหลียวซ้ายแลขวาหาตะวัน หวังว่าเธอจะโผล่มาจากตรงไหนสักที่ พร้อมรอยยิ้มเหมือนทุกที

แต่ไม่มี...

ฉันเดินวนหาทั่วบริเวณศาลา หน้ากุฏิหรือที่บรรจุอัฐิที่ตาบอกฉันก็ไม่เจอ แม้แต่โรงครัวที่ชาวบ้านช่วยกันเตรียมของก็ไม่มีวี่แววของตะวันเลย

“ตะวัน...” ฉันพึมพำเรียกในลำคอเหมือนเสียงจะหล่นหายไปในอากาศด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ไม่อาจอธิบาย ฉันตัดสินใจเดินมาศาลายังด้านหลังวัดอีกครั้งคราวนี้บรรยากาศเงียบบสงบกว่าตอนแรกเสียอีก ไม่มีผู้คน ไม่มีเสียง มีเพียงกลิ่นธูปแผ่วเบาที่ลอยมากับลม

ฉันเดินช้า ๆ ผ่านเจดีย์เล็กเรียงรายที่บรรจุอัฐิของผู้ล่วงลับ ฉันไม่ได้หยุดมองแต่ละอัน เพียงแค่เดินผ่านด้วยหัวใจที่เริ่มหนักขึ้นทุกขณะแล้วเท้าฉันก็หยุดลงอย่างไม่มีเหตุผล...หน้าช่องเก็บอัฐิอันหนึ่งที่ดูเหมือนธรรมดา แต่สายตาฉันกลับถูกดึงดูดไปหาตานั่งอยู่ตรงนั้นแล้ว...ข้างช่องอัฐินั้น ตายิ้มให้ฉันเหมือนคนที่รอใครสักคนมานาน ยิ้มที่ดูอ่อนโยนแต่กลับทำให้ฉันรู้สึกหนาววาบ

ฉันไม่ได้ถามอะไร ไม่ได้พูดอะไร เหมือนถูกบังคับให้เดินไปนั่งข้างตา โดยไม่รู้ตัวแต่พอฉันหันไปมองที่แผ่นจารึกบนช่องอัฐินั้น ใจฉันเหมือนหยุดเต้นไปชั่วขณะ

“ตะวัน!!!!????? ” ดวงตาฉันเบิกกว้าง สมองเหมือนจะหยุดคิดไปชั่วขณะ ทั้งร่างเย็นเฉียบลงอย่างฉับพลัน “ทำไม... ทำไมถึงเป็นตะวัน” ฉันไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไร ความรู้สึกหลากหลายผสมปนเปกันในใจ ฉันยังคงยืนอยู่กับที่ ไม่สามารถเคลื่อนตัวไปไหนได้เพราะสิ่งที่เห็นตรงหน้านั้นทำให้ฉันตกใจจนพูดไม่ออก

เด็กชาย ตะวัน ฟ้ารุ่ง

ชาตะ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๘

มรณะ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๗

ตาเห็นฉันหยุดอยู่และมองไปที่เก็บอัฐิจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เพื่ออธิบายเรื่องทั้งหมดให้ฟัง

“ตะวันหลานตา... เป็นเด็กที่ไม่แข็งแรงตั้งแต่น้อย ตะวันเป็นโรคหัวใจทำให้ต้องหยุดเรียนบ่อย ๆ” ตาพูดพร้อมกับมองไปที่อัฐิของหลานรักด้วยความเศร้า

“เขาไม่มีเพื่อนเพราะต้องพักรักษาตัวอยู่เสมอ จนเมื่อปีที่แล้ว ตะวันวิ่งเล่นอยู่คนเดียวที่ต้นไม้ และ... หัวใจของเขาไม่ไหว กว่าตาจะไปเจอเขาก็เป็นเวลาเกือบหกโมงเย็นแล้ว” คำพูดของตาเต็มไปด้วยความเศร้าและความเสียใจ ฉันรู้สึกเหมือนว่าโลกทั้งใบหมุนกลับไปมาไปทั้ง ๆ ที่ฉันไม่ได้ขยับ ฉันไม่รู้ว่าควรจะทำยังไง แต่ในหัวของฉันมีแต่คำถามแล้วความเป็นเพื่อนของเราจะต้องหยุดไว้แค่นี้...ใช่ไหม

ฉันกลับบ้านด้วยใจที่ว่างเปล่าและความรู้สึกที่ยากจะอธิบายได้ร่างกายของฉันเดินไปโดยไม่มีจุดหมาย เหมือนว่าความรู้สึกทั้งหมดถูกพาไปโดยลมที่พัดผ่าน สายตาฉันจับจ้องไปข้างหน้า แต่ความคิดในหัวกลับวนเวียนอยู่กับภาพของตะวันและทุกอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้น ฉันรู้สึกเหมือนว่าโลกทั้งหมดกำลังพังทลาย

เมื่อความจริงที่น่าตกใจได้เปิดเผยออกมา การเสียใจที่ไม่เคยมีใครเตือนฉัน หรือแม้แต่ตะวันที่ไม่เคยพูด

ความจริง ทำให้หัวใจของฉันเจ็บปวดจนเกือบจะหายใจไม่ออก ฉันเดินกลับมาถึงบ้าน ยายเห็นฉันเริ่มร้องไห้จนต้องเดินมาหา ฉันไม่สามารถหยุดร้องไห้ได้ ความรู้สึกเสียใจพุ่งขึ้นมาอย่างแรงจนไม่อาจควบคุมได้และเมื่อยายเข้ามากอดฉันร้องไห้ฟูมฟาย แม้จะพยายามพูดอะไรออกไป แต่คำพูดทั้งหมดกลับติดอยู่ในคอไม่สามารถพูดออกมาได้

“ทิวาเป็นหยังลูก” (ทิวาเป็นอะไรลูก) ยายถามด้วยความเป็นห่วง แต่ฉันกลับไม่สามารถตอบอะไรได้เลย ร่างกายฉันแทบจะทรุดลงเมื่อความเศร้าสุมอยู่ในใจ ยายไม่พูดอะไรนอกจากกอดฉันไว้แน่นกว่าเดิม เพียงแค่ความอบอุ่นจากอ้อมกอดของยายก็พอที่จะทำให้ฉันรู้สึกว่าไม่ต้องอยู่คนเดียวในช่วงเวลาแบบนี้

ฉันเอนหัวลงบนไหล่ของยาย ร้องไห้จนรู้สึกเหมือนเวลาหยุดหมุนไป ในใจเต็มไปด้วยคำถามที่ไม่มีคำตอบ ยายคือคนเดียวที่ฉันรู้สึกได้ถึงความปลอบโยนจากหัวใจ ยายไม่ถามอะไรเพิ่มเติม เพราะดูท่าว่าหลานคงไม่พร้อมที่จะพูดเรื่องที่เกิดขึ้น ยายเพียงแค่เงียบและเริ่มจัดการบางอย่าง ฉันยังไม่ทันตั้งตัวเลยเมื่อยายยกข้อมือของฉันขึ้นและผูกสายสิญจน์ สีขาวบาง ๆ ไว้ที่ข้อมือ ฉันเงยหน้ามองยายด้วยความตกใจ แต่ยังคงสะอื้นเสียงเบา ๆ ยายพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่ว่าสิเกิดอิหยังก็ขอให้ขวัญทิวากลับมาเด้อ...ขอให้ขวัญทิวากลับมาเป็นตัวของตัวเอง” เสียงของยายอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความห่วงใย ฉันรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นจากมือของยาย ความรู้สึกกลัวที่เคยครอบงำจิตใจของฉันค่อย ๆ

เริ่มเบาลงเหมือนกับมีพรของยายเข้ามาปกป้อง ไม่ใช่เพียงแค่การผูกสายสิญจน์ แต่มันคือการเรียกขวัญกลับคืนมา มันเหมือนกับคำอธิษฐานจากยายที่ต้องการให้ฉันผ่านช่วงเวลานี้ไปได้โดยไม่สูญเสียตัวตน แม้โลกจะหมุนไปอย่างรวดเร็วและเปลี่ยนแปลงอย่างไม่คาดคิด แต่ในตอนนี้ ฉันมียายอยู่ข้าง ๆ และคำอธิษฐานที่ยายส่งไปพร้อมกับสายสินญจ์ก็ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังมีบางสิ่งบางอย่างคอยพยุงหัวใจของให้เข้มแข็งขึ้น

ยายไม่ถามอะไรต่อไป ปล่อยให้ฉันนั่งเงียบอยู่สักพัก ยายก็ไม่ได้บังคับให้พูดหรือบอกอะไรเพิ่ม ฉันรู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อยที่ยายไม่ซักไซ้ความเศร้าในใจฉันไม่นานหลังจากนั้นแม่ก็กลับมาจากตลาด ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าของแม่จากข้างนอก ฉันรีบจัดการความรู้สึกตัวเองเอาไว้ แล้วทำตัวเป็นปกติที่สุดอย่างที่ฉันเคยทำเสมอ เมื่อแม่เข้ามาในบ้านฉันก็ยิ้มให้และทักทายเหมือนทุกครั้ง ไม่ให้แม่เห็นว่าฉันเพิ่งร้องไห้มา แม่เห็นฉันทำตัวตามปกติและไม่ได้พูดอะไร แม่ก็ไม่ได้ถามอะไรต่อไป ฉันรู้ดีว่าแม่มักจะดุฉันก่อนเสมอถ้าเห็นว่าฉันมีอะไรผิดปกติหรือไปทำอะไรมา ฉันเลยพยายามทำตัวให้ดูเป็นปกติที่สุด เพื่อไม่ให้แม่เอ่ยถามในสิ่งที่ฉันยังไม่พร้อมจะตอบ

รู้ตัวอีกทีฉันก็ยืนอยู่หน้าวัดอีกแล้ว รู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบตัวมันช้าลง ฉันมองเห็นแม่และยายเดินนำหน้าไป แต่ขาของฉันกลับไม่ขยับไปข้างหน้าเหมือนที่เคยเป็น ความรู้สึกเศร้ายังคงติดอยู่ในใจ นี่เป็นวันแรกที่ฉันไม่อยากมาวัดเลย ทั้งที่มันเป็นสถานที่ที่ฉันคุ้นเคยมาตลอด แต่ตอนนี้มันกลับเต็มไปด้วยความรู้สึกที่แตกต่างออกไป เสียงสวดของพระดังอยู่ห่าง ๆ แต่มันกลับยิ่งทำให้ฉันรู้สึกห่างเหินกับสิ่งที่เคยรู้จัก ฉันเหลือบมองไปทางด้านข้าง เห็นคนที่เดินเข้าไปในวัดต่างก็ยิ้มแย้มและมีความสุขในการทำบุญ

ฉันมองไปรอบ ๆ อีกครั้งและแล้วฉันก็เห็นเพื่อนของฉันอีกครั้ง ฉันเห็นตะวันยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน เขายืนอยู่ตรงข้าง ๆ โบสถ์แต่ดูเหมือนตะวันคนนี้จะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ฉันรู้สึกว่าอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง ตะวันไม่ยิ้มเหมือนเคย ใบหน้าของเขาเหมือนจะหมองคล้ำ แม้จะพยายามยิ้มให้ฉัน แต่มันก็ไม่ใช่รอยยิ้มที่สดใสเหมือนเดิม มันเหมือนกับการยิ้มที่ฝืนใจ ฉันตัดสินใจเดินเข้าไปหาตะวัน

“ตะ... วะ...วัน...” ฉันเรียกเบา ๆ พยายามทำให้เสียงของตัวเองให้ดูเป็นปกติที่สุดแต่เสียงก็ยังคงสั่นเพราะความกลัวอย่างเห็นได้ชัด ตะวันหันมามองฉัน แต่ดวงตาของเขาไม่เหมือนเดิม สายลมพัดเบา ๆ ทำให้ฉันรู้สึกว่าทุกสิ่งในช่วงเวลานี้ดูหมุนช้าลง ราวกับว่าตะวันกำลังอยู่ในโลกของเขาเอง

“รู้แล้ว...ใช่ไหม” ตะวันพูดออกมาอย่างไม่ค่อยเต็มใจ ฉันพยักหน้าอย่างเงียบ ๆ ไม่พูดอะไร ในตอนนี้มีเพียงแค่ความเงียบที่เป็นคำตอบเท่านั้น ตะวันมองฉันอย่างเข้าใจดูเหมือนตะวันจะเห็นทุกอย่างชัดเจนจากการกระทำของฉันแล้ว แม้จะมีความกลัวและความสับสนซ่อนอยู่ตะวันรู้ดีว่าในที่สุดฉันก็รู้ความจริงแล้ว และรู้สึกได้ว่าฉันกำลังกลัวเขา เพราะฉันไม่ยิ้ม ไม่มีเสียงหัวเราะที่เคยมอบให้เหมือนเมื่อก่อน

“ขอร้องนะ...อย่ากลัวฉันเลย” ตะวันพูดเสียงเบา แม้ว่าจะไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้า แต่ฉันกลับเห็นความเข้าใจในสายตาของตะวัน การเข้าใจในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่ามันจะเจ็บปวดสำหรับเราทั้งสองคน

วันนี้เป็นวันที่พิธีแซนโฎนตาจะเสร็จสิ้น ตะวันรู้ดีว่าวันนี้จะเป็นวันสุดท้ายที่ฉันจะเจอตะวัน สุดท้ายแล้วเขาจะต้องจากโลกนี้ไปอีกครั้ง ฉันยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางความเงียบรอบตัว ฉันสบตากับตะวันสายตาของตะวันเศร้าอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนและนั่นยิ่งทำให้ฉันเศร้าตามไปด้วย ความเงียบระหว่างเราสองคนยืดเยื้ออยู่นานจนฉันรู้สึกเหมือนเวลาหยุดนิ่ง รู้สึกถึงความโศกเศร้าที่สะท้อนในดวงตาของตะวัน ช่างไม่ต่างอะไรจากการลากันอย่างไม่มีวันกลับเมื่อได้ยินตะวันพูด

“ฉันจะกลับไปแล้วนะ” น้ำเสียงที่อ่อนแอและเศร้าอย่างยิ่งทำให้ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น ฉันรู้ว่าเวลานี้มันมาถึงแล้ว

ตะวันจะต้องจากไปแล้วจริง ๆ ฉันหยุดคิดไปสักพัก ก่อนจะพูดออกไปเสียงเบา

“ยายเคยบอกฉันว่าคนเราตายได้สองครั้ง ครั้งแรกคือตายแบบไร้ลมหายใจ ครั้งที่สองคือตายจากความทรงจำของใครสักคน” ฉันหยุดและมองตะวันอีกครั้งหนึ่ง

“ตะวัน นาย...ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะไม่ให้นายตายรอบที่สอง นายจะอยู่ในความทรงจำฉันตลอดไป” คำพูดของฉันกลายเป็นคำปลอบประโลมใจเราทั้งสองฝ่าย ฉันรู้ดีว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันจะไม่ปล่อยให้ตะวันหายไปจากความทรงจำของฉัน ตะวันจะยังคงมีชีวิตอยู่ในความคิดและหัวใจของฉันเสมอ แม้ว่าร่างกายจะจากไปแล้วก็ตาม ตะวันเดินออกไปนอกวัดพร้อมกับยายสี่คนนั้นที่ฉันพามาส่งที่วัดเมื่อครั้งก่อน ยายทั้งสี่คนนั้นยืนมองฉันด้วยสายตาที่อบอุ่นและขอบคุณ ฉันยิ้มให้กับตะวันและยายทั้งสี่คนนั้นอีกครั้งตอนที่ทั้งห้าคนจะเดินหายไป

ฉันยืนอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบของวัด แม้ว่าใจของฉันจะเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและเสียดาย แต่ฉันรู้ว่ามีบางอย่างที่ไม่สามารถลบล้างได้ และสิ่งนั้นคือความทรงจำที่เราสองคนจะเก็บรักษาไว้ตลอดไป...

แสงแดดยามสายส่องลอดผ้าม่านเข้ามาในห้องเรียน เสียงพัดลมเพดานหมุนเบา ๆ คล้ายเสียงลมหายใจของห้องที่เพิ่งเงียบสงัดลง ทิวายืนอยู่หน้าชั้นเรียน มือกุมกันไว้แน่นบนตัก ขณะที่สายตาเพื่อน ๆ ทั้งห้องจับจ้องมาที่เธออย่างไม่กะพริบ

“...แล้วเขาก็หายเข้าไปในป่าหลังวัด” ทิวาพูดประโยคสุดท้ายด้วยเสียงที่เบาแต่มั่นคง “ตั้งแต่นั้นมา ฉันก็ไม่เคยเห็นเขาอีกเลย...นอกจากในความฝัน”

ห้องทั้งห้องเงียบกริบ ไม่มีใครพูด ไม่มีแม้แต่เสียงกระซิบ เสียงหัวเราะหรือแม้กระทั่งเสียงหายใจแรง ๆ หลายคนตัวแข็ง ใบหน้าซีดเผือด หลายคนกอดอกรู้สึกเหมือนอุณหภูมิในห้องลดลงกะทันหัน คุณครูประจำชั้นยืนนิ่งอยู่ข้างกระดาน น้ำเสียงของเธอเมื่อพูดออกมาช่างเบาและตื่นตะลึงเสียงปรบมือดังขึ้นจากมุมหนึ่งของห้อง ตามมาด้วยอีกคน และอีกคนไม่นานนัก เสียงปรบมือดังกระหึ่มไปทั้งห้อง แต่ไม่ใช่เสียงปรบมือแบบร่าเริงหรือยินดี...มันคือการปรบมือที่เต็มไปด้วยอารมณ์หลากหลาย ทั้งชื่นชม ขนลุก และบางคนยังมีน้ำตาคลออยู่ด้วยซ้ำ ไม่มีใครพูดอะไรต่อ ทุกคนยังคงนั่งอยู่กับความรู้สึกแปลกประหลาดที่อธิบายไม่ได้ในอก และแม้เวลาจะผ่านไปอีกนาน...พวกเขาก็จะไม่มีวันลืมเรื่องเล่าของทิวาในวันนั้นเลย มันคือเรื่องราวในช่วงปิดเทอมใหญ่ที่กลายเป็นมากกว่าความทรงจำ มันกลายเป็นมิตรภาพ คำถามที่ไร้คำตอบ และบางสิ่งที่ฉันไม่มีวันลืม ตลอดชีวิต คิดถึงนายนะ ตะวันเพื่อนรักของฉัน

๓

ตาแฮก

“ค้ำคูณ... เอายาให้ปู่กินด้วย ยาอยู่หลังตู้เย็นนะ” เสียงพ่อดังขึ้นจากหน้าประตูห้องนอนข้าง ๆ ค้ำคูณยืนอยู่ในครัว เขาหันมองพ่อซึ่งกำลังเก็บของในกระสอบเพื่อเตรียมออกไปทำนา แม่ก็เตรียมตัวตามไปเช่นกัน พ่อกับแม่เป็นครูที่โรงเรียนมัธยมในตัวอำเภอ ส่วนวันหยุดก็เป็นชาวนา พ่อกับแม่ทำงานหนักเพื่อครอบครัว แต่ก็ไม่เคยละเลยการสอนและเลี้ยงดูเขากับปู่สมอย่างเต็มที่ ช่วงนี้เป็นหน้าเกี่ยวนา ทุกคนในหมู่บ้านก็จะยุ่งอยู่กับการเกี่ยวข้าว

ค้ำคูณเดินไปที่ตู้เย็นหยิบยาที่พ่อพูดถึง ใจเขาหนักอึ้งเมื่อคิดถึงสถานการณ์ในบ้านช่วงนี้ปู่สมที่ปกติแข็งแรงและเป็นหมอขวัญของหมู่บ้านตอนนี้กลับนอนซมด้วยอาการไข้ที่ไม่หาย อ่อนล้าและไม่มีเรี่ยวแรงที่จะพูด ได้แต่ส่งยิ้มให้กับหลานชาย ขณะที่ค้ำคูณเดินเข้าไปในห้องนอนของปู่ ใจก็ยังคงรู้สึกหนักหน่วงในใจ น้ำตาเกือบจะไหลออกมาแต่เขาก็ห้ามมันไว้ ค้ำคูณไม่เคยคิดเลยว่าปู่จะไม่สบายจนทำให้ทุกอย่างต้องหยุดชะงัก ปีนี้ต้องทำพิธีทำบุญนาตาแฮกเพื่อบูชาผีในผืนนาเพราะปีนี้บ้านค้ำคูณและบ้านคนอื่นได้ผลผลิตดีกว่าปีก่อน ๆ มาก แต่การณ์กลับไม่เป็นไปตามที่คิด

“อีกไม่กี่วันก็จะใกล้ถึงวันแล้ว ปู่จะหายทันไหมครับ” ค้ำคูณถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ขณะที่เขาวางยาลงข้าง ๆ ปู่สมไม่ตอบแต่ยิ้มให้หลานชาย อย่างอ่อนล้า ท่ามกลางความเงียบที่ค้ำคูณไม่เคยรู้สึกมาก่อน ค้ำคูณกลัวว่าจะเกิดสิ่งไม่ดี

หากเราไม่ทำบุญตามที่คุยกันไว้กับชาวบ้าน พิธีที่สำคัญสำหรับการทำนาที่ทุกคนรอคอยในปีนี้กำลังจะล้มเหลว หรือเปล่า หมู่บ้านของค้ำคูณหรือหมู่บ้านในแถบอีสานมีความเชื่อที่เกี่ยวกับผีตาแฮก ที่เป็นวิญญาณบรรพบุรุษที่ดูแลผืนนา การทำบุญนาตากแฮกเป็นพิธีสำคัญที่จะช่วยให้การทำนาในปีนั้นเจริญรุ่งเรือง

ค้ำคูณนั่งอยู่ข้าง ๆ ปู่สมด้วยท่าทางที่เต็มไปด้วยความกังวล ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่ใบหน้าของปู่ที่ดูซีดเซียวไปตามโรคที่รุมเร้า มือที่เคยแข็งแรงและชำนาญในการทำพิธีต่าง ๆ ตอนนี้กลับยกไม่ขึ้น ยิ้มที่เคยเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจของปู่ ก็หายไปแทบสิ้น เมื่อปู่สมหันมามองค้ำคูณด้วยแววตาที่ไม่เหมือนเดิม

บ่ายวันถัดมา แดดแรงจนพื้นดินอุ่นไปหมด ค้ำคูณตื่นมาตั้งแต่เช้าเพื่อช่วยพ่อเกี่ยวข้าว ขณะที่แม่อยู่บ้านคอยดูแลปู่สมที่ยังไม่หายดี งานในนาต้องเร่งมือเพราะหากปล่อยไว้เพียงไม่กี่วัน ข้าวอาจเสียหายได้ หลังจากช่วยพ่อฟาดข้าวเสร็จ พลันสายตาเหลือบไปเห็นเถียงนาใกล้ ๆ ซึ่งเป็นนาของที่บ้านของเทียนกับคันนา นาของพวกเขาอยู่ติดกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่และพ่อแม่ของพวกเขาก็เป็นเพื่อนสนิทกัน ทำให้ทั้งสามคนโตมาด้วยกัน เล่นกัน และเรียนที่เดียวกันมาตลอด ตอนนี้พวกเขากำลังจะขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สองด้วยกัน ค้ำคูณยิ้มเมื่อเห็นเทียนนอนเอกเขนกอยู่บนกระท่อมปลายนา มือหนึ่งถือหนังสือการ์ตูนอ่านเพลิน ไม่ได้แตะต้นข้าวสักกระจุก

“มึงอู้ติ เดี๋ยวกูสิฟ้องป้ามึง” ค้ำคูณเอ่ยแซว พลางยืนกอดอกมองเพื่อนอย่างรู้ทันเทียนละสายตาจากหนังสือการ์ตูนก่อนจะยักไหล่

“อู้อะไร เขาเรียกขอเวลานอกเว้ย” ยังไม่ทันที่ค้ำคูณจะตอบอะไร คันนาก็เดินเข้ามาหาพวกเขา ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยใจ

“กูเห็นมึงพักมาเป็นชั่วโมงแล้วมั้ง” เทียนหัวเราะเบา ๆ เพราะรู้ดีว่าสิ่งที่คันนาพูดเป็นความจริง

“ก็เมื่อยเนาะฮ้อนแฮง ขอเซาจักหน่อยเด้อ” (ก็เหนื่อยอะร้อนมาก ขอพักนิดหน่อย) เขาพูดเสียงอ่อนเหมือนขอความเห็นใจ

“ขี้คร้าน” (ขี้เกียจ) คันนาเบ้ปากใส่ เทียนทำหน้าเซ็งส่วนค้ำคูณหัวเราะขำความปากไวของคันนา ทั้งสองคนมักจะเถียงกันเป็นประจำเพราะความคิดไม่ค่อยตรงกัน แต่ก็ยังเป็นเพื่อนสนิทกันเหมือนเดิม

“กูไปช่วยพ่อก่อนละกัน รีบทำ รีบกลับ” ค้ำคูณบอกพร้อมตบบ่าเทียนเบา ๆ

“กูก็ไปละ เดี๋ยวจะมีคนเขาว่าได้ว่าเป็นลูกหลานชาวนาแต่เป็นคนขี้เกียจ” คันนาพยักหน้าก่อนแซวทิ้งท้ายเทียนทำหน้าอารมณ์เสียเล็กน้อย แต่ก็ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ

“เออ ๆ ไปก็ได้” ทั้งสามหัวเราะ ก่อนจะแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง ช่วยครอบครัวเกี่ยวข้าวท่ามกลางแดดบ่ายที่ยังคงร้อนแรง หลังจากที่ทั้งสามแยกย้ายกันไป ค้ำคูณเดินกลับไปช่วยพ่อเกี่ยวข้าวต่อ แดดบ่ายยังคงร้อนจัดจนเหงื่อไหลเป็นทางตามแผ่นหลัง แต่นี่เป็นเรื่องปกติของฤดูเก็บเกี่ยว เขาหยิบเคียวขึ้นมาใช้สองมือจับต้นข้าวแน่นก่อนจะตัดมันด้วยความเคยชิน

การทำนาสมัยนี้มีเพียงแค่ไม่กี่บ้านที่ยังคงใช้วิธีดั้งเดิมคือการเกี่ยวข้าวด้วยมือโดยใช้เคียวเกี่ยวข้าวค้ำคูณกำข้าวหนึ่งกำแล้วก็อีกกำหนึ่ง เสียงใบข้าวเสียดสีกับคมเคียวดังสม่ำเสมอพ่อของค้ำคูณเหลือบมองลูกชายก่อนจะพูดขึ้น

“ไหวไหมลูก”

“ไหวอยู่พ่อ” ค้ำคูณตอบ แม้แขนจะเริ่มล้าแต่ก็ยังยิ้มให้ พ่อพยักหน้าพอใจ

“เอาเท่าที่ไหว ไม่ไหวค่อยมาทำใหม่” ค้ำคูณรับคำ ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

ลมบ่ายพัดเอื่อย ๆ ทำให้ความร้อนบรรเทาลงบ้าง เสียงนกเอี้ยงส่งเสียงร้องอยู่ริมปลายนา และเสียงกบเขียดเริ่มดังขึ้น

เมื่อแดดอ่อนลง ฝั่งคันนากับเทียนก็เริ่มลงมือทำงาน เทียนแม้จะบ่นว่าเหนื่อยแต่ก็ยอมจับเคียวทำงานจนได้ คันนายังคงจิกกัดเพื่อนเป็นระยะ แต่เทียนก็เถียงกลับจนกลายเป็นบทสนทนาเฮฮาที่ทำให้การเกี่ยวข้าวไม่น่าเบื่อจนเกินไป

“มึงดูต้นข้าวของกูสิ เมล็ดแน่นเป็นพวง” คันนาพูดด้วยความภาคภูมิใจ

“ของกูก็ดีเหมือนกัน” เทียนไม่ยอมแพ้แม้จะไม่ค่อยแน่ใจว่านาของตัวเองสมบูรณ์แค่ไหนค้ำคูณที่ได้ยินพวกมันแข่งกันไปมาก็ส่ายหน้าขำ ๆ พูดแทรกขึ้น

“มึงสองคนไม่แข่งกันสักเรื่องได้ไหม”

“ไม่ได้!” ทั้งคันนาและเทียนตอบพร้อมกัน ก่อนจะหัวเราะออกมา

เมื่อพระอาทิตย์คล้อยต่ำลง งานในนาใกล้จะเสร็จ พ่อของค้ำคูณเรียกลูกชายให้ไปช่วยมัดฟ่อนข้าว ส่วนคันนากับเทียนก็เร่งมือทำให้เสร็จ พวกเขาทั้งสามเติบโตมากับท้องนา รู้จักความลำบากมาตั้งแต่เด็ก แม้บางครั้งจะบ่นหรือขี้เกียจบ้าง แต่สุดท้ายพวกเขาก็ไม่เคยทอดทิ้งหน้าที่ของตนเอง

หลังจากเสร็จงาน ทั้งสามนั่งพักใต้ต้นไม้ใหญ่ริมคันนา ดื่มน้ำเย็นชื่นใจที่แม่ของคันนาเอามาให้ ลมยามเย็นพัดโชย เสียงต้นข้าวเสียดสีกันเป็นจังหวะชวนให้รู้สึกสงบ

“เมื่อยคักเมื่อยแหน่” (โคตรเหนื่อย) เทียนเอนตัวพิงต้นไม้ หายใจแรงเหมือนเพิ่งวิ่งรอบสนามมา

“เอาน่า มื้ออื่นกะเกือบแล้ว” (เอาน่า พรุ่งนี้ก็ใกล้เสร็จแล้ว) ค้ำคูณพูดพลางมองทุ่งนาที่กำลังถูกย้อมด้วยแสงอาทิตย์สีทอง

ทั้งสามมองออกไปไกลสุดสายตา ท้องนาอาบแสงอาทิตย์ยามเย็นเป็นสีทองอร่าม งดงามและคุ้นเคย เป็นภาพที่พวกเขาเห็นมาทั้งชีวิต แต่วันนี้กลับรู้สึกต่างออกไป พวกเขาเริ่มโตขึ้นและกำลังจะก้าวไปสู่ช่วงชีวิตใหม่ที่ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้พวกเขาเพียงแค่ซึมซับช่วงเวลาตรงหน้า สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วปล่อยให้ลมยามเย็นพัดผ่านไปช้า ๆ

เมื่อพระอาทิตย์คล้อยต่ำจนเกือบแตะขอบทุ่ง ค้ำคูณกับพ่อก็เก็บอุปกรณ์

เกี่ยวข้าวขึ้นบ่าแล้วขี่มอเตอร์ไซค์กลับบ้าน ทางถนนลัดเลาะผ่านคันนาเต็มไปด้วยฟางแห้งที่ถูกเกี่ยวออกไปแล้ว กลิ่นดินชื้นและกลิ่นข้าวใหม่ลอยอ่อน ๆ ในอากาศ ลมเย็นพัดโชยทำให้เหงื่อที่ชุ่มตัวเริ่มแห้งลง

“เป็นจังได๋ เหนื่อยบ่มื้อนี้” (เป็นยังไง เหนื่อยไหมวันนี้) ค้ำคูณยิ้มบาง ๆ แม้ร่างกายจะล้าแต่เขาก็รู้สึกดีที่งานคืบหน้าไปเยอะ

“เหนื่อยอยู่ครับ แต่ก็ม่วนดี” พ่อหัวเราะเบา ๆ

“เป็นลูกชาวนา ต้องอดทนเด้อ”

เมื่อมาถึงบ้าน ค้ำคูณมองเข้าไปใต้ถุนบ้าน แม่กำลังนั่งตำแจ่วอยู่ข้าง ๆ โต๊ะไม้ตัวเก่า แสงจากหลอดไฟนีออนข้าง ๆ ทำให้บรรยากาศดูอบอุ่นและคุ้นเคย

“กลับมาแล้วติ ไปล้างมือก่อนไป เดี๋ยวสิได้กินข้าวนำกัน” (กลับมาแล้วเหรอ ไปล้างมือก่อนไป แล้วจะได้มากินข้าวด้วยกัน) แม่เงยหน้ามองพลางยิ้มให้

“ครับแม่” ค้ำคูณตอบ ก่อนหันไปมองขึ้นบ้าน

บนบ้าน ปู่สมนอนอยู่บนฟูกผืนเก่าข้าง ๆ หน้าต่าง ลมเย็นจากด้านนอกพัดเข้ามาเบา ๆ ผ้ามุ้งถูกกางไว้กันยุง มีเพียงแสงสลัวจากโคมไฟข้างหัวเตียง ปู่ดูซูบลงกว่าเดิมเล็กน้อย ดวงตาลึกโหลแต่ยังคงแวววาวอบอุ่นเหมือนทุกครั้ง

“ปู่เป็นจั๋งได๋บ้างครับ”(ปู่เป็นยังไงบ้างครับ) ค้ำคูณถามขณะนั่งลงข้าง ๆ ปู่สมหันมามองหลานชายก่อนยิ้มจาง ๆ

“กะดีขึ้น พอมีแฮงแล้ว บ่ต้องห่วง” (ก็มีขึ้น พอมีแรงแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง)

“พักเยอะ ๆ นะปู่ เรื่องทำนาบ่ต้องห่วง “ปู่พยักหน้าเบา ๆ

“อืม ก็อย่าหักโหมมากล่ะ ข้าวเกี่ยวเสร็จแล้วก็ต้องตาก ต้องสี ต้องเก็บอีกหลายอย่าง”

“พ่อบอกว่าพรุ่งนี้คงเสร็จแล้วครับ” ค้ำคูณตอบ ปู่สมพยักหน้าช้า ๆ ก่อนจะถอนหายใจเบา ๆ

“ปีนี้ทุกอย่างดูเปลี่ยนไปเยอะ”ค้ำคูณไม่ได้ตอบ แต่เขาเข้าใจความหมาย

ของปู่ดี พิธีใหญ่ที่เคยจัดกันทุกปีต้องถูกยกเลิก ทุกคนต้องแยกย้ายทำกันเอง บ้านใครบ้านมัน แม้จะยังทำอยู่ แต่บรรยากาศก็ไม่เหมือนเดิม

“ปู่ไม่ต้องห่วงนะ ถึงจะไม่ได้ทำพร้อมกัน แต่พวกเราก็ยังทำ” ค้ำคูณพูดเสียงเบา ปู่ยิ้มบาง ๆ ยกมือขึ้นลูบหัวหลานชายเบา ๆ

“ดีแล้ว... อย่างน้อยก็ยังมีคนสืบต่อ” ขณะนั้นเอง แม่เดินขึ้นเรือนมาพร้อมสำรับข้าวเย็น

“ไปล้างมือก่อนลูก เดี๋ยวกินข้าวกัน” ค้ำคูณยิ้มให้แม่ก่อนลุกไปล้างมือ ขณะนั้นเขาหันไปมองปู่อีกครั้ง เห็นปู่มองออกไปนอกหน้าต่าง มองไปยังทุ่งนาที่กำลังจมอยู่ในเงาของรัตติกาล ท้องฟ้าสีครามเข้ม มีเพียงแสงดาวที่ส่องลงมา

บรรยากาศรอบตัวเงียบสงบ แต่ในใจของค้ำคูณกลับเต็มไปด้วยความคิดมากมาย ปีนี้อาจเป็นปีที่แตกต่างออกไป แต่เขาหวังว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี

เช้าวันต่อมา แสงอาทิตย์ส่องลอดผ่านกลุ่มเมฆลงมาบนทุ่งนา แดดอ่อน ๆ ในตอนเช้าทำให้ลมเย็นพัดผ่านท้องนาได้ชุ่มชื่น ค้ำคูณตื่นขึ้นมาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เขาทำภารกิจประจำวันเสร็จแล้วจึงออกไปช่วยพ่อในนาเหมือนทุกวัน เมื่อเดินมาถึงคันนา พ่อของค้ำคูณก็ยืนอยู่รอพร้อมเคียวในมือ ดูเหมือนว่าเขาจะพร้อมเต็มที่แล้วสำหรับการทำงานในวันนี้

“ตื่นเช้าจังเลยนะลูก ถ้าลูกยังไม่ตื่นพ่อว่าจะไปก่อน” พ่อพูดเสียงเบา ขณะที่ค้ำคูณเดินเข้ามาใกล้ค้ำคูณยิ้มให้ก่อนจะหยิบเคียวขึ้นมาจากข้างตัว

“ใช่ พรุ่งนี้ถ้าเสร็จก็จะได้ตากข้าวให้หมด จะได้ไม่มีปัญหาตอนส่งโรงสี” ค้ำคูณหันไปมองทุ่งนาเบื้องหน้า ข้าวที่เกี่ยวในวันก่อนถูกตากอยู่บนลานตากข้าว แต่ยังมีอีกหลายต้นที่ยังต้องเก็บเกี่ยวเพิ่ม วันทั้งวันก็ต้องรีบทำให้เสร็จทั้งสองพ่อลูกเริ่มลงมือเกี่ยวข้าวอย่างรวดเร็ว

ค้ำคูณใช้มือจับต้นข้าวแน่น ก่อนจะก้มลงตัดด้วยเคียวแล้วมัดเป็นกำ ๆ ในขณะที่พ่อทำงานเคียงข้างกัน ช่วยกันเก็บเกี่ยวไปตามจังหวะ ลมเย็นยามเช้ายังคงพัดผ่านใบข้าว สร้างความสดชื่นให้ทั้งสองคนในขณะที่มือก็ยังคงทำงานอย่างไม่หยุดพัก เสียงใบข้าวถูกตัดดังสม่ำเสมอ ส่วนพ่อและค้ำคูณก็ไม่หยุดที่จะพูดคุยกันระหว่างการทำงาน

“นาน่ะ ทำไปเรื่อย ๆ นะลูก เดี๋ยวเสร็จ” พ่อพูดด้วยเสียงที่มีความหวัง แม้จะเหนื่อยจากการทำงานมาตั้งแต่เช้า

“ครับพ่อ” ค้ำคูณตอบพร้อมยิ้มให้พ่อ ความรู้สึกของเขาผ่านทุกการเคลื่อนไหว เมื่อรู้ว่าทุกก้าวที่ทำไปคือการช่วยเหลือครอบครัว

แดดเริ่มร้อนแรงขึ้นในตอนกลางวัน แต่ทั้งสองก็ยังคงทำงานไปเรื่อย ๆ ท่ามกลางความเงียบสงบของท้องนา ที่มีเพียงเสียงลมพัดเสียงข้าวที่ถูกเกี่ยวและเหงื่อที่หยดลงดิน การทำงานร่วมกันในทุ่งนาเป็นสิ่งที่ค้ำคูณชอบ แม้จะเหนื่อยล้า แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกผูกพันกับที่นี่ ผูกพันกับความเป็นลูกหลานชาวนา และผูกพันกับสิ่งที่เขากำลังทำเพื่อครอบครัวของเขา

หลังจากเกี่ยวข้าวจนเสร็จ ค้ำคูณกับพ่อช่วยกันขนฟ่อนข้าวมากองรวมกันที่บ้านปลายนาหลังหนึ่งที่ใต้ถุนบ้านมีลานตากข้าวงอยู่พื้นดินตรงนั้นถูกเกลี่ยให้เรียบแล้วปูด้วยผ้าใบสีฟ้าขนาดใหญ่สำหรับตากข้าว ลมบ่ายพัดผ่านเอากลิ่นของเมล็ดข้าวที่ยังมีเปลือกติดอยู่ลอยอบอวลไปทั่ว

พ่อใช้ไม้สอยฟ่อนข้าวออกจากกอง ก่อนจะเริ่มฟาดกับไม้กระดานให้เมล็ดข้าวร่วงหลุดจากรวง เสียง แปะ ๆ ของข้าวที่ตกกระทบผืนผ้าใบดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ค้ำคูณช่วยเกลี่ยเมล็ดข้าวที่ร่วงลงมาให้กระจายตัวทั่วลาน ไม่ให้ข้าวกองเป็นหย่อม ๆ เพื่อให้ได้รับแสงแดดอย่างทั่วถึง

“เดี๋ยวพอตากให้แห้งดีแล้ว ค่อยเอาไปสีเป็นข้าวสารนะลูก” พ่อพูดพลางปาดเหงื่อที่ไหลลงมาตามขมับ

“ครับพ่อ” ค้ำคูณตอบ พลางใช้ไม้เกลี่ยข้าวไปเรื่อย ๆ เขามองดูเมล็ดข้าวเปลือกสีทองที่สะท้อนแสงแดดระยิบระยับ รู้สึกภาคภูมิใจในผลลัพธ์ของแรงงานที่ตนเองมีส่วนช่วย

อากาศร้อนอบอ้าวขึ้นเรื่อย ๆ แต่ทั้งสองยังคงทำงานต่อไปอย่างไม่ลดละ เมื่อสายลมโชยมาพัดไอแดดให้เบาบางลง ความเหนื่อยล้าก็ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกอิ่มเอมใจ ข้าวที่พวกเขาเกี่ยวเองกับมือกำลังถูกแปรเปลี่ยนเป็นผลผลิตที่มีค่าเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของพวกเขาต่อไป หลังจากที่ตากข้าวเสร็จค้ำคูณยืดตัวขึ้นพลางปาดเหงื่อที่ไหลซึมลงมาตามขมับ ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงเล็กน้อย ส่งแสงสีส้มอ่อน ๆ ปกคลุมทั่ว

เสียงฝีเท้าเบา ๆ ดังขึ้นจากอีกฟากหนึ่งของทุ่งนา ค้ำคูณหันไปมองก็เห็นเทียนกำลังเดินตรงมาหาเขา สีหน้าของเทียนดูจริงจังผิดปกติ ราวกับมีบางอย่างอยู่ในใจ

“ค้ำคูณ กูมีเรื่องสิเล่าให้ฟัง” เทียนเอ่ยขึ้น น้ำเสียงแฝงความลังเลค้ำคูณขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า

“เรื่องอิหยัง” พ่อของค้ำคูณที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ มองดูทั้งสองคน ก่อนจะเอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มใจดี

“งั้นพ่อกลับบ้านก่อนนะลูก ค่อย ๆ คุยกัน ไม่ต้องรีบ”

“ครับพ่อ” ค้ำคูณตอบ ขณะที่มองพ่อเดินลัดเลาะไปตามคันนา ทิ้งให้เขาอยู่กับเทียนตามลำพัง เทียนเหลือบมองรอบ ๆ ก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ ลดเสียงลงราวกับกลัวใครจะได้ยิน

“มึงจำบักต้นได้บ่ ที่มันตัวสูง ๆ ใส่แว่นอยู่ห้องเรียนถัดจากเฮา”เทียนพูดขึ้น น้ำเสียงฟังดูเคร่งเครียดค้ำคูณขมวดคิ้วก่อนทำท่านึก ทบทวนในใจครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า

“เออ จำได้ “ เทียนกวาดตามองรอบ ๆ ทุ่งนาเหมือนกำลังตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบฟังอยู่ จากนั้นเขาก็ขยับเข้ามาใกล้ เอามือป้องปาก พูดด้วยเสียงเบาราวกับเป็นความลับสุดยอด

“กูได้ยินมันคุยกัน ว่ามีคนเจอผี” ค้ำคูณเบิกตากว้างขึ้นมาทันที

“ผีม่องได๋” (ผีที่ไหน) เทียนกลืนน้ำลายเล็กน้อย ก่อนจะตอบเสียงต่ำ

“ผีที่นา” บรรยากาศรอบตัวเงียบกริบ มีเพียงเสียงลมพัดแผ่ว ๆ ไล่ผ่านต้นข้าวบางส่วนที่ยังไม่ถูกเกี่ยวสั่นไหว ค้ำคูณรู้สึกเหมือนอุณหภูมิรอบตัวลดลงเล็กน้อย ทั้งที่ตอนบ่ายแดดร้อนจนเหงื่อชุ่มเสื้อ

“แล้วมึงฮู้บ่ว่าตรงนาไผ” (แล้วมึงรู้ไหมว่าตรงนาใคร) เทียนหยุดเว้นจังหวะ ราวกับต้องการเพิ่มความตื่นเต้นค้ำคูณทำท่าจะอ้าปากถาม แต่ไม่ทันได้พูด เทียนก็เอ่ยออกมาก่อน

“นาเฮือนบักคันนา” (นาบ้านไอ้คันนา) เทียนขยับเข้ามาใกล้ค้ำคูณมากขึ้น เสียงลมหวิวพัดผ่านทุ่งนา ทำให้บรรยากาศรอบตัวเงียบสงัดไปชั่วขณะ

“นาบักคันนา มึงแน่ใจนะ” ค้ำคูณทวนคำ รู้สึกเสียวสันหลังวาบ เทียนพยักหน้าช้า ๆ สีหน้าจริงจังราวกับสิ่งที่กำลังเล่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เทียนสูดหายใจลึกก่อนจะเริ่มเล่า น้ำเสียงเบาลงราวกับกลัวว่าอะไรบางอย่างจะได้ยิน “ต้นมันเล่าว่าคืนนั้นมีคนเดินกลับบ้านผ่านทางนาบักคันนา กะดึกแล้วรอบตัวกะเงียบ มีแต่เสียงลมพัดกับเสียงจิดหล่อฮ้อง” (ตันมันเล่าว่าคืนนั้นมีคนเดินกลับบ้านผ่านทางนาไอ้คันนา ก็ดึกแล้วรอบตัวก็เงียบ มีแต่เสียงลมพัดกับเสียงจิ้งหรีดร้อง) เทียนหยุดไปครู่หนึ่ง ลูบแขนตัวเองเหมือนขนลุกก่อนจะพูดต่อ

“ตอนแรกมันกะบ่มีอีหยังดอก แต่มันเหลือบไปเห็นเงาคนอยู่กลางนาเฮือนคนกะอยู่ไกลออกไปอีกตั้งโดน มันเลยสงสัยว่าไผมาเฮ็ดหยังอยู่ม่องนั้นตอนดึก ๆ” (ตอนแรกมันก็ไม่มีอะไรหรอก แต่มันเหลือบไปเห็นเงาคนอยู่กลางนา บ้านคนก็อยู่ไกลออกไปอีกตั้งไกล มันเลยสงสัยว่าใครมานั่งทำอะไรอยู่ตรงนั้นตอนดึก ๆ) ค้ำคูณพยักหน้าให้เทียนเล่าต่อ

“มันเลยเดินเข้าไปใกล้ ๆ เห็นว่าเป็นตาเฒ่าคนหนึ่ง กำลังก้ม ๆ เงย ๆ เหมือนหาอีหยังสักอย่าง บักอันนั้นมันกะบ่ได้คิดอีหยัง กะเลยถามไปว่า

ตาหาอีหยังอยู่” (มันเลยเดินเข้าไปใกล้ ๆ เห็นว่าเป็นตาเฒ่าคนหนึ่ง กำลังก้ม ๆ เงย ๆ เหมือนหาอะไรสักอย่าง ไอ้คนนั้นมันก็ไม่ได้คิดอะไร ก็เลยถามไปว่า

ตาหาอะไรอยู่) ค้ำคูณกลืนน้ำลาย ฟังอย่างตั้งใจ

“ตาเฒ่าเงยหน้าขึ้นมาช้า ๆ แล้วก็ตอบว่า หาของกิน” เทียนหยุดเว้นจังหวะ สีหน้าดูกังวลเมื่อนึกภาพตาม

“บักอันนั้นมันเลยถามไปว่า ของกินอิหยังตา ไผสิเอาของมาวางอยู่กลางนา” (ไอ้คนนั้นมันเลยถามไปว่า ของกินอะไรตา ใครจะเอาของมาวางอยู่กลางนา)

“แล้วตาว่าอิหยังต่อ” (แล้วตาว่าอะไรต่อ)เทียนสูดลมหายใจแรงขึ้น

“ตาเฒ่าบ่ได้ตอบอิหยังเลย แต่ก้มหน้ากวาดมือลงไปหาของกินต่อ เหมือนมันต้องมีอยู่ตรงนั้น”

“แล้ว...” ค้ำคูณถามเสียงเบาเทียนกลืนน้ำลาย

“บักอันนั้นมันยืนงงอยู่ ก่อนสิพูดติดตลกไปว่า โอ้ยตา ที่นี่มีแต่ของที่เขาวางให้ผีกินเท่านั้นล่ะ ผู้ใด๋มันสิเอาของกินมาวางม่องนี้”(ไอ้คนนั้นมันยืนงงอยู่ก่อนสิพูดติดตลกไปว่า โอ้ยตา ที่นี่มีแต่ของที่เขาวางให้ผีกินเท่านั้นล่ะ ใครมันจะเอาของกินมาวางตรงนี้) เทียนเงียบไปชั่วอึดใจ ก่อนจะพูดต่อช้า ๆ

“พอสิ้นเสียงมัน… ตาแกเงยหน้าขึ้นมาทันที แล้วมึงฮู้บ่ ตาเฒ่าแกเป็นจังได๋?” (พอสิ้นเสียงมัน ตาแกเงยหน้าขึ้นมาทันที แล้วมึงรู้ไหม ตาเฒ่าแกเป็นยังไง” ค้ำคูณส่ายหัวช้า ๆ หัวใจเริ่มเต้นแรงขึ้นอย่างบอกไม่ถูก เทียนลดเสียงลงกระซิบแทบไม่ได้ยิน

“หน้าเพิ่นซีดเหมือนไก่ต้มเลยเด้ ตาแดงเทือก… เหมือนโกรธอีหยังสักอย่าง แล้วมึงฮู้บ่ตาแกเฮ็ดหยังต่อ”ค้ำคูณกลืนน้ำลายลงคอฝืด ๆ ก่อนจะส่ายหน้าอีกครั้ง เทียนพูดต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“เพิ่นยิ้ม แต่เป็นยิ้มที่ฟันขาวโพลน ตาโบ๋ มีเลือดออกที่ตากับปาก”ก่อนที่เทียนจะทันเล่าต่อ เสียงลมพัดผ่านยอดข้าวก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้แรงกว่าเดิม เหมือนจะเตือนอะไรบางอย่างเทียนหยุดกึก หันขวับไปมองรอบ ๆ ท้องนา สีหน้าของเขาดูหวาดระแวงขึ้นมาทันที

“เฮ้า แล้วกูมาเล่าใกล้จุดเกิดเหตุ มึงก็บ่เตือนกูเนาะ” เทียนโวยวายพลางรีบขยับถอยหลังจากตำแหน่งที่ยืนอยู่

ค้ำคูณยักไหล่

“เฮ้าก็เห็นมึงรีบพูด กูก็เลยไม่ขัด” เทียนเคือง ก่อนจะหันไปกวาดตามองรอบ ๆ อีกครั้ง แล้วรีบเร่งฝีเท้าเดินออกจากท้องนาเหมือนกลัวว่าถ้าช้ากว่านี้อาจมีอะไรโผล่มาจากในความเงียบ ค้ำคูณรีบก้าวตามไปทันที

“เดี๋ยว ๆ แล้วเรื่องเป็นไงต่อ”เทียนเหลือบมองค้ำคูณเหมือนลังเลว่าจะเล่าต่อดีไหม แต่สุดท้าย

ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนพูดเสียงต่ำลง

“หลังจากมันเจอ... มันก็เป็นลมอยู่ตรงนั้นเลย” ค้ำคูณชะงัก หันขวับไปมองสีหน้าของเทียนที่ดูจริงจังขึ้น

“หมายความว่าไง”

“กูก็บ่ฮู้ดอก” (กูก็ไม่รู้หรอก) เทียนพูดพลางเดินเร็วขึ้นเหมือนไม่อยากอยู่แถวนี้นาน

“มันว่าหลังจากที่เห็นตาแกยิ้ม มันกะจำอีหยังบ่ได้อีกเลย มันบอกว่าตัวมันขยับไปไสไม่เลยอยู่กับที่ แล้วภาพสุดท้ายที่มันเห็นกะคือตาแกค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ” เสียงลมพัดยอดข้าวเอนไหวอีกครั้ง ค้ำคูณเผลอกลืนน้ำลายลงคอฝืด ๆ เขาเริ่มรู้สึกว่าท้องนาเงียบเกินไป เงียบจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจของตัวเอง

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ” เทียนเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนพูดเบา ๆ

“เช้ามาก็มีคนมาเจอมันนอนอยู่กลางนา นอนนิ่ง ๆ เหมือนคนหมดสติ แล้วตอนนี้บักอันนั้นมันก็นอนเป็นไข้หัวโกร๋นอยู่ที่บ้าน”ค้ำคูณรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว ไม่ใช่เพราะลมที่พัดผ่าน แต่เป็นเพราะเรื่องที่ได้ยินไข้หัวโกร๋น คนเฒ่าคนแก่เคยเล่าว่าเป็นไข้ที่มักเกิดกับคนที่ไปเจอเรื่องไม่ดีเข้าโดยบังเอิญ คนที่เป็นมักมีอาการไข้ขึ้นสูง ฝันร้าย ซ้ำบางคนยังละเมอพูดอะไรแปลก ๆ ที่ไม่มีใครเข้าใจ

เทียนกับค้ำคูณเดินกลับไปตามทางเดินเล็ก ๆ ที่คั่นระหว่างท้องนา ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มบ่งบอกว่าเย็นย่ำใกล้มาถึงแล้ว เสียงจิ้งหรีดเริ่มดังขึ้น เป็นสัญญาณว่าค่ำคืนกำลังใกล้เข้ามาระหว่างเดิน เทียนก็เหลือบมองค้ำคูณก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงลังเล

“มึงว่ากูควรบอกเรื่องนี้ให้บักคันนาฟังดีบ่”ค้ำคูณเหลือบตามองเทียนก่อนตอบด้วยท่าทางสบาย ๆ

“บอกก็ได้นะ ยังไงมันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับที่นาของบ้านมัน”เทียนถอนหายใจ สีหน้าดูกังวล

“แต่ถ้าเว่าไป แล้วคันนามันย่านขึ้นมาล่ะ”(แต่ถ้ากูพูดไป แล้วคันนามันกลัวขึ้นมาล่ะ) ค้ำคูณหัวเราะเบา ๆ แล้วตอบแบบไม่ต้องคิด

“บักคันนาอะนะสิย่านผี มันไม่ได้ขี้ขลาดตาขาวคือมึงเด้”(ไอ้คันนาอะนะจะกลัวผีมันไม่ได้ขี้ขลาดตาขาวเหมือนมึงนะ) เทียนหันขวับมามองค้ำคูณตาขวาง

“ ว่าแต่กูอีกละ แล้วมึงล่ะ บ่ย่านติ” ค้ำคูณทำท่าคิด ก่อนตอบด้วยสีหน้าสบาย ๆ

“กลัวก็ส่วนกลัว แต่ถ้ากูก็เคารพเขา ไม่ไปลบหลู่หรือทำอะไรให้เขาโกรธเขาก็คงบ่มีเหตุผลสิมาทำอีหยังดอก ต่างคนต่างอยู่ก็พอ”เทียนเบ้ปาก ทำหน้าตาไม่เชื่อ

“ป๊าด สาธุ กูสิรอเบิ่งเลย ถ้ามึงเจอกับตัวจริง ๆ มึงยังจะเว้าจังซี้อยู่บ่” (ป๊าด สาธุ กูสิรอดูเลย ถ้ามึงเจอกับตัวจริง ๆ มึงยังจะพูดแบบนี้อยู่ไหม) ค้ำคูณหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะตบบ่าเทียน

“ถ้ากูเจอผี กูก็จะต้องเจอพร้อมมึงเท่านั้นแหละ” เทียนสะดุ้ง ก่อนจะทำท่าขนลุกแล้วชี้หน้าค้ำคูณ

“เดี๋ยวปี๊ด กูสิตีปากแตกเด้อ” ค้ำคูณหัวเราะลั่น ส่วนเทียนก็ทำหน้ามุ่ยเหมือนจะงอน แต่ยังไงก็ต้องเดินไปพร้อมกันอยู่ดี

แสงเย็นยามสนธยาอาบไล้ท้องทุ่งนาเป็นสีทองหม่น เสียงจิ้งหรีดเริ่มกระชั้นขึ้นราวกับประกาศว่าค่ำคืนใกล้มาถึง ค้ำคูณกับเทียนเดินไปตามทางเดินเล็ก ๆ ที่คั่นกลางระหว่างแปลงนา ฝุ่นดินที่แห้งจากแดดจัดตลอดวันฟุ้งขึ้นเบา ๆ ทุกครั้งที่ฝ่าเท้าของทั้งสองเหยียบลงไป

“ไปหาของกินตลาดบ่” เทียนถามขึ้น พลางเหลือบมองค้ำคูณที่เดินข้าง ๆ

“เออ กำลังหิวพอดี” ค้ำคูณพยักหน้ารับ ก่อนจะยกมือขึ้นปัดเส้นผมที่ปลิวตามลม เมื่อได้ข้อสรุป ทั้งสองจึงพากันมุ่งหน้าไปบ้านของเทียนเพื่อเอาจักรยาน เสียงรองเท้าแตะกระทบพื้นดินเป็นจังหวะสม่ำเสมอ บ้านของเทียนอยู่ไม่ไกลนัก เพียงไม่นานพวกเขาก็มาถึง

ใต้ถุนบ้านยังคงมีชีวิตชีวา แม้ยามเย็น ลมเย็นพัดโชยผ่านใต้เรือนไม้สูงยกพื้น ให้ความรู้สึกสบาย ป้าของเทียนนั่งอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนเก่าตัวเดิม ขมวดคิ้วก้มหน้าก้มตาเขียนบางอย่างลงบนกระดาษ ค้ำคูณกับเทียนกวาดตามอง ก่อนจะรู้ว่าป้ากำลังจดตัวเลขหวยอยู่เหมือนเคย

เทียนเดินไปด้านข้างบ้านเพื่อหยิบจักรยานสีแดงคู่ใจ ส่วนค้ำคูณเดินเข้าไปสวัสดีป้าอย่างน้อบนอม ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่งใกล้ ๆ พร้อมชะโงกมองกระดาษในมือป้า รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของค้ำคูณเมื่อเห็นว่าเป็นตัวเลขที่ป้าเพียรจดอย่างตั้งใจ

“มีเลขเด็ดบ่ลูก ถ้ามีบอกป้าแน่”(มีเลขเด็ดไหมลูก ถ้ามีบอกป้าหน่อย) ป้าหันมาถามค้ำคูณด้วยน้ำเสียงคุ้นเคย

ค้ำคูณหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะตอบกลับไปอย่างขอไปที “เอ่อ...๕๕ ครับป้า ลองเบิ่ง” (เอ่อ ๕๕ ครับป้า ลองดู)

“ถ้าป้าถูกเดี๋ยวป้าแบ่งให้สองร้อยเด้อ” ป้าพูดอย่างอารมณ์ดีพลางรีบจดตัวเลขลงไปทันที

สาเหตุที่ป้าของเทียนถามหาเลขจากค้ำคูณก็เพราะว่าตอนที่ค้ำคูณยังเป็นเด็กอยู่แค่ชั้นประถมปีที่ ๔ วันหนึ่งเขานั่งเล่นอยู่ใต้ถุนบ้านของเทียน ในขณะที่

ป้าของเทียนกำลังเลือกเลขหวยด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง ป้าเงยหน้าขึ้นมามองเด็กชายค้ำคูณที่นั่งแกว่งขาอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะยื่นหวยสองสามใบไปตรงหน้า พร้อมกับพูดกลั้วหัวเราะ

"ลองหยิบให้ป้าแน่ลูก" ค้ำคูณเอียงคอเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปหยิบแบบส่ง ๆ โดยไม่ได้คิดอะไร แต่ใครจะรู้ว่าหวยใบที่เขาหยิบให้ป้ากลับกลายเป็นใบที่ถูกรางวัลเข้าเต็ม ๆ ป้าของเทียนดีใจเสียจนเอ่ยปากขอบคุณเขาไม่หยุด วันนั้นเธอเลี้ยงขนม เลี้ยงน้ำให้ค้ำคูณจนเด็กชายเองยังแปลกใจว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือ หลังจากวันนั้นทุกวันที่หนึ่งและวันที่สิบหก ป้าของเทียนก็มักจะมาหาค้ำคูณพร้อมกับสมุดบันทึกเลขเด็ดในมือ ไม่ว่าเด็กชายจะอยู่ที่ไหน ป้าก็จะมาตามหาขอให้ช่วยหยิบเลขให้สักใบสองใบด้วยความเกรงใจค้ำคูณก็ไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไป เทียนเริ่มเห็นว่าเรื่องนี้อาจกลายเป็นภาระของเพื่อน จึงกระซิบบอกค้ำคูณ

"หยิบมั่ว ๆ ไปโลด"(หยิบมั่ว ๆ ไปเลย) ค้ำคูณเองก็ทำตามคำแนะนำนั้นโดยดี ตั้งแต่นั้นมาเขาก็แกล้งหยิบเลขแบบสุ่ม ๆ ให้ป้าไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ใส่ใจว่ามันจะออกอะไร และก็เหมือนโชคจะหมดลงไปพร้อมกับความบังเอิญของวันนั้น เพราะใบหวยที่เขาหยิบให้ป้าเริ่มไม่ถูกรางวัลเหมือนแต่ก่อน

ขณะที่ทั้งสองกำลังคุยกัน เทียนก็จูงจักรยานออกมาจากหลังบ้าน พอได้ยินบทสนทนาก็อดบ่นออกมาไม่ได้

"ขอเลขบักค้ำคูณอีกแล้วติคุณนาย"

"เอ้า กูขอทุกคนนั่นแหละ แล้วมึงสิไปไส" ป้าหัวเราะ พลางเก็บกระดาษของตนลงในกระเป๋าเสื้อ

"ไปตลาด สิเอาอีหยังบ่" เทียนถาม พร้อมกวักมือเรียกค้ำคูณขึ้นนั่งซ้อนท้าย

"เอาต้มปลาร้านยายมะลิมาแน่" ป้ายื่นแบงก์ร้อยให้ เทียนรับมาแล้วทำตาโต

"ป๊าด ต้มปลาฤงเดียวให้มาตั้งร้อยหนึ่งเลยติ" ป้าหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

"ตังค์เหลือก็เอาไปซื้อขนมกินกันแน หลานรักกูต้องได้กินนำ" ค้ำคูณหัวเราะเพราะหลานรักที่ว่าไม่ใช่เทียนแต่อย่างใด คนนั้นคือค้ำคูณเอง เมื่อได้ยินดังนั้นก็ยกมือไหว้ขอบคุณป้า แล้วกระโดดขึ้นนั่งซ้อนท้ายจักรยานเทียนปั่นออกจากบ้าน มุ่งหน้าสู่ตลาด เสียงล้อเสียดสีกับพื้นถนนลูกรังดังเป็นจังหวะ ท้องฟ้าค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม อากาศยามเย็นเย็นสบาย กลิ่นอาหารลอยมาจาง ๆ จากตลาดเบื้องหน้า ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าไปหาของอร่อยด้วยกัน

ตลาดในหมู่บ้านเป็นตลาดขนาดไม่ใหญ่มาก แต่บรรยากาศกลับคึกคักอยู่เสมอ โดยเฉพาะช่วงเย็นที่ผู้คนหลั่งไหลกันมาอย่างไม่ขาดสาย ด้วยความที่ใกล้กับหอพักนักศึกษาและโรงเรียนในละแวกนั้น ทำให้มีทั้งนักเรียน นักศึกษา และชาวบ้านมาจับจ่ายซื้อของกันจนแน่นไปทั่วบริเวณ

เทียนกับค้ำคูณจอดจักรยานไว้ที่มุมหนึ่งของตลาด ก่อนจะพากันเดินตรงไปยังร้านจ๋ำบ๊ะร้านประจำ ร้านนี้เป็นของน้าสาวของคันนา ซึ่งทั้งสามคนมักจะแวะเวียนมากินอยู่บ่อย ๆ กลิ่นน้ำหวานและกลิ่นหอมของจ๋ำบ๊ะที่ราดด้วยนมข้นโชยอ่อน ๆ ท่ามกลางอากาศเย็นสบายของช่วงเย็น ค้ำคูณเดินไปสั่งก่อน

"เอาน้ำมะลิ ใส่ฟักทอง ทับทิมกรอบ แล้วก็เผือกครับ" หลังจากสั่งเสร็จเขาหันไปมองเทียนเหมือนจะบอกว่าสั่งต่อเลยเทียนกำลังจะพูด แต่ยังไม่ทันได้อ้าปาก คันนาก็เดินเข้ามาพอดีแต่พอเห็นคันนา เทียนก็อดแซวไม่ได้

"ตอนแรกผมว่าจะมากินครับ แต่พอเห็นผู้ช่วยร้านนี้ผมว่าไม่เอาดีกว่าครับ" น้าสาวของคันนาได้ยินเข้าก็หัวเราะ เพราะรู้อยู่แล้วว่าเทียนกับคันนาเป็นคู่กัดกันประจำ คันนาเองก็ไม่ได้ยอมง่าย ๆ หรี่ตาใส่ก่อนจะพูดกลับไป

"ได้ อย่าให้เห็นมากินนะ เพราะว่าวันนี้ที่ร้านมีเยลลี่องุ่นเยอะ กะจะใส่ให้บักค้ำคูณแบบไม่อั้นเลย"เทียนที่ได้ยินถึงกับหยุดล้อเล่นในทันทีคันนารู้จุดอ่อนของเขาดีว่าเยลลี่องุ่นคือของโปรด เทียนรีบเปลี่ยนท่าทีแล้วพูดเสียงจริงจังขึ้นมา

"เดี๋ยว ๆ เมื่อกี้พูดเล่นอันนี้จะสั่งจริงละ" ก่อนจะหันไปบอกน้าของคันนา

“น้าครับ ผมเอาจ้ำบ๊ะน้ำแดงใส่เยลลี่องุ่นอย่างเดียวครับ ขอนมข้นเยอะ ๆ นะครับ”

น้าของคันนายิ้มขำก่อนจะลงมือทำให้ทั้งสองคน ระหว่างนั้นเทียน ค้ำคูณและคันนาก็พากันไปนั่งรอที่ม้านั่งข้างร้าน พูดคุยหยอกล้อกันตามประสา เสียงหัวเราะของพวกเขากลมกลืนไปกับบรรยากาศตลาดที่เต็มไปด้วยความคึกคักและอบอุ่น ไม่นาน ถ้วยน้ำแข็งไสเย็นฉ่ำก็ถูกวางลงตรงหน้าพวกเขา เทียนรีบคว้าช้อนขึ้นมาตักเยลลี่องุ่นกินทันที ค้ำคูณหัวเราะเบา ๆ แล้วทั้งสามก็นั่งกินไปคุยกันไป ปล่อยให้ช่วงเวลาเย็นย่ำในตลาดหมู่บ้านเป็นอีกวันหนึ่งที่พวกเขาได้ใช้เวลาร่วมกันอย่างสนุกสนานบรรยากาศตลาดยามเย็นยังคงคึกคัก เสียงผู้คนพูดคุยกันดังผสมไปกับเสียงแม่ค้าเรียกลูกค้าเป็นระยะ ๆ ลมเย็นพัดผ่านนำกลิ่นอาหารลอยอบอวลไปทั่วบริเวณคันนาที่กำลังตักน้ำแข็งไสเข้าปากเงยหน้าขึ้นก่อนจะพูดขึ้นมาลอย ๆ

“ก่อนพวกมึงมา กูได้ยินร้านขายมะลิคุยกัน เขาบอกว่าบ้านขายจันที่อยู่ตรงวัดป่า แกตากข้าวทิ้งไว้แล้วเมื่อคืนมีคนมาขโมยข้าวแกไป”คำพูดของคันนาทำให้เทียนกับค้ำคูณที่กำลังกินอยู่ถึงกับชะงัก ทั้งสองหันมามองหน้ากันอย่างตกใจ

“ขโมยข้าวไปทำไมวะ ข้าวเปลือกแบบนั้นมันก็ต้องเอาไปสีอยู่ดีไม่ใช่เหรอ”เทียนขมวดคิ้วก่อนจะถามด้วยความสงสัย

“ไม่รู้สิ คนสมัยนี้เอาเปรียบคนอื่นไม่เลิก แบบนี้ที่เขาเรียกว่าทำนาบนหลังคน”คันนาส่ายหัว

“ถ้าเรื่องนี้ไปถึงหูคุณนายป้า เดี๋ยวให้กูไปนอนเฝ้าข้าวแน่ ๆ” เทียนพูดเสียงเนือย ๆ พ่นลมหายใจยาว เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ คำพูดของเทียนทำให้คันนากับค้ำคูณหัวเราะลั่น เพราะน้ำเสียงของเขาฟังดูก็รู้ว่าไม่เต็มใจเอาเสียเลย เทียนทำปากยื่น ก่อนจะตักเยลลี่องุ่นเข้าปากแล้วพูดอู้อี้

“ถ้ากูได้ไปนอนเฝ้าจริง ๆ พวกมึงไปเป็นเพื่อนกูนะ” ว่าแล้วเทียนก็ยื่นมือไปจับมือทั้งสองคน อ้อนวอนด้วยสายตาเว้าวอน คันนาสะบัดมือออกแทบจะทันทีแล้วตอบกลับอย่างไม่ต้องคิด

“กูเป็นผู้หญิงคนเดียว จะไปนอนกับพวกมึงได้ยังไงล่ะ นู่น ไปชวนบักค้ำคูณนู่น”เทียนชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ ราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้

“เออ ลืมไปว่ามึงเป็นผู้หญิง” คันนาหรี่ตามองเทียนอย่างไม่พอใจ ทำหน้าทำตาราวกับจะดุเขาด้วยสายตา ส่วนค้ำคูณที่นั่งฟังอยู่นานก็ส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“ถ้ามึงไปเฝ้า กูก็คงต้องไปด้วยไว้กลับบ้านไปถามพ่อก่อนว่าจะเอายังไง”

“เออ ก็ดี จะได้ไม่ต้องไปคนเดียว” เทียนถอนหายใจ น้าสาวของคันนาที่ได้ยินบทสนทนาหันมาถามค้ำคูณขึ้นมา “แล้วปู่สมเป็นไงบ้าง” ค้ำคูณที่กำลังตักน้ำแข็งไสกินอยู่ เงยหน้าขึ้นก่อนจะตอบ

“ดีขึ้นเยอะแล้วครับ แต่ก็ยังต้องกินยาอยู่” น้าสาวพยักหน้าอย่างโล่งใจ

“เออ ๆ ดีแล้ว บางบ้านเขาก็ยังทำนาไม่เสร็จ ยังไม่ได้ทำบุญกัน มีบ้านขายจันเขาว่าแกทำเสร็จแต่ยังไม่ได้ทำบุญ ดูสิเป็นไง โจรขโมยข้าวไปเกือบหมด” ค้ำคูณรับฟังแล้วพยักหน้า

“บ้านผมก็ใกล้เสร็จแล้ว พรุ่งนี้น่าจะได้ตากข้าว”

“ดีแล้ว ปีนี้แม่บอกว่าได้เยอะกว่าปีก่อนอีก จะตากข้าวก็อย่าลืมไปเฝ้าเด้อเดี๋ยวมีคนมาขโมย” น้าตอบ ค้ำคูณพยักหน้ารับรู้ แล้วยิ้มให้อย่างเคารพ ก่อนจะก้มหน้ากินจ้ำบ๊ะต่อ

หลังจากกินเสร็จ เทียนก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ซื้อของที่ป้าสั่ง เขารีบเดินไปที่ร้านขายมะลิ แต่พอไปถึงก็พบว่าของหมดเสียแล้ว เพราะมัวแต่กินจ้ำบ๊ะจนลืมเวลา เทียนถอนหายใจยาว ก่อนจะพูดกับตัวเอง

“คุณนายบ่นแน่...” ค้ำคูณที่เดินมาด้วยตบบ่าให้กำลังใจอย่างเข้าใจ ก่อนทั้งสองจะพากันแยกย้ายกลับบ้าน บ้านของค้ำคูณอยู่ห่างจากตลาดไม่มากนัก สามารถเดินกลับได้ง่าย ๆ ส่วนบ้านของเทียนอยู่ไกลออกไปหน่อย ถ้าเดินกลับก็

ต้องใช้เวลามากกว่าค้ำคูณเล็กน้อย

ระหว่างทางเดินกลับบ้าน ค้ำคูณเดินไปตามถนนในหมู่บ้านที่เริ่มเงียบลง เมื่อแดดร่มลมตก พ่อค้าแม่ค้าบางร้านเริ่มเก็บข้าวของ แต่กลิ่นอาหารจากร้านริมทางยังคงลอยมาตามลม บ้านเรือนสองข้างทางเปิดไฟสีส้มสลัว บรรยากาศแบบนี้ทำให้ค้ำคูณรู้สึกผ่อนคลาย

เมื่อเดินมาถึงหน้าบ้าน ค้ำคูณเห็นแม่กำลังนั่งคัดเมล็ดข้าวเปลือกบางส่วนอยู่ที่ลานหน้าบ้าน ปู่สมนั่งอยู่ไม่ไกลกันนัก มีพัดลมตัวเล็ก ๆ เป่าลมพอให้คลายร้อน ค้ำคูณเดินเข้าไปไหว้ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ

“ไปไหนมาลูก” แม่เงยหน้าขึ้นถาม

“ไปกินจ้ำบ๊ะกับหมู่มาครับ” (ไปกินน้ำแข็งไสกับเพื่อนมาครับ)

“เห็นว่าบ้านแถววัดป่าแกมีคนขโมยข้าวติ” ปู่สมที่นั่งเงียบมานานพูดขึ้นเบา ๆ

“ครับ บ้านยายจัน ปู่รู้ได้ไง”ค้ำคูณพยักหน้า

“ข่าวลือมันไปไว คนเฒ่าคนแก่เขาเล่ากันตั้งแต่บ่ายแล้ว ยุคนี้โจรมันไม่ได้ขโมยแค่ของมีค่า ข้าวของเครื่องใช้ก็โดนเหมือนกัน น่าเป็นห่วง” ปู่สมตอบเสียงเรียบ

“ข้าวเปลือกพอสีออกมาก็กลายเป็นข้าวสาร คนบางคนไม่ทำนาเองแต่หวังจะเอาของคนอื่นไปกิน น่าสงสารยายจัน” แม่ถอนหายใจ

“พรุ่งนี้บ้านเราจะตากข้าวแล้ว ต้องมีคนเฝ้าบ่ครับ” ค้ำคูณพูดขึ้น ปู่สมพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“อืม... ถ้ามีคนอยู่เวรยามก็ดี เดี๋ยวพรุ่งนี้ปู่จะดูอีกทีว่าจะให้ใครไปเฝ้า”

ค้ำคูณนั่งคุยกับแม่และปู่สมอีกสักพัก ก่อนจะขอตัวไปอาบน้ำและเตรียมตัวพักผ่อน เพราะวันรุ่งขึ้นจะต้องเป็นอีกหนึ่งวันที่เขาต้องไปช่วยตากข้าวเปลือก

แสงแดดยามสายส่องกระทบลานดินกว้างผืนนา ผ้าใบสีฟ้าถูกปูเรียงกันเป็นแนวยาว ค้ำคูณกับพ่อช่วยกันเทข้าวเปลือกลงบนผ้าใบอย่างระมัดระวัง แม่ช่วยเกลี่ยให้กระจายตัวเท่ากัน เสียงข้าวร่วงกราวกับพื้นดังสม่ำเสมอ เป็นจังหวะที่ทำให้รู้สึกถึงกลิ่นอายของฤดูเก็บเกี่ยวขณะกำลังช่วยกันตากข้าว เทียนก็ปั่นจักรยานมาจอดที่ปลายนาของค้ำคูณมีคันนานั่งซ้อนท้ายมาด้วยเหมือนทุกที

“ตากข้าวแล้วติ” เทียนเอ่ยขึ้น ค้ำคูณพยักหน้าก่อนจะเอ่ยขึ้น

“พอดีเลย พวกมึงมาช่วยหน่อย”

“กูแค่มาเป็นกำลังใจได้ไหม” คันนาหัวเราะ แม่ของค้ำคูณได้ยินเข้าก็หัวเราะพลางพูดขึ้น

“มา ๆ เดี๋ยวตอนเที่ยงแม่สิเฮ็ดตำส้มให้กิน” (มา ๆ เดี๋ยวตอนเที่ยงแม่จะทำส้มตำให้กิน) พอได้ยินเรื่องของกิน เทียนกับคันนาเลยยอมช่วย ทั้งสามคนช่วยกันพลิกข้าวให้โดนแดดทั่วถึง เสียงพูดคุยหยอกล้อดังเป็นระยะ ๆ ท่ามกลางแดดอุ่น ๆ ที่กำลังสาดส่องลงมา

ช่วงบ่าย ขณะที่พวกเขากำลังพักกินข้าวใต้ถุนบ้าน พ่อขับรถมอเตอร์ไซค์มาจอดข้างหลังมีปู่สมซ้อนท้ายมาด้วย ปู่สมลงมาพร้อมกับไม้เท้าในมือ

“คืนนี้ว่าจะหาคนมาเฝ้าข้าวนะ หรือมีใครแถวนี้อยากนอนเฝ้า” คำถามของปู่ทำให้ค้ำคูณ เทียน และคันนาหันมามองหน้ากันทันที เทียนกลืนน้ำลายเล็กน้อยก่อนจะยกมือขึ้นอย่างลังเล

“เอ่อ... ปู่ครับ แล้วมันต้องเฝ้าทั้งคืนเลยไหม”ปู่หัวเราะในลำคอก่อนจะพูดต่อ

“ก็ต้องดูสถานการณ์น่ะ ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติก็กลับได้” ค้ำคูณถอนหายใจเบา ๆ และขยับตัวไปข้างหน้า เขายกมือขึ้นแล้วพูดอย่างมั่นใจ

“ผมขอลองเฝ้าดูได้ไหมครับ” ทุกคนหยุดนิ่งไปชั่วขณะ เทียนหันขวับมามองค้ำคูณด้วยแววตาตกใจ

“มึงแน่ใจเหรอ” เทียนถามออกไปด้วยความกังวลใจค้ำคูณพยักหน้าแล้วตอบ

“อืม กูอยากรู้เหมือนกันว่าใครมันกล้าขโมยข้าวของคนอื่น” คันนามองค้ำคูณด้วยสายตาที่ครุ่นคิด ก่อนจะพูดด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง

“พวกมึงก็ระวังตัวด้วยละกัน อย่าทำอะไรบุ่มบ่าม” เทียนและค้ำคูณพยักหน้า พ่อของค้ำคูณที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง “

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวพ่ออยู่เป็นเพื่อนลูกนะ” เขากล่าวก่อนที่จะมองไปที่ค้ำคูณอย่างตั้งใจ ค้ำคูณยิ้มให้พ่อแล้วหันไปถามเทียน

“สรุปยังไง ป้ามึงให้เฝ้าไหม”

“ป้าบอกจะจ้างคนมาเฝ้า แต่กูคิดว่าเดี๋ยวกูนี่แหละจะเฝ้าเองด้วย” เทียนตอบพลางยักไหล่เมื่อได้ยินเช่นนั้น ค้ำคูณและคันนาก็ทำหน้าตกใจ

“มึงจะนอนเฝ้าข้าวคนเดียวเหรอ” คันนาถามกลับอย่างประหลาดใจ

“อยากนอนเฝ้าแต่กูไม่อยากนอนคนเดียวเลยคิดว่าจะมานอนบ้านมึง เพราะนอนบ้านมึงยังไงก็มองเห็นกระต๊อบที่นากูอยู่ดี” เทียนหัวเราะเบา ๆ ค้ำคูณฟังแล้วถอนหายใจอีกครั้ง และคันนาก็ยิ้มออกมา ก่อนจะพูดว่า

“กูว่ามันแค่อยากนอนนอกบ้านเฉย ๆ” คันนาแกล้งหยอก ทุกคนหัวเราะด้วยกัน เล็กน้อย แต่ความขบขันนั้นก็ทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลายขึ้นปู่สมยิ้มพอใจ ก่อนจะพูดขึ้น

“งั้นคืนนี้ออกมาสักสามทุ่ม เดี๋ยวปู่เตรียมไฟฉายกับของไว้ให้” เสียงหัวเราะเบา ๆ หายไป และความเงียบเริ่มเข้าครอบงำทุกคนรับรู้ดีว่าถ้ามีเหตุการณ์ไม่คาดคิดอาจจะมีอันตรายเกิดขึ้นได้

ก่อนที่พระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าแสงทองสุดท้ายของวัน ปู่นำของต่าง ๆ มาถวายให้กับเจ้าที่ผีตาแฮกที่คอยปกปักรักษานาแปลงนี้อย่างตั้งใจ กระทงใบตองถูกจัดเตรียมอย่างเรียบร้อยใส่ข้าวของหลากหลายชนิด ขนมไทยหอมหวาน กระหรี่ปั๊บทอดกรอบ ส่วนอาหารคาวก็มีหมกหน่อไม้และข้าวเหนียว ผลไม้เป็นฝรั่งหนึ่งลูก ท่ามกลางการจัดเตรียมเหล่านี้ สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยก็คือเหล้าและหมากพลู เมื่อทุกสิ่งพร้อมแล้ว ปู่ทำพิธีง่าย ๆ ที่ปลายนานอกบ้าน โดยย่ำเท้าบนพื้นดินที่อ่อนนุ่ม ปู่นั่งลงข้างกระทงอาหารและจุดเทียนเล็ก ๆ หนึ่งเล่ม ปักไว้บนขนมไทย ส่องแสงระยิบระยับในพลบค่ำ ปู่ยกมือขึ้นท่วมหัวและกล่าวบทบูชาเสียงแหบพร่าแต่เต็มไปด้วยความเคารพและศรัทธา

ผีตาแฮกเค้อ ขอให้ข้าวงอกงาม ผลผลิตดี คึดมาหาเฮาผู้ปลูก ขอให้การทำนาได้ผลดี ปลอดภัยจากภัยพิบัติ ขอให้เก็บเกี่ยวข้าวเต็มท้องนา ขอขอบคุณตาแฮกที่คุ้มครองเฮา มาเค้อมากินเค้อ

(ผีตาแฮก ขอให้ข้าวงอกงาม ผลผลิตดี ขอให้ผีตาแฮกมาคุ้มครองเราในการทำนา ขอให้การทำนาได้ผลดี ปลอดภัยจากภัยพิบัติ ขอให้ข้าเก็บเกี่ยวข้าวได้เต็มท้องนา ขอบคุณผีตาแฮกที่คุ้มครอง มานะ มากินกัน)

คำพูดที่ออกมาจากใจของปู่เหมือนเป็นการฝากความหวังและคำขอโชคลาภให้กับการทำนาของพวกเรา ค้ำคูณและปู่เกือบจะยกให้สิ่งนี้เป็นการปิดท้ายของวัน ทุกอย่างเงียบสงบ เสียงลมพัดเบา ๆ และแสงสุดท้ายของวันทำให้รู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ในธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่เมื่อทุกสิ่งดำเนินไปตามระเบียบเรียบร้อย ปู่พยักหน้าให้ลูกหลานที่ยืนอยู่ห่าง ๆ ด้วยสีหน้าเงียบสงบ ปู่ลุกขึ้นจากที่นั่งและยืนข้างกระทงที่วางไว้ โดยให้ความสำคัญกับการยกมือไหว้เป็นการเคารพและแสดงความขอบคุณแก่เจ้าที่ผีตาแฮก

“ทุกครั้งที่ทำนา เราต้องไม่ลืมเจ้าที่ที่คอยคุ้มครองดูแลเรา” ปู่พูดเสียงเรียบ แต่ทุกคำที่พูดเหมือนกับเป็นคำสอนที่แฝงไว้ด้วยความหมายลึกซึ้ง ค้ำคูณและเทียนยืนมองไปด้วยความเคารพ เทียนมักจะคิดว่าพิธีกรรมเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเก่าแก่ที่คนรุ่นใหม่ไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไหร่แต่เขาก็รู้สึกถึงความเชื่อ ความศรัทธาและความเคารพที่ปู่มีต่อตาแฮก ความเชื่อนี้ไม่ได้เพียงแค่ทำตามประเพณี แต่ยังเป็นการขอพรให้การทำนาในปีนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี จากนั้น

ปู่สมก็พูดต่อ

“ทุกคนต้องทำเหมือนที่ปู่บอกนะ อย่าประมาท นอกจากทำนาแล้วก็ต้องรักษาให้ดี เพราะถ้าเราเคารพและดูแลสิ่งที่เราใช้ชีวิตด้วย พวกเขาก็จะดูแลเราคืน” ทุกคนพยักหน้าเข้าใจและรับคำสอนจากปู่ ก่อนจะเตรียมตัวกลับไปที่บ้าน หลังจากการทำพิธีเสร็จสิ้น ความเงียบสงบของทุ่งนาและแสงสีทองจากพระอาทิตย์ที่กำลังตกดิน

ถึงเวลาสามทุ่ม สัญญาณของความเงียบสงบในหมู่บ้านเริ่มเปลี่ยนไป เสียงของสัตว์เล็กสัตว์น้อยในนาเริ่มเงียบหายไปแทนที่ด้วยความเงียบและสงบมีเพียงแค่เสียงลมที่พัด แสงสว่างจากไฟฉายที่ปู่เตรียมไว้เริ่มส่องสว่างในความมืดเพียงแค่ไม่กี่ก้าวจากที่ทำนา กลิ่นของต้นข้าวที่เปียกชื้นจากน้ำยังคงแทรกซึมอยู่ในอากาศ

ค้ำคูณ เทียน คันนา และพ่อของค้ำคูณ เดินตามหลังปู่ไปยังจุดที่ตั้งของกระต๊อบที่ทำนาในยามค่ำคืน ทุกคนต่างเตรียมตัวด้วยความตื่นเต้นและระมัดระวัง ปู่สมยืนหยัดอยู่ข้างหน้าและส่งไฟฉายให้ค้ำคูณ ก่อนจะหันไปกล่าวว่า

“คืนนี้ต้องเฝ้าระวังให้ดีเด้อ” ค้ำคูณรับไฟฉายและพยักหน้า เขารู้ดีว่าการเฝ้าข้าวในค่ำคืนนี้ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ เพราะมีข่าวโจรขโมยข้าวในหมู่บ้าน แม้จะมีความรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย แต่เขาก็พยายามปลอบใจตัวเองให้มั่นใจเทียนขยับมาใกล้ ๆ คันนาพลางกระซิบว่า

“กูไม่อยากเตือนอะไรมากหรอกนะ แต่ต้องระวังจริง ๆ” คันนาหันมาบอกเพื่อนทั้งสองคน

“ถ้ามีอะไรแปลก ๆ ก็วิ่งไปบอกปู่เลยนะ” พ่อพูด ช่วยให้เด็กทั้งสองคนอุ่นใจและผ่อนคลายจากบรรยากาศที่ตึงเครียดบ้าง ก่อนที่ปู่จะตัดบทด้วยเสียงหนักแน่น

“ระวังไว้ให้ดี อีกอย่างที่สำคัญถ้าได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆต้องมีสติเข้าไว้

และแยกให้ออก” ค้ำคูณพยักหน้าตอบรับ สิ่งที่ปู่สมทิ้งท้ายไว้ มีเพียงแค่เทียนและค้ำคูณที่คิ้วขมวดกับคำพูดของปู่ จนคันนาพูดขึ้น

“ปู่คงจะหมายถึงแยกให้ออกระหว่างคนกับผีน่ะ” คันนาพูดพร้อมกับเอาไฟฉายอีกกระบอกมาส่องใต้คางของตัวเองเพื่อแกล้งเทียนและค้ำคูณ เทียนได้ยินดังนั้นทำท่าจะขว้างไฟฉายใส่คันนาแต่ได้ค้ำคูณห้ามไว้ก่อน

“มึงก็กลับบ้านได้แล้ว ระหว่างทางก็ระวังให้ดีล่ะ” คราวนี้เป็นเสียงของค้ำคูณที่เอ่ยแซวคันนาขึ้นบ้างนาน ๆ ทีค้ำคูณจะพูดจาหยอกล้อคันนาแต่เมื่อพูดก็ทำให้คันนาเสียวสันหลังได้อยู่ไม่น้อย

“พอเลย กูไปละ ถ้าเจออะไรระหว่างทางกูจะโทรศัพท์เล่าให้พวกมึงฟังไม่เก็บไว้ตอนเช้าแน่นอน” คันนาพูดจบพลางแลบลิ้นและวิ่งไปหาปู่ทันที พ่อค้ำคูณและปู่อมยิ้มเด็ก ๆ เพราะความเอ็นดู

“เดี๋ยวปู่ไปส่งคันนาที่บ้านเอง บ่ต้องห่วง” เมื่อพูดจบปู่ก็ขับมอเตอร์ไซค์ออกไปโดยมีคันนาซ้อนท้าย ทั้งสามมานอนกันใต้ถุนบ้านเพื่อที่จะได้ดูข้าวได้อย่างสะดวก เวลาผ่านไปอย่างช้า ๆ ท้องฟ้าที่มืดสนิทเริ่มสว่างด้วยแสงดาว ความเงียบที่ล้อมรอบทำให้ทุกคนรู้สึกได้ถึงความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป เสียงลมพัดผ่านทุ่งนาแผ่วเบา แทรกเสียงกิ่งไม้ที่กระทบกันเบาๆ เป็นระยะๆ ครั้นเมื่อทุกอย่างดูเหมือนจะนิ่งสนิท ค้ำคูณก็เริ่มหันไปมองซ้ายขวาอย่างระมัดระวัง เทียนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ก็เริ่มเคลื่อนไหวไม่ค่อยสบายตัว มองไปยังที่ไกลสุดของทุ่งนา นอกจากแสงไฟจากไฟฉายที่ส่องไปข้างหน้าแล้ว ยังไม่มีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด

“เอาจริง ๆ ตอนนี้ก็ไม่เห็นอะไรเลยนะ” เทียนพูดเสียงเบา ท่าทางดูสงสัย

“มึงอย่าประมาทเลย ถ้ามีอะไรขึ้นมาก็ต้องเตรียมตัว” เทียนตอบกลับเสียงเข้ม

เสียงบางอย่างก็ดังขึ้นจากปลายทุ่งนา คล้ายกับเสียงการขยับตัวของใครบางคนในความมืด แม้ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน แต่เสียงนั้นก็ยังคงแว่วเข้ามา

อย่างชัดเจน เทียนหันขวับไปทางต้นเสียงและจับไฟฉายแน่นก่อนที่จะพูดเสียงเบา ๆ

“ได้ยินไหม” เทียนและพ่อของค้ำคูณก็หันไปทางนั้นเช่นกัน

“ใช่ กูได้ยินเหมือนกัน เหมือนมีคนเดินอยู่”

“ชู่ว” พ่อให้สัญญาณว่าทุกคนต้องเงียบเสียง ขณะนี้ทุกคนเหมือนหยุดหายใจและเงี่ยหูฟังเสียงนั้นอย่างระมัดระวัง

เสียงนั้นค่อย ๆ ชัดขึ้น และในที่สุดทุกคนก็เห็นเงาดำ ๆ เคลื่อนไหวตรงปลายทุ่งนา ความมืดทำให้ไม่สามารถเห็นรูปทรงที่ชัดเจนได้ แต่การเคลื่อนไหวไม่ใช่เรื่องปกติแน่ๆ

“ไผอยู่ม่องนั้น” (ใครอยู่ตรงนั้น) เสียงพ่อสรก้องไปในอากาศ สะท้อนในความเงียบที่หนาแน่นนั้น ทันทีที่เสียงพ่อดังขึ้น เงานั้นหยุดชะงัก ก่อนที่จะมีการเคลื่อนไหวเล็กน้อยจากอีกทิศทาง เสียงฝีเท้าของใครบางคนค่อยๆ ย่ำผ่านทุ่งนา

“เอาไงต่อครับ” ค้ำคูณถามเสียงต่ำ เทียนมองไปยังทิศทางที่เสียงมาจากแล้วหันไปมองพ่อค้ำคูณ

“ถ้าบ่ออกมากุสิยิงเด้อ” พ่อสรตะโกนร้อมกับไฟฉายในมือและกล่าวด้วยน้ำเสียงดุดัน

บรรยากาศยิ่งตึงเครียดขึ้น จังหวะที่ทุกคนหันไปมองไฟฉายที่ฉายอยู่ตรงกลางทุ่งนา เสียงฝีเท้าค่อย ๆ เงียบหายไปในความมืด เหมือนกับว่าผู้คนที่มาในที่นั้นรู้ตัวว่าถูกจับตามองแล้ว

“มันหายไปแล้ว” เทียนพูดเบา ๆ พ่อสรตัดสินใจเดินไปตรงที่เห็นเงาดำล่าสุดก็พบว่าไม่มีใครหรืออะไรอยู่ตรงนั้นแล้ว คิดว่าคงหนีไปแล้ว เลยหันไปหาค้ำคูณกับเทียน บอกว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพื่อให้เด็กทั้งสองสบายใจ ไม่นานค้ำคูณและเทียนก็เผลอหลับไป บรรยากาศในคืนนั้นเงียบสงัด เสียงลมหวิว ๆ มาเป็นระยะ ๆ กับแสงจันทร์ที่ลอยต่ำเหนือทุ่งนา เสียงจิ้งหรีดเริ่มหริ่งดังเป็นระยะ ๆ

ราวกับจะบอกให้รู้ว่าคืนนั้นยังคงมีสิ่งมีชีวิตเดินไปมาอยู่ในเงามืดของทุ่งนา แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ค้ำคูณและเทียนต้องสะดุ้งตื่น

เสียงไม้ลั่นบนบ้านดังขึ้นทำลายความเงียบ เทียนที่นอนข้างค้ำคูณสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันทีพร้อมกับคำถามที่หลุดออกมาโดยไม่ทันคิด

“พ่อมึงขึ้นไปเอาของติ” เทียนหันมามองค้ำคูณด้วยความสงสัยและไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ค้ำคูณมองขึ้นไปบนบ้านที่ยังคงเงียบสงัด ก่อนจะตอบไปด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างมั่นใจ

“สงสัยไปเอาปืนมั้ง” พูดจบค้ำคูณก็ล้มตัวลงนอนต่อ ค้ำคูณพยายามปลอบใจตัวเองและเทียนว่าไม่ต้องวิตกกังวลนัก ทั้งสองพยายามทำตัวให้ปกติโดยคิดว่าอาจจะเป็นเพียงเสียงของบ้านไม้ที่เก่าจนหลวมตัว แต่การตื่นขึ้นมาในเวลานี้ทำให้ทั้งสองไม่สามารถหลับต่อได้

ค้ำคูณเริ่มสังเกตความเงียบที่ไม่เหมือนเดิม เสียงไม้ลั่นดังขึ้นและหยุดไปในระยะสั้น ๆ แล้วไม่นานนักก็มีเสียงดังสนั่นบนบ้านราวกับว่ามีของที่มีน้ำหนักตกลงกับพื้น ค้ำคูณนึกถึงเรื่องที่เลวร้ายกว่านั้นคือพ่อของเขาอาจจะล้มหมดสติเพราะพักผ่อนน้อยก็เป็นได้ ความรู้สึกไม่สบายใจส่งผลให้เขาตัดสินใจขึ้นไปดูทันที

“มึง กูขึ้นไปดูพ่อก่อนนะ เดี๋ยวมา” พูดเสร็จค้ำคูณ ผุดลุกขึ้นจากแคร่เทียนที่ยังคงรู้สึกไม่ปลอดภัยจึงพูดเสียงอ่อน

“กูไปด้วย อย่าทิ้งกู” ค้ำคูณพยักหน้า เมื่อทั้งคู่หยิบไฟฉายและเริ่มเดินขึ้นบันไดไม้ที่มีเสียงดัง ทุกครั้งที่พวกเขาก้าวไปข้างหน้า บันไดที่เคยดังเสียงเบา ๆ กลับดังขึ้นอีกครั้งเมื่อทั้งคู่ก้าวขึ้นไปทีละขั้น ทุกการก้าวเดินยิ่งทำให้บรรยากาศรอบข้างยิ่งดูมืดและนิ่งเงียบยิ่งขึ้น

ความรู้สึกประหลาดขนที่ต้นคอลุกขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุเหมือนมีลมหายใจเย็นเฉียบเป่ารินอยู่ข้างหูแต่เมื่อหันกลับไปมอง...ก็ไม่มีอะไรนอกจาก

ความว่างเปล่า ค้ำคูณยืนนิ่งอยู่หน้าประตูบ้านที่ไม่ได้ลือก เขาหมุนลูกบิดและเปิดประตูเข้าไปช้า ๆ เสียงประตูไม้เก่าดังเอี๊ยดเบา ๆ ขณะที่เขาก้าวเข้าไปในห้อง หัวใจของค้ำคูณเต้นแรงขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าในห้องนั้นไม่มีใครอยู่เลย แม้แต่ร่องรอยของการเคลื่อนไหวก็ไม่มี

เขามองไปรอบ ๆ ห้อง ความเงียบครอบงำทุกอย่าง มันไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดคิดไว้เลย เขาหันไปมองหน้าที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เทียน ซึ่งตอนนี้ยืนชิดกับเขามากขึ้นอย่างไม่รู้ตัว สีหน้าของเทียนเต็มไปด้วยความวิตกกังวลและหวาดระแวง ค้ำคูณพยักหน้าให้ตัวเอง ก่อนจะตัดสินใจเปิดตู้เสื้อผ้าที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ ค้ำคูณเปิดบานประตูตู้ออกอย่างระมัดระวัง ในตู้เสื้อผ้าก็ยังคงเต็มไปด้วยของตามปกติ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า เครื่องใช้ หรือแม้แต่ปืนที่พ่อของเขาเก็บไว้ในนั้น ก็ยังคงอยู่ที่เดิม ไม่ได้ถูกขยับหรือย้ายไปที่ไหน แม้แต่ร่องรอยของการเปิดหรือการหยิบของก็ไม่มี

“ไม่มีอะไรเลย แล้วเสียงที่ได้ยินล่ะ” ค้ำคูณพึมพำ ขณะมองไปที่สิ่งของที่คุ้นเคย เทียนที่ยืนข้าง ๆ ยังดูไม่สบายใจ เขาพูดขึ้นเพื่อเรียกสติตัวเองและค้ำคูณ

“มึงว่าเป็นโจรที่เราเห็นในนาไหม”

“น่าจะใช่ แต่ทำไมมันถึงไม่เอาของอะไรไปเลย” ค้ำคูณพยักหน้าช้า ๆ เขาหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป ค้ำคูณเปิดหน้าต่างออกไปด้านนอก พลางตะโกนเรียกพ่อเสียงดัง สียงของเขาดังแหวกความมืดในยามค่ำคืน และสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกอุ่นใจขึ้นมาคือเสียงตอบรับของพ่อที่ลอยมาตามลม

“อือ!” เสียงนั้นดังมาไม่ชัดเจนแต่ก็ทำให้เขารู้สึกเบาใจขึ้นมาเล็กน้อย ขณะที่ค้ำคูณยังคงยืนอยู่ที่หน้าต่างเทียนที่ยืนข้าง ๆ เทียนเงยหน้ามองไปที่ปลายนา แล้วพูดขึ้นพลางชี้ออกไปนอกหน้าต่าง

“มึงพ่อมึงนั่งอยู่นั่น รีบไปเร็ว” เทียนชี้ไปที่เงาคนที่นั่งอยู่ไกล ๆ ค้ำคูณมองตามทิศทางที่เทียนชี้ไปและเห็นเงาคนในที่มืดที่ดูเหมือนจะเป็นพ่อของเขานั่งอยู่ที่นา ค้ำคูณไม่รอช้า รีบวิ่งออกไปจากบ้านทันที ตามด้วยเทียนที่วิ่งมาติด ๆ

ทั้งคู่วิ่งไปที่นานั้น ท่ามกลางความมืดที่คุ้นเคยแต่ยังเต็มไปด้วยความไม่แน่ใจ ทุกย่างก้าวของพวกเขามาพร้อมกับเสียงหอบหายใจที่หนักขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาพยายามตะโกนเล่าทุกอย่างให้พ่อฟัง แต่ไม่มีเสียงตอบกลับจากผู้ที่นั่งอยู่ เมื่อมาถึงจุดที่เห็นพ่อ นั่นคือบริเวณที่มองเห็นแสงไฟจากบ้านชัดเจน แต่ก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ค้ำคูณรู้สึกสับสน เขาลืมหยิบไฟฉายมาด้วย จึงต้องรีบวิ่งกลับไปหยิบไฟฉายที่แคร่ใกล้ ๆ โดยมีเทียนยืนรออยู่ตรงนั้นอย่างใจจดใจจ่อ ค้ำคูณวิ่งกลับมาอีกครั้ง พร้อมไฟฉายที่ติดมือมาด้วย และเมื่อเขากดปุ่มเปิดไฟฉายแล้วฉายไปที่นา สิ่งที่ทั้งสองเห็นทำให้ทั้งคู่ตกตะลึง

เมื่อไฟฉายส่องสว่างขึ้น ทั้งค้ำคูณและเทียนชะงักทันที เพราะสิ่งที่เห็นตรงหน้าคือภาพของ ชายสูงอายุร่างผอมแห้งนั่งอยู่บนพื้น ใช้มือขาว ๆ ที่เหี่ยวย่นจับขนมและของไหว้จากกระทงที่ปู่เอามาทำพิธีให้ผีตาแฮก มันไม่ใช่แค่ของที่เหลือจากพิธีเท่านั้น แต่ชายแก่ก็กำลังนั่งกินข้าว ขนม กระหรี่ปั๊บ และหมกหน่อไม้ที่ปู่วางเซ่นไหว้ไว้เมื่อตอนเย็นที่ผ่านมา

แสงจากไฟฉายทำให้ชายแก่หันขวับมามองพวกเขา และความรู้สึกเหมือนว่าชายแก่แปลกใจไม่น้อยที่ทั้งคู่เห็นเขา ทั้งเทียนและค้ำคูณไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน พวกเขากลืนน้ำลายด้วยความตกใจ ร่างที่นั่งอยู่บนพื้นนั้นเหมือนจะรู้ตัวว่าถูกจับได้ ราวกับว่าไม่คิดว่าจะมีใครเห็นสิ่งที่กำลังทำอยู่ เทียนและค้ำคูณหันหลังแล้ววิ่งกลับบ้านอย่างรวดเร็วด้วยความตกใจ ทั้งสองคนนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและไม่มีคำอธิบายใด ๆ ที่จะทำให้ทั้งสองรู้สึกสงบได้ ขณะที่วิ่งหนีจากชายแก่ที่นั่งอยู่ที่พื้น ปลายตาของค้ำคูณกลับเห็นชายแก่รีบลุกขึ้นและวิ่งไปที่เถียงนาอย่างรวดเร็วราวกับตกใจค้ำคูณกับเทียนเช่นกัน

ค้ำคูณและเทียนยังคงกอดกันแน่นอยู่บนบ้าน หัวใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ เทียนสะอื้นไห้เบา ๆ ขณะที่ค้ำคูณพยายามตั้งสติแม้จะไม่อยากยอมรับว่าเขากำลังกลัวสุดขีด ในตอนนั้น ภาพของชายแก่ที่นั่งกินของไหว้ยังคงติดตา คำถาม

มากมายผุดขึ้นในหัว

“ค้ำคูณ! เทียน! ไปไสกันเบิ่ด”เสียงพ่อดังขึ้นจากด้านล่าง ค้ำคูณสะดุ้งเฮือก เสียงพ่อทำให้รู้สึกดีขึ้นมาบ้าง แต่อีกใจก็ยังลังเล...เสียงนั้นเป็นพ่อของเขาจริง ๆ หรือเปล่า

“มึง...พ่อถูกลับมาแล้ว”เขาหันไปหาเทียนแล้วกระซิบ

“เราอยู่บนบ้านครับ ขึ้นมาเลย” ค้ำคูณรีบคว้ามือปิดปากเพื่อนแน่น

“มึง! จะเรียกใครขึ้นบ้านก็เอ่ยชื่อด้วยสิวะ! ไม่เรียกชื่อแบบนี้ ผีตัวไหนก็เข้ามาได้หมด!” เทียนที่กลัวอยู่แล้ว พอได้ยินแบบนั้นก็ยิ่งหน้าซีดกว่าเดิม ตัวสั่นจนค้ำคูณรู้สึกได้ มือของเทียนกำเสื้อเขาแน่นจนแทบขาด เสียงฝีเท้าหนัก ๆ เดินมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูบ้าน ตามมาด้วยเสียงเคาะเบา ๆ

“เอ้า ล็อกประตูทำไม มาเปิดสิ” ค้ำคูณยังไม่กล้าขยับ รวบรวมความกล้าถามกลับไป

“พ่อไปไหนมา”

“ไปเข้าห้องน้ำหลังบ้านมา” พ่อตอบเสียงเรียบ “ได้ยินเสียงเรียก แต่ไม่ได้ตอบกลับ กลางค่ำกลางคืนเนาะ ใครตะโกนมาก็ต้องระวัง” ค้ำคูณและเทียนมองหน้ากันเงียบ ๆ พ่อพูดต่อ

“เป็นอะไรหรือเปล่า เห็นสองคนวิ่งขึ้นบ้านไป” ค้ำคูณยังคงลังเล ใจหนึ่งอยากจะรีบลงไปหา แต่ใจหนึ่งก็ยังกลัวถึงเสียงจะเหมือนพ่อสรของค้ำคูณมากแต่อีกใจก็คิดว่าเสียงนั้นอาจจะไม่ใช่พ่อจริง ๆ ค้ำคูณที่กำลังจะเดินไปเปิดประตูต้องชะงัก เมื่อเสียงดัง ก๊อก ๆ ดังขึ้นจากหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ ลมเย็นยะเยือกพัดเข้ามาแทรกซึมไปทั่วทั้งห้อง ขนลุกชันขึ้นโดยไม่รู้ตัวในเงามืดหลังหน้าต่าง มีอะไรบางอย่างกำลังกระดิกอยู่

ก๊อก ๆ

เสียงเคาะดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่เงาดำนั้นจะค่อย ๆ โผล่พ้นกรอบหน้าต่างมาเผยให้เห็นใบหน้าชายแก่คนเดิมร่างผอมแห้งในเสื้อหม้อฮ่อม ดวงตาลึกโหลเหมือนไร้ชีวิต แต่กลับมีแววขบขันที่น่าสะพรึงกลัว รอยยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีคล้ำยามที่ริมฝีปากขยับเปล่งเสียงออกมา

“รอบหน้า ขอเป็นหมกปลาเด้อ...”เสียงของชายแก่ดังแหบพร่า ก่อนที่เขาจะหัวเราะเบา ๆ แล้วขยับร่างกายพยายามปีนขึ้นมา

เสียงกรีดร้องของค้ำคูณและเทียนดังลั่น ทั้งสองผวาล้มลงไปกองกับพื้นตัวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว เสียงร้องของพวกเขาดังจนทำให้พ่อที่อยู่ข้างล่างสะดุ้งเฮือก

“เอ้ย! เป็นอะไรกัน ค้ำคูณ เทียน เปิดประตูให้พ่อหน่อย!” พ่อตะโกนขึ้นมาจากข้างล่าง มือกระชากลูกบิดประตูแรง ๆ แต่พบว่ามันล็อกจากด้านใน และไม่มีเสียงตอบรับ

ในบ้านมีเพียงเสียงลมหายใจขาดห้วงของเด็กทั้งสองที่เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก ก่อนที่สติของพวกเขาจะดับวูบลงพร้อมกัน พ่อไม่รอช้ารีบวิ่งลงไปหยิบกุญแจมาไขประตู พอผลักประตูเข้าไป สิ่งที่เห็นทำให้เขาถึงกับตะลึง ค้ำคูณและเทียนนอนสลบอยู่บนพื้น ตัวเย็นเฉียบเหมือนถูกดึงเอาวิญญาณออกไป พ่อรีบเข้าไปประคองลูกชายและเทียนอย่างร้อนรน

รุ่งเช้า ค้ำคูณค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมา รู้สึกหนักศีรษะและมึนงงเหมือนเพิ่งตื่นจากฝันร้าย เขากระพริบตาสองสามครั้งเพื่อปรับสายตากับแสงอาทิตย์ ก่อนจะพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงในบ้านของตัวเอง เสียงพูดคุยเบา ๆ ดังอยู่รอบตัว เมื่อเขาหันไปมองก็เห็นแม่ของเขานั่งอยู่ใกล้ ๆ พร้อมกับปู่สมและป้าของเทียน ทุกคนดูมีสีหน้ากังวล

“ค้ำคูณ! ตื่นแล้ว!” เสียงแม่ดังขึ้นอย่างโล่งใจ

เพียงแค่แม่พูดจบ คนอื่น ๆ ก็ต่างกรูเข้ามาที่เตียงพร้อมกัน เสียงพูดคุยดังเซ็งแซ่จนจับใจความไม่ได้ ค้ำคูณยังมึนงงอยู่เล็กน้อยแต่ก็พยายามตั้งสติขึ้นมา

เสียงอึกทึกนั้นทำให้เทียนที่นอนข้าง ๆ ขยับตัวก่อนจะลืมตาขึ้นมาช้า ๆ

เหมือนคนที่ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“เทียน! ฟื้นแล้ว ๆ” ป้าของเทียนรีบขยับเข้ามาหา มือเอื้อมไปจับแขนหลานชายเบา ๆ

“เกิดอะไรขึ้น..” เทียนพึมพำ เสียงแหบพร่าเล็กน้อย เขาหันไปมองค้ำคูณที่กะพริบตาเหมือนยังไม่หายตกใจ

ภาพสุดท้ายที่จำได้คือชายแก่ที่หน้าต่าง... รอยยิ้มสยดสยอง... และคำพูดที่ยังดังก้องอยู่ในหัว

“รอบหน้าขอเป็นหมกปลาเด้อ...” แค่คิดถึงตรงนี้เทียนก็สะดุ้งเฮือก ร่างกายเหมือนมีเหงื่อเย็นซึมออกมา ปู่สมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเอ่ยขึ้นมา

“ดีแล้วที่ฟื้นขึ้นมา...”

“ไอ้หนู พวกเอ็งเจออะไรกันแน่” ค้ำคูณกับเทียนสบตากัน ก่อนที่ค้ำคูณจะค่อย ๆ พูดเสียงแผ่ว

“ปู่... พวกผมเห็น...”

“เห็นอะไร” ปู่สมขยับเข้ามาใกล้ จ้องค้ำคูณด้วยสายตาจริงจัง

ค้ำคูณกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดเฝื่อน เขาพยายามตั้งสติแล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่เงาดำในท้องนา เสียงไม้ลั่นบนบ้าน ไปจนถึงชายแก่ที่นั่งกินของเซ่นไหว้ผีตาแฮก และสุดท้าย... ใบหน้ายิ้มเย็นชวนขนลุกที่หน้าต่างพร้อมเสียงหัวเราะ

“มันพูดว่าอะไรนะ” ปู่สมถามเสียงเข้ม

“รอบหน้าขอเป็นหมกปลาเด้อ...” ค้ำคูณพูดเสียงสั่น เทียนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ยกมือกอดตัวเองแน่น ขนลุกไปทั่วทั้งตัว

แม่ของค้ำคูณและป้าของเทียนทำหน้าตาตื่น สีหน้าแฝงความหวาดหวั่น ส่วนพ่อของค้ำคูณที่นั่งฟังอยู่เงียบ ๆ มาตลอดก็ขมวดคิ้วแน่นปู่สมเงียบไปครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจหนัก ๆ แล้วพูดขึ้นมา

“เป็นมันจริง ๆ สินะ...”

“ปู่รู้จักเหรอ” ค้ำคูณถามขึ้นทันทีปู่สมพยักหน้า สีหน้าของแกเคร่งเครียด

“ไอ้เฒ่านั่น... ไม่ใช่คน” ปู่สมพูดช้า ๆ ก่อนจะมองออกไปนอกหน้าต่างที่มืดมิด ราวกับกำลังมองหาอะไรบางอย่างในเงาคืน

“แน่สิ คนที่ไหนมันจะหน้าตาสยองขนาดนั้น” เทียนตอบเสียงสั่น ปู่สมพยักหน้า

ทุกคนในห้องเงียบกริบ อากาศรอบตัวเหมือนเย็นลงอย่างน่าประหลาด ค้ำคูณกับเทียนตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินคำพูดนั้น ปู่สมที่นั่งฟังเรื่องราวทั้งหมดจากพ่อของค้ำคูณก็อดไม่ได้ที่จะสงสารเด็กทั้งสองที่ต้องเผชิญกับเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวเช่นนี้ เขาถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“เด็กสองคนนี้ขวัญหนีดีฝ่อหมดแล้ว เดี๋ยวปู่จะทำพิธีเรียกขวัญให้” ปู่ให้พ่อของค้ำคูณไปเชิญผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านมาช่วยกันทำพิธีส่วนแม่ของค้ำคูณและป้าของเทียนช่วยกันเตรียมของ พิธีส่อนขวัญถูกจัดขึ้นอย่างพิถีพิถัน ของที่ใช้ประกอบไปด้วยข้าวตอก ดอกไม้หอม เทียนขี้ผึ้ง ธูป ผ้าขาวม้า ไข่ต้ม ปลาย่าง ข้าวเหนียวห่อใบตอง หมากพลู ยาเส้น และน้ำอบไทย นอกจากนี้ยังมีด้ายผูกข้อมือ พานน้ำมนต์และสวิงที่เครื่องมือที่ใช้ช้อนปลาในแม่น้ำลำคลองถักเป็นร่างแหคล้ายถุงที่มีขอบทำด้วยไม้

เมื่อทุกอย่างพร้อม ผู้เฒ่าผู้แก่ก็นั่งล้อมเป็นวงกลมรอบกลางบ้าน ให้ค้ำคูณและเทียนนั่งตรงกลางตรงหน้าพาขวัญ ปู่สมจุดธูปและเทียน ก่อนจะพรมหยดน้ำมนต์ลงบนหัวของเด็กทั้งสอง แล้วเริ่มกล่าวคำเรียกขวัญ

ขวัญเอ๋ย ขวัญมา ขวัญพ่อ ขวัญแม่ ขวัญปู่ ขวัญยาย ขวัญอยู่ป่า ให้ออกมา ขวัญอยู่ทุ่ง ให้วิ่งมา ขวัญอยู่ทางไกล ให้รีบกลับมาอยู่กับกายเถิดเด้อ...

(ขวัญเอย ขวัญมาขวัญของพ่อ ขวัญของแม่ ขวัญของปู่ ขวัญของยายขวัญที่อยู่ในป่า จงออกมา ขวัญที่อยู่ในทุ่งจงวิ่งมาขวัญที่อยู่ไกล จงรีบกลับมาขอให้ขวัญกลับมาอยู่กับร่างกายเถิด)

ขณะกล่าวคำเรียกขวัญ ปู่สมใช้สวิงวนรอบศีรษะของค้ำคูณและเทียนช้า ๆ เหมือนเป็นการปัดเป่าภัยร้ายออกไป พวกผู้เฒ่าผู้แก่พากันกล่าวรับเป็นระยะ จากนั้นปู่หยิบด้ายสีขาวขึ้นมาผูกข้อมือของค้ำคูณและเทียน พลางพูดว่า

เอ้อ ขวัญมาเน้อ ขวัญเถิงกายเถิงโตเน้อ ผูกข้อมือเสี่ยงถ้อย เสี่ยงคำ ผูกนำให้เฮง ให้ดี ให้เจริญ ขวัญมากับกาย จิตบ่ล่องลอย สุขกายสุขใจเด้อ

(เอ้อ ขวัญจงกลับมาเถิดขวัญจงมาถึงกายมาถึงตัวเถิดผูกข้อมือเพื่อเป็นสิริมงคล เป็นคำอวยพรผูกไว้ให้อยู่ดีมีโชคมีความเจริญรุ่งเรืองขอให้ขวัญมากับร่างกาย จิตใจไม่ล่องลอยขอให้สุขกาย สุขใจเถิด)

ผู้เฒ่าผู้แก่โปรยข้าวตอกบนศีรษะของเด็กทั้งสอง พร้อมกับกล่าวถ้อยคำอวยพรให้พ้นจากสิ่งไม่ดีเมื่อพิธีดำเนินมาถึงจุดสิ้นสุด ปู่สมให้ค้ำคูณและเทียนกินไข่ต้มและข้าวเหนียวห่อใบตอง เพื่อเป็นการปิดขวัญ ป้องกันไม่ให้ขวัญหลุดออกจากร่างอีกครั้ง ปู่สมแตะน้ำมนต์ที่หน้าผากเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะพยักหน้าให้ทุกคนรับรู้ว่า พิธีเสร็จสิ้นแล้ว

“เป็นอันว่าเรียบร้อยแล้ว บ่ต้องกลัวเด้อหลาน ขวัญเจ้ากลับมาแล้ว” ผู้เฒ่ากล่าวขึ้น แม่ของค้ำคูณและป้าของเทียนถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเข้ามากอดเด็กทั้งสองคนแน่นเหมือนปลอบโยน

วันรุ่งขึ้น ปู่สมและพ่อสรพาเด็กทั้งสองไปยังศาลผีตาแฮกที่ตั้งอยู่ปลายนา ซึ่งเป็นที่ที่ของเซ่นไหว้ถูกวางไว้เมื่อคืนก่อน เมื่อไปถึงพวกเขาก็พบว่าของเซ่นหายไปหมดแล้ว ไม่เหลือแม้แต่เศษข้าวหรือก้างปลา ปู่สมมองไปรอบ ๆ อย่างครุ่นคิด ก่อนจะบอกให้ทุกคนยืนสงบนิ่ง แล้วปู่ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“บัดนี้ ลูกหลานของข้าเผชิญกับสิ่งที่พวกมันไม่ควรพบเจอ เฮาเซ่นไหว้ให้ตามธรรมเนียม ไม่เคยบกพร่อง ขอให้จบกันแต่เพียงเท่านี้ ให้ลูกหลานได้อยู่เย็นเป็นสุขต่อไป” ปู่สมโปรยข้าวตอกและรดน้ำมนต์ลงบนพื้น พลางใช้มีดหมอจากพระอาจารย์วัดป่าปัดเป่าไปรอบ ๆ เป็นการป้องกันไม่ให้สิ่งที่มองไม่เห็นติดตามกลับบ้าน ก่อนจะพาทุกคนเดินออกจากศาล

ค้ำคูณกับเทียนเหลียวกลับไปมองเป็นครั้งสุดท้ายทันใดนั้นสายลมแรงก็พัดผ่านวูบใหญ่หลังจากวันนั้น ชีวิตของพวกเขากลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง ทว่า...ค่ำคืนที่ลมพัดแรง และท้องนามืดสนิท บางครั้งค้ำคูณยังคงได้ยินเสียงแผ่วเบา ลอยมาตามสายลมจากปลายนา

เสียงหัวเราะของชายแก่..

เสียงกระซิบที่แฝงไปด้วยความหิวกระหาย...

“หมกปลาเด้อ...”

๔
หมากินความคิด

การแข่งขันโต้วาทีระหว่างโรงเรียนเป็นงานใหญ่ที่มีเดิมพันสูง ไม่ใช่แค่ถ้วยรางวัลหรือชื่อเสียงของโรงเรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นตั๋วสู่อนาคตของผู้เข้าแข่งขันอีกด้วย สำหรับผู้ชนะรางวัลที่ได้รับคือทุนการศึกษาตลอดช่วงมัธยมปลาย สิทธิ์พิเศษที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาบางคนได้

วิน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สมาชิกชมรมโต้วาทีของโรงเรียน มองไปยังใบประกาศรับสมัครผู้เข้าแข่งขันที่ติดอยู่บนกระดานประชาสัมพันธ์ ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น นี่คือโอกาสที่เขารอคอยมาโดยตลอด เขาไม่ใช่เด็กที่เกิดมาในครอบครัวร่ำรวย แม่ของเขาทำงานหนักเพื่อส่งเสียให้เขาได้เรียนต่อ และถ้าเขาได้รับทุนการศึกษานี้จะช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวได้มาก การเรียนต่อในโรงเรียนที่ดีขึ้นก็จะไม่ใช่เพียงแค่ความฝัน

“สนใจเหรอ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง วินหันไปมองเห็นพีทหัวหน้าชมรมโต้วาทีของโรงเรียนยืนกอดอกอยู่ พีทเป็นคนที่วินชื่นชมมาตลอด ฝีมือการโต้แย้งของเขาคมกริบ และเป็นผู้พาทีมเข้าแข่งขันทุกปี

“คิดว่าจะลองถามอาจารย์ดู” วินตอบทันที เสียงของเขาหนักแน่น แต่ข้างในกลับรู้สึกกดดันอยู่ลึก ๆ พีทยิ้มมุมปาก

“ไม่ต้องคิดแล้ว เพราะอาจารย์เลือกแกไปแข่ง” วินเบิกตากว้างด้วยความดีใจ

“จริงเหรอ!”

“จริงสิ....แต่การแข่งขันปีนี้ไม่ง่ายนะเพราะโรงเรียนคู่แข่งที่เราแพ้เมื่อปีก่อนก็มาสมัครด้วย” วินกลืนน้ำลายลงคอ เขาเคยได้ยินชื่อเสียงของคู่แข่งมาแล้ว พวกเขาคือโรงเรียนที่ได้แชมป์ติดต่อกันมาหลายปี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้คิดจะถอย

หลังจากได้รับเลือกเป็นตัวแทน วินก็ตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนัก ทุกวันหลังเลิกเรียน เขากับเพื่อนในชมรมใช้เวลาหลายชั่วโมงในห้องชมรม ทบทวนข้อมูล ฝึกตอบโต้และจำลองสถานการณ์โต้วาทีให้เหมือนของจริงที่สุดแต่ยิ่งซ้อมไปนานเท่าไร วินก็ยิ่งรู้สึกถึงแรงกดดันที่หนักอึ้งขึ้นทุกวันเพราะหัวข้อหลักในการโต้วาทีปีนี้คือเทคโนโลยีเอไอ วินเป็นคนที่ตามสมัยไม่ค่อยทันสักเท่าไหร่ถึงเขาจะเป็นเด็กรุ่นใหม่แต่เมื่อเทียบกับเด็กรุ่นเดียวกันแล้ววินรู้เรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่น้อยที่สุด

“พักก่อนบ่” เมย์หนึ่งในเพื่อนร่วมชมรมพูดขึ้นเมื่อเห็นเขานั่งจ้องกระดาษโน้ตด้วยสีหน้าตึงเครียด

“บ่ได้ บ่กี่มื้อสิแข่งแล้ว” (ไม่ได้ ไม่กี่วันก็จะแข่งแล้ว) วินส่ายหน้า พืทที่นั่งดูอยู่เงียบ ๆ มาตลอดจึงเอ่ยขึ้นบ้าง

“อย่าฟ้าวเครียดหลายเด้อ”(อย่าเครียดมากนะ) วินถอนหายใจ เขาอยากมั่นใจแบบนั้น แต่เมื่อคิดถึงคู่แข่งที่ต้องเผชิญ ความวิตกก็ก่อตัวขึ้นในใจทันที วันแข่งขันใกล้เข้ามา ทุกคนในทีมเริ่มรู้สึกถึงความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้น แม้แต่พืทซึ่งปกติใจเย็น ยังดูจริงจังมาก แต่แล้วก่อนวันแข่งขัน วินก็ได้รับข้อความจากเบนเพื่อนสนิทของเขา วินก้มมองโทรศัพท์ในมือ ข้อความจากเบนเพื่อนสนิทปรากฏอยู่บนหน้าจอ

เบน : ลงมาเจอกันหน้าบ้านหน่อย มีเรื่องจะคุย

เบนกับวินสนิทกันมาตั้งแต่จำความได้ โตมาด้วยกันเพราะบ้านอยู่ใกล้กัน ไม่เคยมีเรื่องปิดบังกัน แต่การส่งข้อความเรียกให้ลงไปเจอข้างล่างแบบนี้ ไม่ใช่

เรื่องปกติสักเท่าไหร่วินถอนหายใจพลางดึงตัวเองออกจากเตียงก่อนจะเดินไปเปิดประตูบ้าน อากาศยามค่ำคืนเย็นกว่าที่คิด ลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศเหนือ หอบเอากลิ่นดินชื้น ๆ หลังฝนตกมาติดจมูกเมื่อก้าวเท้าออกจากชานบ้าน เท้าของเขาสัมผัสกับพื้นคอนกรีตเย็นเฉียบ ความเงียบงันรอบตัวทำให้ได้ยินเสียงฝีเท้าของตัวเองดังชัดเจน แสงไฟถนนสีส้มสาดทอดเงาทาบลงบนพื้น บรรยากาศโดยรอบเงียบจนได้ยินเสียงจิ้งหรีดร้องประสานเสียงกับเสียงลมที่พัดผ่านกิ่งไม้ไหวกระทบกัน

วินเดินไปจนถึงโต๊ะหินอ่อนหน้าบ้านก็เห็นเบนนั่งรออยู่แล้วเพื่อนของเขานั่งเอนหลังกับเก้าอี้หินอ่อน ดวงตาจับจ้องไปที่กระป๋องน้ำอัดลมในมือ นิ้วมือทั้งห้ากำกระป๋องไว้แน่นจนมันบุบเข้าด้านใน ราวกับเขากำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“มีอิหยังจ๊ะอ้าย” (มีอะไรจ๊ะพี่) วินถามด้วยน้ำเสียงหยอกล้อตามปกติก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้ามเบนเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเขากวาดมองไปรอบตัวราวกับกำลังสำรวจว่ามีใครอยู่แถวนี้หรือไม่ ท่าทางกระสับกระส่ายผิดปกติทำให้วินยิ่งสงสัยเบนขยับตัวเข้ามาใกล้กว่าเดิม

“มึง อยากชนะโต้วาทีบ่” เบนลดเสียงลงจนแทบเป็นเสียงกระซิบ

“กะต้องอยากอยู่แล้ว ถามอิหยังคือแปลกแท้” (ก็ต้องอยากอยู่แล้ว อยากอะไรแปลก ๆ วินชะงักไปเล็กน้อยก่อนตอบคำถาม

“กูมีวิธี” คำพูดนั้นทำให้วินต้องโน้มตัวเข้าไปใกล้กว่าเดิม ตอนแรกเขาคิดว่าเบนอาจจะพูดเล่น แต่แววตาของเพื่อนบอกให้รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

“วิธีอิหยัง” (วิธีอะไร) เบนหรี่ตา ลมหายใจของเขาเริ่มถี่ขึ้นเหมือนกำลังตื่นเต้นหรือกลัวอะไรบางอย่าง

“กูสิเล่าให้ฟัง แต่ห้ามไปบอกไผเด้อ” (กูจะเล่าให้ฟังแต่ห้ามไปบอกใครนะ) วินพยักหน้ารับคำและฟังเบนอย่างตั้งใจ

“พี่เข้ม เพื่อนพี่กูเอง ปีนั้นพี่เข้มลงสมัครเลือกตั้งสภานิสิตของมหาลัย

อีกพรรคเป็นคู่แข่งที่น่ากลัว เพราะเป็นลูกรักอาจารย์ ได้ทำงานให้มหาลัยเยอะ” เบนพูดต่อ เสียงของเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

“แต่ก่อนเลือกตั้ง มีดีเบต มึงรู้ไหมเกิดอะไรขึ้น” วินส่ายหัว เบนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ขึ้นไปอีกแทบจะกระซิบข้างหู

“อีกพรรคตอบคำถามจากอาจารย์ไม่ได้เลย ไม่มีใครตอบอะไรได้สักคน” เบนเล่าด้วยน้ำเสียงกึ่งตื่นเต้นกึ่งกระซิบ “มีแต่พรรคของพี่เข้มที่ตอบได้” ดวงตาของเบนเป็นประกายระยิบระยับ

“สุดท้ายพี่เข้มเลยได้เป็นสภานิสิต” วินฟังแล้วก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

“แล้วมึงเล่าให้กูฟังเฮ็ดหยังวะ” (แล้วมึงเล่าให้กูฟังทำไมวะ) เบนถึงกับร้องออกมาอย่างหงุดหงิดที่เพื่อนตามไม่ทัน เขากวักมือเรียกวินให้เข้ามาใกล้กว่าเดิมวินขยับตัวเข้าไปหา ใบหน้าแทบจะชิดกับเบน เสียงลมหายใจของเพื่อนดังอยู่ข้างหู เบนกระซิบเสียงต่ำ

“เพราะพี่เข้มมีของดี” คำพูดนั้นทำให้วินขนลุกซู่

“ของดี” เบนหัวเราะเบา ๆ อย่างมีเลศนัย ก่อนจะพยักหน้า

“ของจากอาจารย์ดำ” ทันทีที่ได้ยินชื่อนั้น วินเผลออุทานออกมาเสียงดัง

“อาจารย์ดำ!” เสียงของเขาดังพอจนทำให้เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ ตกใจ อาจารย์ดำ พ่อหมอสายดำจากหมู่บ้านใกล้เคียงถึงแม้จะไม่ได้อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน แต่ชื่อเสียงของอาจารย์ดำเลื่องลือจนเด็ก ๆ อย่างพวกเขายังเคยได้ยินมาไม่รู้กี่ครั้ง ว่ากันว่าอาจารย์ดำสามารถทำของให้คนได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นโชคลาภ ความรัก หรือแม้แต่ชัยชนะในการทำสิ่งต่าง ๆ เสียงลมพัดกระทบยอดไม้จนเกิดเสียงหวิว ๆ วินรู้สึกถึงบางสิ่งเย็นเฉียบคืบคลานขึ้นมาตามสันหลังเบนโน้มตัวเข้ามาอีก มือของเขาวางลงบนโต๊ะ นิ้วเรียวยาวเคาะลงบนพื้นหินอ่อนเบา ๆ ราวกับต้องการเน้นถ้อยคำถัดไป

“กูบอกมึงแล้ว ว่าถ้าไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็ต้องลองด้วยกล” วินกลืนน้ำลายลงคอ มันฝืดจนรู้สึกได้ สายตาของเบนยังจับจ้องมาที่เขา ดวงตาสีดำสนิทสะท้อนแสงไฟถนนเป็นประกายวิบวับ

“ของจากอาจารย์ดำ ของอะไร” วินพึมพำทวนคำอย่างไม่อยากเชื่อ เบนหัวเราะเบา ๆ แต่เป็นเสียงหัวเราะที่ทำให้วินรู้สึกไม่สบายใจนัก

“ของแบบที่ช่วยให้พี่เข้มชนะไง ของที่ทำให้คนอื่นพูดไม่ออก คิดอะไรไม่ออก และสุดท้ายก็ทำได้แค่ยืนอึ้งอยู่บนเวที” เบนตอบ วินขมวดคิ้วแน่น หัวใจเต้นแรงขึ้นทุกที

“หมายความว่ายังไง” เบนยักไหล

“ก็หมายความตามนั่นแหละ” วินมองหน้าเพื่อนนิ่ง คำพูดของเบนเหมือนกำลังบอกเป็นนัย ๆ ว่าพี่เข้มไม่ได้ชนะเพราะความสามารถของตัวเอง แต่เพราะ “ของ” จากอาจารย์ดำ แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นจริงมันจะเป็นไปได้อย่างไร

“มึงหมายถึง ของที่ทำให้คนอื่นตอบไม่ได้ ทำให้พวกนั้นเงียบไปเฉย ๆ อย่างนั้นเหรอ” วินถามช้า ๆ อย่างระมัดระวัง เบนยิ้มมุมปากก่อนจะพยักหน้า

“เอ่อ” วินเริ่มรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็นที่ไหลเวียนไปทั่วร่าง เขาไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอากาศยามค่ำคืน หรือเป็นเพราะคำพูดของเบนกันแน่

“แล้วมันคืออะไร” เบนเงียบไปชั่วอึดใจ ก่อนจะเอนตัวไปข้างหน้า แขนทั้งสองข้างวางลงบนโต๊ะหินอ่อน โน้มกายเข้ามาใกล้วินมากขึ้น

“คาถา” วินเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย

“คาถา” เบนพยักหน้า สีหน้าของเขาจริงจังจนวินไม่อาจคิดว่าเป็นเรื่องล้อเล่นได้

“เขาเอิ่นว่า คาถาหมากินความคึด” (เขาเรียกว่า คาถาหมากินความคิด) ลมพัดมาวูบใหญ่จนยอดไม้ไหวกระทบกันดัง เสียงจิ้งหรีดที่ร้องระงมมาตลอดเงียบไปเสี้ยววินาทีราวกับธรรมชาติเองก็หยุดฟังสิ่งที่เบนพูด วินขนลุกไปทั้งแขน

“คาถาหมากินความคิด แล้วมันใช้ยังไง” เขาพึมพำตามเบนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ปลายนิ้วยาว ๆ ของเขาเคาะโต๊ะหินอ่อนเป็นจังหวะช้า ๆ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ยังไม่หายไปจากใบหน้า

“ง่ายมาก พี่กูบอกว่าอาจารย์ดำให้พี่เข้มเขียนชื่อของพวกคู่แข่งลงบนกระดาษใบเล็ก ๆ” เบนตอบ

“แล้ว”

“แล้วก็ท่องคาถา” วินรู้สึกถึงความเย็นวาบที่แล่นไปทั่วร่าง

“มึงล้อเล่นใช่ไหม”

“มึงคิดว่ากูจะพูดเรื่องนี้เล่นๆ เหรอ”เบนส่ายหน้า วินอยากจะเถียง แต่พอเห็นสายตาของเบนที่เต็มไปด้วยความจริงจัง เขาก็รู้ทันทีว่าเพื่อนของเขาไม่ได้ล้อเล่น

“ตอนพี่เข้มขึ้นไปดีเบต พอคู่แข่งเริ่มพูดอะไรพี่เข้มก็ท่องคาถาแล้วเป่าไปที่พวกคู่แข่ง”วินกลืนน้ำลาย ความหนาวเย็นที่รู้สึกเมื่อครู่เหมือนจะเพิ่มขึ้นอีก

“แล้วพวกนั้นก็พูดไม่ได้ เหมือนจะพูดอะไรแต่นึกไม่ออก ได้แต่อ้ำอึ้ง” เบนกระซิบ หัวใจของวินเต้นกระหน่ำ เสียงของเบนต่ำและจริงจังจนทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกดึงเข้าไปในบรรยากาศมืดมนที่เพื่อนสร้างขึ้นมา

“พูด...ไม่ออกเลยเหรอ” เบนพยักหน้า

“พูดไม่ได้ คิดคำพูดไม่ออก ลิ้นแข็ง พูดอะไรไปก็เหมือนจะพูดผิดไปหมด”

“แล้วมันจะไม่อันตรายเหรอ” วินลังเล

“มึงคิดว่าอาจารย์ดำจะยอมทำของที่อันตรายจนถึงตายให้ง่าย ๆ เหรอ” วินไม่แน่ใจ และที่สำคัญเขาไม่แน่ใจว่าควรถามอะไรต่อไปดี บรรยากาศรอบตัวเงียบสงัด เสียงลมพัดผ่านยอดไม้ดัง ไฟถนนกระพริบวูบหนึ่งก่อนจะกลับมาให้แสงสว่างอีกครั้ง วินเม้มปากแน่น หัวใจเต้นเร็วขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ

“แล้วมึงบอกกูทำไม” เบนยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิม

“เพราะบางทีมึงอาจต้องใช้มัน” วินขมวดคิ้วแน่น

“ใช้ทำไม” เบนก้มหน้าลงเล็กน้อยก่อนจะเงยขึ้นมาสบตา ดวงตาของเขาเปล่งประกายเจ้าเล่ห์และน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

“ก็มึงต้องแข่งไม่ใช่เหรอ” วินนิ่งไป ความคิดในหัวตีกันยุ่งเหยิง ใช่อีกไม่กี่วัน เขามีการแข่งขันที่ต้องใช้การพูด และคู่แข่งของเขาเป็นคนที่เก่งมาก เก่งเสียจนวินไม่แน่ใจว่าตัวเองจะชนะได้หรือเปล่า

“มึงจะบอกว่าให้กูไปหาอาจารย์ดำ” เบนยิ้มแล้วพยักหน้า

“กูไปกับมึงก็ได้นะ” วินนั่งเสียงลมพัดลอดผ่านช่องว่างระหว่างกิ่งไม้เกิดเป็นเสียงหวีดหวิวแผ่วเบา บรรยากาศรอบตัวดูเย็นยะเยือกขึ้นกว่าเดิม หรือเป็นเพราะสิ่งที่เบนเพิ่งพูดออกมากันแน่ใจของเขาเต้นแรง ขณะที่คำพูดของเบนยังดังก้องอยู่ในหัวไปหาอาจารย์ดำเพื่อขอคาถาอะไรนั่น เพื่อให้คู่แข่งของเขาพูดไม่ได้คิดอะไรไม่ออกและสุดท้ายก็พ่ายแพ้ไปโดยปริยาย วินกำมือแน่นโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกมากมายประดังประเดเข้ามาในหัว ความลังเลปะปนอยู่กับความอยากรู้อยากเห็น และที่สำคัญที่สุดความหวังที่อาจจะทำให้เขามีกำลังใจชนะได้

“มึง อาจารย์ดำ เขาจะทำให้กูเหรอ” วินเปิดปากพูด แต่เสียงของเขาเบาราวกับกระซิบ เบนยิ้มมุมปากก่อนจะเอนตัวไปข้างหลัง กอดอกพลางส่ายหัว

“ไม่มีอะไรได้มาฟรี ๆ หรอกวิน” คำพูดนั้นทำให้วินรู้สึกเย็นวาบไปทั้งร่าง เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะถามต่อ

“แล้วต้องแลกกับอะไร” เบนไหวไหล่เล็กน้อย ดวงตาของเขาจับจ้องวินนิ่ง ๆ เหมือนกำลังรอดูปฏิกิริยา

“กีไม่รู้ว่ะ พี่เข้มไม่ได้บอก” เบนตอบ

“แน่ใจนะ” เบนพยักหน้า

“ก็เห็นยังอยู่ดีมีสุข ไม่ได้ป่วยไม่ได้เป็นอะไร แถมได้ดิบได้ดีด้วย” วินเม้มปากแน่น สมองของเขายังคงสับสน มันเหมือนกับว่ามีเสียงสองเสียงเถียงกันอยู่ในหัวเสียงหนึ่งบอกว่า อย่าไป แต่อีกเสียงหนึ่งกลับกระซิบว่า ถ้ามันช่วยให้มึงชนะได้ล่ะ

“แล้วมึงเคยคิดจะใช้มันไหม” วินถาม เบนหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะโน้มตัว

ไปข้างหน้าอีกครั้ง เขาใช้ปลายนิ้วเคาะลงบนโต๊ะหินอ่อนเป็นจังหวะช้า ๆ

“กูยังไม่มีเรื่องที่ต้องใช้แบบมึง” วินเงียบ เขารู้ดีว่าเบนหมายถึงอะไร เบนไม่เคยต้องแข่งขันอะไรกับใคร ไม่เคยต้องพิสูจน์ตัวเองต่อหน้าคนอื่น ไม่เคยต้องกลัวว่าตัวเองจะไม่ดีพอ วินไม่ได้โชคดีแบบนั้น เขาต้องแข่งขัน ต้องเผชิญหน้ากับคนที่เก่งกว่า ต้องเสี่ยงต่อการพ่ายแพ้ และที่สำคัญ เขากลัว...กลัวว่าถ้าหากเขาแพ้ มันจะเป็นจุดจบของทุกอย่างที่เขาพยายามมาตลอด

“มึงไม่ต้องรีบตัดสินใจหรอก แต่ถ้ามึงสนใจ...กูพามึงไปหาอาจารย์ดำได้ทุกเมื่อ” เบนพูดขึ้นมาอีกครั้ง วินสูดลมหายใจลึก สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เงาของต้นไม้ที่ทอดยาวบนพื้นถนน ขณะที่ความคิดในหัวของเขายังคงวนเวียนไม่หยุด แต่ในท้ายที่สุดวินก็ตัดสินใจทำตามคำแนะนำของเบน

บ่ายวันรุ่งขึ้น วินยืนอยู่หน้าบ้านตัวเอง มองออกไปยังเส้นทางที่ทอดยาวไปสู่หมู่บ้านอาจารย์ดำ ลมเย็นพัดผ่านทำให้เขารู้สึกสดชื่นขึ้นเล็กน้อย แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความวิตกกังวล เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นหรือไม่ แต่ความกลัวกลับน้อยกว่าความอยากเอาชนะ เบนยืนอยู่ข้าง ๆ เขา ดูเหมือนจะมั่นใจและพร้อมเต็มที่ ร่างสูงใหญ่ของเบนทำให้วินรู้สึกเหมือนมีเพื่อนร่วมทางที่คอยช่วยประคองให้เขาก้าวไปข้างหน้า แต่ถึงอย่างนั้นวินก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าความรู้สึกบางอย่างในใจของเขายังคงเต็มไปด้วยความกลัว เขารู้สึกเหมือนกำลังเดินเข้าไปหาบางสิ่งที่เขาควบคุมไม่ได้

“มันจะได้ผลใช่ไหม” วินถามเสียงเบา มือที่จับกระเป๋ากระตุกอย่างไม่ตั้งใจ รู้สึกเหมือนการเดินทางนี้จะนำเขาไปยังที่ที่ไม่อาจกลับมาได้ เบนหันมามองหน้าวิน ดวงตาของเบนเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น ราวกับว่าเขารู้ดีว่าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเดินไปข้างหน้า

“ของแบบนี้ไม่เชื่อต้องลองดู จะได้รู้” เบนตอบ เขาใช้มือจับกระเป๋าที่สะพายอยู่ข้างเอว ก่อนที่จะขับรถมอเตอร์ไซค์มุ่งสู่หมู่บ้านใกล้ ๆ ทั้งสองเริ่มเดิน

ไปตามเส้นทางที่ทอดยาวผ่านทุ่งนาที่เริ่มแห้งแล้ง หลังจากที่มีฝนตกหนักหลายวันก่อน

เสียงรถมอเตอร์ไซค์ของทั้งสองดังก้องในความเงียบของบ่ายวันนั้น ท้องฟ้าในบ่ายวันนี้ดูสดใส แต่ความสดใสนั้นกลับไม่อาจช่วยให้ความรู้สึกในใจของวินสดใสด้วยได้ เขามองไปที่ต้นไม้สูงใหญ่สองข้างทาง ความเงียบสงบของธรรมชาติในตอนนี้ดูเหมือนจะตรงข้ามกับความรู้สึกที่อยู่ภายในของเขา แม้ว่าท้องฟ้าจะสดใสและไม่มีเมฆบดบัง แต่เขากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเดินเข้าไปในความมืดที่ไม่อาจเห็นได้ วินรู้ดีว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่เต็มไปด้วยความลึกลับและอาจจะไม่อาจคาดเดาได้

เมื่อเดินมาถึงสะพานไม้เก่าที่นำยานพาหนะใดผ่านเข้าไปไม่ได้ ทั้งสองจึงต้องเดินเท้าเข้าไปสู่ตัวบ้านของอาจารย์ดำ เสียงไม้ที่เอี๊ยดอ๊าดเหมือนจะบอกเขาว่าทุกก้าวที่เขาก้าวไปข้างหน้า คือความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ยังคงเดินต่อไป เบนไม่หันมามอง เขาเดินนำหน้าวินไปข้างหน้าเหมือนเป็นการบอกให้วินรู้ว่าไม่มีการถอยหลังแล้ว วินได้แต่มองตรงไปสู่เส้นทางข้างหน้า

“ใกล้แล้วมึง” เบนพูดขึ้นเบา ๆ วินพยักหน้าเล็กน้อย แม้ว่าจะยังมีคำถามมากมายในใจ แต่เขาก็รู้ว่าในตอนนี้เขาต้องเดินต่อไป ข้ามสะพานไม้ที่เก่าผุพังและเข้าสู่หมู่บ้านของอาจารย์ดำที่รออยู่ข้างหน้า

บ้านหลังนี้ไม่ได้กว้างขวางนัก แต่เต็มไปด้วยข้าวของมากมาย ที่มุมหนึ่งของห้อง มีหิ้งไม้ตั้งอยู่สูง ผ้าสีแดงสดปกคลุมหิ้งนั้นเอาไว้ และข้างบนวางเครื่องเซ่นไหว้เรียงราย ทั้งขวดเหล้า พานหมาก และหัวไก่ที่ดูเหมือนเพิ่งจะถูกเชือดไปไม่นาน คราบเลือดยังเปรอะเปื้อนอยู่ที่จานรอง สายตาของวินละจากหิ้งไม้ ก่อนจะจับจ้องไปยังชายชราที่นั่งอยู่กลางห้อง เขานั่งขัดสมาธิอยู่บนเสื่อที่ขาดรุ่งริ่ง เบื้องหน้าของเขามีกระถางธูปขนาดใหญ่ปักธูปไว้หลายดอก กลุ่มควันสีเทาลอยตัวขึ้นช้า ๆ ก่อนจะเลือนหายไปในอากาศ ร่างของชายชราอยู่ในความสลัว มองเห็นเพียงโครงร่างผอมเกร็ง ผิวหนังเหี่ยวย่น และเสื้อคลุมสีดำหม่นที่ทำให้

เขาดูราวกับเป็นเงาของความมืด ท่าทางของเขาน่าเกรงขาม แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยก็ตาม วินสัมผัสได้ถึงแรงกดดันที่แผ่ออกมาจากตัวของอาจารย์ดำ

วินเกิดความรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้เป็นทั้งความหวาดกลัวและความเคารพปะปนกัน ราวกับว่าชายชราตรงหน้านี้ไม่ได้เป็นเพียงคนธรรมดา แต่เป็นบางสิ่งที่อยู่เหนือกว่านั้น

ความเงียบเข้าครอบงำบ้านหลังนี้ มีเพียงเสียงลมหายใจของวินและเบนที่ดังก้องอยู่ในอากาศ ตะเกียงน้ำมันเหนือศีรษะไหวงูบ เปลวไฟสั่นระริก ราวกับกำลังเต้นรำตามแรงลมที่ไม่มีตัวตน พื้นไม้เก่าดังกึกก้องขึ้นมาเมื่ออาจารย์ดำขยับตัว ร่างของเขาโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย เผยให้เห็นใบหน้าที่ซ่อนอยู่ในเงามืด ดวงตาข้างซ้ายของเขาขาวโพลนเหมือนกับกระจกขุ่นมัว ไม่มีประกายชีวิตใด ๆ แต่ถึงกระนั้น มันกลับดูเหมือนมองทะลุผ่านตัวของวินเข้าไปในจิตใจของเขา ริมฝีปากที่แห้งแตกของชายชราเผยอขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่เสียงต่ำแหบพร่าจะดังขึ้น เสียงที่ราวกับมาจากที่ไกลแสนไกลเสียงที่เย็นเยียบที่ชวนขนลุก

“พวกมึงมาทำอะไร” วินกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ความรู้สึกเสียวสันหลังแล่นพล่านไปทั่วร่างกาย เขาพยายามจะเปล่งเสียงออกมา แต่คำพูดกลับจมหายไปในลำคอความเงียบในห้องหนาแน่นเหมือนกับฝุ่นที่ลอยอยู่ในอากาศ สายตาของวินยังคงจับจ้องไปที่อาจารย์ดำ แต่ในใจกลับคิดถึงคำถามที่แฝงอยู่ในใจลึก ๆ วินรู้ตัวดีว่า เขามาที่นี่เพื่อขอสิ่งที่อาจจะเปลี่ยนแปลงชีวิตเขา เขาต้องการ “ชัยชนะ” ในการแข่งขันครั้งนี้อยากจะเอาชนะคู่แข่งที่เหนือกว่าไม่ใช่เพียงแค่ในเรื่องของความสามารถ แต่ยังรวมไปถึงการควบคุมและอำนาจที่เหนือกว่าที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้ วินหายใจเข้าลึก ๆ และตัดสินใจในที่สุด เขาพูดออกมาเสียงเบาแต่ชัดเจน

“ผมอยากชนะ เลยอยากให้อาจารย์ช่วยครับ” คำพูดนี้ทำให้บรรยากาศในห้องยิ่งนิ่งสนิทจนเหมือนเวลาได้หยุดนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง อาจารย์ดำยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม ดวงตาขาวโพลงจับจ้องไปที่วิน เสียงลมหายใจของวินเหมือนจะดังขึ้นราวกับสะท้อนในความเงียบ แต่แล้ว...

“พี่ชายมึงก็เคยมานั่งจั่งซี้” (พี่ชายมึงก็เลยมานั่งแบบนี้) อาจารย์ดำพูดขึ้นด้วยเสียงแหบแห้ง น้ำเสียงของเขานั้นแฝงไปด้วยความขบขันที่แปลกประหลาดเบนสะดุ้งเล็กน้อย สีหน้าของเขากระตุกเบา ๆ เมื่อได้ยินคำพูดนั้น ชั่วขณะหนึ่งเขามองไปที่วินด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความตกใจ

“พี่เข้มเหรอครับ” เบนถามด้วยเสียงเบา แต่กลับดังขึ้นในห้องที่เงียบสงัด อาจารย์ดำยิ้มมุมปาก ดวงตาของเขายังคงจ้องไปที่เบน และพูดออกมาช้า ๆ

“บ่ เข้มมันนั่งม่องนี้ ส่วนพี่มึงไอ้บีมมันนั่งที่เดียวกับมึง” (ไม่ เข้มมันนั่งตรงนี้ ส่วนพี่มึงไอ้บีมมันนั่งที่เดียวกับมึง) เบนมองไปที่อาจารย์ดำด้วยสีหน้าที่ไม่อาจปิดซ่อนความตกใจไว้ได้ แม้ว่าจะพยายามเก็บอาการของตัวเองให้ดีที่สุด แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเขารู้สึกแปลกใจที่อาจารย์ดำรู้เรื่องนี้

“ทำไมอาจารย์ถึงรู้ พวกผมยังไม่ได้พูดอะไรกันเลย” เบนถามเสียงเครียด อาจารย์ดำหัวเราะในลำคออย่างแหบแห้ง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“บักเข้มมันเว้าให้พวกมึงฟังติ”(ไอ้เข้มมันเล่าให้พวกมึงฟังเหรอ) วินหันไปมองเบนเล็กน้อย เขารู้สึกได้ถึงความกดดันจากคำพูดของอาจารย์ดำ ทั้งที่เบนเคยบอกว่าพี่เข้มไม่เคยเล่าถึงวิธีที่อาจารย์ดำให้มาให้ใครฟัง

“แล้วมันบอกบ่ ว่าจะจ่ายอิหยังตอบแทน” (แล้วมันบอกไหม ว่าจะจ่ายอะไรตอบแทน) เบนและวินส่ายหัวพร้อมกัน ไม่มีใครตอบคำถามนั้นได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่เคยถูกเปิดเผยมาก่อน อาจารย์ดำยิ้มอีกครั้ง คราวนี้ยิ้มกว้างขึ้นรอยยิ้มของเขาแฝงไปด้วยความน่ากลัว

“ดี ถ้าบ่สู้ ก็ดี” (ดี ถ้าไม่รู้ ก็ดี) เขาพูดพลางยื่นมือออกมา ทอดสายตามองไปที่ทั้งคู่

“สิ่งที่พวกมึงต้องจ่ายก็มีแค่รับปากสิ่งที่พูดไว้กับกู” เสียงของอาจารย์ดำดูเยือกเย็น และคำพูดของเขากดดันให้วินต้องตัดสินใจ

“รับปากเรื่องอิหยังครับ” (รับปากเรื่องอะไรครับ) วินรู้สึกเหมือนเขากำลังถูกดึงเข้าสู่ดินแดนที่ไม่มีทางออก เส้นทางที่ยากจะหันหลังกลับ เขาเงียบไปชั่วขณะ พยายามตีความสิ่งที่อาจารย์ดำหมายถึง

“ยอมรับขันธ์” คำพูดของอาจารย์ดำกระตุ้นความรู้สึกบางอย่างในใจของวิน ขันธ์ที่ไม่ใช่แค่คำศัพท์ทางศาสนา แต่เป็นสิ่งที่หมายถึงการรับสิ่งใดบางอย่างเข้ามาในชีวิต เพื่อตอบแทนการได้สิ่งที่ต้องการ

วินเหลือบตามองเบนเพียงเสี้ยววินาทีคำถามนั้นลอยอยู่ในใจของเขาอย่างไม่อาจตอบได้ในทันที เขาจะยอมรับข้อเสนอของอาจารย์ดำ เขาจะยอมเสี่ยงทุกอย่างเพื่อสิ่งที่เขาต้องการหรือจะหยุดไว้แค่นี้

ในขณะที่ทั้งห้องเต็มไปด้วยความเงียบ อาจารย์ดำรอคอยคำตอบจากทั้งสองคน ดวงตาขาวของเขายังคงจับจ้องไปที่พวกเขาอย่างราวกับกำลังเฝ้าดูการตัดสินใจที่สำคัญที่สุดในชีวิต ตอนนี้การเลือกของวินจะเป็นตัวตัดสินว่าชีวิตของเขาจะไปในทิศทางไหน เสียงลมหายใจของวินดังขึ้นในห้องที่เต็มไปด้วยความเงียบ หลังจากที่อาจารย์ดำพูดจบ ความรู้สึกหนักอึ้งเหมือนก้อนหินใหญ่ ๆ ตกลงมาที่อกของเขา ความกดดันจากคำถามของอาจารย์ดำทำให้เขารู้สึกเหมือนยืนอยู่บนขอบของหน้าผาสูงที่ไม่มีทางกลับหลัง อาจารย์ดำมองเขาด้วยดวงตาขาวโพลนที่ไม่มีแววชีวิต นิ่งเงียบราวกับกำลังรอให้วินตัดสินใจ

“มึงฟังกู” เสียงแหบแห้งของอาจารย์ดำดังขึ้นอีกครั้ง เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล แต่แฝงความเยือกเย็น

“ถ้ามึงอยากใช้ชีวิตที่บ่มีปัญหา บ่ต้องต่อสู้ บ่ต้องฝันหยังหลาย กะบ่เป็นหยัง อยู่ซื่อ ๆ ชีวิตกะสิเป็นคือเก่า ดำเนินไปตามวันตามเวลา”(ถ้ามึงอยากใช้ชีวิตแบบไม่มีปัญหา ไม่มีการต่อสู้ไม่ต้องฝันอะไรมากมาย ก็ไม่เป็นไรอยู่เฉย ๆ ชีวิตมึงจะเหมือนเดิม ใช้ชีวิตตามวันเวลาที่ผ่านไป) อาจารย์ดำหยุดพูดชั่วคราว ก่อนจะลุกขึ้นจากที่นั่ง เดินช้า ๆ มาหยุดข้าง ๆ วินและเอื้อมมือไปยังหิ้งไม้ที่วางเครื่องเซ่นไหว้ เขาหยิบสิ่งของบางอย่างจากหิ้งมาในมือ เหมือนกับกำลังยื่นชีวิตที่เต็มไปด้วยความเรียบง่ายและสงบสุขให้กับเขา

“แต่ถ้า....มึงอยากได้ชีวิตที่เต็มไปด้วยความสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างสิสามารถเป็นไปตามที่เจ้าของต้องการ กะบ่ยากหรอก แค่ยอมรับเงื่อนไขของกูกะพอ” (แต่ถ้า...มึงต้องการมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างจะสามารถเป็นไปตามที่มึงต้องการ ก็ไม่ยากหรอก แค่การยอมรับเงื่อนไขของกูก็พอ) วินมองไปที่มือของอาจารย์ดำ มือที่มีเส้นเลือดปูดโปนไปตามผิวหนังที่เหี่ยวย่น ด้านในฝ่ามือของอาจารย์ยังมีเครื่องรางบางอย่างอยู่ เหมือนการเสนอโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต

“แต่ว่าถ้ามึงเลือกทางนี้ กูขอให้มึงจำไว้แน มันสิอยู่กับมึงไปตลอด” (แต่ถ้ามึงต้องการทางเลือกนี้ ขอให้รู้ไว้อย่างเดียว มันจะติดตัวมึงตลอดไป) คำพูดของอาจารย์ดำดังราวกับเสียงกลองที่ก้องอยู่ในสมองของเขา ทุกคำที่พูดเหมือนจะทำให้เขามองเห็นภาพชีวิตที่ยิ่งใหญ่และสง่างาม วินสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ มองไปที่เบนซึ่งนั่งอยู่เงียบ ๆ ข้างหลัง เขารู้ว่าเบนกำลังเฝ้ามองและรอฟังการตัดสินใจของเขา เบนนั่งฟังคำพูดของอาจารย์ดำอย่างใจเย็น แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความกังวล แต่เขาก็ไม่พูดอะไรออกมา เขารู้ดีว่าเพื่อนของเขาต้องเลือกเอง ในที่สุด เบนก็พูดขึ้นเสียงเบา

“ถ้ามึงบ่อยากเฮ็ดแล้ว บอกกู กูสิพามึงกลับบ้าน” (ถ้ามึงไม่อยากทำแล้วบอกกู กูจะพามึงกลับเลยตอนนี้) เขาพูดแล้วมองวินด้วยแววตาที่แสดงถึงความเป็นห่วง วินมองสบตาเบนแล้วรู้สึกถึงความห่วงใยของเพื่อน เขารู้ดีว่าเบนต้องการให้เขากลับไปใช้ชีวิตที่เรียบง่ายเหมือนเดิม แต่ในขณะเดียวกันความอยากจะได้สิ่งที่อาจารย์ดำสัญญาไว้ก็กลับทำให้เขาลังเล สายตาของวินเหลือบไปมองที่หิ้งไม้ที่อยู่เบื้องหลังอาจารย์ดำหิ้งที่เต็มไปด้วยเครื่องเซ่นไหว้ที่ดูน่ากลัว แต่มันกลับดึงดูดให้เขามองอย่างไม่อาจละสายตาได้ เหมือนกับมีบางสิ่งบางอย่างที่เรียกร้องให้ตัดสินใจ ความเงียบที่แผ่ปกคลุมห้องในขณะที่วินสูดหายใจเข้าอีก

ครั้ง และในที่สุด ความลังเลก็หายไป

“ผม... รับเงื่อนไขของอาจารย์ครับ” วินพูดเสียงเบา แต่มันกลับดังก้องในหูของตัวเอง อาจารย์ดำยิ้มอย่างพอใจ ดวงตาขาวของเขากะพริบอยู่ใต้แสงไฟที่สลัว

“ดี ดีมาก” เขาพูด พร้อมกับยื่นมือไปข้างหน้าอย่างเชิญชวน วินรู้สึกเหมือนกับยืนอยู่บนทางแยกที่ไม่มีทางย้อนกลับ เขารู้ดีว่าเมื่อเขาตัดสินใจแล้ว ชีวิตของเขาจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ความเงียบกลับมาปกคลุมในห้องอีกครั้ง เมื่ออาจารย์ดำยื่นขันไม้โบราณใบหนึ่งมาให้วิน ขันนั้นมีลักษณะคล้ายกับถ้วยไม้ที่ทำจากไม้เก่าแก่ สีน้ำตาลเข้ม และมีลวดลายลึกที่ดูเหมือนจะสลักอยู่ตามรอบขันใบของมันบิดเบี้ยวและมีรอยแตกเล็กน้อยตามขอบ

“เขียนชื่อและที่อยู่ของมึงลงไปในขันนี้...” อาจารย์ดำสั่งเสียงเรียบ สายตาของเขายังคงมองนิ่งไปที่วิน วินนั่งนิ่งและรับขันจากมือของอาจารย์ดำ เขารู้สึกถึงความเย็นเยียบที่สัมผัสมือจากขันนั้น เหมือนกับสัมผัสบางอย่างจากโลกที่มืดมน เขาลังเลเล็กน้อยก่อนจะหยิบปากกาขึ้นมาจรดลงบนกระดาษที่อยู่ในมือ การเขียนชื่อของตัวเองนั้นง่ายมาก แต่เมื่อวินเขียนชื่อของเขาลงในกระดาษ เขารู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก การทำพิธีแบบนี้จะต้องเขียนชื่อตัวเองด้วยหรือนั่นเป็นคำถามที่อยู่ในใจของวินเมื่อเขียนเสร็จ อาจารย์ดำไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแต่หยิบกระดาษนั้นไปจากมือของเขา แล้วเขียนอะไรบางอย่างลงไปในช่องว่างที่เหลือจากนั้น จากนั้นอาจารย์ดำก็ยื่นกระดาษอีกแผ่นให้วิน

“ทีนี้เขียนชื่อคนที่มึงสิแข่งลงไปในกระดาษนี้” (ทีนี้เขียนชื่อคนที่มึงจะแข่งลงไปในกระดาษนี้) เมื่อเขียนเสร็จวินมองชื่อของคู่แข่งของเขา ตอนนี้เขาเริ่มรู้สึกถึงน้ำหนักของการตัดสินใจที่ทำไปแล้ว ชื่อของคู่แข่งมันเป็นคำที่ไม่ใช่แค่เพียงตัวอักษร แต่หมายถึงการท้าทายความสำเร็จของเขา มันเหมือนกับคำ

ประกาศสงครามที่ต้องยอมรับ และอีกด้านหนึ่งของมันคือความพ่ายแพ้ที่เขาต้องเผชิญหากเขาทำพลาด มือของเขาสั่นเล็กน้อยเมื่อเขียนชื่อของคู่แข่งลงในกระดาษ เหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างที่เขาไม่สามารถควบคุมได้อีกต่อไป เมื่อเขียนเสร็จ อาจารย์ดำก็นำกระดาษไปตรงหน้าตัวเองและเริ่มร่ายคำพูดบางอย่างออกมาในลมหายใจของเขา

พะหุพูฮัง อิถะคุยยะกัง คำคีคำคา
ญัตตะโน ญัตตะนัง ญัตตะตัง ญัตตะติ สะหะ

คำพูดของอาจารย์ดำเริ่มค่อย ๆ พรั่งพรูออกมาเหมือนกับเสียงกระซิบที่ดังขึ้นในห้องที่เงียบสงัด ทุกคำที่พูดเหมือนจะกดดันบรรยากาศรอบตัวให้ยิ่งอึดอัด ความรู้สึกที่วินได้รับคือเหมือนกำลังได้ยินเสียงบางสิ่งที่อยู่เหนือความเข้าใจของเขา เสียงของอาจารย์ดำดังขึ้นเป็นจังหวะ นั่นไม่ใช่แค่คำพูดธรรมดา คำพูดนี้ยิ่งทำให้วินรู้สึกเหมือนกับมีบางอย่างถูกปลุกขึ้นมาในความคิดของเขา มันไม่ใช่แค่คำสาป แต่มันคือการตัดสินใจที่ทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด เสียงของอาจารย์ดำดังก้องกังวานขึ้นในห้อง และทันใดนั้น ความรู้สึกบางอย่างเริ่มแผ่กระจายไปทั่วร่างของวิน

เขารู้สึกเหมือนกับว่าเวลาเริ่มหยุดนิ่ง ทุกสิ่งรอบตัวเขาหมุนวนเข้าหาเขาเองเหมือนกับถูกดึงดูดด้วยแรงที่มองไม่เห็น

“เรียบร้อย” เสียงที่สั่นสะท้านในอากาศทำให้วินแทบไม่สามารถขยับตัวได้ทุกคำของคาถาดูเหมือนจะทำให้เขามีความมั่นใจและความหวังในสิ่งที่เขาต้องการ ทันใดนั้น อาจารย์ดำก็ยืนนิ่งและเงียบไปครู่หนึ่ง ชั่วขณะนั้นทุกสิ่งดูเหมือนจะหยุดนิ่ง ราวกับว่าเวทมนตร์ทั้งหมดได้ถูกผูกมัดแล้วในเวลานี้วินยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ห้องเงียบสงัด หัวใจของวินเต้นแรงจากความรู้สึกที่ไม่แน่ใจ แต่เขาต้องทำตามคำสั่งของอาจารย์ดำเขานั่งลงที่พื้นข้างอาจารย์ดำและมองตามการ

เคลื่อนไหวของอาจารย์ดำอย่างตั้งใจ อาจารย์ดำลุกขึ้นจากที่นั่งไปยืนตรงหน้าเขา สายตาของอาจารย์สงบและลึกลับอย่างที่ไม่สามารถบอกได้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

“สิ่งแรกที่มึงต้องทำ... ตั้งจิตให้มั่นคง” เสียงของอาจารย์ดำดังขึ้น พร้อมกับการยื่นมือไปข้างหน้า และวางมันลงบนกระดาษที่วินเขียนชื่อคู่แข่งไว้ก่อนหน้านี้

“ตั้งใจให้ดี จิตของมึงต้องนิ่ง เงียบสงบและเชื่อมั่นในสิ่งที่กำลังจะทำ ต่อจากนั้นบริกรรมคาถาหมากินความคิดให้ได้สาม เจ็ด หรือ เก้า จบ” วินหลับตาลงช้า ๆ เขารู้สึกถึงอากาศเย็นรอบตัวและการเคลื่อนไหวในใจที่เริ่มสงบลง เขารวบรวมสมาธิให้มั่นคงและเริ่มท่องคาถาในใจ

“พะหุพูฮัง อิถะคุยยะกัง คำคีคำคา” เขาท่องในใจต่อไปตามที่อาจารย์ดำบอก ท่องเสร็จวินมองหน้าอาจารย์ดำเหมือนให้สัญญาณว่าเขาท่องเสร็จแล้ว อาจารย์ดำหายใจเข้าลึก ๆ และค่อย ๆ เป่าลมออกจากปากเบา ๆ ไปที่กระดาษที่วางอยู่ข้างหน้าวิน

“เป่าลมออกเบา ๆ ไปที่สิ่งของ หรือสะบัดไปในทิศทางที่มึงต้องการหรือคนที่ต้องการ” อาจารย์ดำพูดพร้อมกับมองไปที่กระดาษในมือของวินอย่างแน่วแน่ วินค่อย ๆ เป่าลมไปที่กระดาษ กระดาษที่เขาเขียนชื่อคู่แข่งไว้ค่อยๆ เปลี่ยนสีไปเล็กน้อย ราวกับได้รับการตอบสนองจากพลังบางอย่างที่เขาไม่อาจอธิบายได้ มือของเขายกขึ้นช้า ๆ สะบัดกระดาษไปในทิศทางที่กระดาษวางอยู่ตรงหน้าเขา ทุกการเคลื่อนไหวเหมือนมีพลังบางอย่างที่ควบคุมไม่ให้กระดาษตกลงพื้น มันลอยขึ้นและสะบัดไปตามแรงของลม

“พอเสร็จแล้ว กะเอากระดาษที่เขียนชื่อคนที่มึงสิแข่ง มาคลุกกับข้าวให้มันเป็นอันเดียวกัน แล้วปาให้หมาดำมันกิน”(เมื่อท่องคาถาเสร็จแล้ว ให้เอากระดาษที่เขียนชื่อคู่แข่งผสมกับข้าวให้เป็นเนื้อเดียวกันแล้วปาให้หมาดำกิน) คำพูดของอาจารย์ดำกลับมาดังก้องในหูของวิน วินมองกระดาษในมือ บางอย่างที่เขารู้สึกได้เพียงแค่สัมผัส หัวใจเต้นแรงอีกครั้ง ร่างกายรู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไปในโลกที่แตกต่างจากเดิม

อาจารย์ดำลุกขึ้นและเดินเข้าไปที่หลังบ้านและทิ้งวินและเบนที่นั่งอยู่กลางบ้านไม่นานอาจารย์ดำก็เดินออกมากับกระติ๊บข้าวเหนียวขนาดเล็กและอาจารย์ก็เริ่มผสมข้าวเหนียวให้เข้ากับกระดาษอย่างระมัดระวัง ทันทีที่ข้าวและกระดาษรวมกันเป็นเนื้อเดียวกัน เสร็จแล้วอาจารย์ดำก็ยื่นข้าวเหนียวก้อนนั้นมาให้วิน

“ให้หมาดำกิน...” เสียงของอาจารย์ดำย้ำอีกครั้ง และวินก็ทำตามที่อาจารย์บอก ทันทีที่กระดาษผสมข้าวตกลงไปบนพื้นดิน ความเงียบที่มีอยู่ในห้องนั้นก็แปรเปลี่ยนไป กลิ่นแปลก ๆ ของพลังบางอย่างเริ่มกระจายออกมาในอากาศ ความรู้สึกแปลกใหม่ในตัวเขาเริ่มเติมเต็มร่างกายของวิน เขารู้สึกเหมือนกับว่าเขากำลังได้รับการเชื่อมโยงกับบางสิ่งบางอย่างที่ใหญ่กว่าเขา อาจารย์ดำยิ้มขึ้นช้า ๆ มองการกระทำของวินอย่างพึงพอใจ ความรู้สึกที่วินได้รับในตอนนี้คือเขากำลังเข้าสู่เส้นทางที่ไม่มีการย้อนกลับ ทุกคาถาที่เขาท่องทุกการกระทำที่เขาทำเหมือนจะเริ่มมีผลกระทบที่ไม่อาจคาดการณ์ได้เมื่อวินกับเบนเดินลงมาจากเรือนของอาจารย์ดำ อากาศยามเย็นดูเงียบงันจนผิดปกติ เสียงใบไม้เสียดสีกับลมเบา ๆ และเสียงจิ้งหรีดที่เริ่มร้องประสานกัน วินยังคงกำกระเป๋าใส่ของแน่น ในหัวของเขายังมีเสียงของอาจารย์ดำก้องอยู่

“ลงจากบ้านไปข้างหลัง จะเจอหมาดำตัวหนึ่ง... “ วินและเบนก้าวเท้าอย่างระมัดระวัง มองซ้ายขวาพยายามมองหาสิ่งที่อาจารย์พูดถึง แต่ทันทีที่พวกเขาเดินพ้นแนวบ้านไปถึงหลังบ้าน ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้ทั้งคู่ชะงัก

เบื้องหน้าของพวกเขา ไม่ใช่แค่สุนัขสีดำตัวเดียว กรงเหล็กหลายอันถูกวางกระจัดกระจายอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ข้างในมีสัตว์หลายชนิดที่พวกเขาไม่คาดคิดว่าจะมาอยู่รวมกันแบบนี้ แมวดำหลายตัวขดตัวแน่นอยู่ที่มุมกรง นกพิราบสีเทาตัวโตเบียดกันแน่นอยู่ในกรงเหล็กที่แน่นหนา และปลาช่อนตัวใหญ่กระเสือกกระสนในอ่างน้ำที่ดูแห้งขอด

“อะไรวะเนี่ย...” เบนอุทานเสียงสั่น มองไปรอบ ๆ อย่างไม่เชื่อสายตาวินขมวดคิ้วแน่น

“หมาดำอยู่ไหน” วินพยายามข่มความรู้สึกไม่สบายใจแล้วหันไปถามเบน เบนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากก่อนจะสูดหายใจลึก เขาพูดออกไปเบา ๆ

“น้องหมา ออกมาเร็ว อยู่ไหนน้า” ไม่นานเสียงฝีเท้าก็เคลื่อนผ่านใบไม้แห้งดังกรอบแกรบจากป่ายางรกร้างที่อยู่ด้านหลัง ทั้งสองหันขวับไปทันทีในเงามืด มีบางอย่างกำลังเคลื่อนตัวออกมา มันคือสุนัขสีดำตัวใหญ่ ร่างผอมโซอิดโรยจนเห็นกระดูกเป็นสัน ขนของมันเป็นกระจุกหยาบกร้าน แต่สิ่งที่ทำให้ชะงักที่สุดคือ สายตาของมัน ดวงตาสีเหลืองเข้มจ้องตรงมา คล้ายกับสัตว์ป่าที่พร้อมจะขย้ำเหยื่อทุกเมื่อ

“นั่นไงถาดข้าวมัน มึงเอาไปวางให้มันกินเลย” เบนกระซิบเสียงเครียด พลางถอยหลังไปก้าวหนึ่ง วินรีบวางข้าวลงบนถาดที่เหมือนจะเอาไว้ให้อาหารวางอยู่ใกล้ ๆ เขากลั้นหายใจเมื่อหมาดำค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ ทุกย่างก้าวของมันเต็มไปด้วยความระแวดระวัง แต่ทันทีที่มันเห็นอาหาร สุนัขสีดำกระดิกหางเบา ๆ ก่อนจะค่อย ๆ โน้มตัวลงเลียข้าวและเริ่มกินอย่างหิวโหย วินและเบนมองหน้ากันอย่างโล่งใจไปครึ่งหนึ่ง แต่ความรู้สึกกดดันยังไม่หายไป เพราะพวกเขายังต้องยืนดูจนกว่ามันจะกินหมด เวลาผ่านไปช้าราวกับนาฬิกาหยุดเดิน เสียงเคี้ยวทุกคำที่หมาดำกินเข้าไป เหมือนจะก้องสะท้อนอยู่ในหัวของวินกับเบน จนกระทั่งคำสุดท้ายหมดไป ทั้งสองจึงค่อย ๆ ถอยหลังออกมา หัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ

“กลับกันเถอะ” เบนพูดเสียงเครือ รีบเดินไปที่มอเตอร์ไซค์ วินพยักหน้าทั้งสองรีบขับมอเตอร์ไซค์ออกจากพื้นที่นั้นโดยไม่หันกลับไปมองด้านหลังอีก เสียงลมหวิวและเงาของกรงที่ขังสัตว์เหล่านั้น ก็ยังติดอยู่ในความคิดของวินตลอดทางกลับบ้าน

เสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์ค่อย ๆ เบาลงเมื่อวินและเบนขับมาถึงหน้าบ้านของเบนข้างถนนส่องแสงสีส้มสลัว ช่วยให้มองเห็นกันได้แม้ในยามดึก

“พรุ่งนี้แข่งก็สู้ ๆ นะ” เบนพูดพลางถอดหมวกกันน็อกออก มองวินด้วยสายตาจริงใจวินพยักหน้ารับเบา ๆ แม้จะเหนื่อยล้าแต่ก็ยังฝืนยิ้มตอบ

“ขอบใจมาก” เบนให้กำลังใจพร้อมยกมือขึ้นตบบ่าวินเบา ๆ ก่อนที่ทั้งคู่จะแยกย้ายเข้าบ้านของตัวเอง

วินเดินเข้าบ้านด้วยความรู้สึกอ่อนล้า ขาของเขาหนักเหมือนถูกถ่วงด้วยหิน ร่างกายเมื่อยล้าจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเขาถอดรองเท้าทิ้งไว้หน้าประตูแล้วเดินตรงเข้าห้องโดยไม่สนใจสิ่งรอบตัว ทันทีที่ปิดประตูห้อง ความเงียบงันก็เข้ามาปกคลุม วินถอนหายใจยาว หยิบผ้าขนหนูแล้วตรงเข้าห้องน้ำ น้ำเย็น ๆ จากฝักบัวช่วยให้เขารู้สึกผ่อนคลายขึ้น แม้ว่าในใจยังคงมีคำถามมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเจอที่บ้านของอาจารย์ดำ หลังจากอาบน้ำเสร็จ เขาล้มตัวลงบนเตียง นอนมองเพดานพลางคิดถึงการแข่งขันในวันรุ่งขึ้น

“ต้องมีสมาธิ... อย่าพลาดเด็ดขาดนะไอ้วิน” วินพยายามไล่ความคิดเกี่ยวกับสุนัข กรงขัง

และบรรยากาศวังเวงที่เจอออกไปจากหัว เขาทบทวนแผนการเล่นและจังหวะที่ต้องใช้ในเกมพรุ่งนี้ ก่อนที่เปลือกตาจะค่อย ๆ ปิดลง

แสงแดดยามเช้าสาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องของวิน เสียงไก่ขันดังแว่ว ๆ จากท้ายหมู่บ้าน ปลุกให้เขาตื่นจากการนอนพักผ่อน วินรีบอาบน้ำแต่งตัวในชุดนักเรียนเรียบร้อย ก่อนเดินออกจากห้องมาที่โต๊ะอาหาร กลิ่นข้าวสวยร้อน ๆ และไข่เจียวหอม ๆ โชยมาจากครัว ทำให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย แม่ยกจานข้าวมาวางตรงหน้า พูดพลางยิ้ม

“วันนี้ทำให้เต็มที่นะลูก แม่เชื่อว่าลูกทำได้” วินเงยหน้ามองแม่ ดวงตาอบอุ่นของแม่ทำให้เขารู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาก

“ขอบคุณครับแม่” เขายิ้มกว้างก่อนจะลุกขึ้นมากอดแม่แล้วออกจากบ้าน

หลังจากกินข้าวเสร็จ วินคว้ากระเป๋านักเรียนขึ้นสะพายหลัง เข็นจักรยาน

ออกจากบ้าน โรงเรียนของเขาเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันโต้วาทีในปีนี้ โชคดีที่ไม่ต้องเดินทางไกลไปโรงเรียนอื่นเหมือนปีที่ผ่านมา เส้นทางจากบ้านไปโรงเรียนไม่ไกลนัก สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวขจีลมเช้าเย็นสบายพัดผ่านใบหน้า ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายขึ้น เมื่อปั่นจักรยานมาถึงโรงเรียน วินจอดจักรยานที่ลานจอดแล้วรีบเดินไปที่หอประชุมซึ่งเป็นสถานที่จัดการแข่งขันที่หน้าหอประชุมเต็มไปด้วยนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ กำลังทยอยลงทะเบียน เสียงพูดคุยของผู้เข้าแข่งขันจากสิบกว่าโรงเรียนทำให้บรรยากาศคึกคัก วินเดินตรงไปยังจุดลงทะเบียน ก่อนจะเจอ พีท และ เมย์ เพื่อนร่วมชมรมโต้วาทีที่เข้ามาร่วมการแข่งขันในครั้งนี้ด้วย

“มาแล้วเหรอวิน” พีททักขึ้นก่อนจะตบบ่าของเขาเบา ๆ

“ตื่นเต้นไหม” เมย์ถามพร้อมกับยิ้มให้กำลังใจวินพยักหน้ายิ้มบาง ๆ

“ก็นิดหน่อย” วันนี้พีทและเมย์จะลงแข่งโต้วาทีเป็นกลุ่ม ส่วนวินต้องแข่งแบบเดี่ยว การแข่งขันโต้วาทีในแต่ละประเภทจะมีรางวัลที่แตกต่างกัน แน่นอนว่าการโต้วาทีเดี่ยวของวินรางวัลก็คือทุนการศึกษาต่อเนื่องจนจบมัธยมปลาย มันทำให้เขารู้สึกกดดันอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่อมองไปรอบ ๆ และเห็นตัวแทนจากโรงเรียนอื่น หนึ่งในนั้นคือแชมป์เก่าของปีที่แล้ว

“เอาน่า สู้ ๆ นายทำได้อยู่แล้ว” พีทพูดพลางยิ้มกว้าง

“พวกเราทำได้”เมย์พูด วินพยักหน้ารับ เขากำมือแน่น พยายามควบคุมความตื่นเต้นในใจ วันนี้เขาจะต้องทำให้ดีที่สุด หลังจากลงทะเบียนเสร็จ วินแยกจากพีทและเมย์เดินตรงไปยังห้องแข่งขันโต้วาทีประเภทเดี่ยว บรรยากาศที่นี่เงียบกว่าหอประชุมหลัก ไม่จอแจเหมือนฝั่งโต้วาทีแบบทีม วินกวาดตามองไปรอบ ๆ เขาเห็นโต๊ะและเก้าอี้ที่ถูกจัดเตรียมไว้เป็นระเบียบ แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกแปลกใจก็คือ... ปีนี้มีผู้เข้าแข่งขันเพียงแค่สามโรงเรียนเท่านั้น

“ปีที่แล้วมีตั้งหลายโรงเรียนมาแข่งกัน… ทำไมปีนี้ถึงเหลือแค่นี้” วิน

พึมพำกับตัวเอง ความประหม่าในใจเริ่มเพิ่มขึ้น เขารู้สึกว่ามันแปลกเกินไป ความสงสัยนี้ทำให้เขาตัดสินใจเดินออกจากห้องเพื่อไปหาอาจารย์ที่ปรึกษาของชมรมโต้วาทีซึ่งกำลังตรวจสอบรายชื่ออยู่หน้าหอประชุม

“อาจารย์ครับ ทำไมปีนี้ถึงมีโรงเรียนสมัครแข่งประเภทเดี่ยวแค่สามโรงเรียนเองครับ” อาจารย์เงยหน้าขึ้นจากเอกสารก่อนจะยิ้มน้อย ๆ

“ปีนี้มีการเพิ่มประเภทการแข่งขันหลายอย่างน่ะสิ คนเลยกระจายกันไปส่วนใหญ่หันไปแข่งขันแบบทีมมากกว่า เพราะทีมเวิร์คสำคัญและช่วยให้คะแนนออกมาดี” วินพยักหน้าเข้าใจ แต่ความรู้สึกกดดันกลับเพิ่มขึ้นแทน

วินยืนอยู่ตรงกลางของห้องแข่งขัน รู้สึกถึงความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้น เมื่อคู่แข่งคนใหม่จากโรงเรียนที่สามเข้ามาในห้องแข่งขันพร้อมกันเด็กจากอีกสองโรงเรียนคือ กิต และ เจน ซึ่งเป็นคู่แข่งจากอีกโรงเรียนที่มีชื่อเสียงไม่แพ้กัน กิตเป็นชายหนุ่มผิวคล้ำมีท่าทางขรึมและมั่นใจ ขณะที่เจนเป็นหญิงสาวผมยาวตรงใส่แว่น ท่าทางของเธอดูเงียบขรึมแต่มีความคิดที่ฉลาดปราดเปรียว เมื่อทั้งสามคนยืนอยู่ในห้องเดียวกัน ความกดดันที่เกิดขึ้นทำให้บรรยากาศค่อนข้างเงียบสนิท ทุกคนเตรียมตัวอย่างดี รู้ดีว่าแต่ละคนไม่สามารถประมาทกันได้

“ดีจัง คนน้อย” กิตพูดขึ้น ก่อนจะหันมายิ้มให้ทั้งวินและเจน เขาท่าทางเป็นมิตร แต่ในคำพูดก็แฝงไปด้วยความท้าทาย

“รอลุ้นแล้วกันว่าใครจะเจอกันก่อน” เจนพูดเสียงเบา แต่รอยยิ้มที่เธอส่งมาเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“เจอใครไม่เท่าไหร่ เห็นว่าการแข่งประเภทอื่นมีพักครึ่ง น่าจะมีคนแห่มาดูพวกเราแข่ง” กิตพูดพลางยิ้มน้อย ๆ การแข่งขันที่กำลังจะเกิดขึ้นทั้งสามคนยืนอยู่ในห้องหนึ่งที่เงียบสงบ ท่ามกลางบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดแต่มีมิตรภาพซ่อนอยู่ไม่นานก็มีผู้ชมจากการแข่งขันทีมเริ่มทยอยเข้ามานั่งในหอประชุม เสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะเริ่มเบาลง พร้อมกับการจัดการแข่งขันเดี่ยวกำลังจะเริ่มขึ้น ช่วงเวลาพักหนึ่งชั่วโมงทำให้ทุกคนได้พักผ่อนเล็กน้อยก่อน

ที่จะถึงการแข่งขันรอบสุดท้ายของวัน การจับฉลากเพื่อหาคู่แข่งเริ่มขึ้น โดยอาจารย์ที่ปรึกษากำลังเรียกชื่อแต่ละคนออกมาการตื่นเต้นเริ่มขึ้นในห้อง เมื่อมีการประกาศผลจับฉลากอย่างเป็นทางการและในที่สุดโชคก็เข้าข้างวิน เมื่อกิตและเจนได้แข่งขันกัน โดยจะต้องมีผู้ชนะในคู่นี้ที่จะได้เข้าไปเจอกับวินในรอบชิงชนะเลิศ

วินรู้ดีว่าเขาไม่สามารถประมาทได้แม้ว่าเขาจะได้รับโชคดีจากการจับฉลาก แต่สิ่งที่เขากำลังจะเผชิญหน้ากับทั้งกิตและเจนในรอบชิงชนะเลิศนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

“ไม่ว่าใครจะชนะก็ตาม เราก็ต้องเจอกันในรอบสุดท้าย...” วินคิดในใจขณะที่เขามองกิตและเจนที่กำลังเตรียมตัวอย่างตั้งใจ กิตและเจนหันมามองหน้ากันก่อนจะเริ่มขึ้นพูดในลำดับแรกกิตยิ้มให้เจนก่อนจะเริ่มพูดในประเด็นที่เขาเตรียมตัวไว้ ในขณะที่เจนก็ไม่น้อยหน้า ขอตอบโต้กลับด้วยประเด็นที่เธอเตรียมมาอย่างหนักแน่น

การแข่งขันระหว่างกิตและเจนเริ่มต้นขึ้นด้วยการถกเถียงที่ดุเดือดและชัดเจน ท่ามกลางเสียงเชียร์และความตึงเครียดที่เกิดขึ้นจากฝั่งผู้ชมเมื่อการแข่งขันเดี่ยวระหว่างกิตและเจนดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ทุกสายตาต่างจับจ้องไปที่ทั้งคู่ ความคิดและคำพูดของพวกเขาล้วนแล้วแต่คมคายและมีน้ำหนัก ทำให้ผู้ชมทุกคนไม่สามารถละสายตาและความสนใจไปได้

กิตเป็นคนแรกที่ขึ้นพูด เขาเริ่มต้นด้วยการแสดงความสามารถในการจัดระเบียบความคิดอย่างมืออาชีพ เขาไม่เพียงแค่โต้แย้งเรื่องราวด้วยเหตุผลที่ชัดเจน แต่ยังรู้วิธีเชื่อมโยงประเด็นต่าง ๆ อย่างน่าสนใจ เสียงของเขามั่นคงและเต็มไปด้วยความแน่วแน่การใช้ข้อมูลสถิติและการอ้างอิงถึงประสบการณ์ของผู้คนทำให้เขาดูเหมือนจะเหนือกว่า

“เราต้องเข้าใจว่าปัญหานี้เกิดจากอะไรและทำไมเราถึงต้องแก้ไข” กิตกล่าว พร้อมยกตัวอย่างที่น่าสนใจที่ทำให้ทุกคนในห้องต้องหยุดฟัง เจนขึ้นพูดต่อไปในทันที เธอมีท่าทางที่มั่นใจ ไม่แสดงความตื่นเต้นหรือประหม่า เธอเริ่มต้นด้วยการโต้แย้งข้อที่กิตนำเสนอ เธอไม่ได้โต้แย้งแค่คำพูด แต่เธอเพิ่มมุมมองใหม่เข้าไป การเลือกคำและการวางจุดประสงค์ของการอภิปรายทำให้ทุกคนเห็นถึงการศึกษาข้อมูลมาอย่างดีของเธอ

การแข่งขันในรอบนี้เต็มไปด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดที่รวดเร็วและน่าสนใจ และทำให้ทั้งกิตและเจนได้แสดงออกถึงทักษะของพวกเขา หลังจากการโต้วาทีดุเดือดระหว่างกิตและเจน เสียงของอาจารย์ที่ปรึกษาดังขึ้นอย่างชัดเจนท่ามกลางความเงียบ

“หลังจากการพิจารณาของกรรมการ ผลการตัดสินในรอบนี้คือ นายกิตติธัช ปัญญาเลิศ จากโรงเรียนปัญญาศึกษา” เสียงปรบมือดังขึ้นท่ามกลางบรรยากาศที่ตึงเครียด กิตยิ้มกว้างขึ้นทันทีเมื่อได้ยินผลการตัดสิน เขาเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นใจและยิ้มให้กับผู้ชมที่กำลังปรบมือให้ แต่ในใจเขาก็รู้ว่าเขายังต้องเผชิญหน้ากับวินในรอบชิงชนะเลิศที่กำลังจะเกิดขึ้น เจนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็แสดงท่าทางยอมรับอย่างเต็มใจ แม้ว่าผลการแข่งขันจะไม่ได้เป็นไปตามที่เธอหวัง แต่เธอยังคงยิ้มและยินดีกับกิต

“ยินดีด้วยนะกิต” เจนพูดเบา ๆ

“ขอบคุณครับ เจน” กิตตอบกลับพร้อมรอยยิ้มที่สุภาพจากนั้นเจนก็เดินกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง ขณะที่กิตเดินไปยืนตรงกลางเวที กรรมการให้เขายิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะบอกให้เตรียมตัวสำหรับการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศวินที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็พยักหน้ารับ เขารู้ดีว่าเขาต้องเตรียมตัวให้ดีที่สุด เขามองกิตที่กำลังยืนอยู่ตรงนั้นแล้วรู้สึกได้ถึงความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้า การพบกันในรอบชิงนี้จะไม่ใช่แค่การแข่งคำพูดธรรมดา แต่มันคือการทดสอบที่แท้จริงของทักษะการโต้วาทีของเขา

“ได้เจอกันในรอบชิงนะ” กิตพูดเสียงดังฟังชัดในขณะที่หันไปมองวิน

“เจอกัน” วินตอบกลับด้วยน้ำเสียงมั่นใจ ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นไปบนเวที

เพื่อต่อสู้ในศึกที่สำคัญที่สุดของวัน เมื่อกิตได้รับชัยชนะในรอบแรก เสียงปรบมือจากผู้ชมยังคงดังอยู่ในหอประชุม แม้ว่าเขาจะได้ชัยชนะ แต่วินรู้ดีว่าการแข่งขันที่แท้จริงยังคงรออยู่ในรอบชิงชนะเลิศ

ทั้งสองฝ่ายต่างกลับไปยังห้องเตรียมตัว โดยมีเวลาไม่มากนักก่อนที่การแข่งขันจะเริ่มต้นขึ้น วินรู้สึกถึงความกดดันที่เพิ่มขึ้น แต่เขาไม่สามารถปล่อยให้ความตื่นเต้นหรือความเครียดเข้ามาครอบงำเขาได้ในช่วงเวลานี้ การแข่งขันครั้งนี้ไม่เพียงแค่เป็นการทดสอบทักษะการพูด แต่มันเป็นการทดสอบตัวตนของเขาเองในฐานะนักโต้วาทีเมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้น อาจารย์กล่าวเปิดการโต้วาทีอย่างเป็นทางการ พร้อมกับประกาศให้ทั้งสองฝ่ายเตรียมตัว

“การโต้วาทีในรอบชิงชนะเลิศนี้โรงเรียนที่เจอกันคือโรงเรียนปัญญาศึกษา และ โรงเรียนอนันต์กูลวิทยา” อาจารย์พูดเสียงดังออกไมค์วินและกิตต่างยืนอยู่ที่จุดเริ่มต้นของการแข่งขัน

การพูดของทั้งสองเริ่มต้นด้วยการเปิดประเด็นอย่างชัดเจนและมั่นคง กิตพูดด้วยความมั่นใจ คำพูดของเขามีการเตรียมตัวอย่างดี ขณะที่วินใช้ความคิดที่รวดเร็วในการตอบโต้แต่ละครั้ง การโต้วาทีเริ่มมีความร้อนแรงมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายโต้ประเด็นต่าง ๆ กันอย่างเต็มที่โดยไม่ยอมให้ฝ่ายตรงข้ามมีข้อได้เปรียบ วินได้รับการประกาศให้เริ่มต้นพูดก่อน เขาลุกขึ้นยืน ตัดสินใจที่จะทำทุกอย่างให้ดีที่สุดอ่านเนื้อหาที่เขาวางแผนมาแล้วอย่างละเอียด และเริ่มกล่าวด้วยเสียงหนักแน่น

“เทคโนโลยีเป็นสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงโลกของเราในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การแพทย์หรือแม้แต่การเชื่อมโยงระหว่างผู้คน การพัฒนาเทคโนโลยีจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้หากเราไม่ก้าวตามการเปลี่ยนแปลง เราก็อาจตกอยู่ในภาวะล้าหลัง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ แม้ว่าในใจเขาจะเริ่มรู้สึกถึงความกังวล วินทำทุกอย่างตามที่เตรียมมาอย่างดีโดยเฉพาะการนำเสนอเหตุผลที่ชัดเจน แต่วินก็เริ่มรู้สึกถึงความยาก

ลำบากจากการตอบโต้ที่กิตทำได้เป็นอย่างดี กิตลุกขึ้นยืนอย่างมั่นใจ กิตพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะเริ่มกล่าวตอบ

“แม้ว่าเทคโนโลยีจะนำความสะดวกสบายมาสู่ชีวิตของเรา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราควรยอมรับการเปลี่ยนแปลงโดยไม่ตั้งคำถาม การใช้เทคโนโลยีในบางครั้งอาจสร้างผลกระทบที่ไม่คาดคิด เช่น ความเป็นส่วนตัวที่ถูกละเมิดหรือการพึ่งพาเทคโนโลยีมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้เราหลงลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต” เขาพูดอย่างชัดเจนและมีน้ำหนัก วินเริ่มรู้สึกหวั่นใจเล็กน้อย เพราะคำตอบของกิตทำให้ผู้ชมและกรรมการดูพึงพอใจ

ในขณะนั้น วินกลับนึกถึงสิ่งที่เขาทำในเมื่อวานนี้ ขณะที่กิตยังคงพูด วินรู้สึกถึงความกดดันที่เพิ่มขึ้น แต่ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงคำแนะนำจากอาจารย์ดำในวันที่เขาไปพบอาจารย์เมื่อวานนี้เขารีบหยิบกระดาษที่เขาเก็บไว้อย่างระมัดระวังในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาและเริ่มท่องสิ่งที่เขาเคยท่องตามอาจารย์ดำเมื่อท่องไปได้สามครั้ง เขาก็เป่าเบา ๆ ไปทางกิตที่กำลังยืนพูดอยู่ทันใดนั้น กิตก็หยุดพูดกลางคัน สายตาของเขาดูเหมือนจะสับสน เขาพยายามเปิดกระดาษในมือ แต่กลับพูดไม่ออกสายตาของเขาดูเลื่อนลอย ราวกับจิตใจยังล่องลอยอยู่ท่ามกลางคำถามและความกลัวบางอย่างที่ยังไร้คำตอบ แววตาที่เคยมั่นใจบัดนี้กลับเต็มไปด้วยความสับสน ทั้งลังเลและไม่แน่ใจว่าเขาควรทำสิ่งที่อยู่ตรงหน้าหรือไม่

มือของเขาค่อย ๆ คลี่กระดาษออกอย่างช้า ๆ ราวกับว่าเพียงแค่ปลายนิ้วสัมผัสกับมันก็รับรู้ได้ถึงน้ำหนักของการตัดสินใจที่กำลังจะตามมา แต่ในขณะที่สายตากำลังไล่ไปตามตัวอักษรที่เขาเป็นคนเขียนเอง ปากของเขากลับไม่สามารถเอ่ยอะไรออกมาได้เสียงในลำคอเหมือนจะพยายามเปล่ง แต่กลับติดขัด ราวกับบางสิ่งบางอย่างข้างในกำลังรั้งคำพูดเอาไว้เงียบงันนั้นไม่ใช่เพียงแค่ไม่มีเสียง แต่มันคือความอึดอัด ความกลัว และความไม่แน่ใจที่ผสมกันจนแน่นอยู่ในอก

กวินผงะเล็กน้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า ดวงตาเบิกกว้างเพราะความตกใจแต่เพียงไม่นาน เขาก็หลับตา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามรวบรวมสติที่

แทบจะหลุดลอยไปเมื่อครู่เมื่อถึงตาของวินในการตอบโต้เขากลับมาพูดด้วยความมั่นใจอีกครั้ง

"เทคโนโลยีไม่ใช่สิ่งที่เราควรกลัวแต่เราควรจะต้องเรียนรู้การใช้มันให้เกิดประโยชน์สูงสุด เทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็วไม่ควรจะกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เราหลงลืมถึงความสำคัญของการสร้างสมดุลในชีวิต โดยการใช้เทคโนโลยีอย่างมีสติและรับผิดชอบ" วินกล่าวอย่างมั่นคง กรรมการพยักหน้าเห็นด้วย และผู้ชมต่างก็เริ่มคล้อยตามวินรู้สึกว่าเขากำลังกลับมาคุมเกมได้อีกครั้ง แต่เขายังคงระมัดระวัง เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป เมื่อถึงตาของกิตในการพูดครั้งสุดท้าย ทุกคนรอคอยคำตอบจากเขา แต่แล้วกิตก็ทำได้แค่ยืนเงียบ ๆ พยายามเปิดกระดาษในมือหลายครั้ง แต่คำพูดก็ยังไม่ออกมา เขาดูกระวนกระวายมาก สายตาของเขาดูสับสนอย่างชัดเจน ทุกสายตาจับจ้องไปที่กิตซึ่งพยายามเปิดกระดาษในมือเหมือนจะหาคำตอบหรือประโยคที่จะพูดออกมา แต่ทว่าเสียงพูดของกิตก็ไม่หลุดออกมาแม้แต่นิดเดียว สายตาของเขาดูตื่นตระหนกและกระวนกระวาย กิตเครียดมากจนมือสั่นไปหมด พยายามเปิดกระดาษอีกครั้ง แต่คำพูดก็ยังไม่ออกมา จนกรรมการผู้เป็นพิธีกรต้องออกมาช่วยเหลืออาจารย์พิธีกรพูดแก้สถานการณ์ด้วยน้ำเสียงสุภาพว่า

"ขอให้ท่านผู้แข่งขันกลับไปเป็นผู้พูดอีกครั้งในระหว่างที่เรารอเวลาให้ครบ" อาจารย์พยายามทำให้สถานการณ์กลับมาควบคุมได้ แต่นั่นก็ทำให้วินได้โอกาสที่จะพูดต่อไปอีกครั้ง วินรู้สึกกระหยิ่มเล็กน้อยในใจและรู้สึกถึงความมั่นใจที่เริ่มกลับคืนมา เขาขอรับช่วงเวลาและเริ่มพูดอย่างไหลลื่น

"เมื่อเราพูดถึงการพัฒนาของเทคโนโลยี เราก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าเทคโนโลยีได้เปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิตของเราไปอย่างลึกซึ้ง แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่เราต้องทำคือการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตของทุกคน" เขาพูดอย่างมั่นใจ ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นว่าผู้ชมและกรรมการเริ่มมีการตอบรับที่ดีขึ้น

ตอนนี้ถึงเวลาที่กิตจะต้องพูดต่อ แต่แล้วสิ่งที่ทุกคนไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น กิตยังคงเปิดกระดาษในมือเหมือนจะหาคำพูด แต่แล้วกิตก็หยุดไปกลางคัน เขาพยายามทบทวนคำพูด แต่มันก็ไม่ออกมาสักที สายตาของกิตดูเครียดมากขึ้น และในที่สุด เวลาในรอบนี้ก็หมดลง กรรมการมองไปที่กิตและพยักหน้าอย่างเข้าใจก่อนที่จะประกาศผลการตัดสิน

"ผลการแข่งขันในวันนี้ ผู้ชนะคือ... นายเมธาวิน รุ่งเจริญ จากโรงเรียนอนันต์กูลวิทยา" เสียงปรบมือดังขึ้นจากฝั่งผู้ชม ซึ่งไม่เพียงแต่สะท้อนความดีใจของคนในห้อง แต่ยังเป็นการยืนยันว่า วินนั้นสมควรได้รับชัยชนะในการโต้วาทีครั้งนี้ ทุกสายตาจับจ้องไปที่วิน ขณะที่เขายิ้มออกมาและรู้สึกถึงความภูมิใจที่ตัวเองสามารถเอาชนะความกังวลและความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ได้ในที่สุด วินยิ้มกว้างเมื่อได้ยินผลการตัดสินที่อาจารย์ประกาศ เขายืนอยู่บนเวทีด้วยความตื่นเต้น รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบกำลังหมุนอยู่รอบตัวเขา แม้ว่าเขาจะพยายามทำตัวให้สงบ แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความดีใจที่แทบจะกลั้นไม่อยู่เขาไม่สามารถหยุดยิ้มได้ เพราะวันนี้เป็นวันที่เขามีความสุขมากอีกวันหนึ่ง

"เยี่ยมมาก วิน! นายทำได้!" พีทตะโกนออกมา แล้วทั้งสองก็เข้ามากอดเขาอย่างอบอุ่น หลังจากนั้น อาจารย์ผู้ฝึกสอนเข้ามาแสดงความยินดีด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

วินยังคงยืนอยู่บนเวทีด้วยความรู้สึกอิ่มเอมใจ เขาไม่สามารถปฏิเสธความจริงที่ว่าเขารู้สึกมีความสุขที่สุดในวันนี้ แม้ว่าเขาจะรู้ว่ามันเป็นการแข่งแค่ระดับหนึ่ง แต่การได้ยืนอยู่ในจุดนี้ ทำให้เขารู้สึกถึงคุณค่าของความพยายามที่เขาทุ่มเทไป วินกลับบ้านพร้อมกับความรู้สึกดีใจที่ท่วมท้น เขารีบเข้าไปหาแม่ที่กำลังทำกับข้าวในครัว "แม่ ผมชนะแล้ว" เขาพูดออกมาอย่างตื่นเต้น แม่หันมามองด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม

"เก่งมากลูกแม่" แม่กล่าวพร้อมกับยิ้มใหญ่ วินวิ่งเข้าไปกอดแม่ หลังจากนั้นวินออกไปเรียกเบนที่หน้าบ้าน

“เบน กูชนะแล้วเพื่อน” วินตะโกนอย่างดีใจ เบนที่กำลังยืนอยู่ตรงนั้น หันมาทำหน้าตาตื่นเต้นแล้วพูดว่า

“จริงป่ะ!! มึงเก่งมาก” ทั้งคู่ยิ้มให้กันและต่างดีใจกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นไปด้วยดี

ในยามค่ำคืน วินกลับขึ้นไปที่ห้องของตัวเอง เขานอนลงบนเตียงและเริ่มหลับตาลงด้วยความสุขที่เต็มเปี่ยมในหัวใจแล้ววินก็เริ่มหลับลึกจากความเหนื่อยและความกดดันที่เขาเจอมาทั้งวันไม่นานวินก็เข้าสู่ห้วงแห่งความฝัน ฝันที่ไม่เหมือนฝันธรรมดาเลยแม้แต่น้อย เขาเห็นตัวเองยืนอยู่ที่หน้าบ้านอาจารย์ดำ บรรยากาศรอบตัวเงียบสงบจนเกือบจะวังเวง ราวกับทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่ง ไม่มีเสียงอะไรเลยยกเว้นเสียงสัตว์ในบ้านอาจารย์ดำที่ร้องเสียงดังระงม ราวกับว่าพวกมันกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่าง วินรู้สึกเหมือนกับตัวเองก็รู้สึกหวาดกลัวไปด้วย

ในฝันนั้น วินไม่กล้าเดินไปไหน เขายืนนิ่งอยู่อย่างนั้น มองไปที่ป่ายางรกร้างข้างบ้านอาจารย์ดำ และทันใดนั้นเขาก็เห็นเงาดำ ๆ เงาหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางความมืดของป่า มันยืนจ้องมาที่เขาด้วยสายตาที่เกรี้ยวกราดและดุร้าย สายตานั้นทำให้หัวใจของวินเต้นแรง จนเขารู้สึกเหมือนจะหมดแรง เขาหันกลับไปอีกครั้งแต่เสียงสัตว์ในบ้านเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ และสั่นสะเทือนราวกับมันรู้สึกถึงอันตรายอะไรบางอย่าง ใจของวินเริ่มบีบคั้น เขารู้สึกเหมือนตัวเองติดอยู่ในที่ที่ไม่สามารถออกไปได้

ทันใดนั้น เขาก็สะดุ้งตื่นขึ้นจากฝันนั้น เหงื่อท่วมตัว มือของเขายังคงสั่นอยู่ราวกับว่าภาพในฝันนั้นยังคงหลอกหลอนเขาอยู่วินลุกขึ้นมานั่งบนเตียงหายใจหอบถี่ ก่อนจะพยายามปลอบตัวเองว่าแค่ฝันไปเท่านั้น เขาพยายามนึกถึงการแข่งขันในวันนี้และทุกสิ่งที่ทำให้เขามีความสุข แต่ภาพในฝันนั้นก็ยังคงคอยหลอกหลอนเขาอย่างไม่ยอมหายไป

“แค่ฝัน... มันแค่ฝัน...” วินพูดกับตัวเองก่อนจะทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง แม้จะยังรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ แต่เขาก็หวังว่าเขาจะสามารถหลับได้และตื่นขึ้นมาพร้อมกับวันใหม่ที่เต็มไปด้วยความหวังและความสำเร็จที่เขากล้าฝันถึง

เช้าวันนั้น วินตื่นขึ้นมาด้วยอาการที่ยังรู้สึกเหนื่อยและกังวลจากความฝันในคืนที่ผ่านมา เขายังคงรู้สึกถึงความหวาดกลัวที่เลือนลางจากภาพหมาดำและเงาที่เขาเห็นในฝัน ความเหนื่อยล้าที่สะสมจากทั้งการแข่งโต้วาทีและความวิตกกังวลเรื่องที่เกิดขึ้นในฝันทำให้เขาตื่นมาด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก ถึงแม้ว่าเขาจะได้ชัยชนะจากการแข่งขัน แต่ความรู้สึกข้างในเขายังคงเต็มไปด้วยคำถามและความสงสัย

ไม่นานหลังจากที่วินตื่น เบนก็เดินมาที่บ้านของเขา ท่าทางของเบนดูมีพิรุธอย่างเห็นได้ชัด เขาทำท่าจะกระซิบอะไรบางอย่างให้วินฟัง

“วิน... กูฝัน” เบนพูดด้วยเสียงเบาๆ วินหันไปมองเบนด้วยสีหน้าแปลกใจ

“กูก็ฝัน” เขาถามด้วยความสงสัย เบนพยักหน้าหงึกๆ

“กูฝันเห็นบ้านอาจารย์ดำ...” เบนพูดทวนความฝันของเขาให้วินฟัง ทำให้วินรู้สึกแปลกใจมากขึ้นไปอีก เบนพูดทวนความฝันของเขาให้วินฟัง ทำให้วินรู้สึกแปลกใจมากขึ้นไปอีก

“อะไรกัน... มึงก็ฝันเหมือนกันเหรอ” วินพูดด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความตระหนกเล็กน้อย

“แล้วมันหมายความว่ายังไง”เบนหยุดคิดสักครู่ก่อนจะพูดต่อ

“มึงชนะแล้วนะ... ต้องไปหาอาจารย์ดำตามที่ตกลงกับเขาไว้” เบนกล่าวน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวล วินนิ่งเงียบไปชั่วครู่ก่อนจะตอบกลับ

“ไว้ค่อยไปก็ได้มึง... อาจารย์มีลูกศิษย์เยอะ บางทีวันไหนคนไม่เยอะแล้วค่อยไปก็ได้ รอหาวันที่เหมาะสมก่อนดีกว่า” เบนได้ยินดังนั้นก็ทำหน้าสบายใจ

ขึ้นมาหน่อย เขารู้ว่ามีบางสิ่งที่วินยังไม่พร้อม แต่ก็ยังดีใจที่วินยอมให้รอวันไปทีเดียว

"อ่ะ ๆ ก็ได้ งั้นค่อยไปก็ได้" วันนั้นเป็นวันหยุด วินจึงใช้เวลาทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ เขารู้สึกว่าตัวเองค่อนข้างต้องการการพักผ่อนจากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ วินอยู่บ้านเพียงลำพังในคืนนี้ เพราะแม่ของเขาต้องเดินทางไปงานศพเพื่อนสนิทสมัยเรียนมัธยมในตัวเมือง

บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบสงัด มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศและเสียงแมลงกลางคืนที่ดังแว่วมาจากนอกหน้าต่าง แม้จะอยู่คนเดียว แต่วินก็ใช้ชีวิตตามปกติ เขาหาอาหารเย็นกินง่าย ๆ เปิดโทรทัศน์ดูรายการที่ชอบสักพัก ก่อนจะไปอาบน้ำเพื่อเตรียมตัวเข้านอน แต่ก่อนจะขึ้นห้อง วินทำสิ่งที่ทำเป็นประจำ นั่นคือการตรวจบ้านให้เรียบร้อย เขาเดินสำรวจทุกบานประตูและหน้าต่าง ไล่ปิดไฟทุกดวงที่ไม่ได้ใช้งาน และแน่ใจว่ากุญแจล็อกประตูแน่นหนาดีแล้ว

เมื่อมั่นใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย วินจึงเดินขึ้นห้องนอน

เขานอนลงบนเตียง เปิดโคมไฟหัวเตียงสีส้มอ่อนที่ให้แสงอบอุ่น แล้วหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน วินมักจะอ่านหนังสือก่อนนอนเสมอ เพราะมันช่วยให้เขารู้สึกผ่อนคลาย และเมื่อสายตาเริ่มล้า เขาก็มักจะหลับไปอย่างง่ายดาย

คืนนี้ก็เช่นกัน ไม่นานนัก วินก็ผล็อยหลับไปพร้อมกับหนังสือที่ยังคาอยู่ในมือ

ในห้วงนิทรา วินพบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในความฝันเรื่องเดิมอีกครั้ง บ้านอาจารย์ดำยังคงตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ล้อมรอบด้วยบรรยากาศวังเวง หมาตัวเดิมยังคงอยู่ตรงนั้น ดวงตาสะท้อนแสงวาววับราวกับจับจ้องมาที่เขา และเงาดำคล้ายมนุษย์ก็ยังคงอยู่ แต่คืนนี้ไม่เหมือนเดิม ครั้งก่อนเขาเหมือนถูกตรึงอยู่กับที่ แต่ครั้งนี้ เขาสามารถขยับตัวและเดินไปข้างหน้าได้ ความลังเลและความหวาดกลัวแฝงอยู่ในใจของวิน แต่ขาของเขากลับก้าวเดินขึ้นบันไดบ้าน

อาจารย์ดำไปเองโดยไม่อาจห้ามได้ บนบ้านเงียบสนิทราวกับเป็นบ้านร้าง ไร้ซึ่งเสียงของผู้คน ไม่มีแม้แต่เสียงลมหรือเงาของใครสักคน

วินเดินสำรวจไปทั่วบ้าน บรรยากาศเย็นเยียบล้อมรอบเขาไว้ และสายตาของเขาก็ไปสะดุดอยู่กับหิ้งบูชาตรงมุมหนึ่งของห้อง มันเป็นหิ้งบูชาเดิมที่เขาเคยเห็นในฝันก่อนหน้านี้แต่มีสิ่งที่เปลี่ยนไป ครั้งก่อนมันถูกคลุมด้วยผ้าสีดำสนิท ทว่าวันนี้ ผ้าผืนนั้นหายไป บนหิ้งเหลือเพียงขันจำนวนหนึ่งวางอยู่ และธูปหนึ่งดอกที่ปักเด่นอยู่กลางกระถาง วินจ้อง นึกสงสัยว่าหิ้งนี้มีไว้บูชาอะไร ความรู้สึกเย็นวาบกรีดผ่านกลางหลัง ทำให้เขาต้องกลืนน้ำลายลงคอช้า ๆ และรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งกำลังมองเขาอยู่จากมุมมืดของห้อง แต่ไม่นานวินรู้ตัวว่านี่คือความฝันเขาพยายามบอกตัวเองให้สงบลง แม้ว่าความรู้สึกหวาดกลัวจะกรีดลึกอยู่ในจิตใจ

"นี่เป็นแค่ฝัน เดี๋ยวก็ต้องตื่น" วินพึมพำเบาๆ เขาหลับตาลงแน่น หวังว่าความรับรู้ในฝันจะช่วยให้เขาหลุดออกจากห้วงอันน่าสะพรึงกลัวนี้ได้ ความเงียบเข้าครอบงำรอบกาย ลมหายใจของเขาหนักหน่วง รอคอยให้ความฝันมลายหายไป ไม่นานนักวินลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาพบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในห้องของตนเองแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเดิม แสงไฟสีส้มจากโคมไฟข้างเตียงยังคงส่องแสงรำไร ขับไล่ความมืดให้ถอยห่าง กำแพงห้องที่คุ้นเคย เฟอร์นิเจอร์ที่จัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ และกลิ่นอายของห้องนอนที่อบอวลไปด้วยความคุ้นเคย

ทุกสิ่งบ่งบอกว่าเขากลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงแล้ว วินถอนหายใจยาวโล่งอกที่ทุกอย่างจบลง เขายกมือขึ้นเช็ดเหงื่อที่ซึมอยู่ตรงหน้าผาก หัวใจยังคงเต้นรัวแรงจากความรู้สึกที่ติดค้างจากฝันร้าย สายตาของเขากวาดมองไปรอบห้องเพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่แล้วเขาก็สังเกตเห็นว่าโคมไฟข้างเตียงยังคงเปิดอยู่ และหน้าต่างห้องของเขาก็ยังเปิดออกกว้าง

วินขมวดคิ้วเล็กน้อย ปกติก่อนนอนเขาจะปิดหน้าต่างเสมอ แต่บางทีคืนนี้อาจลืมไปเพราะมัวแต่กังวลกับความฝัน เขาลุกจากเตียงอย่างเชื่องช้า ก่อนเอื้อมมือไปปิดโคมไฟ ปล่อยให้ห้องจมดิ่งลงสู่ความมืด มีเพียงแสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา ทำให้มองเห็นเงาตะคุ่มของข้าวของในห้องจากนั้น เขาหันไปและ

เดินไปที่หน้าต่าง ตั้งใจจะปิดหน้าต่าง สายลมยามค่ำคืนพัดเอื่อย ๆ พาเอาความเย็นเยียบมาสัมผัสผิวของวินเบา ๆ ขณะที่เขายืนอยู่ที่หน้าต่าง

แสงไฟจากเสาไฟริมถนนสาดส่องลงมาไม่ถึงหน้าบ้านของเขาทั้งหมด ทำให้เกิดเงาทอดยาวคล้ายกับโลกภายนอกกำลังค่อย ๆ จมหายไปในความมืด แต่แล้วสายตาของวินก็สะดุดเข้ากับบางสิ่ง สุนัขสีดำตัวหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา มันเคลื่อนตัวผ่านเงามืดราวกับกลืนเป็นส่วนหนึ่งของกัน ก่อนจะหยุดลงที่หน้าบ้านของเขา วินขมวดคิ้วมองอย่างสงสัย

“หมาใคร ทำไมมาอยู่ตรงนี้” ความคิดผุดขึ้นมาในหัว แต่ยังไม่ทันได้ขยับตัว หมาตัวนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองเขา แววตาของมันทอประกายลึกลับ และเมื่อสบตากับมัน วินถึงกับตัวชาวาบ หัวใจเต้นแรงอย่างควบคุมไม่ได้สุนัขสีดำตัวนั้นเงยหน้าขึ้นมามองตรงมาที่เขา ดวงตาของมันทำให้วินตัวแข็งทื่อไปทันที แววตาคู่นั้น!! วินจำมันได้ดีเพราะเขาเพิ่งเห็นมันในฝัน หัวใจของวินเต้นแรง รู้สึกถึงเลือดในร่างกายที่เย็นเฉียบลงอย่างฉับพลัน สัญชาตญาณบางอย่างสั่งให้เขาปิดหน้าต่างทันที วินรีบขยับตัว ตั้งใจจะปิดหน้าต่างให้เร็วที่สุด แต่ขณะที่พยายามดึงบานหน้าต่างเข้ามาปิด กลับรู้สึกได้ว่ามันฝืดขึ้นมาราวกับมีแรงบางอย่างดึงรั้งเอาไว้

“บ้าจริง...” เขาพึมพำพยายามออกแรงดึงมากขึ้น ในขณะเดียวกันก็เหลือบมองสุนัขสีดำตัวนั้นเป็นระยะ มันยังคงจ้องเขานิ่ง ไม่มีแม้แต่ท่าทีจะขยับออกไป วินใช้แรงทั้งหมดกระชากบานหน้าต่างปิดเข้ามา จังหวะนั้นเองที่เขารู้สึกถึงบางสิ่งที่ทำให้ร่างทั้งร่างเย็นวาบจนขนลุก เขาก้มลงมองผ่านช่องหน้าต่างที่ยังปิดไม่สนิท และสิ่งที่เห็นทำให้ลมหายใจสะดุดไปชั่วขณะ ไม่ใช่แค่สุนัขสีดำตัวนั้นอีกต่อไป ในเงามืดที่ทอดยาวจากแสงไฟถนน เงาดำร่างหนึ่งปรากฏขึ้น จ้องมองขึ้นมาหาเขาอย่างเงียบงัน เงานั้นไร้หน้า ไร้รูปร่างที่ชัดเจน มีเพียงดวงตาสองดวงที่ทอแสงเรืองรองอยู่ท่ามกลางความมืดราวกับเฝ้ารออะไรบางอย่าง

เสียงลมที่พัดผ่านเมื่อครู่พลันเงียบลงโดยสิ้นเชิง วินรู้สึกเหมือนอากาศรอบตัวหนักอึ้งขึ้นเรื่อย ๆ มือที่จับบานหน้าต่างเริ่มสั่น ความเย็นยะเยือกคืบคลานเข้าสู่หัวใจของเขาอย่างช้า ๆ พร้อมกับเงาดำนั้นที่เหมือนจะคืบคลานเข้ามาใกล้ทุก ขณะเมื่อบานประตูปิดลงเสียงลั่นเอี๊ยดอ๊าดของบานไม้เก่าดังก้องไปทั่วบ้าน วินล็อกกลอนอย่างแน่นหนา มือของเขาเย็นเฉียบขณะที่เสียงหัวใจเต้นกระหน่ำอยู่ในอก ความรู้สึกไม่สบายใจยังคงหลงเหลืออยู่ในใจราวกับเงาของบางสิ่งยังคงคอยจ้องมองจากนอกบ้าน เขารีบก้าวขึ้นเตียงอย่างรวดเร็ว ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง ร่างกายสั่นสะท้าน แม้จะพยายามบอกตัวเองว่าเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ แต่ภาพแววตาของสุนัขสีดำและเงามืดลึกลับยังคงฝังแน่นอยู่ในความคิด

ภายในห้องมืดสลัว มีเพียงเสียงลมหายใจของเขาเองที่ดังชัดเจนในความเงียบสงัด ทว่าความเงียบนั้นกลับถูกทำลายลงด้วยเสียงหอนของสุนัขที่ดังแว่วขึ้นมา มันเริ่มจากเสียงที่ห่างไกล ก่อนจะค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นและดูเหมือนจะใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เสียงนั้นเยือกเย็น ลากยาวราวกับโหยหาอะไรบางอย่าง วินซุกตัวลึกลงไปในผ้าห่ม พยายามปิดหูไม่ให้ได้ยินเสียงที่ชวนขนลุกนั้น แต่เสียงหอนยังคงดังต่อเนื่องเป็นระยะตลอดทั้งคืน จนกระทั่งเปลือกตาที่หนักอึ้งของเขาปิดลง ในที่สุดวินก็หลับไปท่ามกลางเสียงหอนที่ดังตลอดเวลา

เมื่อยามเช้ามาถึง แสงแดดสีทองทอดผ่านม่านหน้าต่างสาดลงบนใบหน้าของวิน เขาขยับตัวเล็กน้อยก่อนค่อย ๆ ลืมตาขึ้น เปลือกตารู้สึกหนักและเหนื่อยล้าเหมือนคนที่ไม่ได้นอนเต็ม อิ่มดวงตาของเขาหรี่ลงเล็กน้อยเมื่อสัมผัสกับแสงแดดยามเช้า บรรยากาศในบ้านกลับมาเงียบสงบดังเดิม ไม่มีเสียงสุนัขหอน ไม่มีเงาดำ ไม่มีอะไรเลย ทุกอย่างดูเป็นปกติจนแทบไม่น่าเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนเป็นเรื่องจริง ไม่นานเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นจากชั้นล่างของบ้าน ตามมาด้วยเสียงขยับข้าวของเบา ๆ วินรู้ทันทีว่าแม่ของเขากลับมาแล้ว กลิ่นหอมของอาหารเช้าโชยขึ้นมาจากครัว แต่ในใจของเขายังจมอยู่กับภาพความฝันและเหตุการณ์เมื่อ

คืน

เขานอนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง พยายามเรียบเรียงความคิด ภาพสุนัขสีดำ ภาพเงาลึกลับ และเสียงหอนที่ดังทั้งคืนยังคงดังก้องอยู่ในหูของวิน แม้ทุกอย่างรอบตัวจะดูปกติ แต่ความรู้สึกอึดอัดและหวาดระแวงยังคงติดอยู่ในใจ

วินลังเลเล็กน้อยก่อนตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา เขาไม่กล้าบอกแม่เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เขาต้องบอกใครสักคน และคนที่เขาคิดถึงเป็นคนแรกคือเบน เพื่อนสนิทที่มักจะเป็นคนรับฟังทุกเรื่องของเขา เขารีบกดโทรออก แต่เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดไป ไม่มีการรับสาย ไม่มีแม้แต่ข้อความตอบกลับ

วินรู้สึกกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก เขาขมวดคิ้ว มองโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจลุกจากเตียง รีบเดินลงไปข้างล่าง เปิดประตูบ้านออกแล้วก้าวตรงไปยังบ้านของเบนซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่หลัง

เขายืนหน้าประตูบ้านของเพื่อน ตะโกนเรียกชื่อเบนอยู่หลายครั้ง เสียงของเขาดังก้องไปทั่วบริเวณ แต่ไม่มีเสียงตอบรับ ไม่มีวี่แววของเบน เพียงไม่นานประตูบ้านของเบนก็เปิดออก แต่คนที่ปรากฏตัวกลับไม่ใช่เบน แต่เป็นหญิงวัยกลางคนที่ออกมาคือแม่ของเบนเอง เธอสวมชุดอยู่บ้านสีอ่อน ใบหน้าของเธอดูอิดโรยเล็กน้อย วินรีบถามถึงเพื่อนทันที แต่คำตอบที่ได้รับทำให้เขาชะงักไป เบนไม่ได้อยู่บ้านตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เขาเดินทางไปกรุงเทพฯ กะทันหัน เพราะย่าของเขาล้มป่วยหนัก วินนิ่งไปชั่วขณะก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ ตอบรับอย่างเข้าใจ แม้ในใจจะรู้สึกอัดอั้นใจกับเหตุการณ์เมื่อคืนและการที่เพื่อนสนิทไม่อยู่โดยไม่บอกล่วงหน้า เขาเดินกลับมาที่บ้าน หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้ง พิมพ์ข้อความทิ้งไว้ให้เบนเผื่อว่าเขาจะเห็นและโทรกลับมา

วินเดินกลับมาถึงบ้าน หลังจากออกไปบ้านของเบนและได้รับคำตอบจากแม่ของเบน เขาทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะอาหาร แม่นั่งอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับจานข้าว

และช้อนส้อมในมือ แม่ตักข้าวเข้าปากไปพลาง พลางเล่าถึงงานศพที่เธอเพิ่งไปมา เสียงของแม่ลอยผ่านโสตประสาทของวินเป็นระลอก คล้ายเสียงคลื่นซัดเข้าฝั่งสม่ำเสมอ แม่เล่าว่างานศพของคนวัยห้าสิบกว่าปี ก็ไม่ต่างจากงานรวมรุ่น มีทั้งเพื่อนเก่า ญาติพี่น้อง ที่ไม่ได้เจอกันมานาน หลายคนเปลี่ยนไป บ้างก็ยังดูเหมือนเดิม บางคนมีลูกหลานติดตามมา แม่เอ่ยชื่อคนโน้นคนนี้ สลับกับเล่าถึงความเป็นไปของพวกเขา บางคนยังดูแข็งแรงดี บางคนเริ่มมีโรคประจำตัว วินฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง เขาเพียงพยักหน้ารับเป็นระยะ มือจับช้อนส้อมขยับไปมาอย่างเคยชิน ข้าวสวยร้อน ๆ ในจานกับกับข้าวที่แม่เตรียมไว้วางอยู่ตรงหน้า แต่รสชาติของอาหารแทบไม่ซึมซับเข้าสู่ประสาทรับรสของเขาเลย

เมื่อกินข้าวเสร็จ แม่วางช้อนลงบนจาน ก่อนจะบอกว่า เย็นนี้จะไปซื้อของที่ตลาดสดในตัวเมือง

วินรับคำเบา ๆ ว่าจะไปช่วยแม่ถือของ เป็นกิจวัตรในวันหยุดของแม่กับวินหลังอาหารเช้า ทั้งสองคนจะแบ่งหน้าที่กันทำงานบ้าน คนหนึ่งล้างจาน อีกคนกวาดบ้านถูพื้น บ้านไม่ใหญ่นัก ใช้เวลาไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย พอตกบ่ายจะเป็นเวลาส่วนตัวของแต่ละคน แม่ของวินมักจะเลือกนั่งบนโซฟาหน้าโทรทัศน์ รายการโปรดของแม่เป็นละครเก่า หรือรายการวาไรตี้ที่มักจะเปิดทิ้งไว้คลอไปเรื่อย ๆ ส่วนวิน ถ้าไม่เล่นเกมกับเพื่อน ก็มักจะนั่งอยู่ข้าง ๆ ดูโทรทัศน์ไปด้วยกัน วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่เขาเลือกจะนั่งข้างแม่มือถือของเขาวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้า แต่เขาไม่สนใจจะหยิบขึ้นมาเท่าไรนัก

ความรู้สึกบางอย่างทำให้เขายังไม่อยากอยู่คนเดียว ความเงียบในห้องส่วนตัว ความมืดที่อาจจะคืบคลานมาเมื่อใดก็ได้ทำให้วินรู้สึกไม่มั่นคง เขายังจดจำความฝันเมื่อคืนได้ดี ทั้งสายตาของสุนัขตัวนั้น และเงาดำที่จ้องมองเขาจากนอกหน้าต่าง เขานั่งเงียบ ๆ ข้างแม่ สายตาจับจ้องอยู่ที่หน้าจอ แต่ใจกลับล่องลอยไปไกล รอบตัวมีเพียงเสียงของโทรทัศน์ที่ทำให้บ้านไม่เงียบเหงาจนเกินไป บ่าย

วันนั้นดำเนินไปอย่างเชื่องช้า แสงแดดที่สาดเข้ามาในห้องเริ่มอ่อนลง วินขยับตัวเล็กน้อย ขณะที่ภาพในโทรทัศน์เปลี่ยนไปเป็นฉากใหม่ แต่ในใจของเขา ยังคงเวียนวนอยู่กับสิ่งที่พบเจอเมื่อคืน และความรู้สึกหวั่นใจที่ยังคงไม่จางหาย

ยามเย็นดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ ท้องฟ้าถูกแต้มด้วยสีส้มอมชมพู รถยนต์ที่แม่วินขับโดยมีวินนั่งอยู่เบาะข้าง ๆ แล่นมาตามถนนสายหลักของตัวเมือง ก่อนจะชะลอเข้ามาใกล้บริเวณตลาดสดที่เริ่มคึกคักด้วยผู้คน ทั้งพ่อค้าแม่ค้าและลูกค้าจำนวนมากที่เดินจับจ่ายซื้อของกันอย่างไม่ขาดสาย ตลาดแห่งนี้เป็นสถานที่ที่วินคุ้นเคยดี ตั้งแต่จำความได้ เขาก็เดินตามแม่มาซื้อของที่นี่เสมอ ซอกซอยของตลาดลมหายใจของเมืองยามเย็น เสียงพูดคุยจอแจ เสียงแม่ค้าตะโกนเรียกลูกค้า และกลิ่นอาหารที่ลอยอบอวล ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่วินเคยชิน แต่วันนี้สิ่งที่วินคุ้นเคยกลับเป็นสิ่งที่วินไม่อยากเข้าใกล้

วันนี้เขาเงียบผิดปกติ เดินตามแม่ไปตามทางแคบ ๆ ของตลาดโดยไม่พูดอะไร ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะอย่างเคย ไม่มีการหยอกล้อหรือทักทายแม่ค้าเหมือนที่ทำเป็นประจำแม้แต่ตอนที่เดินผ่านร้านขายผลไม้ที่เขาชอบที่สุด เขาก็เพียงปรายตามองโดยไม่แสดงสีหน้าใด ๆ เมื่อมาถึงร้านขายผักหญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วมเจ้าของร้านที่สนิทกับแม่ของวินเอ่ยทักขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“มื่อนี้บ่เห็นวินยิ้มเลย บ่สบายติลูก” (วันนี้ไม่เห็นวินยิ้มเลย ไม่สบายเหรอลูก) แม่ค้าพูดขึ้นทำให้วินที่กำลังเหม่อลอยสะดุ้งเล็กน้อยจากเสียงเรียกของแม่ค้าคนเดิม เขากะพริบตาสองสามครั้งก่อนรู้สึกถึงแรงสะกิดจากแม่ที่อยู่ข้าง ๆ

“วิน ป้าเขาถามอยู่น่ะลูก” แม่หันมามองเขาด้วยสายตาเป็นห่วง วินเงยหน้าขึ้น สบตากับแม่ค้าผักที่มองมาอย่างเป็นมิตร เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ราวกับพยายามประมวลผลคำถาม ก่อนจะพึมพำตอบกลับไป

“มึนหัวนิดหน่อยครับ” แม่ของวินได้ยินดังนั้นก็ขยับเข้ามาใกล้ ยกมือขึ้นแตะหน้าผากของลูกชายอย่างเป็นห่วง ฝ่ามือของแม่เย็นเล็กน้อย เมื่อเทียบกับผิวของวินที่อุ่นกว่าปกติ

“ตัวก็ไม่ร้อนนี่นา...” แม่พึมพำเบา ๆ ก่อนตัดสินใจบอก “งั้นลูกไปรอที่รถก็ได้ เอาของไปเก็บแล้วก็นั่งพัก แม่จะซื้ออีกแค่สองสามอย่างก็เสร็จแล้ว” วินลังเลเล็กน้อย ดวงตากวาดมองไปรอบ ๆ ตลาดที่เต็มไปด้วยผู้คน ก่อนจะพยักหน้าตอบตกลงเบา ๆ แล้วรับถุงของบางส่วนมาถือไว้ วินเดินแยกจากแม่ มุ่งหน้าไปยังลานจอดรถที่อยู่ด้านหลังตลาด เมื่อมาถึงรถ วินเปิดท้ายรถ วางถุงของที่ซื้อมาเมื่อครู่ลงอย่างลวก ๆ ก่อนจะปิดฝากระโปรงท้ายแล้วเดินไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับ เขาทรุดตัวลงนั่งพิงเบาะก่อนจะถอนหายใจออกมายาว ๆ เขาไม่แน่ใจนักว่าตัวเองเป็นอะไร ความรู้สึกหนักอึ้งยังคงกดทับอยู่ในอก ราวกับมีอะไรบางอย่างติดค้างอยู่ในใจ

บรรยากาศของตลาดที่เคยให้ความรู้สึกคึกคักและอบอุ่นกลับดูพร่าเลือน เสียงผู้คนรอบข้างฟังดูห่างไกลราวกับเขาอยู่ในอีกโลกหนึ่ง สายตาของเขาเหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่างรถ มองไปเรื่อยเปื่อย จนกระทั่งไปสะดุดกับร้านไอศกรีมเล็ก ๆ ฝั่งตรงข้ามลานจอดรถ ร้านไอศกรีม บางทีอะไรหวาน ๆ อาจช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้น วินตัดสินใจปิดประตูรถ ลุกขึ้นยืน ก่อนจะเดินข้ามไปยังร้านไอศกรีมที่ตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของตลาด เขาไม่รู้ว่าความรู้สึกหนักอึ้งในใจจะหายไปหรือไม่ แต่ตอนนี้ เขาแค่อยากได้อะไรเย็น ๆ และหวาน สักอย่างมาช่วยให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น

วินปิดประตูรถเบา ๆ แล้วเดินตรงไปยังร้านไอศกรีมที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามลานจอดรถ ร้านนี้ดูใหม่มาก ตกแต่งอย่างทันสมัยและสะอาดตา ข้างในมีตู้แช่ไอศกรีมหลากสีสันตั้งอยู่เรียงรายบนเคาน์เตอร์ขณะที่เขาเดินเข้าไปในร้านก็สังเกตเห็นว่าไม่มีลูกค้าคนอื่นอยู่เลย เพียงแค่พนักงานชายวัยกลางคนคนเดียวที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ชายวัยกลางคนคนนี้ดูเป็นมิตร ยิ้มให้วินทันทีที่เขาก้าว

เข้าไปในร้าน วินหยุดยืนอยู่หน้าตู้แช่ไอศกรีมที่มีรสชาติหลากหลาย เขาคิดอยู่นานก่อนจะตัดสินใจพูดเบา ๆ ออกมา

“เอารสช็อคโกแล็ตหนึ่งโคนครับ” พนักงานชายพยักหน้าแล้วยิ้มให้ วินคิดว่าการสั่งซื้อจะจบแค่นี้ แต่แล้วพนักงานชายกลับเว้นช่วงเงียบ ๆ เหมือนรออะไรบางอย่าง พอเห็นว่าวินยังไม่ได้พูดอะไรเพิ่มเติม พนักงานก็ยิ้มและพูดขึ้นมา

“ตอนนี้มีโปรโมชั่นหนึ่งแถมหนึ่งครับคุณลูกค้า ได้รับเพิ่มอีกหนึ่งลูกครับ” วินหยุดคิดไปครู่หนึ่ง เขาทำหน้าอ้ำอึ้งนิดหน่อย พยายามคิดว่าเขาจะเลือกไอศกรีมรสอะไรอีกดีเขายังไม่ทันตัดสินใจอะไรพนักงานก็พูดต่ออย่างร่าเริง

“ถ้าเลือกไม่ได้ ให้เพื่อนหน้าร้านช่วยเลือกก็ได้นะครับ พี่เห็นเขายืนมองเราตั้งแต่เดินเข้าร้านแล้ว” วินหันไปมองทันที พยายามค้นหาสิ่งที่พนักงานพูดถึง แต่เขาก็ยังไม่เห็นใครที่ยืนอยู่ข้างนอก จนเขากำลังจะถามกลับไปว่า

“เพื่อนที่ไหนนะครับ” แต่ก่อนที่เขาจะทันถามอะไร พนักงานก็พูดขึ้นมาอีกครั้ง

“ขอโทษนะครับ ที่ร้านเราไม่ได้ให้สัตว์เลี้ยงเข้ามา เพื่อนเราต้องเฝ้าน้องหมาอยู่หน้าร้าน” วินขมวดคิ้วทันที เขาไม่เข้าใจเลยว่าพนักงานพูดถึงอะไร เขารู้ตัวดีว่าเขามาคนเดียวและไม่มีสัตว์เลี้ยงติดตัวมา

แม้แต่ตัวเดียว แล้วทำไมพนักงานถึงพูดถึงสุนัข เขาเงียบไปชั่วขณะ นึกไม่ออกว่าจะตอบพนักงานอย่างไร วินหันกลับไปมองที่ประตูทางเข้า เขาไม่พบใครหรือสัตว์ชนิดอะไรอย่างที่พนักงานพูดเลยแม้แต่น้อย ในใจเขาเต้นรัวราวกับเพิ่งวิ่งระยะไกลมา วินกลืนน้ำลายก้อนใหญ่ก่อนจะตัดสินใจหันหลังกลับไปที่เคาน์เตอร์ พยายามรวบรวมความคิด และเลือกตอบออกไปอย่างไร้ความมั่นใจ

“เอารสช็อกโกแลตอย่างเดียวครับ” วินพึมพำออกมาเบา ๆ พนักงานชายพยักหน้า แล้วยิ้มอย่างเป็นมิตร ในขณะที่พนักงานยื่นไอศกรีมให้ วินไม่รอให้ตัวเองต้องคิดอะไรมากเกินไป เขารับไอศกรีมจากมือพนักงานแล้วรีบเดินออกจากร้านไปทันที หันไปมองเพียงแวบเดียวที่กระจกประตูร้านเขาเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกและเห็นสุนัขยืนอยู่ข้างเขาในกระจกเช่นกัน วินรีบเดินไปที่รถเปิดประตูขึ้นไปนั่งข้างใน ก่อนจะหลับตาและหายใจลึก ๆ พยายามคลายความตึงเครียดในใจให้หายไปให้สิ้น

การเดินทางกลับบ้านในคืนนั้นดูเงียบและเยือกเย็นยิ่งกว่าเดิม รถยนต์ค่อย ๆ แล่นไปตามถนนที่มีไฟสลัวส่องสว่างไปตามขอบทาง ท่ามกลางความมืดที่ปกคลุมรอบข้าง ระยะทางที่เคยดูใกล้กลับยิ่งทำให้วินรู้สึกห่างไกล เขานั่งเงียบไม่พูดอะไรขณะที่แม่พูดไปเรื่อยเปื่อยราวกับไม่รู้ว่าเขากำลังอยู่ในภาวะที่หนักใจแค่ไหน แม่นั่งขับรถไปเหมือนปกติ ยิ้มพูดถึงเรื่องราวในวันนั้น บางทีพูดถึงงานศพของเพื่อน บางทีก็พูดถึงเพื่อนที่เจอในตลาดสด แต่คำพูดเหล่านั้นกลับไม่สามารถทำให้วินรู้สึกดีขึ้นได้ แม้แต่ตอนนี้ เขากลับรู้สึกถึงความกลัวที่เกิดขึ้นในใจของเขา

เมื่อมาถึงบ้านแล้ว วินก็ออกจากรถรีบเข้าบ้าน โดยไม่พูดอะไรสักคำ เขาก้าวขาเข้าไปในบ้านที่มืดมิด มีแสงไฟจากโคมไฟในบ้านเพียงเล็กน้อยส่องมา เขาเดินเข้าห้องของตัวเองโดยไม่หันไปมองที่อื่นเลย ภาพของสุนัขสีดำยังติดอยู่ในหัว ราวกับว่ามันกำลังตามติดเขาไม่ห่าง วินถอดรองเท้าและเสื้อผ้าก่อนจะเดินไปที่ห้องน้ำเขาตั้งใจจะอาบน้ำล้างความรู้สึกไม่ดีทั้งหมดที่ครอบงำเขาออกไปให้หมดจากร่างกาย เขายืนในห้องน้ำ หยดน้ำเย็น ๆ สาดลงมาจากฝักบัว ทำให้เขารู้สึกเหมือนกับว่าอะไรบางอย่างกำลังถูกชำระออกจากตัวเอง แต่มันก็ไม่สามารถลบความรู้สึกหนักใจและความกลัวในใจได้หลังจากอาบน้ำเสร็จ วินเดินกลับไปที่เตียง เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดโทรหาเบนอีกครั้ง แต่เหมือนทุกครั้ง เบนไม่รับสาย ไม่ตอบข้อความ วินรู้สึกหวิวในใจมากกว่าเดิม เขาเริ่มรู้สึกเหมือนกับว่าเขากำลังตกอยู่ในความกลัวที่เขาเผชิญอยู่คนเดียว

ใจของเขากำลังหมุนวนไปมา ความกลัวที่เขามีจากฝันในคืนนั้นยังคงฝังลึกอยู่ในจิตใจ แม้แต่เสียงของหมาหอนที่ได้ยินเมื่อคืนก่อนยังคงดังในหัว วินเริ่ม

หายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกว่าเวลาในคืนนั้นเหมือนจะยาวนานไม่รู้จบ แล้วสิ่งหนึ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อนก็คือการสวดมนต์ วินนั่งตัวตรงบนเตียง มือทั้งสองข้างพนมไว้ที่อก ขณะที่เขานึกถึงคำอธิษฐานที่เขาต้องการให้เป็นจริง วินเริ่มท่องคำบท

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ
สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

เสียงคำสวดนั้นดังเบา ๆ ในห้อง เริ่มสร้างความสงบขึ้นในใจของเขาเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่พ้นความรู้สึกที่ยังคงรบกวนอยู่ในจิตใจเมื่อท่องเสร็จ วินค่อย ๆ ทิ้งตัวลงบนที่นอน ห่มผ้าห่มและหลับตาลงด้วยความหวังว่าในคืนนี้เขาจะไม่ต้องเผชิญกับฝันร้ายอีก แต่เพียงไม่นาน หลังจากที่เขาเริ่มหลับตาลง ความมืดในห้องกลับดูเหมือนจะเข้มขึ้น เสียงลมหายใจของเขาค่อย ๆ ช้าลง และความฝันก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ความมืดในห้องนอนของวินยังคงหนาแน่นเหมือนเดิม ท่ามกลางความเงียบที่กลืนกินทุกสิ่งทุกอย่าง เสียงเดียวที่เขาได้ยินคือเสียงลมหายใจของตัวเองที่ดังก้องอยู่ในหู แต่ไม่นาน เสียงเคาะประตูเหล็กหน้าบ้านดังขึ้นทำให้เขาตื่นจากการหลับลึก เสียงเคาะนั้นดังแทรกเข้ามาในความเงียบ ราวกับก้องสะท้อนอยู่ในห้องนอนของเขา ทำให้หัวใจของวินเต้นแรงขึ้นอย่างไม่สามารถควบคุมได้ เขาลืมตาขึ้นและพบว่าห้องยังคงมืดสนิท

แสงไฟจากถนนเพียงแค่สาดส่องเข้ามาผ่านช่องหน้าต่าง แต่มันก็ไม่สามารถทำให้เขารู้สึกปลอดภัยได้ วินตกใจลุกขึ้นจากที่นอน เขารีบวิ่งลงบันไดไปข้างล่างเพื่อไปดูที่ประตูเหล็กหน้าบ้าน แต่เมื่อเขามาถึงก็พบว่าไม่มีใครยืนอยู่ที่นั่นความมืดที่ล้อมรอบบ้านทำให้บรรยากาศดูน่ากลัวและน่าขนลุกมากกว่าเดิม

บรรยากาศนั้นเงียบจนได้ยินเสียงลมพัดผ่านข้างนอกเป็นระยะ

แสงไฟจากถนนที่สะท้อนเข้าไปในบ้าน วินเดินสำรวจไปที่หน้าประตู ใจยังคงเต้นรัว แต่เมื่อไม่เห็นความผิดปกติอะไรวินจึงตัดสินใจจะเดินกลับขึ้นไปบนบ้านแต่เมื่อเขาหันกลับไปเพื่อก้าวขึ้นบันได เสียงสั่นที่ประตูเหล็กดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มันดังกว่าเดิม จนเหมือนประตูจะหลุดออกจากกรอบ วินสะดุ้งเฮือก ร่างกายแข็งทื่อ ความกลัวพุ่งขึ้นสูง เขาตะโกนออกไปด้วยเสียงที่สั่น

“ใคร มาทำอะไรครับ” แต่เสียงตอบกลับที่ดังออกมาจากประตูนั้นไม่ได้เป็นเสียงของใครที่เขารู้จัก มันเป็นเสียงแหลม ๆ ที่ลอยออกมาจนทำให้หัวใจของวินแทบหยุดเต้น

“ในที่สุด กูก็ได้คุยกับมึงสักที” เสียงนั้นพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเย้ยหยันวินจ้องมองไปที่ประตู เขาไม่รู้จะทำอย่างไรกับเสียงที่ดังมาจากข้างนอก เขาพยายามจะพูดอีกครั้ง แต่กลับติดขัด พูดไม่ออก

“ค..คุ..คุณ ปะ ปะ เป็น...คะ ใคร” เสียงในหัวใจของเขากรีดร้อง แต่เสียงจากด้านนอกกลับทำให้เขาไม่อาจหลบหนีไปได้เสียงนั้นตอบกลับมาช้า ๆ

“มึงสัญญาอะไรไว้” ทันใดนั้น เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มันดังเหมือนจะทำให้ประตูเหล็กทั้งบานหลุดออกมา เหมือนมีแรงของใครบางคนกำลังเขย่าอย่างเต็มกำลัง วินตกใจจนแทบยืนไม่อยู่ เขาหันหลังกลับและรีบวิ่งขึ้นบันไดด้วยความกลัวสุดขีด แต่เมื่อเขาหันกลับไปมองที่ประตู เขาก็เห็นว่าประตูเริ่มเปิดออกอย่างช้า ๆ ด้วยแรงที่ไม่อาจต้านทานได้

ประตูเหล็กค่อย ๆ เปิดออกจนเหลือช่องว่างพอให้ใครบางคนเข้ามาได้ วินรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น ร่างของเขาตึงเครียดจนไม่สามารถขยับได้ เขาตัดสินใจวิ่งขึ้นไปที่ชั้นสองเพื่อหลบซ่อน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นทำให้เขาต้องขนลุกไปทั้งตัว คนที่เดินเข้ามาจากประตูไม่ใช่คนที่เขารู้จักหรือคุ้นเคย กลับเป็นยายแก่ผมขาวที่หน้าตายับเยิน ใบหน้าแห้งเหี่ยวเหมือนซากศพที่ถูกทิ้งไว้มานาน ดวงตาของเธอขาวโพลน ร่างของเธอเคลื่อนที่ไปอย่างช้า ๆ เล็บมือยาวเกินปกติ

ยื่นออกมา พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ทำให้พื้นบ้านดูเหมือนจะสั่นสะเทือน ยายแก่นั้นหยุดเดินตรงที่กลางบ้าน และพูดออกมาด้วยเสียงแหบแห้ง

"มึงสัญญาแล้วไม่ใช่เหรอว่าจะมาเอากูไปเลี้ยง" เสียงนั้นดังขึ้นในความมืดทำให้วินรู้สึกถึงความเย็นเยือกจนถึงกระดูก ความกลัวที่ท่วมท้นทำให้เขาหายใจไม่ออก ดวงตาของยายแก่ยังคงกวาดตาไปรอบ ๆ ร่างของเธอค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปข้างหน้าเหมือนกำลังมองหาบางสิ่งบางอย่างในบ้าน

บรรยากาศในบ้านตอนนี้เงียบสงัดและหนาวเย็นราวกับเวลากลายเป็นน้ำแข็ง เสียงหายใจของวินดังลั่นในหู แต่ก็ไม่สามารถกลบเสียงฮัมเพลงที่ดังแผ่ว ๆ ออกมาจากยายแก่ที่ยืนอยู่กลางห้องได้ เสียงนั้นชวนให้ขนลุกจนร่างกายของวินแข็งทื่อ

"ฮึ่ม... ฮึม... ฮึ... ฮึมม..." ความกลัวกัดกินหัวใจเขาจนแทบไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ เพลงที่ยายแก่ร้องนั้นไม่ใช่เพลงที่เคยได้ยิน เป็นเสียงที่ชวนให้รู้สึกเหมือนมันอยู่ไกลจากโลกนี้ เสียงที่ดังออกมาจากลำคอแห้ง ๆ ของยายแก่แทรกซึมเข้าไปในมุมมืดของบ้านเหมือนกับว่ามันกำลังสอดแทรกเข้าไปในกระดูกของวิน เขาพยายามกลั้นหายใจ ไม่อยากทำให้ตัวเองเป็นที่สนใจ กลัวว่าเสียงหายใจของเขาจะทำให้ทุกสิ่งที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงเกิดขึ้นจริง

วินยกมือปิดปากแน่น ท่ามกลางความมืดและเสียงฮัมเพลงที่บิดเบือน เขารู้สึกว่าความกลัวกำลังท่วมท้นจนไม่สามารถควบคุมได้ ร่างของเขาสั่นอย่างเห็นได้ชัด แต่ยายแก่ยังคงฮัมเพลงต่อไปอย่างช้า ๆ ดังก้องไปทั่วทุกมุมบ้าน ทันใดนั้นเสียงฮัมเพลงก็หยุดไปอย่างกะทันหัน

ทุกอย่างกลายเป็นความเงียบที่น่ากลัว วินรู้สึกได้ถึงการเคลื่อนไหวบางอย่างในอากาศ แทบไม่ทันได้คิดอะไร เขาหันหลังไปเพื่อจะวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นสอง หวังจะหนีให้พ้นจากสายตาของยายแก่ แต่ทันทีที่เขาหันหลังกลับไป เขาเห็นยายแก่ยืนอยู่ตรงบันได ใบหน้าของเธอดูน่าสยดสยอง ผมสีขาวยาวเกินกว่าที่มนุษย์ทั่วไปจะมีได้ ดวงตาของเธอขาวเหมือนฝุ่นผงที่ฝังอยู่ในซากศพที่เน่าเปื่อย

รอยยิ้มแห้ง ๆ เผยให้เห็นลิ้นยาวสีดำของเธอยิ่งทำให้ทุกสิ่งดูน่าสยดสยองไปอีกหลายเท่า เสียงของเธอแหลมสูงเหมือนมีเสียงกระดูกหักดังออกมาพร้อมกับคำพูดที่ทำให้ขนของวินลุกเกรียวไปทั่วร่าง

"เจอแล้วนี่ไง เจอแล้ว..." ยายแก่พูดประโยคนี้ออกมาเสียงแหลมเหมือนกับมีอะไรบางอย่างกระซิบออกมาจากร่างที่ตายแล้ว ก่อนที่วินจะมีเวลาแม้แต่จะคิดอะไรต่อ ยายแก่ก็หัวเราะออกมาด้วยเสียงแหลมที่ทำให้ขนลุกจนหัวใจแทบหยุดเต้น เสียงหัวเราะนั้นฟังเหมือนกับเสียงของใครบางคนที่ทรมานมานานเกินไปแล้ว ความดังของมันเหมือนกระทบกระเทือนสติของเขา วินพยายามวิ่งหนีแต่กลับพบว่าร่างของยายแก่กระโจนพรวดเข้ามาใส่เขาด้วยความเร็วที่ไม่สามารถหลบหลีกได้ เสียงหัวเราะแหลม ๆ ยังดังไม่หยุดขณะที่ร่างของเธอพุ่งเข้ามาหาเขาใกล้ขึ้นทุกทีจนทุกอย่างกลายเป็นภาพเบลอไปหมด

วินสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกับเหงื่อท่วมตัว ร่างกายสั่นเทาไปหมดเหมือนยังติดอยู่ในฝัน เขาหอบหายใจหนัก รู้สึกเหมือนตัวเองยังหลุดออกจากโลกความฝันไม่ได้แสงสว่างของยามเช้าแผ่เข้ามาผ่านหน้าต่าง เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเหมือนเป็นการเตือนให้เขารู้ว่าเขาไม่ได้อยู่ในฝันแล้ว แต่วินกลับรู้สึกเหมือนยังหลงเหลืออะไรบางอย่างที่อยู่ในความฝันของเมื่อคืนนี้แม่ของเขาเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับเสียงที่นุ่มนวลและมีความห่วงใย

"วิน ตื่นเถอะลูก" เสียงของแม่ดังแผ่วๆ ข้างหูของวิน แต่ยังคงชัดเจนพอที่จะทำให้เขารู้สึกว่าเขากำลังกลับมาอยู่ในโลกนี้แล้ว แม่ของวินเห็นสีหน้าของเขาที่เปลี่ยนไป พร้อมกับเหงื่อที่ยังคงเต็มหน้าผาก วินแทบจะไม่มีแรงลุกขึ้นจากที่นอน แม่ค่อย ๆ เข้ามานั่งข้างวินและยกมือขึ้นมาลูบหลังเขาด้วยความห่วงใย ร่างของวินสั่นจนไม่สามารถควบคุมได้ เขารู้สึกเหมือนว่าเขากำลังสูญเสียอะไรบางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้

"ลูกเป็นอะไร ฝันร้ายเหรอ" แม่ถามเสียงเบา เหมือนเข้าใจว่าวินกำลังอยู่

ในอาการตกใจจากฝันร้ายวินยังคงไม่สามารถควบคุมความรู้สึกของตัวเองได้ เขาร้องไห้ออกมาโดยไม่สามารถห้ามได้ น้ำตาไหลลงมาเป็นสาย เขากอดแม่แน่นขึ้น พยายามหายใจให้ปกติ แต่ความกลัวและความวิตกกังวลยังคงเปี่ยมล้นในใจจนทำให้รู้สึกเหมือนทุกสิ่งรอบตัวกำลังปิดล้อมเขาอยู่ ในที่สุดวินก็ระเบิดความรู้สึกทั้งหมดออกมา

“แม่... ผม... ผมขอโทษ” เสียงของวินสั่นเครือ วินเรื่องเล่าทุกอย่างให้แม่ฟังอย่างละเอียด วินระบายออกมาอย่างอัดอั้น จนเกือบจะไม่มีเสียงเหลือในลำคอ แม่ฟังเงียบ ๆ ท่ามกลางความเงียบที่แผ่กว้างในห้อง ตอนนั้นเองที่วินรู้สึกเหมือนเวลาเหมือนจะหยุดหมุนไปชั่วขณะ ร่างของเขาเบาหวิวเหมือนลอยอยู่ในอากาศ เขารู้สึกถึงความกลัวที่แผ่ขยายไปจนถึงหัวใจ เขากลัวว่าจะมีสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้เข้ามาใกล้จนเกินไป แม่ของเขาค่อย ๆ จับมือของวิน และพูดออกมาด้วยเสียงที่มั่นคง แต่ยังแฝงไปด้วยความห่วงใย

“ไม่ต้องห่วงนะลูก แม่อยู่ตรงนี้ ไม่ให้ใครมาทำอะไรลูกได้หรอก” เสียงของแม่ปลอบโยน แต่ก็แฝงไปด้วยความรู้สึกห่วงใยที่ลึกซึ้ง วินรู้สึกถึงความอบอุ่นจากมือแม่ที่กุมอยู่ในมือเขา เขารู้สึกว่าหลายอย่างมันเหมือนจะหลุดไปจากความเข้าใจของเขา แต่ความรักจากแม่ยังคงเป็นสิ่งเดียวที่สามารถทำให้เขาหายกลัวได้บ้างในตอนนี้

ความเหนื่อยล้าจากการอดหลับอดนอนและฝันร้ายในคืนที่ผ่านมาได้ทิ้งร่องรอยไว้ชัดเจนในทุกท่วงท่าของเขา ดวงตาของเขาคล้ำเหมือนคนที่ไม่ได้พักผ่อนมาหลายวัน ผิวหน้าซีดเซียวดูเหมือนคนที่สูญเสียพลังไปจากภายใน ความกลัวยังคงค้างอยู่ในใจ แม้จะพยายามสวดมนต์หรือภาวนาแล้ว แต่สิ่งที่เขากลัวมันยังคงตามหลอกหลอนอยู่ทุกเมื่อ วินยังคงรู้สึกเหมือนมีเงาดำคอยยืนตามหลังเขาไม่ห่าง และไม่มีทางจะหาทางหลบหนีจากมันได้เลย

แม่ของวินไม่ได้โกรธหรือดุด่าว่าลูกชาย เธอเพียงแค่กอดเขาและคอยปลอบใจ เพราะรู้ว่าลูกของเธอไม่ได้ตั้งใจทำสิ่งเหล่านี้เพื่อให้เกิดเรื่องราวร้าย ๆ

ขึ้น ทุกคำที่วินพูดออกมาล้วนแต่เป็นคำที่ออกมาจากใจจริง เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและความรู้สึกผิด แม่ของเขาก็รับรู้ถึงความทุกข์ที่ลูกชายกำลังเผชิญอยู่ด้วยความเข้าใจ เธอจึงตัดสินใจพาวินไปหาหลวงตาที่วัดทันที ไม่รอช้าที่จะหาวิธีช่วยลูกชายให้พ้นจากคำสาปที่ติดตามมา

การเดินทางไปที่วัดในช่วงเช้ามืดเป็นการเดินทางที่ยาวนานและเงียบสงบ เสียงเครื่องยนต์ของรถยนต์ที่แม่พาเขาไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นแฝงไปด้วยความหวัง วินนั่งเงียบ ๆ มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไม่รู้ตัว รู้สึกว่าเวลาผ่านไปอย่างช้า ๆ เขาไม่อาจเอาชนะความคิดที่ย้ำเตือนตัวเองได้ ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันมีสาเหตุมาจากสิ่งที่เขาทำไว้ เขาทำให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์นี้ โดยที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เมื่อถึงวัด แม่ก็พาวินเข้าไปหาหลวงตาในอุโบสถ หลวงตาเป็นพระที่ดูเคร่งขรึมและสงบ สายตาของท่านแฝงไปด้วยความเมตตา หลวงตาฟังเรื่องที่แม่ของวินเล่าให้ฟังอย่างละเอียด ทุกคำพูดที่แม่เล่าทำให้หลวงตารับรู้ถึงความทุกข์ของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังหลงทางในความกลัว เมื่อหลวงตาฟังจนจบก็ถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงที่หนักแน่น

“การที่โยมพยายามทำสิ่งที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยตนเอง จะทำให้โยมไม่ได้ภูมิใจในตัวเองหรอก หากโยมพยายามที่จะยืนหยัดบนเส้นทางที่ไม่ใช่ของตัวเอง โยมก็จะไม่พบความสงบในจิตใจ” เสียงหลวงตาแฝงไปด้วยความอบอุ่นและความเข้าใจ วินได้ยินแล้วก็รู้สึกสะท้อนใจ จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดที่ไม่สามารถขอคำแนะนำจากผู้ใหญ่หรือพึ่งพาความรู้ที่แท้จริงในการทำสิ่งที่ดี หลวงตาพูดต่อไป

“พวกนี้มันเป็นผีที่อาฆาตแค้น พวกมันมีความแค้นที่ไม่สามารถปลดปล่อยได้เพราะเจ้านายของมันต้องการส่งต่อให้ตามคำสัญญา เมื่อโยมรับปากแล้วแต่ไม่ทำตาม มันก็จะตามราวีไม่เลิก” หลวงตายิ้มให้วินเล็กน้อย มองว่าวินจะสามารถเรียนรู้และเติบโตจากเหตุการณ์นี้ได้ หลวงตากล่าวต่อว่า

“สิ่งที่โยมต้องทำคือการสงบจิตใจ อย่าให้ความกลัวเข้าครอบงำจนทำให้พวกมันมีอำนาจเหนือตัวโยมเอง ถ้าโยมกลัว มันจะยิ่งได้ใจและมาทุกเมื่อ แต่ถ้าโยมมีจิตใจสงบและไม่หวาดกลัวกับสิ่งที่มันสร้างขึ้นมันก็จะอยู่กับโยมไม่นาน” หลวงตาเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดคำที่ทำให้วินรู้สึกถึงความจริงในหัวใจ

“ถ้าโยมต้องการที่จะปลดปล่อยจิตใจและสิ่งไม่ดีเหล่านี้ออกไป โยมต้องบวชอยู่ในวัดกับอาตมาเป็นเวลาหนึ่งเดือน เพื่อฝึกฝนและทำจิตใจให้สงบ”

วินมองหลวงตาด้วยความสับสนและลังเล เขายังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่หลวงตาพูดจะช่วยได้จริงหรือไม่ แต่วินก็เริ่มรับรู้ว่า บางทีการหลบหนีจากความกลัวและการหลีกเลี่ยงสิ่งที่ตามหลอกหลอนเขานั้นไม่ใช่ทางออกเดียว แม่ของวินมองลูกชายของเธอแล้วรู้สึกถึงความกดดันที่ลุกขึ้นในตัวของเขา เธอพูดกับวินด้วยเสียงอ่อนโยน

“ทำตามคำแนะนำของหลวงตาเถอะลูก” วินมองหน้าแม่สักพัก ก่อนจะพยักหน้าอย่างช้า ๆ ด้วยใจที่เต็มไปด้วยความรู้สึกไม่แน่ใจ แต่ก็พร้อมที่จะลองทำตามคำแนะนำของหลวงตาเพื่อให้เขาได้มีโอกาสเริ่มต้นใหม่จากจิตใจที่สงบ

หลังจากที่วินตกลงจะบวชกับหลวงตา เขารู้สึกถึงความคับข้องในใจที่เริ่มเบาลง เมื่อได้ตัดสินใจทำสิ่งที่เขาเชื่อว่าจะช่วยให้จิตใจของเขาสงบและปลอดภัยจากสิ่งที่ตามหลอกหลอน หลวงตาเองก็เห็นใจและรู้ดีว่าการบวชจะช่วยให้วินสามารถฝึกฝนจิตใจ และมีโอกาสที่จะแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้ของเขาได้

ช่วงบ่ายวันนั้น แม่ของวินได้เตรียมของใช้ที่จำเป็นสำหรับการบวชตามที่หลวงตาบอกให้ เตรียมชุดสามเณรสีขาวจีวรสีเหลืองทองที่สะอาดสดใส ผ้าสบงและของใช้ส่วนตัวที่จำเป็นต่อการอยู่วัด เช่น สบู่ ยาสีฟันและแปรงสีฟัน ในขณะที่แม่ของวินไปจัดเตรียมสิ่งของต่าง ๆ อยู่ที่บ้าน วินอยู่กับหลวงตาในวัด หลวงตาพาวินไปยังอุโบสถที่เงียบสงบ

แสงแดดในตอนบ่ายส่องลอดผ่านหน้าต่างสวยงาม เสียงนกร้องและลมพัดเบา ๆ ทำให้บรรยากาศในวัดสงบและเยือกเย็น ราวกับอยู่อีกโลกหนึ่ง หลวงตาพูดให้วินฟัง

“การบวชนั้นไม่ใช่แค่การเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย แต่มันคือการเปลี่ยนแปลงจิตใจ การทิ้งสิ่งที่ไม่ดีเพื่อเริ่มต้นใหม่ในทางธรรม” วินรับฟังคำพูดเหล่านั้นอย่างตั้งใจ และในที่สุดก็พร้อมที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในฐานะสามเณร แม่ของวินมาถึงที่วัดและนำของที่เตรียมไว้มาให้หลวงตาแล้ว

หลวงตาก็ให้วินแต่งตัวในชุดนาคสีขาว ขณะที่หลวงตาเองก็ช่วยวินห่มจีวรและผ้าสบงที่สง่างาม ความรู้สึกแรกของวินคือการเปลี่ยนแปลงที่แปลกใหม่และยังไม่คุ้นเคย แม้เขาจะเคยเห็นพระภิกษุและสามเณรมากมาย แต่วันนี้การแต่งกายแบบนี้มันเหมือนกับเขาเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้าสู่โลกที่ไม่รู้จัก เมื่อแต่งตัวเสร็จ หลวงตาพาวินไปยังศาลาการเปรียญเพื่อทำพิธีบวชตามประเพณี ด้วยความเรียบง่าย

วินได้ยินเสียงพระสวดมนต์ดังไปทั่ววัด เสียงนั้นเหมือนกับเป็นเสียงที่ลึกเข้าไปในหัวใจของเขา มันทำให้วินรู้สึกเหมือนกับมีบางสิ่งในตัวเขาได้ถูกปลดปล่อยออกมา การที่เขาได้รับการอาบน้ำมนต์และได้รับพรจากหลวงตาทำให้เขารู้สึกเหมือนกับได้เริ่มต้นใหม่อย่างแท้จริงในช่วงวันแรกของการบวช วินใช้ชีวิตในวัดอย่างเรียบง่าย แต่เต็มไปด้วยความสงบ เขาตื่นแต่เช้ามืดเพื่อร่วมสวดมนต์และทำวัตรเช้า ร่างกายของเขาเริ่มชินกับการตื่นเช้าและทำกิจวัตรต่าง ๆ ที่พระสงฆ์ทำทุกวัน การเดินไปในเส้นทางของธรรมะทำให้วินรู้สึกเหมือนกับโลกภายนอกทั้งหมดที่เขาคิดว่าหมายถึงความกลัวและความวิตกกังวลนั้นได้หายไป วินเริ่มหันมาสนใจการฝึกฝนจิตใจของตัวเองมากขึ้น

หลวงตาเป็นผู้ที่อบรมสั่งสอนวินด้วยความใจเย็นและเมตตา หลวงตาสอนให้เขาฝึกสมาธิและเรียนรู้คำสอนของพระพุทธเจ้า แม้วินจะรู้สึกเหนื่อยบ้างในบางครั้ง แต่ความสงบในวัดและความเรียบง่ายของการใช้ชีวิตทำให้เขารู้สึกเหมือนกับได้ค้นพบทางออกให้กับตัวเอง

ไม่มีสิ่งใดในวัดที่ทำให้วินหวาดกลัวอีกต่อไป ทุกวันเขาจะได้ร่วมทำกิจกรรมในวัดเช่นการทำความสะอาดวัด การร่วมกิจกรรมทางศาสนา และใช้เวลาศึกษาธรรมะจากหลวงตา เขาเริ่มรู้สึกถึงความสงบที่เกิดขึ้นจากภายในตัวเอง ความกลัวที่เคยมีไม่เคยกลับมาอีก และเขาก็เริ่มเข้าใจในคำสอนที่หลวงตาให้ไว้เกี่ยวกับการไม่หวาดกลัวกับสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้

ในช่วงปิดเทอมนี้ วินได้ใช้ชีวิตที่ไม่มีความวุ่นวายจากโลกภายนอก เขาใช้ชีวิตในวัดอย่างสงบสุขและตั้งใจทำตามคำสอนของหลวงตา จิตใจของเขากลับมามีสมาธิและสงบเรียบร้อยมากขึ้น เขาเริ่มเรียนรู้ที่จะมองเห็นโลกในแง่ที่ดีขึ้น และปล่อยวางจากสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกกลัว

ความสงบในวัดทำให้วินเริ่มรู้ตัวว่า การบวชในครั้งนี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้เขาหลุดพ้นจากความกลัวที่เคยตามหลอกหลอน แต่ยังทำให้เขาได้เรียนรู้ที่จะอยู่กับตัวเองอย่างเต็มที่และมีความสุขในปัจจุบัน

การบวชทำให้วินได้ใช้ชีวิตในความสงบและมุ่งมั่นฝึกฝนจิตใจ แต่ในวันหนึ่งเมื่อแม่ของวินมาหาและบอกข่าวที่ทำให้เขารู้สึกตกใจอย่างมาก เบน เพื่อนสนิทของเขาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล การที่ได้ยินข่าวนี้ทำให้วินรู้สึกเหมือนกับโลกทั้งใบหยุดหมุนไปชั่วขณะนั่นคงเป็นสาเหตุที่เบนไม่รับโทรศัพท์ของเขาไม่ติดต่อกลับมาเพราะรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล เขารู้สึกตกใจไม่คาดคิด และยังรู้สึกผิดอย่างลึกซึ้งในใจ ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยลืมไปว่าเบนคือคนที่ยืนอยู่ข้างเขาเสมอ

แม้ในช่วงเวลาที่เขาต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ความรู้สึกที่ไหลเข้าไปในใจของวินไม่ใช่แค่ความเสียใจ แต่ยังเป็นความสำนึกผิด เขาคิดถึงเบนที่เป็นเพื่อนที่คอยสนับสนุนเขาเสมอ แม้เขาจะไม่เคยถามหรือคาดหวังผลประโยชน์จากเรื่องนั้นเลยหลังจากที่วินรู้ข่าวว่าแม่ของเบนรีบไปกรุงเทพทันทีโดยที่ไม่บอกใคร วินก็รู้สึกตกใจมากยิ่งขึ้นเขารู้สึกเหมือนกับเขาไม่ได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเพื่อนของตัวเองในช่วงเวลาที่เขาต้องการที่สุด ความรู้สึกผิดทำให้เขาไม่สามารถหลบหนีจากความคิดเหล่านั้นได้ วินพยายามสวดมนต์ทุกวันเพื่อขอให้เบนหายจากอาการบาดเจ็บและฟื้นฟูตัวเองได้อย่างเร็วที่สุด เขารู้ว่าคำสวดมนต์นั้นคงไม่สามารถรักษาความเจ็บปวดของเบนได้ แต่มันก็เป็นสิ่งเดียวที่เขาสามารถทำได้เพื่อขอโทษและหวังดีให้กับเพื่อนคนนี้

ในระหว่างที่เขาใช้ชีวิตที่วัดด้วยการศึกษาธรรมะและทำสมาธิวินได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการมีสติและการรับผิดชอบในสิ่งที่ทำ เขาตระหนักว่าความสำเร็จที่แท้จริงไม่ได้มาจากการหลีกเลี่ยงปัญหาหรือใช้วิธีที่ไม่ถูกต้องเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ การได้รับชัยชนะที่ไม่ได้มาจากความพยายามที่แท้จริงมันทำให้เขารู้สึกว่างเปล่าและไม่ได้รับความภูมิใจจากสิ่งที่เขาทำการยอมรับความผิดพลาดและการตั้งใจทำสิ่งต่างๆ ด้วยความซื่อสัตย์ คือบทเรียนสำคัญที่วินได้รับจากการบวช

เมื่อวินลาสิกขาออกจากวัด เขาก็ได้ตัดสินใจสละสิทธิ์จากทุนการศึกษาที่เขาได้รับในครั้งนั้น เพราะเขาตระหนักดีว่า การแข่งขันในครั้งนั้นไม่ใช่ชัยชนะที่เกิดจากความสามารถของเขาเอง แต่เป็นผลจากการที่เขาใช้สิ่งที่ไม่ถูกต้องในการคว้าเอาชนะมา ในขณะที่เขาคิดถึงการตัดสินใจนั้น วินก็รู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในตัวเองอย่างชัดเจน เขารู้ว่าการที่เขาทำสิ่งนี้ไม่เพียงแค่เป็นการยอมรับความผิดพลาด แต่ยังเป็นการตั้งใจที่จะเดินไปข้างหน้าในทางที่ถูกต้อง

วินคิดถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ทั้งการใช้คาถา การบวช

และการตัดสินใจสละสิทธิ์ทุนการศึกษา ทุกอย่างทำให้เขาได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณธรรม และการรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง ทุกประสบการณ์ที่เขาผ่านมาทำให้เขามองโลกในมุมที่ต่างออกไป

วินเริ่มเข้าใจว่าความสุขที่แท้จริงมาจากการกระทำที่ถูกต้องและการทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ใช่เพียงแค่การเอาชนะในทางที่ไม่ถูกต้องและตระหนักถึงความสำคัญของการมีสติในชีวิต ที่จะทำให้เขาสามารถรับมือกับทุกปัญหาที่เกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีสติและมั่นคง

ต้นฉบับ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2567

๕
ผีฟ้า

แสงแดดยามบ่ายส่องกระทบผืนถนนลูกรังที่ทอดยาวไปข้างหน้า รถกระบะเก่าคันหนึ่งกำลังแล่นไปตามเส้นทางที่ดูเหมือนไม่มีจุดสิ้นสุด ล้อบดไปบนพื้นดินแห้ง ๆ ที่มีฝุ่นตลบเป็นควันจาง ๆ ทุกครั้งที่รถกระแทกลงหลุม เบญจาต้องจับขอบเบาะแน่นเพื่อพยุงตัวเองไว้ดวงตาเธอจ้องมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์ที่แปลกตากว่าทุกที่ที่เธอเคยรู้จัก

สองข้างทางมีแต่ทุ่งนาเวิ้งว้าง ต้นตาลสูงตระหง่านเป็นระยะ ไกลออกไปมีแนวภูเขาตั้งตระหง่านอยู่ใต้ท้องฟ้ากว้าง สีเขียวของต้นไม้ตัดกับสีฟ้าจางของบรรยากาศยามเย็น เธอสูดหายใจลึกเพื่อรับกลิ่นอากาศที่แตกต่างจากควันรถในเมืองใหญ่ กลิ่นของดินแห้งผสมกับหญ้าที่เพิ่งถูกลมพัดไหว ทำให้เบญจารู้สึกสดชื่นและโล่งใจเมื่อใกล้ถึงที่หมาย

“อีกบ่โดนกะฮอดแล้วครับ” (อีกไม่นานก็ถึงแล้วครับ) คนขับรถชาวบ้านเอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ เบญจาพยักหน้าตอบ แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่หัวใจเธอกลับเต้นแรงขึ้นอย่างประหลาด ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะความตื่นเต้น หรือเพราะความหวาดระแวงที่เริ่มก่อตัวขึ้นในใจ เธอเติบโตมาในเมืองใหญ่ ใช้ชีวิตอยู่กับตึกสูง ห้างสรรพสินค้า และเสียงรถยนต์จอแจมาตลอด การเดินทางมาที่นี่เป็นเรื่องที่เธอไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้นจริง แต่เธอต้องมาเพราะเป็นการค้นคว้าลงพื้นที่ทำวิจัยจบปริญญาของเธอเอง

รถกระบะเก่าค่อย ๆ ชะลอความเร็วลงเมื่อเข้าใกล้ทางเข้าหมู่บ้าน เบญจาสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงรอบตัว จากถนนลูกรังแคบ ๆ ที่เต็มไปด้วยฝุ่นคละคลุ้ง ตอนนี้สองข้างทางเริ่มมีบ้านเรือนไม้ใต้ถุนสูงตั้งเรียงราย ต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงากับเรือนเก่าแก่เสียงเด็ก ๆ หัวเราะดังแว่วมา บางคนวิ่งเล่นอยู่กลางลานกว้าง หน้าตาสดใสไร้กังวล บางคนจับกลุ่มกันอยู่ใต้ถุนเรือน ช่วยกันจัดเรียงตะกร้าสานและข้าวของต่าง ๆ ที่นี่ไม่ใช่หมู่บ้านที่เจริญเทียบเท่ากับเมืองใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ขาดแคลนอะไร ทุกคนดูใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่ายเต็มไปด้วยความอบอุ่น ผู้เฒ่าผู้แก่ส่วนใหญ่นั่งล้อมวงสนทนา บ้างก็แกว่งพัดผ้าเช็ดหน้าคลายร้อน เบญจามองเห็นบางบ้านที่มีสวนผักเล็ก ๆ ปลูกติดไว้ริมรั้ว ฝูงไก่เดินหาอาหารอยู่ตามพื้น กลิ่นดินผสมกับกลิ่นอาหารที่ลอยมาเบา ๆ ทำให้เธอรู้สึกแปลกไปจากชีวิตที่เคยรู้จัก

เมื่อรถจอดสนิท เธอรีบก้าวลงมายืนบนพื้นถนน บิดขี้เกียจเล็กน้อยหลังจากนั่งมานาน สายตากวาดมองไปรอบ ๆ อย่างสนใจ แต่ก่อนที่เธอจะพูดอะไรออกมา เสียงของหญิงสูงวัยคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากทางด้านหน้า

“เบญจาสินะลูก มา ๆ เดินทางไกลมาเหนื่อยแย่เลย” หญิงชราร่างท้วมในเสื้อเชิ้ตแขนสั้นและผ้าถุงเดินเข้ามาหาเธอ ใบหน้าของหญิงผู้นั้นเต็มไปด้วยริ้วรอยตามวัย แต่แววตาอบอุ่นและมีรอยยิ้มที่ดูจริงใจ

“แม่ใหญ่ใช่ไหมคะ” เบญจาถามอย่างไม่แน่ใจ

“ใช่จ้ะ มาถึงแล้วก็ไม่ต้องเกร็งนะ ถือว่าเป็นบ้านอีกหลังของหนูก็แล้วกัน” หญิงชราหัวเราะเบา ๆ แล้วเอื้อมมือมาตบแขนเธอเบา ๆ คำพูดนั้นทำให้เบญจารู้สึกอุ่นใจขึ้นมา เธอไม่รู้ว่าต้องเจอกับอะไรบ้างในการทำวิจัยที่นี่ แต่การที่คนดูแลเธอตลอดช่วงเวลานี้เป็นผู้หญิง ก็นับว่าเป็นเรื่องดีอย่างหนึ่ง

“ บ้านแม่อยู่ไม่ไกล ไปพักกันก่อนนะลูก เดี๋ยวค่อยว่ากัน” เบญจายิ้มน้อยๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ แล้วเดินตามหญิงชราไป ท่ามกลางสายตาของชาวบ้านที่มองเธอด้วยความสนใจ บางคนส่งยิ้มให้ บางคนพยักหน้าทักทาย น่าแปลกที่เธอไม่รู้สึกแปลกแยกเลยแม้แต่น้อย แม้ที่นี่ไกลจากตัวเมือง สัญญาณโทรศัพท์อาจใช้งานไม่ได้เป็นบางครั้ง แต่หมู่บ้านนี้กลับทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เบญจาเดินตามแม่ใหญ่ไปตามทางดินเล็ก ๆ ที่ทอดยาวไปสู่ท้ายหมู่บ้าน บ้านเรือนไม้เรียงตัวกันลดหลั่น บางหลังมีคนแก่กำลังนั่งเปลญวนอยู่หน้าบ้าน คอยโบกพัดไล่ความร้อน บางหลังก็มีเด็กเล็ก ๆ วิ่งเล่นกันตามลานดิน ไม่นานนักเธอก็เห็นบ้านหลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า เป็นบ้านไม้ผสมปูนสองชั้นทาสีฟ้าสดใส ดูใหญ่เกินกว่าที่จะเป็นบ้านที่อยู่เพียงคนเดียว เสาบ้านสูงรองรับโครงสร้างไม้ด้านบน ชั้นล่างเป็นปูนทาสีขาวสะอาดตา รอบ ๆ บ้านมีต้นไม้และกระถางดอกไม้วางไว้เป็นระเบียบ ทำให้รู้ว่าเจ้าของบ้านดูแลมันอย่างดี

“หลังนี้บ้านแม่เอง” แม่ใหญ่หันมาบอกพลางยิ้ม เบญจามองบ้านตรงหน้าอย่างสำรวจบ้านหลังนี้แม้จะดูเก่าไปบ้าง แต่ก็ดูอบอุ่นและน่าอยู่มีความเป็นระเบียบที่บอกให้รู้ว่าเจ้าของบ้านเป็นคนละเอียด เธอเดินตามแม่ใหญ่ขึ้นบันไดหน้าบ้านที่ทอดขึ้นไปสู่ชานเรือน มือสัมผัสราวบันไดไม้ที่ถูกขัดจนเรียบลื่น

เมื่อก้าวเข้าไปในตัวบ้าน สิ่งแรกที่สะดุดตาคือมุมพักผ่อนเล็ก ๆ ที่จัดไว้อย่างเป็นระเบียบ โซฟาผ้าใบสีเขียวอ่อนตั้งอยู่กลางห้อง บนโต๊ะไม้ตัวเล็กมีแจกันใส่ดอกไม้วางอยู่ข้าง ๆ มุมหนึ่งของห้องมีโทรทัศน์รุ่นเก่าที่เธอไม่คุ้นตาขนาดจอเล็กกว่าที่เธอเคยเห็น กลิ่นอ่อน ๆ ของไม้ผสมกับกลิ่นสมุนไพรลอยมาตามอากาศ สร้างบรรยากาศที่แปลกใหม่แต่ไม่ถึงกับอึดอัด เธอเริ่มรู้สึกว่าที่นี่ดูอบอุ่นกว่าที่คิด

“เดี๋ยวขึ้นไปดูห้องนอนก่อนนะลูก” แม่ใหญ่บอกก่อนจะเดินนำขึ้นบันไดไป บันไดไม้ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบา ๆ ทุกครั้งที่เธอก้าวขึ้นไป แม้จะดูแข็งแรงดีแต่ก็ให้ความรู้สึกย้อนยุคไปอีกแบบ เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสอง เธอเห็นทางเดินที่มีหน้าต่างเปิดรับลมเย็น และมีห้องนอนเรียงกันอยู่สามห้อง

“หนูนอนห้องนี้นะ” แม่ใหญ่ผายมือไปที่ห้องซ้ายสุด เบญจาพยักหน้าก่อนจะเดินเข้าไป ห้องพักของเธอไม่ใหญ่มากนัก แต่กว้างพอสำหรับการอยู่คนเดียว ผนังไม้ถูกขัดจนดูสะอาด หน้าต่างบานใหญ่เปิดออกไปเห็นวิวของต้นไม้และทุ่งนาไกลสุดสายตา ตู้เสื้อผ้าขนาดพอดีตัวตั้งชิดผนัง ข้าง ๆ มีโต๊ะไม้ตัวเล็กพร้อมเก้าอี้ไว้ให้ใช้ทำงานหรือเขียนหนังสือ บนเตียงมีผ้าปูสีขาวสะอาดตาหมอนและผ้าห่มพับวางไว้อย่างเรียบร้อย แต่แม่ใหญ่ยังไม่พอใจ

“เดี๋ยวแม่ไปเอาผ้าปูที่นอนกับหมอนผ้าห่มมาให้ใหม่นะลูก”เบญจาพยักหน้ารับ

“ขอบคุณค่ะ” แม่ใหญ่ยิ้ม ก่อนจะเดินออกจากห้อง ทิ้งให้เธอได้อยู่กับตัวเอง

เธอวางกระเป๋าลงบนเตียง แล้วเริ่มสำรวจห้องรอบ ๆ ลองเปิดหน้าต่างออกเพื่อรับลมเย็นที่พัดเข้ามา ผ้าม่านสีขาวบาง ๆ ปลิวไหวไปตามแรงลม กลิ่นดินชื้นและเสียงนกเริ่มดังขึ้นรอบด้าน เสียงเด็ก ๆ หัวเราะดังลั่นไปทั่วบริเวณสลับกับเสียงร้องเรียกกันเป็นระยะ พวกเขาวิ่งไล่จับกันอยู่กลางลานกว้าง บางคนปีนขึ้นต้นไม้บางคนเล่นกระโดดยางอยู่ไม่ไกล ฝุ่นดินลอยขึ้นตามแรงเท้าที่กระทืบลงพื้น

เสียงผู้ใหญ่ที่จับกลุ่มนั่งสนทนากันใต้ถุนเรือนดังข้ามบ้านไปมา บ้างก็ส่งเสียงเรียกเด็กให้กลับมากินข้าว เสียงครกตำข้าวดังก้องจากบ้านข้าง ๆ ผสมกับเสียงหมาเห่าที่ยินเป็นระยะ หมู่บ้านในตอนกลางวันเต็มไปด้วยชีวิตชีวาโดยเฉพาะช่วงปิดเทอมแบบนี้ที่เด็ก ๆ อยู่กันเต็มบ้านเต็มเมือง ทำให้บรรยากาศดูครึกครื้นเป็นพิเศษ เบญจาไม่รู้สึกว่ามันน่ารำคาญอะไรนัก เพราะเสียงเหล่านี้ไม่ได้เป็นเสียงวุ่นวายจากเครื่องยนต์หรือจราจรติดขัดเหมือนในเมือง แต่มันเป็นเสียงของวิถีชีวิตที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบา ๆ ตามด้วยเสียงแม่ใหญ่ที่เดินเข้ามาพร้อมของในมือ

“แม่เอาผ้าปูที่นอนกับหมอนใบใหม่มาให้ลูก”เบญจาหันไปมอง เห็นแม่ใหญ่ถือผ้าปูที่นอนสีชมพูลายดอกไม้พับเรียบร้อย กับหมอนสองใบเต็มมือ

“เดี๋ยวหนูช่วยค่ะ” เธอรีบก้าวเข้าไปรับของจากแม่ใหญ่ แม่ใหญ่ยิ้ม พยักหน้าให้ ทั้งคู่ช่วยกันปูที่นอนอย่างคล่องแคล่ว เบญจาค่อย ๆ คลี่ผ้าปูออกก่อนจะดึงให้ตึง ตรงขอบเตียง แม่ใหญ่ช่วยจัดหมอนและคลุมผ้าห่มให้เรียบร้อย ขณะที่กำลังทำงาน มือเหี่ยวย่นของแม่ใหญ่ก็ลูบไล้ผ้าปูเบา ๆ สายตาดูอบอุ่นราวกับคนเป็นแม่ที่กำลังจัดที่นอนให้ลูก ทันใดนั้นเสียงเอะอะโวยวายของเด็ก ๆ ด้านนอกดังขึ้นอีกครั้ง พวกเขาคงกำลังเล่นอะไรสักอย่างกันอย่างสนุกสนาน แม่ใหญ่หัวเราะเบา ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“แถวนี้น่ะ ตอนกลางวันเสียงดัง แต่พอตกกลางคืนก็จะเงียบมากเหมือนกัน”เบญจาหัวเราะตามขณะช่วยแม่ใหญ่ใส่ปลอกหมอน

“จริงเหรอคะ”

“จริงสิลูก พอดึก ๆ ทุกคนก็จะเข้านอนแต่หัวค่ำบ้านแม่ไม่ติดริมถนนเลยเงียบกว่าอีก ดีตรงที่ไม่ค่อยมีเสียงรถผ่านไปมาให้รำคาญหู” แม่ใหญ่พยักหน้าเบญจาพยักหน้ารับคำ เธอคิดตามที่แม่ใหญ่พูด ตอนกลางวันเสียงดังจอแจขนาดนี้ พอตกดึกจะเงียบเชียบขนาดไหนกันนะ

เธอไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก เพียงแต่รู้สึกว่าที่นี่มีชีวิตชีวาไปอีกแบบไม่เหมือนเมืองกรุงที่เสียงดังตลอดเวลาแบบไม่มีช่วงพัก เธอไม่ได้ติดปัญหากับเสียงดังตอนกลางวันนัก ตรงกันข้าม มันกลับทำให้เธอรู้สึกว่าหมู่บ้านนี้มีชีวิตชีวาและมีความอบอุ่นในแบบที่เธออยากสัมผัสมานาน

เบญจาช่วยแม่ใหญ่จัดเตียงจนเสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งบนขอบเตียง มองรอบห้องที่เริ่มดูเป็นของตัวเองมากขึ้น หลังจากช่วยกันจัดเตียงเสร็จ แม่ใหญ่ก็มองไปรอบ ๆ ห้อง ตรวจความเรียบร้อยก่อนจะหันมายิ้มให้เบญจาด้วยสายตาอ่อนโยน

“พักผ่อนสักหน่อยนะลูก เดี๋ยวเย็น ๆ แม่พาไปตลาด พาหนูเดินดูรอบหมู่บ้าน จะได้รู้จักกับทุกคนไว้ เรื่องทำงานหนูจะได้ง่ายขึ้น” เสียงของแม่ใหญ่ฟัง

ดูอบอุ่นและเป็นมิตรจนทำให้เบญจารู้สึกสบายใจขึ้นมาไม่น้อย เธอยิ้มรับก่อนจะพยักหน้า

"ขอบคุณค่ะแม่ใหญ่" แม่ใหญ่หัวเราะเบา ๆ แล้วเอื้อมมือไปตบไหล่เธอเบา ๆ ก่อนจะเดินออกจากห้อง เมื่อแม่ใหญ่ปิดประตูลง เสียงรอบตัวก็ดูเหมือนจะเงียบลงไปนิดหน่อย มีเพียงเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็ก ๆ และเสียงลมพัดที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาเป็นระยะ

เบญจาเริ่มรู้สึกเหนื่อยจากการเดินทางและอากาศที่ร้อนอบอ้าวของช่วงบ่าย เธอเดินไปเปิดกระเป๋า หยิบเสื้อผ้าที่ใส่สบายขึ้นมาเปลี่ยน จากเสื้อแขนยาวกับกางเกงยีนที่ใส่มาตลอดวัน

เธอเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดคอกลมเนื้อผ้านุ่มกับกางเกงขาสั้นสบาย ๆ ที่เหมาะกับอากาศร้อน หลังจากเปลี่ยนเสร็จ เธอเดินไปเปิดหน้าต่างเพื่อรับลมเย็น ๆ ที่เริ่มพัดเข้ามา ผ้าม่านสีขาวพลิ้วไหวไปตามแรงลม กลิ่นอ่อน ๆ ของต้นไม้และดินแห้งลอยมากระทบจมูก เสียงไก่ขันเป็นระยะ ๆ จากบ้านหลังอื่น เสียงเครื่องจักรจากรถไถนาดังมาจากที่ไกล ๆ เธอล้มตัวลงบนเตียง ปล่อยให้ร่างกายได้พักสักครู่ ความอ่อนล้าจากการเดินทางทำให้เปลือกตาของเธอหนักขึ้นทุกทีแต่ก่อนที่เธอจะหลับตาลง เธอไม่ลืมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาตั้งนาฬิกาปลุกไว้ เผื่อว่าเธอจะเผลอหลับลึกจนตื่นไม่ทันตามเวลาที่แม่ใหญ่นัดไว้

เธอวางโทรศัพท์ลงข้างหมอน ก่อนจะค่อย ๆ หลับตา ปล่อยให้ร่างกายจมหายไปกับความอ่อนล้า เสียงลมพัดแผ่วเบา เสียงพูดคุยจากคนในหมู่บ้านที่เริ่มเบาลงกลายเป็นเสียงพื้นหลัง และไม่นานนัก เบญจาก็เผลอหลับไป ท่ามกลางบรรยากาศที่อบอุ่นของบ้านไม้หลังสีฟ้า

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น พร้อมกับแรงสั่นเบา ๆ จากโทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างหมอน เบญจาค่อย ๆ ลืมตา เปลือกตายังหนักเล็กน้อยจากการงีบหลับ แสงแดดอ่อน ๆ ของช่วงเย็นสาดส่องลอดผ่านผ้าม่านสีขาวบาง ทาบเป็นลวดลายอ่อนจาง

บนพื้นไม้ขัดมัน กลิ่นของไม้เก่าและอากาศเย็นสบายจากภายนอกทำให้ห้องดูสงบและอบอุ่น เธอพลิกตัว เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู ตัวเลขบนหน้าจอแจ้งว่าเวลาห้าโมงห้าสิบนาที ใกล้ถึงเวลาที่แม่ใหญ่นัดแล้ว เบญจาหยัดตัวลุกขึ้นจากเตียง ยืดแขนไล่ความเมื่อยขบจากการนอนก่อนก้าวลงจากเตียงด้วยฝีเท้าแผ่วเบา พื้นไม้เย็น ๆ สัมผัสฝ่าเท้าเปล่า ทำให้รู้สึกตื่นตัวขึ้นเล็กน้อย

เสียงลมพัดผ่านหน้าต่าง ทำให้ผ้าม่านสีขาวพลิ้วไหว เบญจามองออกไปข้างนอกดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลับขอบฟ้า ทิ้งแสงสีส้มอมชมพูไว้เหนือทิวต้นมะพร้าวไหวเอนอยู่ไกล ๆ เธอสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะเดินไปที่ประตู เปิดออกช้า ๆ แล้วก้าวลงบันไดไม้ เสียงไม้เก่าลั่นเอี๊ยดอ๊าดเล็กน้อยเมื่อเธอเหยียบลงแต่ละขั้น

พอลงมาถึงข้างล่าง เธอเดินตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ติดกับครัว เธอเปิดก๊อกน้ำวักน้ำเย็นเฉียบล้างหน้าล้างตาอย่างรวดเร็ว หยดน้ำไหลจากปลายคางหยดลงพื้นกระเบื้องเป็นวงเล็ก ๆ ความเย็นจากน้ำช่วยให้เธอรู้สึกสดชื่นขึ้นมาทันที

เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอก็เห็นแม่ใหญ่ยืนอยู่ที่ลานหน้าบ้าน กำลังเก็บเสื้อผ้าที่ตากไว้ลงตะกร้า เสื้อผ้าสีเข้มพลิ้วไหวไปตามแรงลมอ่อน ๆ ของช่วงเย็น แม่ใหญ่สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับผ้าถุงลายดอก ยกมือปาดเหงื่อที่ซึมอยู่บนหน้าผากก่อนจะหันมาเห็นเบญจาพอดี

"หิวบ่ ไปตลาดกันเลยไหมแม่สิพาไป" (หิวไหม ไปตลาดกันเลยไหมแม่จะพาไป) แม่ใหญ่เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงใจดี

เบญจายิ้มบาง ๆ เธอยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาข้างซ้าย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ

"ไปเลยก็ได้ค่ะแม่ เดี๋ยวจะค่ำเสียก่อน" แม่ใหญ่พยักหน้า หันกลับไปจัดการพับผ้าที่เหลือจนเรียบร้อย จากนั้นเดินเข้าไปในบ้านเปลี่ยนจากผ้าถุงเป็นกางเกงสีดำยาวแล้ว หยิบกุญแจรถมอเตอร์ไซค์ที่แขวนไว้กับผนังออกมา เดินอ้อมไปทางข้างบ้าน ที่ซึ่งมอเตอร์ไซค์สีเขียวแก่รุ่นเก่าจอดอยู่ใต้ร่มมะขาม แม่ใหญ่ใช้หลังมือปัดฝุ่นออกจากเบาะก่อนจะตบเบาะเบา ๆ เป็นสัญญาณให้เบญจา

ขึ้นไปนั่งซ้อนท้าย

เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้นเมื่อแม่ใหญ่สตาร์ตรถ กลิ่นน้ำมันเครื่องอ่อน ๆ ลอยเข้าจมูกก่อนที่รถจะค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากบ้าน ผ่านทางดินแดงที่ทอดยาวไปสู่ตัวตลาด ฝุ่นจากพื้นถนนแห้ง ๆ ฟุ้งขึ้นตามหลังเป็นสายสองข้างทางเต็มไปด้วยบ้านเรือนที่ตั้งเรียงราย บางหลังมีแสงไฟสีส้มจากหลอดไฟส่องลอดออกมาจากหน้าต่าง เสียงหัวเราะและเสียงพูดคุยของเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นหน้าบ้านแว่วมาให้ได้ยิน แม่ค้าร้านของชำหน้าปากซอยกำลังเก็บของใส่ลัง เตรียมปิดร้านในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

ไม่นานรถก็มาถึงตลาด เสียงผู้คนพูดคุยจ้อกแจ้กจอแจ เสียงแม่ค้าตะโกนเรียกลูกค้า เสียงมีดสับเนื้อกระทบเขียงไม้ดังก้องเป็นจังหวะ บรรยากาศเต็มไปด้วยชีวิตชีวา กลิ่นของอาหารทอด ควันจากเตาปิ้งไก่ และกลิ่นผลไม้สุกหอมฟุ้งไปทั่ว เบญจาเหลือบตามองระยะทางจากบ้านมาถึงตลาด แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าจริง ๆ แล้วเดินมาก็น่าจะได้

แสงไฟจากหลอดนีออนและโคมไฟดวงเล็ก ๆ แขวนเรียงรายตามแผงลอย สาดประกายสีขาวอมเหลืองลงบนพื้นถนน เสียงจอแจของผู้คนดังแข่งกับเสียงแม่ค้าพ่อค้าตะโกนเรียกลูกค้าเป็นระยะ บางร้านเปิดวิทยุคลอเบา ๆ เสริมบรรยากาศคึกคักของตลาดยามค่ำคืน วันนี้เป็นคืนวันหยุดสุดสัปดาห์ ผู้คนจึงมากเป็นพิเศษ เสียงหัวเราะ เสียงพูดคุยต่อรองราคา และเสียงตะหลิวกระทบกระทะดังผสานกันเป็นจังหวะชีวิตของตลาดแห่งนี้

อากาศค่ำนี้ไม่ร้อนจัดเหมือนตอนกลางวัน มีลมเย็นพัดมาประปราย แต่กลิ่นอาหารหอมฉุยลอยฟุ้งไปทั่ว เบญจาเดินตามแม่ใหญ่ไปตามตรอกเล็ก ๆ ของตลาด ฝ่าฝูงชนที่เดินกันขวักไขว่ บางคนเดินถือถุงของกินแน่นมือ บางคนยืนต่อแถวซื้ออาหารริมทางอย่างใจจดใจจ่อ ไฟจากร้านค้าทำให้ผักผลไม้ดูสดใส

เสื้อผ้าและเครื่องประดับสะท้อนแสงไฟวิบวับ แม่ใหญ่เดินอย่างคล่องแคล่วทักทายคนนั้นคนนี้ไปตลอดทาง ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นกันเอง

“แม่ใหญ่ มื้อนี้สิซื้อหยังไปเฮ็ดกับข้าวน้อ” (แม่ใหญ่ วันนี้ซื้ออะไรไปทำกับข้าวเหรอ) แม่ค้าร้านผักที่กำลังหยิบพริกแกงใส่ถุงหันมาถาม

“ซื้อไปหลายอย่างอยู่ พาหลานมาเดินเบิ่งตลาด” (ซื้อไปหลายอย่างเลย พาหลานมาเดินดูตลาด) แม่ใหญ่พยักพเยิดมาทางเบญจา

“หลานติ หน้าตาเป็นตาฮักเนอะ” (หลานเหรอ หน้าตาน่ารักเนอะ) เบญจายิ้ม ก่อนจะยกมือไหว้ขอบคุณอย่างสุภาพ แม่ใหญ่พาเบญจาเดินไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะแวะร้านไหน แม่ใหญ่ก็จะแนะนำเธอให้แม่ค้ารู้จักเสมอ

“หลานจ้ะ เพิ่นมาเฮ็ดงานส่งอาจารย์”(หลานจ้ะ เขามาทำงานส่งอาจารย์) แม่ใหญ่พูดทุกครั้งพร้อมกับรอยยิ้ม ขณะที่เบญจายกมือไหว้เดินมาได้สักพัก แม่ใหญ่หยุดที่ร้านผลไม้ซึ่งมีผลไม้สด ๆ วางเรียงรายอยู่บนแผง แตงโมลูก โตผ่าครึ่ง เผยให้เห็นเนื้อแดงฉ่ำ น้ำแตงโมหยดเกาะบนผิวแวววาว มะม่วงสุกสีเหลืองทองส่งกลิ่นหอมหวานตลบอบอวล ข้าง ๆ กันคือแผงส้มสีส้มสดกองเป็นพูนสูง

“ยาย มีบักหุ่งบ่” (ยาย มีมะละกอไหม) แม่ใหญ่เอ่ยถามเสียงดัง แม่ค้าเงยหน้าจากตะกร้าที่กำลังคัดแยกผลไม้อยู่ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มใจดี

“มีอยู่เด้อ เอาบ่ล่ะ” (มีอยู่นะ เอาไหม)

“เอามา ๆ สิให้หลานกิน”(เอามา ๆ จะให้หลานกิน) แม่ใหญ่ตอบ

ยายแม่ค้าหยิบมะละกอขึ้นมาจากกอง ก่อนจะหันมามองเบญจาด้วยสายตาอบอุ่น

“ลูกไผล่ะ” แม่ค้าถามพลางหยิบมะลอกอใส่ถุง

“ลูกศิษย์หลานเฮาที่กรุงเทพ มาหลายมื้ออยู่สิเฮ็ดงานส่งอาจารย์” (ลูกศิษย์หลานเราที่กรุงเทพ มาหลายวันอยู่จะทำงานส่งอาจารย์) แม่ใหญ่เป็นฝ่ายตอบแทน ยายพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนจะหยิบฝรั่งลูกโตจากตะกร้าแล้วยื่นให้

“งามเนาะ เอ้า แถมบักสีดาให้คนงามหนึ่งลูก” (สวยเนอะ เอ้า แถมฝรั่งให้

คนสวยสักลูก) เบญจาตกใจเล็กน้อย ก่อนจะรีบยกมือไหว้โดยไว

“ขอบคุณค่ะคุณยาย” แม่ค้าหัวเราะเบา ๆ พร้อมโบกมือให้เป็นเชิงไม่เป็นไร แม่ใหญ่หัวเราะอย่างอารมณ์ดี ขณะที่เบญจามองไปรอบ ๆ ตลาดแห่งนี้ไม่เพียงแต่เต็มไปด้วยเสียงพูดคุยและการซื้อขายเท่านั้น แต่ยังอบอวลไปด้วยน้ำใจและความผูกพันของผู้คนที่รู้จักกันมาเนิ่นนาน

ภายใต้แสงไฟของตลาดยามค่ำคืน บรรยากาศยังคงอบอุ่นและมีชีวิตชีวา แม้เวลาจะล่วงเลยไปจนดึก แต่เสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะยังดังให้ได้ยินไม่ขาดสาย เป็นเสน่ห์ของตลาดกลางคืนที่ไม่มีวันเงียบเหงา

เบญจาเดินลัดเลาะไปตามตรอกในตลาดยามค่ำคืน มือทั้งสองข้างเต็มไปด้วยถุงของสดและอาหารที่ช่วยแม่ใหญ่ซื้อ ของเหล่านี้ไม่ได้มีแค่สิ่งที่แม่ใหญ่ตั้งใจซื้อมาแต่แรกเท่านั้น แต่ยังมีของแถมจากแม่ค้าใจดีที่พากันยิ้มแย้มให้เธอไม่ขาดปาก มือเธอถือถุงพลาสติกที่มีปลาเผาตัวใหญ่ เนื้อขาวแน่นส่งกลิ่นหอมของเกลือและสมุนไพรที่ย่างจนสุกได้ที่ข้าง ๆ กันเป็นถุงแกงหน่อไม้สีเหลืองเข้ม ส่วนมือซ้ายเธอแบกของอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นขนมจีนเส้นสด ไข่ไก่ และข้าวเหนียวห่อใบตองที่แม่ค้าแถมให้พร้อมรอยยิ้มใจดี

ตลาดกลางคืนยังคงคึกคักแม้เวลาจะล่วงเลยไปแล้ว เสียงแม่ค้าตะโกนเรียกลูกค้า เสียงหัวเราะของเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่น และเสียงคนเฒ่าคนแก่พูดคุยกันด้วยภาษาท้องถิ่น ทุกอย่างดูมีชีวิตชีวา ทว่าในความอุ่นใจนั้น เบญจากลับรู้สึกได้ถึงบรรยากาศบางอย่างที่แตกต่างออกไปเมื่อเดินมาถึงร้านสุดท้าย ร้านขายน้ำสมุนไพรตั้งอยู่ที่มุมตลาด มีขวดน้ำสมุนไพรเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ไฟจากหลอดไฟดวงเล็ก ๆ ส่องกระทบขวดแก้วจนเป็นประกาย แม่ใหญ่หยุดที่ร้านนี้ก่อนจะหันมาบอกเบญจาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แม่ขอคุยกับเพื่อนจักหน่อยนะลูก”(แม่ขอคุยกับเพื่อนนิดหน่อยนะลูก)

เบญจาพยักหน้ารับก่อนจะถอยมายืนห่างออกไปเล็กน้อย แม้จะยืนไม่ใกล้เกินไป แต่เธอก็ยังพอได้ยินบทสนทนาระหว่างแม่ใหญ่กับป้าแดง เจ้าของร้านน้ำสมุนไพร

“แม่เฒ่าเพิ่นบ่ไหวแล้วเด้อ อีกสองวันเห็นเขาคุยกันว่าจะจัดพิธีแล้ว” แม่ใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงจริงจังเบญจาหูผึ่งทันที คำว่า พิธี ทำให้เธอรู้สึกสนใจขึ้นมาทันที เธอค่อย ๆ ขยับตัวเข้าไปใกล้ขึ้นอีกนิด ทำเป็นเหมือนกำลังดูน้ำสมุนไพรบนโต๊ะ แต่หูกลับเงี่ยฟังบทสนทนาอย่างตั้งใจ

“เอ้า เดี๋ยวมื้ออื่นค่อยไปคุยกันที่บ้าน สิเรียกคนอื่นไปนำ” (เอ้า เดี๋ยวพรุ่งนี้ค่อยไปคุยกันที่บ้าน จะเรียกคนอื่นไปด้วย) ป้าแดงตอบแม่ใหญ่พยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะยกมือโบกลา ป้าแดงส่งยิ้มให้เบญจาเล็กน้อยก่อนจะหันไปหยิบขวดน้ำกระเจี๊ยบให้ลูกค้าคนอื่น

เธอเดินตามแม่ใหญ่ออกมาจากตลาด คำถามเหล่านี้วนเวียนอยู่ในหัว ขณะที่เธอนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน ลมกลางคืนพัดผ่านใบหน้าของเธอ กลิ่นหอมของดินและต้นไม้ยังคงลอยมาแตะจมูก ตลาดกลางคืนที่คึกคักเมื่อครู่ค่อย ๆ ไกลออกไป เหลือเพียงแสงไฟจากหน้าบ้านของชาวบ้านที่ส่องสว่างอยู่เป็นจุด ๆ ไม่นานนักแม่ใหญ่ก็พาเบญจากลับมาถึงบ้าน หลังจากจอดมอเตอร์ไซค์ เบญจาก็รีบลงจากรถและเดินไปที่ครัว เธอวางถุงของทั้งหมดลงบนโต๊ะ หยิบปลาเผาออกจากถุง กลิ่นหอมยิ่งกระจายไปทั่วครัว ขณะที่มือยังคงจัดแจงสิ่งของให้เรียบร้อย หัวใจของเธอกลับยังจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่เพิ่งได้ยิน

หลังจากจัดของเข้าที่ในครัวเสร็จเรียบร้อย เบญจาก็เริ่มหยิบจานใบใหญ่ขึ้นมา ค่อย ๆ จัดอาหารที่ซื้อมาจากตลาดใส่จานอย่างประณีต วางปลาเผาตัวโตลงบนจานขนาดพอดีจัดเส้นขนมจีนสีขาวสะอาดเป็นก้อนเล็ก ๆ เคียงข้างถ้วยแกงหน่อไม้ที่มีกลิ่นหอมของสมุนไพรโชยออกมา ข้าวเหนียวร้อน ๆ ในกระติ๊บเล็ก ๆ วางอยู่ข้าง ๆ พร้อมกับไข่ต้มและผักสดอย่างแตงกวา ถั่วฝักยาว และผักกาดหอม ทุกจานจัดเรียงกันบนโต๊ะอาหารไม้ตัวใหญ่ในห้องนั่งเล่น แสงไฟสีเหลือง

นวลจากโคมไฟบนเพดานส่องกระทบกับพื้นไม้ขัดมันสะอาดสะอ้าน โต๊ะอาหารตัวใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลางห้อง มีเก้าอี้ไม้สี่ตัวล้อมรอบ บนผนังมีภาพถ่ายเก่าๆ แขวนไว้เป็นภาพของแม่ใหญ่ตอนสาวๆ กับครอบครัวและภาพบรรยากาศของหมู่บ้านเมื่อหลายสิบปีก่อน

เบญจาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา เธอไม่ใช่คนที่ติดโทรศัพท์มากนัก คนในครอบครัวของเธอรู้ข้อนี้ดี โดยเฉพาะแม่ของเธอ ที่มักจะส่งข้อความมากกว่าการโทรหา หากไม่มีเรื่องด่วนจริง ๆ หน้าจอสว่างขึ้นพร้อมกับข้อความที่เพิ่งได้รับจากแม่ของเธอ

“ถึงแล้วหรือยังลูก” เบญจาเพิ่งเห็นข้อความนี้ เธอรีบพิมพ์ตอบกลับไปทันที

“ถึงนานแล้วค่ะ เผลอหลับไป เพิ่งกลับมาจากตลาดเมื่อกี้ค่ะ” แล้วแนบรูปอาหารที่เพิ่งจัดใส่จานส่งไปให้แม่ดูระหว่างที่เธอรอแม่ตอบกลับ แม่ใหญ่ก็เดินเข้ามาในห้องพร้อมกับรีโมทโทรทัศน์ในมือ แม่ใหญ่กดเปิดโทรทัศน์เสียงดนตรีประกอบละครดังขึ้นทันที แม่ใหญ่เดินไปนั่งลงบนโซฟาผ้าใบใหญ่สีครีม ก่อนจะหันมามองเบญจาด้วยรอยยิ้ม

“หนูชอบดูละครไหมลูก หรือถ้าหนูอยากดูอย่างอื่นก็เปลี่ยนได้นะ” แม่ใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงอบอุ่น เบญจาหันไปยิ้มก่อนตอบ

“ชอบค่ะ เวลากินข้าวหนูดูละครกับคุณแม่เป็นประจำจนชินไปแล้วค่ะ” แม่ใหญ่หัวเราะชอบใจ

“โห ดีเลย งั้นมานั่งดูเป็นเพื่อนแม่ใหญ่เนาะ” เบญจาพยักหน้า แล้วเดินไปนั่งลงข้าง ๆ โต๊ะอาหารที่อยู่ตรงหน้ามีอาหารหลากหลายเมนูจัดวางไว้อย่างสวยงาม แม่ใหญ่ตักข้าวเหนียวใส่จานเล็กให้เบญจา

ก่อนจะยิ้มแล้วพูดขึ้น “กินเลยลูก” เบญจาหยิบช้อนขึ้นมาตักแกงหน่อไม้น้ำแกงร้อน ๆ หอมกลิ่นใบย่านางและเครื่องเทศสมุนไพรซึมซาบเข้าไปในลิ้น เธอลองหยิบปลาย่างขึ้นมาชิม เนื้อปลานุ่ม หวาน หอมกลิ่นควันไฟที่ติดมากับการย่างบนเตาถ่าน

ทั้งสองคนรับประทานอาหารกันไปพลาง ดูละครไปพลาง เสียงหัวเราะของแม่ใหญ่ดังขึ้นเบา ๆ เป็นระยะเมื่อเห็นฉากตลกในละคร เบญจารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของบ้านหลังนี้ แม้ว่าเธอจะเพิ่งมาที่นี่ได้ไม่นาน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างกลับให้ความรู้สึกเหมือนบ้านที่เธอคุ้นเคยมาเนิ่นนาน กลางคืนยังคงดำเนินต่อไปอย่างสงบ ลมเย็นจากหน้าต่างพัดเข้ามาเบา ๆ เสียงจิ้งหรีดร้องดังเป็นจังหวะคลอไปกับเสียงละครในโทรทัศน์ บรรยากาศทั้งหมดให้ความรู้สึกสบายใจ และเป็นกันเอง ราวกับว่านี่เป็นอีกหนึ่งบ้านที่เธอสามารถพักใจได้อย่างแท้จริง

หลังจากอิ่มอร่อยกับมื้อค่ำ เบญจากับแม่ใหญ่ช่วยกันเก็บโต๊ะอาหาร ทั้งสองคนขนจานชามที่ใช้แล้วไปเก็บไว้ในครัว เบญจาทำท่าจะหยิบฟองน้ำขึ้นมาล้างจาน แต่แม่ใหญ่รีบยกมือห้าม

“เดี๋ยวค่อยล้างพรุ่งนี้ก็ได้ลูก” แม่ใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงใจดี

“ล้างตอนเช้า แม่จะได้เอาน้ำล้างจานไปรดน้ำต้นไม้ไปเลยทีเดียว”

“ได้ค่ะ” เบญจาได้ยินก็ตอบรับเบา ๆ ก่อนจะวางจานลงตามเดิม เธอไม่อยากขัดใจแม่ใหญ่ และเข้าใจดีว่าวิถีชีวิตที่นี่มีระเบียบปฏิบัติเฉพาะ แม่ใหญ่เดินไปหยิบมะละกอสุกสีเหลืองทองที่ซื้อมาจากตลาดมานั่งกินหน้าจอโทรทัศน์ต่อ เธอใช้มีดเล็กปอกเปลือกอย่างชำนาญ ก่อนจะตัดเป็นชิ้นพอดีคำแล้วค่อย ๆ หยิบเข้าปาก ขณะที่ภาพละครบนจอฉายฉากดราม่าเข้มข้น

“แม่ใหญ่ หนูขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ” เบญจาพูดพร้อมรอยยิ้ม

“ไปเลยลูก อาบน้ำให้สดชื่น” เบญจาจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้านเพื่อจะหยิบผ้าเช็ดตัวกับชุดนอนเบญจาหยุดยืนหน้าห้องของตัวเอง หน้าห้องเป็นพื้นที่โล่งกว้าง มุมห้องริมหน้าต่างมีหิ้งไม้เก่า ๆ ตั้งอยู่ บนหิ้งมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ตั้งเด่นสงบอยู่ในความมืด ด้านข้างมีแจกันใส่ดอกไม้แห้ง และธูปที่มอดไปนานแล้ว

แสงไฟจากชั้นล่างส่องขึ้นมาได้เพียงเล็กน้อย ทำให้บริเวณหน้าห้องมืดจนต้องพึ่งไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือ เบญจากดเปิดไฟฉาย ส่องไปตามทางเดินก่อนจะไขประตูเข้าห้องตัวเองเมื่อเข้าห้องนอน เธอรีบเปิดไฟทันทีแสงสีส้มอ่อนส่องไล่เงามืดไปจนหมด เธอถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะเดินไปหยิบเสื้อผ้ากับของใช้ส่วนตัวเตรียมตัวไปอาบน้ำเบญจาเดินลงมาข้างล่างผ่านห้องนั่งเล่น แม่ใหญ่ยังคงนั่งดูละครอยู่ที่เดิม แม่ใหญ่ยิ้มให้เบญจาก่อนจะหันไปสนใจเนื้อเรื่องในจอ ห้องน้ำบ้านแม่ใหญ่เป็นแบบง่ายๆ

ไม่มีฝักบัว ไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น มีเพียงถังน้ำสีดำใบใหญ่ตั้งอยู่ริมผนังกับขันตักน้ำสำหรับอาบ ห้องน้ำกับห้องอาบน้ำแยกกัน ห้องอาบน้ำเป็นกระเบื้องสีเขียวสีสันสดใสเมื่อถูกกับน้ำเย็นจึงทำให้ห้องน้ำเย็นมากเป็นมีพิเศษ มีผ้าม่านลายดอกไม้กั้นไว้ให้พอมีความเป็นส่วนตัว

เธอตักน้ำขึ้นราดตัว ความเย็นของน้ำสัมผัสผิวหนังทำให้รู้สึกสดชื่นขึ้นมาทันที ระหว่างอาบน้ำ เบญจาสำรวจรอบ ๆ ห้องอาบน้ำ มีแค่แสงจากหลอดไฟดวงเล็ก ๆ บนเพดานที่ส่องลงมาเป็นวงแคบ ๆ ข้างนอกเป็นความมืดและเสียงแมลงกลางคืนร้องระงมสลับกับเสียงคนคุยกัน เสียงนั้นไม่ได้มาจากในบ้าน แต่เป็นเสียงจากข้องนอก ฟังดูคล้ายเสียงของผู้หญิงและผู้ชายคุยกันอยู่ใกล้ๆ รั้วบ้าน แต่เบญจาฟังไม่ออกว่าพูดว่าอะไร เพราะทั้งสองพูดเป็นภาษาท้องถิ่นที่เธอไม่ค่อยเข้าใจ เธอหยุดนิ่งไปชั่วขณะ เงี่ยหูฟังเพื่อจับใจความ แต่เมื่อฟังไม่ได้ความ เบญจาก็เลือกที่จะไม่ใส่ใจ อาจจะเป็นชาวบ้านข้าง ๆ ที่กำลังคุยกัน เมื่ออาบน้ำเสร็จเธอรีบแต่งตัวแล้วเดินออกจากห้องน้ำ

เบญจากลับไปนั่งที่โซฟาแม่ใหญ่ยังคงอยู่ที่เดิม แต่คราวนี้ไม่ได้ดูละครแล้ว แม่ใหญ่กำลังคุยโทรศัพท์กับใครสักคน สีหน้าของแม่ใหญ่ดูจริงจังแต่เบญจาไม่ได้สนใจนัก เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กข้อความจากแม่แต่ไม่มี

ข้อความใหม่เสียงของแม่ใหญ่ยังคงดังอยู่ เป็นการคุยแบบภาษาถิ่นสลับกับเสียงถอนหายใจเบา ๆ จนกระทั่งแม่ใหญ่พูดถึงบางสิ่งที่ทำให้เบญจาสะดุดหู

“เออ ๆ เรื่องพิธีนั่นละ” เบญจาชะงัก และตั้งใจฟังที่แม่ใหญ่จะพูดขึ้นทันที เธอเพิ่งนึกขึ้นได้ตอนที่อยู่ตลาดแม่ใหญ่กับป้าแดงคุยกันเรื่องพิธีอะไรบางอย่าง ตอนนั้นเธอฟังไม่ค่อยเข้าใจนัก และลืมไปเสียสนิท พอแม่ใหญ่คุยโทรศัพท์เสร็จ เบญจาก็หันไปถามทันที

“แม่ใหญ่มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ หน้าดูเคร่งเครียด แม่ใหญ่หันมามองก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ เหมือนจะนึกได้ว่าเบญจาคงได้ยินเรื่องนี้จากตอนอยู่ตลาด

“เรื่องแม่เฒ่าน่ะลูก...”เสียงแม่ใหญ่พูดช้า ๆ แววตาเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

เบญจารู้สึกถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอขยับตัวเข้าใกล้แม่ใหญ่นิดหนึ่ง แล้วรอฟังคำตอบอย่างตั้งใจ

เบญจานั่งตัวตรง รอฟังแม่ใหญ่เล่าเรื่องด้วยความสนใจ เสียงของโทรทัศน์ยังคงดังเป็นฉากหลัง แต่ตอนนี้เธอแทบไม่ได้ยินมันเลย

แม่ใหญ่นั่งเอนตัวบนโซฟา วางมือบนตัก ดวงตาของเธอฉายแววครุ่นคิดก่อนจะถอนหายใจเบา ๆ แล้วเริ่มเล่าเรื่อง

“หมู่บ้านนี้นะลูก ตั้งแต่สมัยก่อน พวกเรามีความเชื่อเรื่อง ผีฟ้า เบญจาขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอเคยได้ยินคำนี้ผ่านหูมาบ้าง แต่ไม่เคยรู้รายละเอียดมาก่อน

“ผีฟ้านี่คืออะไรเหรอคะ” เธอถามเบา ๆ แม่ใหญ่ยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนจะมองไปยังมะละกอที่เหลืออยู่ในจาน

“ผีฟ้าน่ะ เป็นวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพวกเรา เชื่อกันว่าท่านเป็นผู้ที่คอยปกปักรักษาคนในหมู่บ้าน ท่านจะลงมาเข้าร่างของหมอฟ้า เพื่อสื่อสารกับโลกของเรา” เบญจาพยักหน้ารับ พลางจินตนาการถึงภาพหมอฟ้า ซึ่งเธอเดาว่าน่าจะเป็นหมอผีหรือคนทรงของหมู่บ้าน

“แล้วหมอฟ้าต้องทำอะไรบ้างเหรอคะ” แม่ใหญ่เอนตัวพิงพนักโซฟา

ก่อนจะหันไปพูดกับเบญจาอีกครั้ง

"หมอฟ้าเป็นคนกลาง เป็นผู้รับสารจากผีฟ้า ท่านจะช่วยรักษาคนป่วย แก้เคราะห์กรรม รวมถึงช่วยทำพิธีต่าง ๆ เพื่อให้หมู่บ้านอยู่ดีมีสุข"เธอหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงแผ่วลงเล็กน้อย

"แต่หมอฟ้าของหมู่บ้านตอนนี้ แกอายุมากแล้ว..." เบญจาเริ่มเข้าใจว่าทำไมเรื่องนี้ถึงถูกพูดถึงในตลาด

"แล้วถ้าไม่มีหมอฟ้าหมู่บ้านจะเป็นยังไงคะ" แม่ใหญ่เงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจลึก ๆ

"ตามประเพณี หมอฟ้าคนเก่าต้องมีผู้สืบทอด คนที่จะรับช่วงต่อต้องเป็นคนที่ผีฟ้าเลือกเอง" แม่ใหญ่พูดช้า ๆ "แต่ยังดู ๆ กันอยู่ว่าใครจะมารับต่อ เพราะมันไม่ใช่แค่เรื่องของหมู่บ้าน แต่มันเป็นภาระหนัก เป็นภาระที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณและโลกที่คนทั่วไปมองไม่เห็นและเด็กสมัยนี้ไม่ค่อยเชื่อเรื่องประเพณีเล่านี้" เบญจารู้สึกขนลุกเล็กน้อย แม้ว่าเธอจะยังไม่เข้าใจทั้งหมด แต่เธอรับรู้ได้ถึงความจริงจังของเรื่องนี้

"แล้วถ้าไม่มีใครรับสืบทอด...จะเกิดอะไรขึ้นคะ" แม่ใหญ่เงียบไปสักพักก่อนจะพูดด้วยเสียงที่เบาลงกว่าเดิม "ถ้าไม่มีหมอฟ้า...คนเฒ่าคนแก่บางคนเชื่อว่าความสมดุลของธรรมชาติ ของหมู่บ้าน หรือของผีฟ้า จะเสียไป"เบญจากลืนน้ำลายเอื๊อก เธอไม่รู้ว่าความสมดุลที่ว่านั้นหมายถึงอะไร แต่ฟังดูไม่ใช่เรื่องดีแน่ ๆ แม่ใหญ่ยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองเบา ๆ เหมือนพยายามปัดความกังวลออกไป

"เพราะแบบนี้ แม่เฒ่าถึงต้องทำพิธีเลือกคนสืบทอด..."

"พิธี" เบญจาทวนคำแม่ใหญ่พยักหน้า

"ใช่ พิธีเลือกหมอฟ้าคนใหม่ หากไม่มีคนอยากรับ ผีฟ้าจะเลือกเอง"

"แล้ว...เลือกยังไงคะ" แม่ใหญ่ส่ายหน้าเล็กน้อย

"อันนี้แม่ก็ไม่รู้แน่ชัดหรอกลูก เพราะแต่ละหมู่บ้านทำไม่เหมือนกัน แต่ที่นี่ เชื่อกันว่า ในวันพิธี...ผีฟ้าจะบอกใบ้ จะทำให้เกิดสัญญาณบางอย่าง แล้วคน ๆ นั้นจะถูกเลือก"เบญจารู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

"แล้วถ้าคนที่ถูกเลือก...ไม่อยากเป็นล่ะคะ"แม่ใหญ่เงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ

"บางอย่างมันก็ไม่มีทางเลือกมากหรอกลูก"บรรยากาศรอบตัวเงียบลงทันที เบญจาไม่รู้ว่าเธอจินตนาการไปเองหรือเปล่า แต่เธอรู้สึกว่าอากาศในห้องดูเย็นลงเล็กน้อย

"อีกสองวัน...พิธีก็จะจัดแล้ว" แม่ใหญ่พูดช้า ๆ เบญจาไม่รู้ว่าทำไม แต่หัวใจเธอเริ่มเต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

แววตาของเธอเปล่งประกายด้วยความสนใจทันทีที่ได้ยินถึงพิธีกรรมอันแปลกตาเหล่านั้น เรื่องที่เธอตามหามาเนิ่นนานตั้งแต่เริ่มโครงการวิจัยเรื่องวิถีความเชื่อในชุมชนอีสาน

"หนูขอไปดูพิธีด้วยได้ไหมคะ" เบญจาเอ่ยขึ้นหลังจากฟังจบ แม้จะไม่ดังนัก แต่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและจริงใจ แม่ใหญ่หันมามองเบญจาด้วยแววตาแปลกใจ แกยิ้มนิด ๆ ก่อนจะพยักหน้าอย่างช้า ๆ

"บ่คิดว่าคนรุ่นใหม่สิสนใจเรื่องนี้เด้"(ไม่คิดว่าคนรุ่นใหม่จะสนใจเรื่องนี้)

"ไปดูเผื่อหนูจะได้ข้อมูลไปทำงานน่ะค่ะ" เบญจารีบอธิบาย เมื่อแม่ใหญ่ได้ยินดังนั้นก็พยักหน้าขึ้นมาในทันทีคล้ายเข้าใจทุกอย่างที่หล่นอยู่ในช่องว่างของบทสนทนา

"ถ้าเป็นจังซั้นกะดีเด้อ สิพาลูกไปสู้จักคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้าน เพิ่นสู้เรื่องหลายกว่านี้อีก"(ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีนะ จะได้พาลูกไปรู้จักคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้าน เขารู้เรื่องหลายกว่านี้อีก) เขารู้เวลาล่วงเลยไปโดยไม่รู้ตัว ความเงียบของ

ชนบทเริ่มก่อตัวขึ้นรอบบ้าน เสียงหมาเห่าไกล ๆ และเสียงใบไม้เสียดสีกันเบา ๆ กลายเป็นเสียงพื้นหลังของค่ำคืน แม่ใหญ่ลุกขึ้นยืดเส้นยืดสาย ก่อนจะ

หยิบผ้าขาวม้าขึ้นพาดบ่า

“แม่ใหญ่ไปอาบน้ำก่อนเด้อ เตรียมนอน พรุ่งนี้เช้าค่อยว่ากัน” เบญจาพยักหน้า ก่อนจะเดินขึ้นบันไดไม้เก่าที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเมื่อเหยียบ ผ่านโถงบ้านที่ไร้แสงไฟ เหลือเพียงแสงจันทร์ส่องลอดหน้าต่างเข้ามาในเงาจาง ๆ ห้องนอนของเธออยู่ชั้นบนสุด บานประตูไม้สีหม่นเปิดออกช้า ๆ พร้อมกลิ่นไม้เก่าปะทะจมูก เธอเดินไปปิดหน้าต่าง บรรยากาศในห้องนอนเงียบงันจนได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเอง

“เงียบอย่างที่แม่ใหญ่ว่าจริง ๆ ” เธอคิดในใจหลังจากปิดไฟจนความมืดครอบคลุมทั่วห้อง เธอทิ้งตัวลงบนฟูกบาง ๆ ที่วางบนพื้นไม้ เสียงไม้ลั่นเบา ๆ ดังขึ้นจากน้ำหนักตัว เธอหลับตาลงอย่างอ่อนล้า แต่ไม่นานเสียงเบา ๆ คล้ายเสียงคนพูดคุยก็ลอยมาตามลม เสียงนั้นไม่ชัดเจน เป็นเพียงเสียงกระซิบเหมือนคนกำลังคุยกันอยู่ไกลออกไป เบญจาเบิกตาขึ้นช้า ๆ แสงจันทร์สาดลงบนเพดานห้อง เธอนอนนิ่ง พยายามเงี่ยหูฟัง เป็นเสียงเดียวกับที่เธอเคยได้ยินตอนอาบน้ำ...ฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไร เสียงนั้นแผ่วเบาเหมือนล่องลอยมาในอากาศ บางครั้งก็เหมือนอยู่ใกล้ บางครั้งก็ห่างออกไปเธอพลิกตัวหลับตาแน่น หัวใจเต้นแรงเล็กน้อยด้วยความสงสัยและระคนความกลัว แต่น้ำหนักของความเหนื่อยล้าเริ่มจุดรั้งสติของเธอให้จมหายไปช้า ๆ จนสุดท้าย... ความมืดและความเงียบก็กลืนเธอเข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงกระซิบที่ยังคงดังแผ่วอยู่ในเงาสลัวของคืนเดือนมืด

แสงอ่อนสีทองของอรุณรุ่งเริ่มแทรกผ่านร่องหน้าต่างไม้เก่า บางเส้นสาดเป็นแนวทแยงพาดลงบนพื้นกระดานและผ้าห่มบาง ๆ ที่คลุมกายหญิงสาวเอาไว้ เสียงไก่ขันก้องกังวานจากคอกหลังบ้าน ดังขึ้นทีละระลอก สลับกับเสียงนกกระจอกส่งเสียงเจื้อยแจ้วอยู่บนกิ่งต้นมะขามหน้าบ้าน ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงบที่มีเพียงเสียงธรรมชาติบรรเลงอย่างสม่ำเสมอ เบญจาลืมตาอย่างช้า ๆ เปลือกตาที่หนักอยู่เบาขึ้นเพราะแสงแดดลอดผ่านเข้ามากระทบ ดวงตาของเธอยังเคลือบไปด้วยร่องรอยของการหลับลึกที่ยากจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเธอในเมืองใหญ่ เธอเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างฟูก จอกระพริบสว่างขึ้น เผยตัวเลขเวลาหกโมงสามสิบนาทีชัดเจนอยู่บนหน้าจอ ในใจเธอแปลกใจเล็กน้อย เพราะที่กรุงเทพฯ ในวันว่าง เธอแทบไม่เคยตื่นก่อนสิบโมงเช้าเลยสักครั้ง แต่วันนี้กลับรู้สึกสดชื่น ปราศจากความง่วงแม้แต่น้อย ราวกับว่าการหลับเมื่อคืนคือการพักผ่อนอย่างแท้จริง เงียบสงบ ปลอดภัย และไร้สิ่งรบกวน เธอลุกขึ้นนั่งบนฟูกช้า ๆ เส้นผมยาวสยายลงมาปรกบ่า ขยับแขนเล็กน้อยเพื่อคลายกล้ามเนื้อที่เพิ่งตื่นจากการหลับใหล

สายลมเย็นตอนเช้าพัดผ่านเข้ามาในห้อง กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของควันไม้จากเตาฟืนลอยมากระทบจมูก เสียงจากชั้นล่างของบ้านเริ่มดังขึ้น เป็นเสียงของภาชนะกระทบกันเบญจารีบเดินลงบันไดไม้ที่ยังส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเมื่อเหยียบ มาถึงชั้นล่างของบ้านที่อบอวลไปด้วยกลิ่นข้าวเหนียวหุงใหม่ เธอเห็นแม่ใหญ่ยืนอยู่หน้าเตาแก๊สและมีหม้อข้าวเหนียวตั้งอยู่ ไอร้อนพวยพุ่งขึ้นเป็นสายคล้ายม่านบาง ๆ ที่ไหวเอน แม่ใหญ่หันมามองพลางยิ้มและมองด้วยแววตาอ่อนโยน

“ตื่นเช้าจังเลยนะลูก เมื่อคืนหลับสบายไหม”เบญจายิ้มบาง ๆ ก่อนตอบตามความจริง

“สบายมากค่ะแม่ใหญ่หนูไม่เคยหลับลึกเท่านี้มาก่อนเลย”แม่ใหญ่หัวเราะเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู มือยังไม่หยุดหยิบข้าวเหนียวร้อน ๆ ที่สุกพอดีลงจากหม้อ มาใส่กระติบข้าวที่เตรียมไว้ ด้านข้างมีตะกร้าเล็ก ๆ วางของสำหรับใส่บาตร ไม่ว่าจะเป็นกล้วยน้ำว้า ข้าวเหนียว และถุงข้าวสวยที่ห่อไว้อย่างเรียบร้อย พร้อมกับกับข้าวที่อยู่ในถุง

“ไหน ๆ ก็ตื่นเช้าแล้ว ทำบุญกันไหมลูก เดี๋ยวพระท่านก็ใกล้มาแล้ว” แม่ใหญ่เอ่ยขึ้นพลางจัดเตรียมของต่ออย่างคล่องแคล่วเบญจารีบพยักหน้ารับอย่าง

เต็มใจ

“ได้ค่ะ งั้นหนูขอไปอาบน้ำก่อนนะคะ”แม่ใหญ่หัวเราะทันที เมื่อได้ยินเบญจาพูด

“ไว้ค่อยอาบก็ได้ลูก ตอนเช้าอากาศเย็น น้ำในตุ่มก็เย็นคือกัน ไว้สาย ๆ ค่อยอาบเนาะ”เบญจาหัวเราะตาม ก่อนจะเดินไปช่วยแม่ใหญ่หยิบถุงกับข้าวและตะกร้าใบเล็กมาวางเรียงเพื่อเตรียมใส่บาตร แสงแดดยามเช้าเริ่มแตะต้องใบไม้สีเขียวรอบบ้าน ความสงบของวิถีชีวิตชนบทเริ่มเผยออกมาอย่างชัดเจน เป็นเช้าที่ไม่เร่งรีบ ไม่วุ่นวาย และเต็มไปด้วยความอบอุ่นจากสายสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ และคนกับคนอย่างแท้จริง

แสงแดดยามเช้าส่องลอดแนวไม้ไผ่ริมรั้ว สาดลงมายังลานหน้าบ้านดินแดงที่ถูกกวาดจนเกลี้ยงเกลา เสียงนกร้องจากยอดไม้สูงส่งเสียงขับกล่อมร่วมกับเสียงลมหวิวเบา ๆ ที่พัดพาไอเย็นตอนเช้าให้แล่นไปทั่วบริเวณ เบญจานั่งยองอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ ข้างกายแม่ใหญ่ที่กำลังจัดของสำหรับใส่บาตรลงในตะกร้าสานอย่างประณีต ข้าวเหนียวห่อใบตอง ถุงข้าวสวย กล้วยน้ำว้าสุกเหลืองนวล และของแห้งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เตรียมไว้ล่วงหน้าถูกจัดเรียงเป็นระเบียบ

เมื่อจัดของเสร็จ เบญจาก็ยกตะกร้าเบา ๆ เดินออกมายังหน้าบ้านที่เปิดโล่ง มองไกลออกไปบนถนนลูกรังสายแคบที่ทอดยาวผ่านแนวต้นตาล เธอเห็นเงาร่างของพระสงฆ์รูปหนึ่งกำลังเดินมาในระยะไกล จีวรสีเหลืองมัสลินพริ้วสะบัดตามแรงลมยามเช้า พร้อมเสียงระฆังเบา ๆ ดังแว่วมาพร้อมกับจังหวะก้าวของท่าน

เบญจาวางตะกร้าไว้ข้างหน้า นั่งลงข้างแม่ใหญ่ด้วยกิริยาสำรวม ลมหายใจของเธอเริ่มช้าลงตามจังหวะของบรรยากาศรอบตัว ทุกอย่างดูสงบและเรียบง่าย เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความศรัทธาที่ไม่ต้องการถ้อยคำอธิบาย

เมื่อพระเดินมาถึงหน้าบ้าน ท่านยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้า สะพายบาตรทองเหลืองสะท้อนแสงแดดวับวาว แม่ใหญ่โน้มตัวลงหยิบของใส่บาตรทีละอย่างด้วยมือที่เต็มไปด้วยรอยย่นจากกาลเวลา เบญจาค่อย ๆ ช่วยหยิบของส่งให้ทีละชิ้น ถุงข้าวเหนียวเล็ก ๆ ถูกวางลงอย่างเบามือ ตามด้วยกล้วยน้ำว้าและของแห้งอย่างตั้งใจ บรรยากาศรอบตัวนิ่งเงียบสงบ ราวกับเวลาหยุดนิ่งเพียงเพื่อรับรู้ถึงความงามของการแบ่งปันและการทำบุญ

เมื่อใส่บาตรเสร็จ เบญจาก็นั่งพนมมืออยู่เคียงข้างแม่ใหญ่ เงยหน้าขึ้นมององค์พระที่เริ่มให้พร เสียงสวดเบา ๆ ทุ้มต่ำ เปล่งออกมาอย่างราบเรียบแต่ทรงพลัง เสียงนั้นลอดผ่านลมหายใจของท่าน กลืนไปกับลมเช้าที่เย็นสบาย และกระทบลงกลางใจเบญจาอย่างแผ่วเบา

จบคำให้พร พระท่านหันมามองเบญจา ดวงตาท่านสงบนิ่งแต่ลึกซึ้ง ท่านพูดด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนแต่แผ่วเบา

“ทำบุญเข้าวัดบ่อย ๆ นะโยม ช่วงนี้จะทำอะไร...ขอให้มีสติ และไว้ใจตัวเอง” คำพูดนั้นทำให้เบญจานิ่งงันเล็กน้อย เธอรู้สึกเหมือนคำเหล่านั้นมีกระแสบางอย่างที่ไหลผ่านเข้ามาในความคิด เป็นคำเตือน หรือคำเตรียมใจ บางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าคำพูดธรรมดา แม่ใหญ่หันมายิ้มให้ ก่อนพูดเสียงเบา

“งั้นหนูมาทำบุญกับแม่ทุกเช้าเลยนะลูก” เบญจาพยักหน้าเล็ก ๆ รับคำ ยิ้มจาง ๆ บนใบหน้า ก่อนจะลุกขึ้นช่วยแม่ใหญ่เก็บของเข้าบ้าน ยกตะกร้าขึ้นอย่างระมัดระวัง จัดวางข้าวของไว้ที่มุมห้องครัวพอเหมาะพอดี

ภายในบ้านเงียบสงบ กลิ่นไม้เก่าและกลิ่นข้าวสุกยังคลุ้งอยู่ในอากาศ แม่ใหญ่หันมาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“เดี๋ยวเที่ยง ๆ เราไปช่วยเขาจัดพิธีเนอะ แม่ใหญ่จะพาไปรู้จักคนแต่ละคนแก่ในหมู่บ้านหลาย ๆ คน”

เบญจายิ้มกว้างขึ้น พยักหน้าอย่างตั้งใจ ในใจเธอรู้ดีว่าหน้าที่ของเธอกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว การเดินทางสู่หัวใจของความเชื่อ ความศรัทธา และภูมิปัญญาที่ถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ช่วงเช้าเวลาค่อย ๆ ผ่านไปอย่างช้า ๆ เบญจาไม่ได้ทำอะไรมากนัก เธอเดินทอดน่องไปรอบ ๆ ตัวบ้านที่ตั้งอยู่กลางสวนเล็ก ๆ ร่มรื่น

ด้วยเงาไม้ เสียงลมหวิวในพุ่มไผ่ เสียงไก่เดินคุ้ยเขี่ยในลานดินและเสียงใบไม้เสียดสีกันเป็นฉากหลังชวนให้จิตใจนิ่งสงบ

สองข้างของบ้านมีสุนัขตัวเล็ก ๆ สองตัว วิ่งกรูกันเข้ามาหาเธอทันทีที่เห็นหน้า พวกมันกระดิกหางอย่างดีใจ ราวกับจำเธอได้จากเมื่อวาน แม้ว่าเธอจะเพิ่งได้เห็นมันวันนี้เป็นครั้งแรก เธอทรุดตัวลงนั่งลูบหัวมันเบา ๆ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าโดยไม่รู้ตัว

รอบบ้านยังมีเล้าไก่เก่า ๆ สร้างจากไม้ไผ่และลวดตาข่าย ภายในมีแม่ไก่กับลูก ๆ กำลังคุ้ยหาอาหารอย่างขยันขันแข็ง เบญจาสังเกตว่าสุนัขสองตัวนี้ไม่เข้าใกล้เล้าเลยแม้แต่น้อย นั่งเฝ้ามองห่าง ๆ อย่างเชื่อง ๆ แม่ใหญ่เดินผ่านมาเห็นก็หัวเราะเบา ๆ แล้วบอกว่า

“ไก่มาก่อน สุนัขมาทีหลัง คนมาหลังก็ต้องเกรงใจคนอยู่ก่อนละเนอะ” แล้วเล่าเสริมด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะว่า ตอนเจ้าสองตัวนี้ยังเล็ก ๆ ดื้อมาก ชอบวิ่งไปไล่แม่ไก่จนโดนจิกเข้าให้หลายครั้ง สุดท้ายเลยหลาบจำไม่กล้าเข้าใกล้อีกเลย เบญจาฟังแล้วหัวเราะตามอย่างเอ็นดู ภาพของลูกหมาดื้อดึง กับแม่ไก่ที่กลายเป็นเจ้าถิ่นในบ้านนี้ทำให้บรรยากาศเช้านี้อบอวลไปด้วยเสียงหัวเราะเบา ๆ และความอบอุ่นที่เธอไม่เคยสัมผัสจากที่ใดมาก่อน ไม่นานนัก เสียงเรียกของแม่ใหญ่ก็ดังแว่วมาจากหน้าบ้าน

“เบญจา ไปเตรียมโตได้แล้วเด้อ เดี๋ยวแม่สิพาไปช่วยเตรียมงาน” (เบญจา ไปเตรียมตัวได้แล้ว เดี๋ยวแม่จะพาไปช่วยเตรียมงาน) เบญจาลุกจากที่นั่งอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มอบอุ่นของเช้านั้นยังติดอยู่บนใบหน้า เธอก้าวฉับ ๆ กลับเข้าบ้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัวออกไปข้างนอกตามคำชวนของแม่ใหญ่ ไม่ถึงสิบนาทีต่อมา แม่ใหญ่ก็ขับรถมอเตอร์ไซค์คันเก่าคู่ใจออกมาจากใต้ถุนบ้าน รถคันเล็ก ๆ ที่สีซีดจากแดดและกาลเวลา แต่ดูเหมือนมันจะยังคงแน่นหนาและพร้อมใช้งานเสมอ

เบญจาก้าวขึ้นซ้อนท้ายจับเอวแม่ใหญ่ไว้แน่น ขณะที่แม่ใหญ่เร่งเครื่องเบา ๆ แล้วพาทั้งสองเคลื่อนตัวออกจากบ้านไปบนถนนลูกรังเล็ก ๆ สองข้างทางมีหญ้าขึ้นรกแซมไปด้วยต้นกล้วย ต้นมะม่วงและมะขาม บางช่วงถนนฝุ่นฟุ้งขึ้นมาเป็นทางยาว ขับมาไม่นาน แม่ใหญ่ก็หยุดรถหน้าบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านปูนผสมไม้สองชั้น สีไม้ซีดจางตามกาลเวลาแต่ยังดูแข็งแรง บริเวณรอบบ้านมีต้นไม้ร่มรื่น พอให้ความรู้สึกเย็นสบายขึ้นบ้างในวันที่อากาศร้อน

มอเตอร์ไซค์หลายคันจอดเรียงกันอยู่หน้าบ้าน บ่งบอกถึงจำนวนแขกที่มาเยือน แม่ใหญ่พาเบญจาเดินเข้าไปในบ้าน กลิ่นหอมของใบตองสดโชยมาต้อนรับ บรรยากาศในบ้านคึกคักแต่เป็นกันเอง คนเฒ่าคนแก่หลายคนกำลังนั่งล้อมวงทำงาน บ้างก็ห่อของ บ้างก็ตัดใบตอง และอีกหลายคนกำลังสนทนาอย่างออกรส แม่ใหญ่พาเบญจาเข้าไปใกล้วง แล้วแนะนำด้วยเสียงดังฟังชัด

“ตา ๆ ยาย ๆ นี่หลานเด้อชื่อเบญจา มาจากกรุงเทพฯ สิมาเฮ็ดงานหาข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีบ้านเฮา พามาซึมซับก่อน มีอิหยังให้ช่วยก็บอกเด้อ”(ตา ๆ ยาย ๆ อันนี้ นี่หลานนะชื่อเบญจา มาจากกรุงเทพ

จะมาทำงานหาข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีบ้านเรา พามาซึมซับก่อน มีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ) บรรดาผู้สูงวัยต่างหันมามองเบญจาด้วยสายตาเป็นมิตร บางคนพยักหน้าให้บางคนยิ้มกว้างอย่างพอใจที่เห็นคนรุ่นใหม่ให้ความสนใจในวัฒนธรรมบ้านเกิด

“โอ้ย ดีหลาย ๆ ได้หนุ่มสาวมาช่วยนำ มื้อหน้าจะได้มีคนสืบต่อ” (โอ้ย ดีมาก ๆ ได้คนหนุ่มสาวมาช่วยด้วย วันหน้าจะได้มีคนสืบต่อ) เสียงหนึ่งกล่าวอย่างชื่นชม

“สาวกรุงเทพเป็นตาฮักเนอะ” (สาวกรุงเทพน่ารักเนอะ) เบญจาเพียงยิ้มเขิน ๆ แก้มขึ้นสีเล็กน้อย หัวใจเธออบอุ่นแต่ก็เกร็งนิด ๆ เพราะไม่ชินกับคำชมแบบนี้ไม่เคยมีใครชมว่าเธอน่ารักแท้ตั้งแต่สมัยอนุบาลเสียด้วยซ้ำไม่นานนัก เธอก็ถูกชวนให้นั่งลงช่วยงาน ยายคนหนึ่งยื่นใบตองมาให้ เบญจารับไว้แล้วยิ้มให้ผู้

หญิงสูงวัยคนนั้น

“คนนี้ยายสาเด้อ”(คนนี้ยายสานะ) แม่ใหญ่กระซิบเบา ๆ ข้างหูเบญจา ยายสาเป็นหญิงชรารูปร่างผอมแห้งอายุน่าจะราวเจ็ดสิบปี ผมขาวโพลน ยายมักจะพูดเสียงเบาและช้า จนเบญจาต้องขยับตัวเข้าไปใกล้ทุกครั้งที่ต้องคุยด้วย เพื่อจะฟังเสียงแกให้ชัดท่ามกลางเสียงพูดคุยจอแจของผู้คนรอบตัว เบญจาค่อย ๆ เช็ดใบตองด้วยผ้าชุบน้ำสะอาด กลิ่นเขียวสดของใบไม้ลอยมากระทบจมูก เธอแอบเหลือบมองรอบบ้าน บรรยากาศภายในดูเล็กกว่าที่คิด เมื่อมองจำนวนคนที่ทยอยเดินเข้าออกไม่ขาดสายระหว่างที่มือยังคงเช็ดใบตองช้า ๆ เบญจาก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบตามองไปรอบตัว

บ้านไม้ผสมปูนที่เธอกำลังนั่งอยู่นั้นแม้จะมีพื้นที่พอประมาณ แต่เมื่อมองจำนวนคนที่กำลังช่วยกันจัดเตรียมงาน ทั้งหญิงชาย ทั้งเด็กและคนแก่ที่ทยอยเข้ามาเพิ่มเรื่อย ๆ เธอก็อดสงสัยไม่ได้ว่าบ้านแค่นี้จะจัดงานได้พอหรือเปล่าเธอหันไปมองยายสาที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วถามเบา ๆ

“ยายสาคะ... พรุ่งนี้เราจะจัดงานในบ้านนี้เหรอคะ” ยายสาหยุดมือที่กำลังพับใบตองเล็กน้อยคล้ายกำลังนึก ก่อนจะพยักหน้าอย่างช้า ๆ แล้วตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“จัดอยู่ในเฮือนนี่ละ แล้วกะจัดหลังเฮือนนำเด้อ” (จัดในบ้านนี่แหละ แล้วก็จัดหลังบ้านด้วย) เบญจาหันขวับไปมองยายตาโตด้วยความแปลกใจ

“มี หลังบ้านด้วยเหรอคะ”ยายสายิ้มน้อย ๆ แล้วพยักหน้าอีกครั้ง

“มี ๆ หนูเดินไปเบิ่งเอาเนาะ เดินผ่านประตูเนี่ยไปโลด” (มี ๆ หนูเดินไปดูเอานะ เดินผ่านประตูเนี่ยไปเลย) พูดพลางชี้นิ้วไปยังประตูไม้บานหนึ่งที่อยู่ด้านข้างห้อง ประตูไม้เก่าที่ดูเหมือนจะใช้มานาน สีลอกและมีรอยปลวกกินกร่อนตรงขอบบางส่วน หัวใจของเบญจาเต้นไม่เป็นจังหวะเล็กน้อยด้วยความอยากรู้ผสมความลังเล แต่ด้วยนิสัยช่างสังเกตของเธอจึงตัดสินใจค้อมตัวขอตัวจากยายสาแล้วค่อย ๆ คลานผ่านกลุ่มผู้เฒ่าผู้แก่ที่นั่งอยู่บนพื้นอย่างนอบน้อม

เธอค่อย ๆ ลุกขึ้น เดินช้า ๆ ไปยังประตูบานที่ยายสาชี้ไว้มือเรียวของเบญจาค่อย ๆ เอื้อมไปจับลูกบิดที่เย็นเฉียบ แล้วบิดเปิดออก...

แกร๊ก...

ภายในคือห้องมืดสนิท ไร้หน้าต่าง ไม่มีแสงลอดเข้าไปแม้แต่น้อย กลิ่นอับเก่า ๆ ตีขึ้นมาแตะจมูกทันทีที่ประตูเปิดออก ภายในมีเพียงเงาดำของบางสิ่งบางอย่างวางอยู่กับพื้น แต่ไม่ชัดพอจะมองเห็นได้ว่าเป็นอะไร ผนังด้านในเหมือนปูด้วยไม้เก่า ๆ เบญจายืนนิ่งอยู่หน้าห้อง ความรู้สึกเย็นวาบแล่นขึ้นต้นคอเหมือนมีลมบางเบาผ่านไป ทั้งที่รอบตัวไม่มีช่องลมเลยสักนิด หรือเราฟังผิด... เธอคิดในใจ รีบปิดประตูอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินกลับไปหายายสาด้วยจิตใจที่เริ่มสั่นคลอนเมื่อถึงที่เดิม เธอชี้ไปทางประตูที่เพิ่งเปิด

“ยายจ๋า... บานนี้เหรอจ๊ะ”ยายสาพยักหน้าเบา ๆ

“แม่น ๆ บานนั้นล่ะ” (ใช่ ๆ บานนี้แหละ)เบญจายิ้มเกร็ง ๆ พลางตอบว่า

“หนูเปิดไปแล้วค่ะ เหมือนมันเป็นห้องอะไรสักอย่างมืดมากเลยค่ะ”ยังไม่ทันที่ยายสาจะตอบอะไร แกก็เอียงตัวตะโกนเสียงดังไปทางหลังบ้าน เสียงแกแหบพร่ากังวานออกไปเหนือเสียงจอแจของผู้คนในบ้าน

“ตากบ อยู่หลังบ้านบ่ เปิดประตูหลังบ้านให้หลานแน หลานอยากไปเบิ่ง” (ตากบ อยู่หลังบ้านไหมเปิดประตูให้หลานหน่อยหลานอยากไปดู) เงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะมีเสียงเปิดกลอนดัง *แกร๊ก...* จากนั้นประตูบานเดิมที่เบญจาเพิ่งปิดลงไป ก็ถูกเปิดออกจากด้านในอย่างช้า ๆ ชายชราร่างสูงผอมในเสื้อยืดคอกลมสีขาวและกางเกงยีนสีเข้มโผล่หน้ามาจากความมืด เงาสะท้อนในดวงตาแกวับวาบเหมือนกำลังจ้องมองอะไรสักอย่างอยู่ลึก ๆ

“มา ๆ ตาเปิดให้แล้ว” ตากบพูดเสียงเรียบเบญจาเดินตามหลังตากบอย่างเงียบ ๆ ไปยังประตูบานเดิมที่เธอเคยเปิดเข้าไปเมื่อครู่ คราวนี้ในขณะที่ประตูแง้มออกกลับมีแสงส่องลอดออกมาอย่างน่าประหลาด ทำให้ภาพตรงหน้าค่อย ๆ

ชัดเจนขึ้นกว่าเดิมห้องที่เมื่อครู่ยังมืดสนิท บัดนี้เผยให้เห็นว่าแท้จริงมันไม่ใช่ห้องเก็บของธรรมดา ๆ อย่างที่เธอคิด ในห้องมีผ้าม่านบางๆ สีขาวขุ่นขึงพาดจากผนังด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง สองฝั่งของห้องถูกกั้นด้วยม่านเหล่านั้นจนไม่อาจมองเห็นได้ว่ามีอะไรอยู่เบื้องหลัง มีเพียงทางเดินแคบ ๆ ตรงกลางที่ทอดยาวไปสู่ประตูอีกบานซึ่งเปิดอยู่ และมีแสงแดดอ่อน ๆ จากภายนอกสาดเข้ามาอย่างเงียบงัน

เบญจาค่อย ๆ ก้าวเดินไปข้างหน้าเท้าเหยียบลงบนพื้นไม้ที่ส่งเสียง เอี๊ยด... เอี๊ยด... เบา ๆ ทุกครั้งที่ย่างเท้า ลมหายใจของเธอเริ่มติดขัดขึ้นเล็กน้อยเพราะกลิ่นของธูป เจือจางลอยปะปนกับกลิ่นไม้เก่า เมื่อก้าวพ้นผ่านประตูบานนั้นออกมาเธอก็เห็นลานกว้างหลังบ้าน ที่พื้นเทปูนให้เรียบไว้ ทั้งหมดอยู่ในสภาพดีแม้จะดูเก่าไปตามกาลเวลา เบญจายืนอยู่ตรงขอบระเบียงไม้ก่อนจะค่อย ๆ เดินลงไปยังลานกว้าง แสงแดดยามบ่ายเริ่มอ่อนลงแล้ว อากาศเย็นรอบตัวให้ความรู้สึกโล่งสบายผิดกับความอึดอัดในห้องเมื่อครู่

รอบ ๆ หลังบ้านดูโล่งกว้าง ไม่มีสิ่งปลูกสร้างอื่นใด มีเพียงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางลาน กิ่งก้านยื่นออกไปอย่างสง่างาม ใบของมันหนาทึบแต่กลับมีดอกสีเหลืองสดใสผลิบานอยู่ประปรายตามปลายกิ่ง

ดอกสีเหลืองอร่ามเหมือนทองนวลกระทบแสงแดดในยามเย็นเบญจาเงยหน้ามองมันด้วยความสงสัยในใจว่าต้นอะไร สวยแต่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ถัดจากต้นไม้นั้นออกไปคือป่ากล้วยรกร้างแน่นขนัด ต้นกล้วยขึ้นสลับซับซ้อนจนมองไม่เห็นว่าเบื้องลึกด้านในมีอะไร เสียงใบกล้วยเสียดสีกันกับลมเบา ๆ ส่งเสียง ซู่...ซู่... คล้ายกับเสียงคลื่นทะเลแต่บางครั้งเมื่อลมพัดผ่านมาอย่างแผ่วเบาเสียงใบกล้วยก็คล้ายกับเสียงคนกำลังกระซิบกัน เบญจาสูดหายใจเข้าลึก ๆ กลิ่นดิน กลิ่นไม้ กลิ่นใบกล้วยเปียกชื้นทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้หายใจเต็มปอดทุกครั้งนับตั้งแต่มาถึงที่นี่ แต่ในขณะที่เธอกำลังทอดสายตามองไปรอบ ๆ นั้นเอง

สายตาก็หยุดลงที่หน้าต่างห้องนอนชั้นสองของตัวบ้าน

ผ้าม่านสีเขียวซีดขยับไหวเบา ๆ เหมือนถูกมือใครบางคนแง้มดู...เบญจาชะงักไปชั่วครู่ดวงตาจับจ้องที่หน้าต่างนั้นอยู่นาน และแล้วเธอก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น ผมขาวโพลน ยาวประบ่า ใส่เสื้อผ้าย้อมครามเนื้อหยาบแบบชาวบ้าน หน้าตาดูสงบแต่แววตาที่มองเบญจาด้วยความสงสัยแต่ท่านยืนนิ่งและมองด้วยสายตาแบบนั้นอยู่ครู่หนึ่งเบญจาก็คิดว่าท่านดูเหมือนภาพเก่าที่มีชีวิตเธอไม่แปลกใจมากนัก คิดว่าอาจเป็นญาติผู้ใหญ่ของยายที่มาช่วยเตรียมงานหรือใครสักคนในบ้าน เธอยิ้มให้ด้วยมารยาทแล้วค่อย ๆ ยกมือไหว้

แต่ทันทีที่เธอก้มหัวลงและเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง...

ไม่มีใครอยู่ที่หน้าต่างนั้นแล้ว...

ม่านยังคงขยับไปมาแผ่วเบาเหมือนเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เบญจายืนนิ่งไปครู่หนึ่งเธอกะพริบตาถี่ รีบหันกลับไปมองรอบ ๆ ลานอีกครั้ง คราวนี้ไม่มีเสียง ไม่มีใคร มีเพียงเสียงลมที่พัดผ่านใบกล้วยและกลิ่นที่ชวนให้รู้สึกวาบหวิวในใจ เธอเริ่มคิดได้ว่าตนเองออกมาดูหลังบ้านสักพักใหญ่แล้วจึงตัดสินใจเดินกลับเข้าไปในบ้าน แต่รอบนี้เบญจาเลือกที่จะเดินอ้อมข้างบ้านเพื่อนที่จะไปเข้าทางหน้าประตูบ้านแทน เธอเดินอ้อมเพราะไม่ชอบความรู้สึกที่ตนเองจะต้องเดินผ่านประตูนั้นเพียงคนเดียว เบญจารู้สึกไม่อยากเข้าใกล้ห้องนั้นอีกเลย

เธอกลับมานั่งข้างยายสาเหมือนเดิม ยายสากำลังคุยกับหญิงสูงวัยอีกคนที่อยู่ตรงข้าม อย่างสนุก เบญจาจึงไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา ได้แต่นั่งนิ่ง ๆ สงบปากสงบคำ แม้แต่ใบตองที่กองตรงหน้าเมื่อครู่ ก็ไม่เหลือให้เธอช่วยเช็ดอีกแล้ว คงมีคนเก็บไปใช้เตรียมทำอย่างอื่นต่อบรรยากาศรอบตัวครึกครื้นและอบอุ่น กลิ่นของข้าวเหนียวที่กำลังนึ่งลอยมาตามลมผสมกับกลิ่นใบตองสดใหม่

ผู้เฒ่าผู้แก่นั่งล้อมวงกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ คุยกันด้วยภาษาท้องถิ่นบ้างหัวเราะเสียงดัง บ้างพูดคุยเรื่องราวชีวิตสมัยก่อน เรื่องหลาน ๆ เรื่องวัดที่เต็มไปด้วยวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน เบญจาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาช้า ๆ กดถ่ายรูปบรรยากาศ

รอบตัว เธอบันทึกภาพคนเฒ่าคนแก่ที่นั่งล้อมวงกัน เสียงหัวเราะ เสียงจ้อกแจ้กจอแจที่ชวนให้รู้สึกอบอุ่นเป็นกันเอง เธอคิดว่า...นี่แหละคือ ชีวิตชาวบ้านชนบทอย่างแท้จริง ภาพที่อยากนำไปใส่ในงานเขียนของเธอ แต่ในขณะที่กำลังจะลดกล้องลง สายตาเธอก็สะดุดเข้ากับกลุ่มผู้ชายที่นั่งอยู่หน้าบ้าน บริเวณชานไม้ตรงบันได มีคุณลุง คุณตาหลายคนจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างเคร่งเครียดเบญจานั่งอยู่ริมประตูเลยได้ยินบทสนทนาอย่างฉนัดเสียงของตากบดังขึ้นอย่างเบา ๆ แต่อ่านน้ำเสียงได้ว่าใส่ใจในเรื่องที่พูด

“ละยายบุญเพิ่นได้บอกบ่ว่าสิเลือกไผ”(ละยายบุญเขาได้บอกหรือเปล่าว่าจะเลือกใคร) อีกเสียงหนึ่งตอบกลับมาเสียงแหบ ๆ ทุ้มต่ำของชายสูงวัยอีกคนที่ดูอายุใกล้เคียงกับตากบ

“บ่ฮู้เลย เฮาเป็นแค่หมอแคนเนอะ... ผีฟ้าเพิ่นจะเลือกไผ ก็ต้องให้เพิ่นตัดสิน”(ไม่รู้เลย เราเป็นแค่หมอแคนเนอะ ผีฟ้าท่านจะเลือกใครก็ต้องให้ท่านเขาตัดสิน) คำว่า หมอแคน กับ ผีฟ้า ดังสะท้อนอยู่ในหัวของเบญจา เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความสงสัย ไม่เข้าใจว่าความหมายแท้จริงของสิ่งที่ได้ยินนั้นคืออะไร ผีฟ้าเลือกแล้วเลือกใคร เธอพยายามเชื่อมโยงกับสิ่งที่แม่ใหญ่เคยพูดไว้เกี่ยวกับพิธีบางอย่าง ต้องมี คนถูกเลือก ...หรือจะเกี่ยวข้องกัน

เธอนั่งฟังเงียบ ๆ ด้วยความสนใจ แต่อยู่ไม่ทันจะได้ฟังต่อให้จบ ก็รู้สึกถึงมืออุ่น ๆ แตะลงบนไหล่เบา ๆ จากด้านหลัง

“เบญจาลูก เดี๋ยวเฮากลับบ้านกันเนอะ มืออื่นค่อยมาใหม่” (เบญจาลูก เดี๋ยวเรากลับบ้านกันเนอะ พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่) เสียงแม่ใหญ่เอ่ยเบา ๆ ข้างหู เบญจาพยักหน้ารับคำ เธอเหลือบตามองไปยังกลุ่มผู้ชายหน้าบ้านอีกครั้ง พวกเขายังคงพูดคุยกันต่อไปโดยไม่ได้สังเกตว่าเธอได้ยินอะไรบ้าง

แม่ใหญ่ลุกขึ้นยืนช้า ๆ แล้วหันไปกล่าวลาเหล่าผู้เฒ่าผู้แก่ด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

“กลับก่อนเด้อ มืออื่นสิมาซ้อยอีกอยู่” (กลับก่อนนะ พรุ่งนี้จะมาช่วยอีก)

เสียงหลายคนตอบรับด้วยความเอ็นดู

“เอ้า ๆ ไปโลด ไปดีมาอีกเด้อ” (เอ้า ๆ ไปเลย ไปดีมาดีนะ) เบญจายิ้มและลุกขึ้นตาม เธอไหว้ลาทุกคนอย่างนอบน้อม ก่อนเดินตามแม่ใหญ่ออกไปยังหน้าบ้าน แสงแดดยามเย็นใกล้อาบพื้นดินเป็นสีทองอมส้ม

เสียงเครื่องยนต์เบา ๆ ของมอเตอร์ไซค์คันเก่าคันหนึ่งแล่นไปตามถนนลูกรังที่เต็มไปด้วยฝุ่นสีแดง แม่ใหญ่ขับมอเตอร์ไซค์ด้วยท่วงท่าคล่องแคล่ว ส่วนเบญจาซ้อนท้ายอยู่อย่างระวัง มือจับเบาะแน่น กลิ่นดินแห้ง ๆ คลุ้งขึ้นเมื่อล้อหมุนบดทับพื้นทาง แดดยามเย็นสาดส่องลอดใบไม้เป็นแถบเงาสีทอง ร่างของทั้งสองทอดยาวไปบนถนนเหมือนภาพในความทรงจำไม่นานนัก มอเตอร์ไซค์ก็ค่อย ๆ ชะลอและหยุดหน้าบ้านไม้ครึ่งปูนหลังเดิม แม่ใหญ่หันมายิ้มให้เบญจาก่อนจะพูดเสียงนุ่ม

“เดี๋ยวแม่ไปเอาของสำหรับทำพิธีพรุ่งนี้ ไปไม่ไกลนี่แหละ” เบญจายังนั่งอยู่บนเบาะ มองหน้าแม่ใหญ่อย่างลังเล

“ให้หนูไปช่วยถือไหมคะ” แม่ใหญ่ส่ายหน้าเบา ๆ พลางหัวเราะ

“บ่เป็นหยังลูก มีบ่หลาย แม่จะแวะไปคุยธุระนำอยู่หนูพักผ่อนเถอะ เหนื่อยทั้งวันแล้ว” เบญจายิ้มรับอย่างเกรงใจ ก่อนจะลงจากมอเตอร์ไซค์ เธอหยุดยืนมองตามหลังแม่ใหญ่ที่ขี่รถจากไปเงียบ ๆ แล้วหันกลับเข้าบ้าน พลางคิดในใจอย่างติดตลกว่า “คนต่างจังหวัดวางใจกันเกิน ฝากบ้านไว้กับคนแปลกหน้าอย่างเราด้วย

เมื่อผลักประตูเข้าไปภายในบ้าน ความเย็นจากไม้และผนังปูนก็ช่วยลดความร้อนที่สะสมมาทั้งวัน เบญจาเดินขึ้นบันไดไม้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบา ๆ ทุกย่างก้าว สายตาของเธอหยุดที่หิ้งพระทันที จุดเดิมที่เธอมองทุกครั้งเมื่อขึ้นมาชั้นบน หิ้งพระเก่าไม้สีเข้มตั้งอยู่มุมหนึ่งของบ้านชั้นสอง หันหน้าออกทางตะวันออก ม่านบาง ๆ สีขาวปลิวไหวเบา ๆ ตามแรงลมจากหน้าต่าง วันนี้ไม่เหมือนทุก

ครั้งเพราะเธอเลือกที่จะเดินเข้าไปดูหิ้งพระใกล้ ๆ ฝีเท้าของเธอเบาแผ่ว บนพื้นไม้ที่เย็นชืด แม้ตัวเธอจะไม่ได้สูงมาก แต่ก็เพียงพอที่จะเห็นภาพรวมของหิ้งได้ชัดเจน

พระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ที่มีรอยร้าวตามผิว กระถางธูปที่เต็มไปด้วยขี้เถ้าเก่า ๆ แต่ตอนนี้ไร้ธูปปักและพานทองใบเล็กที่วางอยู่ข้าง ๆ บนพานมีของบางอย่างที่ถูกห่อด้วยผ้าสีน้ำตาลผืนเก่า ผ้าเก่าจนขอบมันหลุดลุ่ย ดูแล้วเหมือนมีอะไรอยู่ข้างใน แต่เธอไม่กล้าแตะต้อง ได้แต่ยืนมองนิ่ง ๆ

เมื่อเธอเห็นของบนหิ้งแล้ว เธอจึงตัดสินใจเดินกลับไปที่ห้องของตนเอง แต่ทันทีที่เธอหันหลังให้หิ้งพระ เสียงบางอย่างแว่วขึ้นมาจากด้านหลัง เสียงแผ่ว... รางเลือน... คล้ายเสียงคนพูดอะไรสักอย่าง เบญจาชะงักฝีเท้า หูผึ่งเธอยืนนิ่งและตั้งใจฟัง แต่เสียงนั้นเบาเสียจนจับคำไม่ได้ ฟังคล้ายเสียงลม คล้ายเสียงคนกระซิบ ความเย็นวูบหนึ่งแล่นผ่านต้นคอ เธอหันหลังกลับไปช้า ๆ และนั่นเอง... เธอก็ได้เห็น รูปถ่าย ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

กรอบไม้เก่า ๆ ติดอยู่ถัดจากทางซ้ายของหิ้งเล็กน้อย ภาพถ่ายขาวดำสองใบเรียงกัน ชายหญิงชราในท่าหน้าตรง ใบหน้าเรียบเฉย ดวงตาลึกโหล และเสื้อผ้าย้อมครามแบบชาวบ้าน เธอสะดุ้งอย่างไม่รู้ตัว ใจเต้นแรงเล็กน้อยเพราะแน่ใจว่าไม่เคยเห็นภาพนี้มาก่อนเลยแม้แต่ครั้งเดียวตั้งแต่มาอยู่ที่นี่เธอพยายามหาเหตุผลให้กับตัวเอง

"หรือเพราะปกติไม่เคยขึ้นมาบ้านตอนสว่าง เลยไม่ทันสังเกต" แต่ในอก... ความรู้สึกขนลุกแผ่ซ่านขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่เธอหลบตาภาพถ่ายนั้นทันที หันหลังให้และรีบเดินกลับเข้าห้องของตนเองโดยไม่มองกลับไปอีกเลย ราวกับกลัวว่าจะเห็นอะไรบางอย่างที่ไม่ควรเห็นบานประตูห้องปิดลงช้า ๆ ตามแรงผลักเบา ๆ ของเธอ ขณะที่หัวใจยังเต้นโครมครามในอก

เมื่อเบญจาผลักประตูห้องเบา ๆ แล้วปิดมันลง เธอก็พิงหลังกับบานประตูและหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ในที่สุดเธอก็ได้อยู่ในพื้นที่ของตัวเอง แม้

จะเป็นแค่ห้องเล็ก ๆ ที่ไม่คุ้นเคย แต่ในตอนนี้ มันกลับให้ความรู้สึกปลอดภัยมากกว่าทุกมุมของบ้านหลังนี้

เสียงลมหายใจของเธอค่อย ๆ ผ่อนคลายลง เธอก้าวไปนั่งบนเตียงไม้ที่ปูด้วยผ้าปูที่นอนลายดอกสีจาง ๆ มือเลื่อนไปหยิบโทรศัพท์จากหัวเตียง ก่อนจะกดวิดีโอคอลหาคนที่ไว้ใจได้ที่สุดในโลกของเธอไม่นาน หน้าจอก็สว่างขึ้น และใบหน้าของแม่ก็ปรากฏขึ้นพร้อมรอยยิ้ม

"ว่าไงคะลูกสาว ว่างคุยแล้วเหรอ" เบญจาได้ยินเสียงแม่ก็ยิ้มอย่างผ่อนคลาย และทิ้งตัวลงนอนบนเตียง กอดหมอนใบเล็กเอาไว้

"ว่างแล้วค่ะ วันนี้ไปช่วยยาย ๆ ในหมู่บ้านจัดงานมาค่ะ เหนื่อยแต่สนุกดี"

"ดีจัง แล้วคนที่นั่นล่ะ น่ารักกับลูกสาวแม่ไหม" เสียงแม่ยังอบอุ่นเหมือนเคย แม้จะอยู่ห่างกันคนละจังหวัด

"น่ารักมากเลยค่ะ ดูแลหนูดีมาก ๆ เพิ่งรู้ว่าแม่ใหญ่เป็นป้าของอาจารย์ที่ปรึกษาหนูด้วย เขาเลยแนะนำให้มาที่นี่"

"ดีแล้วลูก มีอะไรก็ช่วยคุณป้าเขานะ เอาให้เต็มที่เลย" เบญจายิ้มรับคำทั้งสองคนคุยกันไปเรื่อย ๆ เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังสลับกับบทสนทนา เบญจาพาแม่ดูห้องนอนเล็ก ๆ ของเธอผ่านกล้อง พูดคุยกันถึงสิ่งของตกแต่ง ผ้าม่านลายดอกเก่า ๆ พัดเบา ๆ ตามลมจากหน้าต่างที่เปิดแง้มไว้ ขณะนั้นเอง เสียงเครื่องยนต์ของมอเตอร์ไซค์ก็ดังแว่วขึ้นมาจากลานหน้าบ้าน เบญจาหันไปมองทางหน้าต่างก่อนจะหันกลับมาหาแม่ผ่านหน้าจอ

"แม่ใหญ่คงกลับมาแล้ว เดี๋ยวหนูลงไปข้างล่างก่อนนะ"แม่ของเธอยิ้มพลางพูดขึ้นมาอย่างมีน้ำเสียงเอ็นดู

"ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ขอแม่คุยกับแม่ใหญ่หน่อยสิ อยากขอบคุณที่เขาช่วยดูแลลูกแม่" เบญจาหยุดนิ่งไปนิดหนึ่ง

"แม่ใหญ่ไปเอาของน่ะค่ะ แต่... ก็น่าจะกลับมาแล้วแหละ เดี๋ยวหนู"

"อ้าว...แล้วที่ยืนข้างหลังลูกไม่ใช่แม่ใหญ่เหรอ" คำพูดของแม่ทำให้

เบญจานิ่งค้างไปในทันที ราวกับเวลาหยุดลง

หัวใจของเธอเริ่มเต้นแรง ร่างกายชาวูบจากต้นคอลงสู่กลางหลัง เธอกลืนน้ำลายเฮือกใหญ่ ทั้งที่ลำคอแห้งผาก

เธอรู้ดี... ในห้องนี้มีแค่เธอคนเดียว

เบญจาหายใจเข้าช้า ๆ อย่างพยายามควบคุมความกลัว เธอคิดในใจ “ใจเย็น ถ้ามีอะไรจริง อย่างน้อยก็ยังมีแม่อยู่ในสาย”

เธอนับหนึ่งถึงสามในใจ

หนึ่ง...

สอง...

สาม...

เธอหันหลังกลับไปอย่างรวดเร็ว

แต่ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น มีเพียงผ้าม่านสีชีดที่ขยับไปมาเบา ๆ ตามแรงลม ห้องยังเงียบสนิท เหมือนทุกอย่างที่ได้ยินเมื่อครู่เป็นแค่เสียงจากความคิด

เบญจาหันกลับมามองจออีกครั้ง พยายามฝืนยิ้ม เธอตัดบทสนทนาอย่างรวดเร็ว

“แม่ หนูขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ เหนื่อยมากเลย เดี๋ยวพรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่นะ” ก่อนที่แม่จะทันพูดอะไรต่อ เบญจาก็กดวางสายทันที เธอนั่งนิ่งอยู่บนเตียงอีกครู่ใหญ่ ใจยังเต้นแรงไม่หยุด

เบญจาไม่ใช่คนกลัวผี ไม่เลย... เพราะเธอไม่เคยเจออะไรแบบนี้จริง ๆ สักครั้งในชีวิต

แต่วันนี้... หากมีใครมาถามเธอว่า “กลัวผีไหม”

เธอจะตอบได้อย่างมั่นใจที่สุด... “กลัวค่ะ”

หลังจากวางสายกับแม่ เบญจาก็ยังนั่งนิ่งอยู่บนเตียง สายตาเหลือบมองรอบห้องไปมาอย่างระแวดระวัง ความรู้สึกว่ามีบางสิ่งอยู่ใกล้ ๆ ยังคงไม่จางหาย หัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ และความเงียบที่ปกคลุมทั่วทั้งห้องนั้นกลับกลายเป็นความเงียบที่ไม่ปลอดภัย

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เบญจาสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะได้ยินเสียงของแม่ใหญ่ดังลอดมาจากข้างนอก

“แม่ซื้อกับข้าวมาจากตลาดนะลูก ลงมากินได้เลยนะ” น้ำเสียงคุ้นเคยของแม่ใหญ่ทำให้เธอรู้สึกโล่งใจขึ้นมาในทันทีความอุ่นใจแผ่ซ่านทั่วอก แม่ใหญ่กลับมาถึงบ้านแล้วไม่ใช่ภาพลวงตาเหมือนเมื่อครู่ เบญจาขานรับเสียงเบา ๆ

“ค่ะ เดี๋ยวหนูลงไปนะคะ” เธอเดินไปเปิดประตูช้า ๆ แต่แม่ใหญ่ไม่ได้ยืนรออยู่หน้าห้องแล้ว มีเพียงกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของข้าวสุกและกับข้าวจากชั้นล่างที่ลอยมาตามลม เบญจาปิดประตูลงอีกครั้งอย่างระมัดระวัง ความรู้สึกวูบในอกยังไม่จางหายไป เธอหันไปมองที่ผนังห้องนอนอีกครั้ง ตรงหน้าห้องยังมีรูปถ่ายขาวดำของชายชราและหญิงชราใบเดิมจ้องมองมาที่เธอ ไม่กี่นาทีต่อมา แม่ใหญ่ก็เดินขึ้นมาอีกครั้ง พูดเสียงดังพอให้ได้ยิน

“มีขนมไทยด้วยนะลูก วันนี้ป้าหมายหลังบ้านเราเขาทำบุญ เลยแบ่งขนมมาให้ แม่ใส่ไว้ในตู้เย็นนะ” เบญจายิ้มรับ แม้จะยังระแวงอยู่ลึก ๆ แต่ก็พยายามทำตัวให้เป็นปกติ

“ขอบคุณค่ะ” เสียงฝีเท้าของแม่ใหญ่ค่อย ๆ หายไป แม่ใหญ่คงเข้าใจว่าเธออยากพัก จึงไม่รบกวนต่อ

ภายในห้องกลับมาเงียบอีกครั้ง เบญจาพยายามเบี่ยงเบนความสนใจของตัวเองจากความกลัวที่ก่อตัวอยู่ในใจ เธอหยิบหนังสือมาอ่าน เล่นโทรศัพท์ สลับไปมา เธอไถหน้าจอไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้สนใจเนื้อหา เหมือนเพียงแค่ต้องการฆ่าเวลาและกลบเสียงในหัวที่เริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานสายตาที่ถูกใช้มานาน

ก็เริ่มเหนื่อยล้าเบญจาวางโทรศัพท์ไว้ข้างหมอน ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัวอย่างมิดชิด ดวงตาค่อย ๆ ปิดลงอย่างช้า ๆ สายลมจากนอกหน้าต่างช่วยกล่อมให้เธอเข้าสู่นิทราอย่างช้า ๆ

แต่แล้ว...

เสียงบทสนทนาก็แว่วเข้ามาในหู

ไม่เหมือนคืนก่อนที่เป็นเพียงเสียงคล้ายคนคุยกันลาง ๆ คราวนี้เสียงนั้นชัดเจนมาก... ราวกับอยู่ในห้องเธอ

“ฮ่วย ถนนนั่นสิฟ้าวตัดกะได๋มันหนวกหูแต่เช้า คนเฒ่าคนแก่กะอยู่บ่ได้...” (เฮ้อ ถนนนั่นจะรีบตัดไปถึงไหนกัน เสียงดังรบกวนตั้งแต่เช้า คนแก่คนเฒ่าก็อยู่ไม่ไหวแล้ว) เป็นเสียงของชายชราคนหนึ่ง พูดจาเนือย ๆ เหมือนนั่งพิงหลังอยู่ตรงไหนสักแห่งในห้อง หญิงชราตอบกลับด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“เด็กน้อยก็แล่นกันไปทั่ว เสียงดังบ่เข้าบ้านกันจักเทือ” (เด็กเล็กก็วิ่งกันไปทั่ว เสียงดังไม่เข้าบ้านกันสักที) เบญจาเบิกตากว้าง หัวใจเต้นถี่ขึ้นเรื่อย ๆ เธอพยายามขยับตัวแต่ร่างกลับหนักอึ้งจนทำได้แค่กลอกตาไปมา เสียงทั้งสองคนยังคุยกันต่อ คุยเรื่องข้างบ้าน คุยเรื่องงานบุญ คุยเรื่องการตัดไม้หลังวัดราวกับไม่รับรู้เลยว่ามีใครอีกคนกำลังนอนอยู่ในห้องเดียวกัน แต่สิ่งที่ทำให้เบญจาเย็นวาบไปทั้งร่าง...คือคำพูดสุดท้ายของหญิงชรา

“สองอาทิตย์ก่อนบ้านฝั่งตรงข้ามกะเฮ็ดบุญบ้าน มื้อนี่กะฮอดมื้อเฮาแล้วเนาะ นึกว่าลูกหลานสิลืมเฮาแล้วแท้ ๆ” (สองอาทิตย์ก่อนบ้านฝั่งตรงข้ามก็ทำบุญบ้านวันนี้ก็ถึงตาเราแล้วเนอะ นึกว่าลูกหลานจะลืมเรากันแล้ว) เบญจาเบิกตากว้าง สัมผัสได้ถึงแรงลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่านจากด้านหลัง เสียงขยับตัวบนพื้นไม้ดังแผ่ว ๆ ราวกับมีใครยืนอยู่ปลายเตียงของเธอ ไม่นานเบญจาก็รู้สึกหยุดหายใจอีกครั้งเมื่อชายชราพูด

“ชู่ว อย่าเว้าหลายเดี๋ยวอีหล่าบ้านนี้ก็ได้ยินหรอก” (ชู่ว อย่าพูดมากเดี๋ยวเด็กผู้หญิงบ้านนี้ก็ได้ยินหรอก) เธอหลับตาแน่น พยายามกลั้นหายใจอย่างไม่ให้มี

เสียงใดเล็ดลอด เธอไม่รู้ว่าเสียงเหล่านั้นมาจากไหน และไม่กล้าพอจะลืมตาขึ้นดูสิ่งเดียวที่เธอทำได้ในตอนนี้...คือ สวดมนต์ในใจ แต่สุดท้ายเบญจาก็เผลอหลับไปอีกครั้งในช่วงกลางดึก ร่างกายของเธออ่อนล้าจนไม่อาจฝืนต่อ ความมืดกลืนกินเธอเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างช้า ๆ ท่ามกลางความหวั่นไหวที่ยังเกาะติดใจ

เช้าตรู่ของวันใหม่มาถึงเร็วเกินคาด แสงแดดสีทองจาง ๆ ทะลุผ่านม่านหน้าต่างที่ไม่ได้ปิดสนิท สาดเข้ามาแตะที่เปลือกตาของเธอ พร้อมเสียงไก่ขันจากหลังบ้านที่ปลุกเธอให้ตื่นขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติราวกับเป็นนาฬิกาชีวิตของหมู่บ้านที่ไม่เคยผิดเพี้ยนเบญจาลืมตาช้า ๆ ความอบอุ่นจากแสงอาทิตย์ทำให้ใจเธอสงบลงเล็กน้อย แต่เพียงไม่กี่วินาทีภาพจำของคืนก่อนก็หวนกลับมาในหัว เธอจำเสียงสนทนานั้นได้ทุกคำ มันชัดเจน ราวกับคนสองคนนั่งอยู่ตรงหัวนอนของเธอ เธอพลิกตัวขึ้นนั่ง มองไปยังหัวเตียง จุดที่เสียงเหล่านั้นดังมาจากที่หัวเตียงมีหน้าต่างไม้เก่า ๆ บานหนึ่ง บานพับมันหลวมและดูผุไปตามกาลเวลา เธอค่อย ๆ ยื่นมือออกไปเปิดหน้าต่างบานนั้น

เสียง แอ๊ด... ดังเบา ๆ ขณะที่บานไม้เคลื่อนเปิดออกเบญจาชะโงกหน้าออกไปมอง

สิ่งที่เธอเห็นคือหลังคาบ้านหลังติดกันที่อยู่ต่ำกว่าระดับหน้าต่างของเธอ ไม่มีระเบียง ไม่มีทางเดิน ไม่มีต้นไม้ ไม่มีอะไรเลยที่พอจะให้ใครมายืนหรือนั่งคุยตรงจุดนี้ได้นอกจาก...

ความเย็นวาบพุ่งขึ้นมาจากสันหลังในทันที เบญจารีบปิดหน้าต่างก่อนจะกลั้นใจกลืนน้ำลายลงคอ แม้จะพยายามปลอบตัวเองว่าอาจเป็นความฝัน แต่ความสมจริงของเสียง ความต่อเนื่องของบทสนทนา และสิ่งที่หลวงตาพูดเมื่อวาน... มันคงไม่ใช่แค่ความบังเอิญ เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าและรีบลงมาชั้นล่างอย่างเคย แม่ใหญ่เตรียมของไว้สำหรับตักบาตร ทุกเช้าแม่ใหญ่จะตื่นก่อนเสมอ ข้าวเหนียวขนมกล้วย และน้ำดื่มถูกจัดเรียงอยู่ในถาดอย่างเรียบร้อย

เบญจาเดินไปช่วยอย่างรู้หน้าที่ แม้สีหน้าจะยังไม่สดใสนักแต่พยายาม

เก็บความรู้สึกไว้ข้างใน แม่ใหญ่ยิ้มให้เล็กน้อย และดูเหมือนจะอยากพูดอะไรบางอย่าง

"เมื่อคืน... เอ่อ" แต่เบญจารีบคว้าถาดออกไปตั้งหน้าบ้านเสียก่อน แม่ใหญ่จึงนิ่งเงียบและเดินตามออกไปอย่างไม่เซ้าซี้นัก หลวงตาก็เดินมาแต่ไกล ใต้ร่มไม้แสงแดดอ่อน ๆ พาดผ่านจีวรของท่านจนแลดูเรืองรอง เบญจารีบยกมือไหว้ แล้วช่วยแม่ใหญ่หยิบข้าวของใส่บาตรเหมือนทุกเช้าเมื่อใส่บาตรเสร็จ หลวงตาก็พนมมือให้พรตามธรรมเนียม แต่ก่อนจะหันหลังกลับ ท่านกลับหยุดชั่วครู่ หลวงตาหันหน้ามาทางเบญจา สบตาเธอด้วยสายตาแน่วนิ่งแต่เปี่ยมด้วยเมตตา แล้วกล่าวขึ้น

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว เขามีหน้าที่ปกป้อง... ช่วยให้เราได้ดี..." คำพูดนั้นเรียบง่าย แต่สะท้อนใจราวกับกระจกส่องเงาลึกในใจเธอ เบญจาชะงัก หันไปมองหน้าหลวงตา สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความสงสัย สายตานั้นเหมือนท่านรู้ว่าเธอได้ยินอะไรเมื่อคืน ท่านไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติม เพียงยิ้มน้อย ๆ แล้วหันหลังเดินจากไปอย่างเงียบเชียบ

แม่ใหญ่ขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วหันมาหาเบญจา

"มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าลูก" เบญจานิ่งไปเล็กน้อย ดวงตาเธอไหวงูบ เธอกำลังคิดว่าควรเล่าหรือไม่ แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะไม่พูด

"เรื่องงานน่ะค่ะ" เธอยิ้มกลบเกลื่อนแม่ใหญ่พยักหน้าอย่างเข้าใจ ไม่เซ้าซี้ต่อ แต่แววตาก็ยังไม่หมดห่วงจากนั้น ทั้งคู่ก็ช่วยกันยกของกลับเข้าไปในบ้านเหมือนเช่นทุกวัน แต่สำหรับเบญจา เช้าวันนี้ไม่เหมือนทุกวันอีกต่อไป เธอกำลังเข้าสู่บางอย่างที่ลึกกว่า บางอย่างที่อาจจะไม่ใช่แค่เรื่องเล่า เธอเดินเข้ามาในบ้านและหยิบคอมพิวเตอร์พกพาออกไปนั่งโต๊ะไม้หน้าบ้าน โน้ตบุ๊กสีเงินเล็ก ๆ วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า ภาพถ่ายหลายภาพปรากฏอยู่บนหน้าจอ ภาพทุ่งนากว้างที่มีเงาภูเขาลาง ๆ อยู่เบื้องหลังภาพห้องไม้เก่าที่เธอพักอาศัย และภาพบรรยากาศในหมู่บ้านยามเช้า เธอกำลังบันทึกสิ่งที่พบเจอตั้งแต่วันแรกอย่างละเอียดด้วยความตั้งใจ ลมเช้าโชยเบา ๆ พัดผ่านปลายผมของเธอให้ปลิวไหว ไม่นานก็มีเสียงเล็บกระทบไม้ดังแผ่ว ๆ ใต้โต๊ะ

ลูกสุนัขสองตัวเดินตรงเข้ามานั่งเคียงข้างเธอ พวกมันเป็นลูกสุนัขท้องถิ่น ขนฟู สีขาวปนน้ำตาล หางสั้นปัดไปมาเบา ๆ เมื่อเบญจาหันมายิ้มให้

"มาเป็นเพื่อนกันเหรอ..." เธอพูดเบา ๆ ขณะลูบหัวมันความอบอุ่นของสายลมหยอกเย้า กลิ่นหอมของดอกไม้ริมบ้าน และความเงียบสงบของหมู่บ้านทำให้เธอเริ่มรู้สึกสงบขึ้น ความกลัวจากคืนก่อนยังอยู่แต่แทรกตัวอยู่ในซอกหลืบลึกของใจ เป็นเงาเล็ก ๆ ที่ยังไม่หายไปแต่ไม่ชัดเจนพอจะทำให้เธอหวั่นไหวต่อเวลาล่วงเลยไปโดยไม่รู้ตัว เสียงแม่ใหญ่ตะโกนเบา ๆ จากในบ้าน

"เบญจา เตรียมโตลูก เดี๋ยวบ่ายนี้เฮาต้องไปงานพิธีเด้อ" (เบญจา เตรียมตัวลูก เดี๋ยวบ่ายนี้เราต้องไปงานพิธีนะ) เบญจาปิดคอมพิวเตอร์พกพา หันไปหาลูกสุนัขที่ยังนอนตาแป๋วอยู่ไม่ห่าง เธอยิ้มให้พวกมันอีกครั้งก่อนลุกขึ้น เดินเข้าบ้านอย่างเชื่องช้า เธออาบน้ำแต่งตัวในชุดสุภาพ เสื้อสีครีมแขนสามส่วนและกางเกงขายาวสีเข้ม แม้จะเรียบง่ายแต่ก็ดูเรียบร้อยตามกาลเทศะ เมื่อเธอเดินออกมาจากห้องนอน แม่ใหญ่ที่ยืนอยู่หน้าห้องก็หยิบอะไรบางอย่างจากตู้ไม้สูง

"ลูก เอาเสื้อตัวนี้ไปใส่บ่ อยู่บนตัวลูกคงสิงามหลาย" (ลูก เอาตัวนี้ไปใส่ไหม อยู่บนตัวลูกคงจะสวยมาก) เบญจาหยุดมองด้วยความลังเลเล็กน้อย เสื้อตัวนั้นเป็นเสื้อคลุมผ้าไหมย้อมครามแขนยาว ลายดอกไม้ปักละเอียดอย่างประณีต มันดูเป็นของที่มีราคา ทั้งจากเนื้อผ้าและฝีมือการเย็บ

"แม่ใหญ่ หนู.... มันสวยมากเลยค่ะ หนูใส่จะดีเหรอคะ" แม่ใหญ่ยิ้มน้อย ๆ ไม่ตอบแต่ค่อย ๆ สวมมันให้เบญจาอย่างอ่อนโยน

"คนงามใส่อะไรก็งามเนอะ มา มานั่งม่องนี้ แม่สิเฮ็ดผมแบบดั้งเดิมบ้านเฮาให้" (คนงามใส่อะไรก็งามเนอะ มา มานั่งตรงนี้ แม่จะทำผมแบบดั้งเดิมบ้านเราให้) เบญจาเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ที่แม่ใหญ่เตรียมไว้ ผมของเธอถูกหวีอย่างเบามือ แม่ใหญ่เกล้ามวยสูงอย่างประณีต เส้นผมดำขลับของเบญจาถูกจัด

อย่างงดงาม แล้วสิ่งที่เธอไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นแม่ใหญ่หยิบปิ่นปักผมลายดอกมะลิสีเงินออกมา แล้วเสียบลงกลางมวยผมอย่างตั้งใจเบญจาสะดุ้งเล็กน้อย รีบพูดด้วยความเกรงใจ

"แม่ใหญ่คะ หนูเกรงใจค่ะ แค่แม่ใหญ่ทำผมให้ก็พอแล้ว ของมีค่าหนูกลัวทำหาย" แม่ใหญ่ยิ้มบาง ดวงตาฉายแววอ่อนโยนเหมือนมารดามองบุตรสาว

"มันเหมาะกับหนูมากเลยนะ ปกติแม่ไม่ค่อยใช้ปิ่นอันนี้เท่าไหร่ แต่พอจะหยิบให้หนู แม่ก็ดันเลือกอันนี้มาเฉยเลย"

เบญจานิ่งไปเธอรับรู้ถึงคุณค่าทางใจของสิ่งนี้หากเธอเกิดทำหายมีเงินเท่าไหร่ก็คงนำแบบเดิมกลับมาไม่ได้ จึงนึกขึ้นได้ว่าในกระเป๋าของเธอยังมีปิ่นไม้อันหนึ่ง ปิ่นธรรมดาที่แม่ของเธอซื้อมาให้ เป็นของที่มีค่าในแบบของเธอ

"หนูมีปิ่นของแม่ติดมาด้วยค่ะ เป็นปิ่นไม้ธรรมดา... หนูปักอันนั้นแทนได้ไหมคะ ถ้าปักของแม่ใหญ่ หนูกลัวทำหาย" น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความนอบน้อมและเกรงใจอย่างสุดซึ้ง แม่ใหญ่เงียบไปครู่หนึ่งก่อนหัวเราะเบา ๆ แล้วพูดอย่างเอ็นดู

"เอ้า ๆ ตามใจลูกนะ" เบญจายิ้มกว้างก่อนเดินไปหยิบปิ่นไม้ออกจากกระเป๋าสะพายของตัวเองอย่างทะนุถนอม เธอปักลงบนผมของตัวเองเบา ๆ ถึงจะธรรมดาแต่กลับดูสวยงามแบบเรียบง่าย เป็นความงามที่เต็มไปด้วยความหมายแม่ใหญ่มองแล้วพยักหน้า ยิ้มอย่างพึงพอใจ แล้วหันไปมองนาฬิกาบนผนังบ้าน

"ปะลูก ได้เวลาแล้ว ผู้เฒ่าน่าจะเริ่มมากันแล้ว" เบญจาหันมาพยักหน้ารับอย่างเรียบร้อย สูดหายใจลึก แล้วเดินเคียงข้างแม่ใหญ่ออกไปขึ้นรถไปบ้านที่จัดงานในพิธีวันนี้

บรรยากาศตอนบ่ายในหมู่บ้านเริ่มแปรเปลี่ยนไปตามการล่วงเลยของเวลา สีท้องฟ้าสดใสพร้อมกับแดดยามบ่ายของดวงอาทิตย์ เบญจากับแม่ใหญ่เดินเข้าไปหลังบ้าน เสียงดนตรีพื้นบ้านบรรเลงเพลงแผ่วเบา มีโหวด ซอ แคน และพิณที่เล่นอย่างช้า ๆ กลมกลืนไปกับบรรยากาศยามบ่าย ทุกย่างก้าวของเบญจาก็

คล้ายกับได้ยินเสียงฝีเท้าตัวเองสะท้อนกลับมาจากพื้นดิน ของบริเวณบ้าน

เมื่อมาถึงที่งาน เบญจารู้สึกถึงบรรยากาศที่แปลกและไม่เหมือนกับที่เคยเห็นในเมือง คนที่มาร่วมพิธีส่วนใหญ่เป็นคนเฒ่าคนแก่ แต่งตัวอย่างสวยงามในประจำท้องถิ่นที่เรียบง่ายท่ามกลางความร้อนในยามบ่าย บนโต๊ะบูชามีของต่าง ๆ วางเรียงรายอย่างสวยงาม เช่น ข้าวเหนียวสีขาวสะอาด ผลไม้สดใหม่ ขนมหวานหลากหลายสีสัน ดอกไม้สด และผ้าไหมถูกจัดวางในพานอย่างพิถีพิถัน เบญจารู้สึกถึงความสงสัยแฝงอยู่ในใจ จึงตัดสินใจเดินไปหายายสาที่นั่งอยู่ไม่ไกลจากโต๊ะบูชา ยายสานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้เก่าด้วยท่าทีสงบ คอยดูแลความเรียบร้อยในพิธี เบญจาเดินเข้าไปใกล้และเอ่ยทักทายด้วยเสียงเบา

"สวัสดีค่ะยายสา" ยายสาหันมายิ้มให้เบญจาอย่างอบอุ่น พร้อมกับพูดชม

"ป๊าด วันนี้แต่งตัวงามคัก" (วันนี้แต่งตัวสวยมาก) เบญจายิ้มตอบด้วยท่าทีเขินอาย เธอรู้สึกดีที่ได้รับคำชมจากยายสา แต่ก็ยังไม่คุ้นเคยกับคำชมเหล่านี้นัก

"ขอบคุณค่ะ" เบญจาพูดเสียงเบา และนั่งลงข้างยายสา เสียงดนตรีพื้นบ้านยังคงบรรเลงในระหว่างที่เบญจานั่งอยู่ข้างยายสา เสียงของโหวด เสียงของซอ และเสียงของพิณที่เต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ทำให้เธอรู้สึกถึงความเคารพในบรรยากาศรอบตัว เธอรู้สึกสงบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนหลังจากที่ดนตรีบรรเลงจบ นักดนตรีพักการบรรเลง เบญจาจึงเลือกที่จะถามคำถามที่ค้างคาอยู่ในใจ

"ยายคะ ปกติผีฟ้าท่านจะเลือกคนสืบต่อเองเหรอคะ" ยายตอบคำถามพลางมองไปข้างหน้าอย่างตั้งใจเพื่อดูแลความเรียบร้อยของงาน

"ปกติแล้วบ้านเฮาผีฟ้าจะส่งกันมารุ่นสู่รุ่นไม่ส่งให้คนอื่น แต่ในเมื่อยายมะลิ คนทรงคนนี้ที่เพิ่นทำพิธีวันนี้น่ะ เพิ่นบ่มีหลาน ส่วนลูกชายเพิ่นก็ตายไปโดนแล้วบ่มีญาติที่ไหนมารับต่อ แต่โชคดีมีคนมารับต่อจากแกแล้ว"

เบญจาฟังแล้วพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ความสงสัยยังคงอยู่

"คนที่จะมารับต่อเขาจะเลือกจากอะไรคะ" ยายสาพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ชีวิต ในขณะเดียวกันก็หันมามองเบญจาอย่างจริงจัง

“เขาจะเลือกจากคนที่เชื่อ นับถือ และเคารพท่าน หลายคนที่อยู่ที่นี่รอดตายเพราะท่านมาหลาย ยายก็เหมือนกัน”

เบญจารู้สึกสนใจขึ้นมาอีกขั้น เมื่อได้ยินยายสาบอกว่าเธอก็เคยประสบกับผีฟ้ามาด้วยตัวเอง

“แล้วตอนนั้นคุณยายเป็นอะไรคะ” ยายสานิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะเริ่มเล่าเรื่องราวของตัวเอง

“ตอนยายสาว ๆ ยายปวดท้องหลาย ไปโรงหมอก็บ่หายจักเทือ พ่อยายน่ะบ่เชื่อเรื่องสัมนี้เพิ่นบ่ยอม พายายไปรักษากรุงเทพนู้น ก็บ่หายคือเก่า จนยายของยายเพิ่นนับถือผีฟ้าเพิ่นก็เลยบอกให้มาหาดู พ่อก็ยอมมาหายายมะลินี่ตัว ไป ๆ มา ๆ บ่เชื่อก็ต้องเชื่อยายหายปลิดทิ้ง กลับไปโรงหมอ หมอยังเว้าว่าไปเฮ็ดอิหยังมาพูดละก็ขนลุก”

(ตอนยาวสาว ๆ ยายปวดท้องมาก ไปโรงพยาบาลก็ไม่หายสักที พ่อยายน่ะ ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ พายายไปรักษาในกรุงเทพนู้น ก็ไม่หายเหมือนเก่า จนยายของยายเขานับถือผีฟ้าเขาเลยบอกให้มาหาดู พ่อก็ยอมมาหายายมะลินี่แหละ ไป ๆ มา ๆ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อยายหายปลิดทิ้ง กลับไปโรงพยาบาล หมอยังพูดอยู่เลยไปทำอะไรมา) ยายสาพูดไปก็ลูบแขนของตัวเองเบา ๆ ดวงตาของเธอแสดงถึงความกลัวที่ยังติดตามตัวมาแม้เวลาจะผ่านไปนานแล้ว

บรรยากาศโดยรอบเริ่มเงียบลงอย่างน่าประหลาด ลมที่เคยพัดเบา ๆ เมื่อครู่ก็พลันหยุดนิ่ง เหลือเพียงเสียงของใบไม้แห้งไหวกรอบแกรบใต้ฝ่าเท้า เบญจากำลังจะเอ่ยปากถามยายสาต่อ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงฝีเท้าเบา ๆ ดังขึ้นจากบันไดบ้านไม้ด้านหลังเธอ

เธอหันกลับไปตามเสียง ก่อนจะสะดุ้งเล็กน้อย ร่างของหญิงชราผอมบางในชุดผ้าซิ่นลายเก่า เดินลงมาทีละขั้นจากบันไดบ้าน นั่นคือยายมะลิที่ทุกคนพูดถึง ยายมะลิเดินเข้ามาช้า ๆ ไปยืนหยุดที่หน้าโต๊ะบูชาผีฟ้า สายตากวาดมองของบนโต๊ะอย่างตั้งใจ ข้าวเหนียวที่ปั้นอย่างบรรจง ดอกไม้สีสดที่จัดวางอย่าง

พิถีพิถัน พานใส่ผ้าไหมและของหวานวางอยู่เรียงราย ก่อนที่ดวงตาของยายมะลิจะเหลือบขึ้นมาสบตาเข้ากับเบญจา ชั่วขณะนั้นเอง หัวใจของเบญจาหล่นวูบลงไปยังตาตุ่ม แววตาของยายมะลิเป็นแววตาที่เบญจารู้สึกกลัว เบญจารู้สึกเหมือนตัวเองยืนอยู่ตัวคนเดียวกลางวงพิธี ไม่มีสิ่งใดมาปกป้อง ไม่มีที่ให้ซ่อนตัว หัวใจเธอเต้นแรงจนได้ยินเสียงของตัวเอง แม่ใหญ่ที่ยืนข้าง ๆ เบญจาเหมือนจะรับรู้ได้ถึงความอิหลักอิเหลื่อปะทุขึ้นในร่างของหลานสาว จึงกระซิบเบา ๆ ว่า

“ไปไหว้ยายมะลิแนลูก”(ไปไหว้ยายมะลิหน่อยลูก) เบญจาก้าวไปข้างหน้าอย่างประหม่า ก่อนจะยกมือไหว้ด้วยความนอบน้อม

“สวัสดีค่ะยายมะลิ” ยายมะลิมองหน้าเธอเนิ่นนานโดยไม่ตอบอะไร สายตาเหมือนกำลังอ่านอะไรบางอย่างในดวงตาของเบญจา สักพักหนึ่ง จู่ ๆ เสียงแหบพร่าก็เปล่งออกมาช้า ๆ

“นับถือผีฟ้าติ” (นับถือผีฟ้าเหรอ) คำถามนั้นกระแทกเข้ากลางใจเธอทันที เบญจาตัวชาวาบ แม่ใหญ่ก็สะดุ้งเฮือกเล็ก ๆ กับคำถามนั้น บรรยากาศรอบข้างที่เหมือนจะผ่อนคลายก็กลับตึงเครียดขึ้นอีกครั้ง เบญจาอึกอัก ลิ้นพันกันอยู่ในปาก เธอไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี หากบอกว่าไม่เชื่อก็กลัวว่าจะเป็นขวานผ่าซากกับผู้ใหญ่ แต่หากพูดเอาใจก็กลัวจะเลยตามเลย ทั้งหัวใจเต็มไปด้วยความสับสนและกลัวจนพูดไม่ออก โชคดีที่แม่ใหญ่พูดขึ้นอย่างรวดเร็ว ราวกับช่วยชีวิตไว้ได้ในวินาทีสุดท้าย

“อันนี้เบญจาจ้ะ หลานมาเฮ็ดงานส่งอาจารย์เลยชวนมาซ้อยงานตั้งแต่เมื่อวานแล้วจ้ะ” (นี่เบญจาจ้ะ หลานมาทำงานส่งอาจารย์ เลยชวนมาช่วยงานตั้งแต่เมื่อวานแล้วจ้ะ) คำพูดนั้นทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลงเล็กน้อย ยายมะลิหันไปมองแม่ใหญ่นิ่ง ๆ แล้วพยักหน้าช้า ๆ ไม่พูดอะไรอีก เธอหันกลับไปสนใจโต๊ะบูชาอีกครั้ง ไม่ทันที่บทสนทนาใหม่จะเริ่ม เสียงของชายแก่คนหนึ่งดังขึ้นจากทางด้านหลัง เป็นเสียงของตากบ ชายชราอีกคนของหมู่บ้าน ที่ดูเหมือนจะมีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของพิธีเช่นกัน

“ยายมะลิ ฮอดเวลาแล้วเด้อ ”(ยายมะลิ ถึงเวลาแล้วนะ) ยายมะลิพยักหน้าแล้วค่อย ๆ เดินไปนั่งลงตรงหน้าเทียนที่ส่องแสงริบหรี่ คนในงานที่เคยพูดคุยกันเบา ๆ พากันเงียบกริบลงในทันที ทุกคนลุกขึ้นยืนแล้วนั่งลงเรียงรายตามลำดับอาวุโส สีหน้าทุกคนเปลี่ยนเป็นจริงจังเคร่งขรึม

บรรยากาศเหมือนทุกอย่างหยุดหมุน ยายมะลิพนมมือแล้วท่องอะไรสักอย่างที่ไม่มีใครรู้ได้ และไม่นานเสียงแคนก็ดังขึ้น เสียงแคนบรรเลงอย่างต่อเนื่องแผ่ขยายไปทั่วลานบ้านเก่าในยามบ่าย บรรยากาศรอบตัวเหมือนถูกกลืนเข้าสู่โลกอีกใบหนึ่ง โลกที่ไม่ใช่เพียงที่ตาเห็น แต่เป็นโลกของจิตวิญญาณและความเชื่อโลกของผีฟ้า

เบญจานั่งนิ่งไม่ไหวติง ดวงตาจับจ้องไปที่ยายมะลิผู้กำลังนั่งหลังตรงหน้าโต๊ะบูชา เสียงแคนล่องลอยปะปนกับเสียงลมหวิวที่พัดผ่านทุ่ง มันไม่ใช่แค่เสียงดนตรีอีกต่อไป มันคือเสียงเรียก เสียงนำทาง เสียงที่ดูเหมือนจะพูดกับสิ่งที่มองไม่เห็นยายมะลิยังคงนั่งนิ่งอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่จู่ ๆ จะลุกขึ้นยืนในจังหวะเดียวกับเสียงแคนที่เปลี่ยนเป็นจังหวะเร็วขึ้นอย่างมีชีวิตชีวา

เบญจาต้องเบิกตากว้างอีกครั้ง

ยายมะลิคนที่เธอเห็นเมื่อไม่กี่นาทีก่อน ยังเดินช้า ๆ อย่างคนแก่ที่กระดูกไม่ค่อยดี แต่ตอนนี้ ร่างนั้นกลับยืนหลังตรงอย่างสง่างามดวงตาเปล่งประกายผิดแผกไปจากก่อนหน้า ใบหน้าเหี่ยวย่นกลับยิ้มสดใส และรอยยิ้มนั้นกว้างอย่างเป็นธรรมชาติ เธอเริ่มขยับมือออกไปช้า ๆ เป็นจังหวะ ราวกับร่างกายนั้นเบาหวิวไร้น้ำหนัก เสียงแคนเร่งเร้าขึ้นเรื่อย ๆ และทันทีที่ท่วงทำนองเปลี่ยนเป็นจังหวะรำ ยายมะลิก็เริ่มหมุนตัว รำด้วยท่าทางที่อ่อนช้อยงดงามผิดกับอายุ มือทั้งสองประสานเป็นวง มือซ้ายโบกขึ้น มือขวาหลบล่าง ท่ารำที่งดงามและอ่อนช้อย แต่เต็มไปด้วยความรื่นรมย์ มีชีวิตชีวา และขลังอย่างบอกไม่ถูก ชาวบ้านที่ยืนเงียบอยู่เมื่อครู่เริ่มขยับตัวทีละคน ทีละก้าว พวกเขาเริ่มรำตามยายมะลิ ทีละคน ทีละฝีเท้า จากแถวด้านหน้าไปแถวด้านหลัง เสียงฝีเท้ากระทบพื้นดินผสานไปกับ

เสียงแคน กลายเป็นจังหวะเดียวกัน เสียงฮัมเบา ๆ ของหญิงชราดังขึ้นประสานเสียงเหล่านี้ไม่ใช่การแสดง แต่เป็นการเชิญบางสิ่งที่มองไม่เห็นให้ลงมาร่วมในพิธี

ทุกคนรำวนรอบโต๊ะบูชาร่วมกันอย่างพร้อมเพรียง สามรอบ... รอบแรกคือการทักทาย รอบที่สองคือการเปิดทาง และรอบสุดท้ายคือการยืนยันว่าผีฟ้าได้รับรู้แล้วว่าที่นี่คือที่ของท่าน เธอรู้สึกเหมือนร่างกายแช่แข็งอยู่นิ่ง ๆ กลางลานพิธี ขนลุกชันตั้งแต่ต้นคอจรดปลายเท้า ทั้งจากความงามและความแปลกตาของสิ่งที่ได้เห็น มันไม่ใช่การแสดงทางวัฒนธรรมทั่วไป แต่มันคือ “พิธีกรรม” ที่ยังมีชีวิตเป็นสิ่งที่ถูกส่งต่อมาเป็นร้อย ๆ ปี และมันกำลังเกิดขึ้นจริงตรงหน้าเธอ เมื่อครบสามรอบ เสียงแคนก็หยุดลงกะทันหัน เงียบสนิทราวกับโลกทั้งใบถูกตัดออกจากเสียง

ยายมะลิหยุดนิ่งเช่นกัน ร่างของเธอกลับมายืนสงบอีกครั้ง มือสองข้างแนบข้างลำตัว ใบหน้าเงยขึ้นเล็กน้อย ดวงตาปิดลงคล้ายกำลังฟังเสียงจากฟากฟ้า เสียงแคนเริ่มแผ่วเบาลงอีกครั้ง หลังจากจบการรำรอบโต๊ะสามรอบ บรรยากาศรอบลานพิธีกลับมาสงบเยือกเย็นอีกครั้ง ลมหยุดพัด เสียงไก่ที่เคยดังก็เงียบงัน แสงจากเทียนวูบไหวเป็นจังหวะคล้ายหัวใจของพิธีที่ยังคงเต้นอยู่ช้า ๆ

เบญจายังยืนอยู่ใกล้ยายสา สายตาของเธอจับจ้องไปที่ยายมะลิซึ่งตอนนี้กำลังหันไปเผชิญหน้ากับ ยายพร หญิงสูงวัยอีกคนที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะบูชาอย่างสงบ บรรยากาศรอบตัวพลันเปลี่ยนไปในชั่วพริบตาเดียว

ยายมะลิค่อย ๆ ถอด “ผ้าพาดไหล่” สีแดงสดที่คลุมอยู่บนบ่าของตนเองออก ผ้าผืนนั้นดูเหมือนจะเป็นเพียงผ้าธรรมดาในคราแรก แต่เมื่อมันหลุดจากบ่าของยายมะลิ กลับดูราวกับมีแสงเรื่อ ๆ สะท้อนจากผืนผ้า แม้จะมีเพียงแสงเทียนริบหรี่ บางสิ่งในผืนผ้านั้นกลับเรืองรองจนทำให้เบญจาเผลอกลั้นหายใจ

ยายมะลิยกผ้าผืนนั้นขึ้นอย่างทะนุถนอมก่อนจะก้าวไปยังยายพร หญิงที่ตั้งใจจะเป็นผู้รับช่วงพิธีกรรมนี้ต่อ ดวงตาของยายมะลิมองตรงไปยังดวงตา

ของยายพร ทั้งสองไม่พูดอะไร แต่แววตาของทั้งคู่เหมือนกำลังสื่อสารกันอยู่ในระดับที่คนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจได้เบญจาทำหน้าแปลกใจ เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แล้วหันไปหายายสา

“ยายคะ... ผ้าผืนนั้นคืออะไรคะ” ยายสาหันมามองด้วยแววตานุ่มลึก และพูดเสียงเบาเหมือนกลัวจะรบกวนบางสิ่ง

“อ๋อ... ผ้านั่นมันเป็นผ้าแดงที่คนทรงผีฟ้าสิพกไว้ประจำโตคือเครื่องหมายในการติดต่อกับผีฟ้า ยามสิ้นเดชหรือฮอดเวลาก็ต้องส่งต่อให้คนใหม่ที่สิสืบต่อหน้าที่” (อ๋อ... ผ้านั่นน่ะ มันคือของส่งต่อคนที่เป็นคนทรงผีฟ้าจะมีผ้าแดงผืนนั้นไว้ประจำตัว เป็นเหมือนสัญลักษณ์แห่งการสื่อสารกับผีฟ้า ยามสิ้นอำนาจหรือถึงเวลา ก็จะต้องส่งต่อให้คนที่จะรับหน้าที่ต่อ)

เบญจาพยักหน้าเบา ๆ ดวงตายังไม่ละไปจากภาพตรงหน้า เธอกำลังจะถามคำถามต่อ แต่ทันใดนั้น ยายมะลิก็พาดผ้าสีแดงสดลงบนไหล่ของยายพรอย่างมั่นคง เงียบ... เงียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเอง

ในวินาทีนั้นเอง ร่างของยายพรสั่นไหวเล็กน้อยในตอนแรก ก่อนที่แรงสั่นนั้นจะทวีขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับมีกระแสพลังบางอย่างแล่นผ่านร่างกายเธอ

เสียงแคนดังขึ้นอีกครั้งในจังหวะใหม่ ไม่ใช่จังหวะของการเรียก แต่เป็นจังหวะของการยอมรับ และทันใดนั้น ร่างของยายพรก็เริ่มขยับ รำช้า ๆ ในจังหวะที่งดงามและมีพลัง

เบญจารู้สึกขนลุกวาบทั้งตัวอีกครั้ง

ก่อนหน้านี้ตอนที่ยายพรเข้าร่วมรำเธอแค่เดินวนและปรบมือเบา ๆ เหมือนกับคนที่ทำตามหน้าที่ แต่ตอนนี้ ยายพรรำอย่างคล่องแคล่ว อ่อนช้อย แขนขาเคลื่อนไหวเป็นจังหวะเหมือนกับมีใครอีกคนกำกับอยู่ เส้นสายของการรำดูเหมือนจะมาจากความทรงจำเก่าแก่บางอย่างที่หลับใหลอยู่ในตัวเธอ

เบญจาเหลือบมองยายสาอีกครั้ง ยายสายิ้มกว้าง ดวงตาเป็นประกายแห่งศรัทธา

“นี่ไง เพิ่นรับแล้ว... ไป ๆ ไปรำกัน” คำพูดของยายสาเหมือนสะกิดให้เบญจาหลุดจากภวังค์

เสียงฉิ่งเริ่มตีจังหวะเข้ามาผสม เสียงแคนเร่งเร้าให้สนุกสนานขึ้นกว่าเดิม จังหวะเร็วขึ้น ผู้คนเริ่มหัวเราะ ยิ้มแย้ม แม้จะยังมีความเคารพอยู่ในบรรยากาศ แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนเป็นความชื่นมื่นและเบิกบานใจราวกับงานเฉลิมฉลอง

ตา ยาย คนเฒ่าคนแก่หลายคนเริ่มออกมารำรอบโต๊ะกันอีกครั้ง คราวนี้ไม่มีความเงียบอีกแล้ว มีแต่เสียงหัวเราะ เสียงปรบมือ เสียงแคนและฉิ่งที่ผสานกันอย่างมีชีวิตชีวา เบญจาชั่งใจเพียงครู่เดียวก่อนจะค่อย ๆ ก้าวเท้าออกไปข้างหน้า... ทีละก้าว ทีละย่างเข้าสู่วงรำ

เธอเริ่มขยับมือ รำตามคนอื่น แม้จะไม่ชำนาญ แต่ก็เต็มไปด้วยความรู้สึกจริงใจ

ในตอนนั้นเอง เธอรู้สึกบางอย่างอบอุ่นแผ่กระจายในอก ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกไม่ใช่เพียงความสนุก แต่คือการ “รับรู้” ว่าเธอได้เข้าไปสัมผัสบางสิ่งที่อยู่ลึกกว่ารูปลักษณ์ภายนอกของพิธีกรรมมันคือสายใยของความเชื่อที่ผูกโยงทุกคนในหมู่บ้านเอาไว้ด้วยกันและในวินาทีนั้น เบญจาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของพิธีไปโดยไม่รู้ตัว

เสียงแคนค่อย ๆ แผ่วลงอีกครั้งเมื่อรอบที่สามสิ้นสุดลง บรรยากาศรอบลานพิธีแปรเปลี่ยนจากจังหวะคึกคักกลับคืนสู่ความสงบ ลมเย็นยามเย็นพัดโชยผ่านมาเบา ๆ คล้ายเป็นการทักทายของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เพิ่งได้รับการกราบไหว้ บนโต๊ะบูชาผีฟ้า ธูปที่จุดไว้แต่ต้นเริ่มมอดลง เหลือเพียงควันบาง ๆ ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

เสียงพูดคุยเริ่มเบาลงก่อนจะดังขึ้นอีกครั้งด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของชาวบ้านที่ยังคงเปี่ยมไปด้วยพลังจากพิธีที่เพิ่งจบลง ทุกคนดูมีความสุขสดชื่น ราวกับได้ปลดเปลื้องบางอย่างในใจ

แม่ใหญ่เดินกลับมาหาเบญจา สีหน้าเปื้อนยิ้ม แก้มแดงระเรื่อจากการรำ

เบญจาที่เพิ่งถอนหายใจเบา ๆ ก็หันไปมองเธอ ดวงตายังเป็นประกายจากความรู้สึกที่ยังไม่จางไปจากหัวใจ

“สนุกไหมลูก” แม่ใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงอบอุ่น เบญจาหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มที่จริงใจที่สุดเท่าที่เคยมีมาในทริปนี้

“สนุกค่ะ ไม่คิดเลยว่าพิธีกรรมจะสนุกได้ขนาดนี้” แม่ใหญ่หัวเราะออกมานิดหนึ่ง ก่อนจะพูดด้วยแววตาที่ลึกซึ้งกว่าเดิม

“คนสมัยนี้น่ะ....พอได้ยินคำว่าผีฟ้า หรือได้ยินว่ามีพิธีกรรมก็มักจะคิดว่าต้องน่ากลัว ต้องลึกลับเหมือนในเรื่องเล่า แต่จริง ๆ แล้วพิธีแบบนี้มีไว้เพื่อหล่อหลอมคนในชุมชนให้เป็นหนึ่งเดียวกันต่างหากลูก”

เบญจาเงียบลง มองไปรอบ ๆ ลานบ้านที่ยังมีคนสูงวัยจับมือกันหัวเราะ หรือแม้แต่เด็กเล็กที่วิ่งเล่นไปรอบโต๊ะบูชา เสียงหัวเราะของผู้คน เสียงแคน เสียงฉิ่งยังดังก้องอยู่ในความทรงจำ

เธอเริ่มเข้าใจแล้วว่า พิธีกรรมไม่ได้มีเพียงความศักดิ์สิทธิ์หรือความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็น หากแต่มันคือเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ คือการส่งต่อรากเหง้าทางวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งสู่รุ่นถัดไปภาพยายมะลิที่ยื่นผ้าแดงให้ยายพรยังติดตา ไม่ใช่แค่การส่งต่อภารกิจ แต่คือการส่งต่อศรัทธา ความเชื่อ และความรักในชุมชนที่ยังคงมีลมหายใจเบญจาหันมามองแม่ใหญ่อีกครั้ง แล้วพูดเบา ๆ

“หนูดีใจที่ได้มาเห็นกับตาตัวเองค่ะ ถ้าไม่ได้ลงพื้นที่เอง หนูคงไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกแบบนี้เลย...”

แม่ใหญ่ยิ้มตอบ ไม่พูดอะไร เพียงแค่มองเบญจาด้วยสายตาเอ็นดูอย่างภาคภูมิ

ขณะนั้นเอง ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเป็นส้มอมชมพู แสงอาทิตย์เริ่มคล้อยลง แสงแดดตกกระทบโต๊ะบูชาเกิดเป็นเงาทอดยาว ดูราวกับโลกของอดีตกำลังโอบกอดปัจจุบันอย่างแผ่วเบา

และในความนิ่งงันนั้น...

หัวใจของเบญจาก็เต้นอย่างสงบ แต่เต็มไปด้วยพลัง เธอไม่ได้เป็นแค่คนภายนอกอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นหนึ่งในสายใยของเรื่องเล่าและพิธีกรรมที่เชื่อมคนรุ่นใหม่กับภูมิปัญญาโบราณเข้าไว้ด้วยกัน

เธอรู้ในใจว่า วิจัยที่ต้องส่งอาจารย์อาจจบลงที่ไม่กี่ร้อยหน้า แต่สิ่งที่เธอได้รับจากพิธีรับผีฟ้าคือความเข้าใจที่หาไม่ได้จากการอ่านในหนังสือ นอกจากจะมาพบเจอด้วยตนเอง

๖

ผาสาดลอยเคราะห์

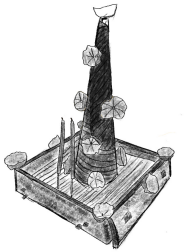

แสงแดดยามบ่ายสาดแสงแรงกล้าลงมาบนถนนลูกรังที่ทอดยาวลับสายตา ม่านฝุ่นบาง ๆ ลอยคลุ้งในอากาศพลิ้วไหวตามแรงลมร้อนอบอ้าว กลายเป็นม่านแสงสีทองที่ระยิบระยับอยู่เบื้องหน้า ฉัตร เด็กวัยสิบห้าปีจากเมืองหลวงมาเยี่ยมปู่กับย่าที่ต่างจังหวัดในช่วงหยุดยาว ฉัตรใส่เสื้อยืดสีหม่นและกางเกงยีนขาดเข่าตามสไตล์เหงื่อผุดซึมตามไรผมและหลังคอ หายใจหอบเล็กน้อยจากการเดินทางอันยาวนาน เขาชะงักเท้าแล้วเงยหน้ามองรอบตัวด้วยความรู้สึกแปลกตา

ท้องฟ้ากว้างใหญ่ไพศาลจนน่าใจหาย ไร้ซึ่งตึกสูงหรือเสาไฟแรงสูงที่เขาคุ้นเคย ท้องทุ่งเปิดโล่งทอดยาวไปสุดสายตา ต้นข้าวและต้นมันโบกไหวเป็นระลอกตามลม แสงแดดกระทบยอดหญ้าเกิดเป็นประกายระยิบที่เคลื่อนไหวได้ราวกับทะเลสีเขียวอ่อน กลิ่นดินแห้ง ๆ ที่เพิ่งถูกแดดเผามาหมาด ๆ คลุกเคล้ากับกลิ่นหอมจาง ๆ ของหญ้าสด ลอยมาตามลมอ่อน ฉัตรสูดลมหายใจเข้าลึกโดยไม่รู้ตัว กลิ่นเหล่านั้นชวนให้นึกถึงวัยเด็กที่เขาเคยมาวิ่งเล่นที่นี่กับญาติพี่น้อง ความทรงจำที่เคยถูกฝุ่นเมืองหลวงกลบไว้เริ่มฟื้นคืนขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย ฉัตรชอบที่จะได้มาอยู่กับปู่และย่าในช่วงหยุดยาวหรือปิดเทอมใหญ่มาก

“ตื่นแล้วเหรอ ถึงแล้ว ไปหาปู่กับย่าเร็ว” พ่อพูดพลางหัวเราะเบา ๆ ฉัตรกะพริบตาถี่ๆ มองรอบตัวเมื่อเขาหันไปมองนอกหน้าต่าง...บ้านปู่กับย่าอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว ไฟหน้าบ้านสว่างและอบอุ่น ไม่นาน ปู่กับย่าก็เดินออกมาจากบ้าน

พร้อมกับ บราวนี่ ลูกสุนัขพันธุ์ไทยที่กระดิกหางวิ่งมาหาเขา ฉัตรนั่งนิ่งอยู่สักพักก่อนจะเบิกตากว้าง เขาก้าวลงจากรถแล้ววิ่งเข้าไปกอดปู่กับย่าแน่นด้วยความคิดถึง พ่อหัวเราะเบา ๆ ขณะยกกระเป๋าของฉัตรลงจากท้ายรถ

“คิดถึงปู่กับย่ามากเลยสิท่า ตอนมานั่งหลับตลอดทางเลย สงสัยฝันร้ายล่ะสิ” ย่าหัวเราะแล้วลูบหัวฉัตรเบา ๆ แม้จะยังไม่เข้าใจว่าฉัตรฝันอะไร แต่ความรักก็อบอวลในอ้อมกอดนั้น ฉัตรยังคงกอดแน่น...ฉัตรยังกอดปู่กับย่าแน่นอยู่อย่างนั้นเขาสูดลมหายใจลึก รู้สึกถึงกลิ่นหอมของน้ำอบไทยจาง ๆ จากเสื้อของย่า กลิ่นที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก กลิ่นที่ทำให้ใจสงบ พ่อปิดท้ายรถเรียบร้อย เดินเข้ามาตบบ่าฉัตรเบา ๆ

“เอ้า ไปเก็บของสิ เดี๋ยวได้ไปงานวัดต่อ... ย่าเขารอพาไปลอยผาสาดอยู่”

บ้านของปู่ย่าตั้งอยู่กลางหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางหุบเขาน้อยใหญ่กับทุ่งนาที่กำลังเขียวชอุ่มรับหน้าฝน รอบบ้านเป็นสวนผลไม้และพืชผักพื้นบ้าน ทั้งมะละกอ กล้วย ตะไคร้ และมะกรูดที่ส่งกลิ่นสดชื่นโชยมาเป็นระยะเบื้องล่างของหมู่บ้าน มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลเอื่อยผ่าน แสงแดดยามบ่ายสะท้อนบนผิวน้ำระยิบระยับราวกับเกล็ดเงิน ชาวบ้านที่นี่เรียกแม่น้ำสายนี้ว่า

“ห้วยลอยเคราะห์” ชื่อที่ฟังดูแปลกหูสำหรับฉัตร แต่มีนัยบางอย่างที่ฟังดูนุ่มลึกและศักดิ์สิทธิ์ ย่าของเขาเคยบอกว่า ห้วยสายนี้มีมาตั้งแต่บรรพบุรุษ และผู้คนที่นี่เชื่อว่า มันสามารถพัดพาความทุกข์ เคราะห์กรรม และเรื่องร้าย ๆ ให้ไหลหายไปกับกระแสน้ำได้ ย่าจะพาฉัตรไปลอยเคราะห์ก็เพราะอาทิตย์ก่อนฉัตรเพิ่งออกจากโรงพยาบาลเพราะอาการไข้หวัดใหญ่

ย่าพาฉัตรเดินเลียบทางดินแคบ ๆ ผ่านทุ่งนาที่เหลือแต่ตอซังสีน้ำตาลแห้งกรัง มุ่งหน้าไปยังริมแม่น้ำที่ชาวบ้านเริ่มรวมตัวกันตั้งแต่ฟ้ายังไม่มืดสนิท ข้างทางมีแสงไฟจากถนนเรียงรายเป็นระยะ ๆ เปลวไฟนิ่งสงบแต่สั่นไหวเบา ๆ ตามลมเย็นยามค่ำ แสงสลัวจากไฟถนนสะท้อนเงาคนเป็นริ้ว ๆ บนพื้นหญ้าและแนวไม้ไผ่ที่ล้อมทางไว้ ราวกับภาพเงาในอดีตกำลังเคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบ

ท่ามกลางแสงไฟจากถนนส่องแสงสลัวอยู่หน้าบ้านไม้เก่าริมแม่น้ำ ฉัตรยืนนิ่งอยู่ใต้ชายคา ย่าก้าวออกมาจากในบ้านอย่างช้าๆ มือหนึ่งถือกระทงที่ดูไม่เหมือนกระทงแบบที่เขาเคยเห็นมาก่อน แล้วยื่นมาให้เขา

“เอ้า หลาน...ถือไว้” ฉัตรรับมาด้วยความลังเล ในใจนึกว่ามันคงเหมือนกระทงวันลอยกระทงธรรมดา ใบตองกล้วย พวงดอกดาวเรือง เทียนปักกลาง มีธูปสักดอกสองดอก แต่พอได้มองใกล้ๆ เขาก็รู้ทันทีว่ามัน ไม่ใช่แบบนั้นเลย กระทงผาสาดของย่ามีฐานเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ทำจากไม้ไผ่และใบตองเจียนอย่างประณีต ยอดของมันตั้งชันขึ้นไปเป็นทรงกรวยสูงคล้ายเจดีย์เล็ก ๆ ประดับด้วยริ้วตอกไม้ไผ่ที่ถักเป็นลวดลายละเอียด จนดูคล้ายเครื่องบูชาโบราณมากกว่าจะเป็นกระทงธรรมดา บนยอดกรวยมีดอกไม้เล็ก ๆ ปักอยู่หนึ่งดอก เป็นดอกที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน สีเหลืองขุ่น ๆ รูปร่างประหลาด แต่น่ามองอย่างบอกไม่ถูก

“ดอกไม้นั่น...ทำจากขี้ผึ้ง” ย่าพูดราวกับอ่านใจเขาได้ ยังไม่ทันที่ฉัตรจะเอ่ยปากถาม ย่าก็ยื่นกรรไกรตัดเล็บให้เขาแทน

“ตัดเล็บสักสองสามชิ้น ใส่ลงไปในกระทงด้วยนะหลาน” ฉัตรรับกรรไกรมาช้า ๆ แม้ในใจจะเต็มไปด้วยคำถาม ทำไมต้องเล็บ? จะเอาไปทำอะไร? แต่ก็เลือกที่จะไม่พูดอะไร เขาก้มลงตัดเล็บของตัวเองเงียบ ๆ สองสามชิ้นเล็ก ๆ วางเบา ๆ ลงในกลางฐานกระทง แล้วคืนกรรไกรให้ย่า

“ลงไปที่แม่น้ำกัน” มีเพียงเสียงแผ่วของสายน้ำไหลเอื่อยและเสียงเท้าคนเดินบนดินแห้งแตกระแหง เสียงตะโกนของย่าดังขึ้นอย่างร้อนรนจากด้านบนแม่น้ำยามค่ำคืนเงียบกริบ มีเพียงเสียงลมพัดใบไผ่แกรก ๆ และเสียงน้ำกระทบฝั่งเบา ๆ ท้องฟ้าไร้จันทร์ แต่เต็มไปด้วยดวงดาว ฉัตรกับย่าเดินผ่านทุ่งหญ้าริมฝั่งด้วยเท้าเปล่า ย่าถือกระทงไว้มั่น มือเหี่ยวย่นจับแน่นราวกับกลัวมันจะหลุดหายเมื่อถึงริมน้ำ ย่าหยุด แล้วหันมาหาฉัตร

“ยกมือขึ้นนะ แล้วพูดตามนะ” ย่าหลับตาแล้วเอ่ยเสียงช้า ๆ ชัดเจน

สาธุ สาธุ สาธุ ขอให้เคราะห์ในกายของข้าพเจ้า จงมอดไหม้ไปกับไฟ จงไหลไปกับน้ำ สาธุ สาธุ สาธุ

ฉัตรหลับตาตาม เขาเอ่ยคำเหล่านั้นในใจอย่างเงียบงัน เมื่อบทอธิษฐานจบ ย่ากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงต่ำแต่มั่นคง

"จับตรงยอด แล้วหย่อนลงไปนะ แล้วที่สำคัญลอยเสร็จ ไม่ต้องหันไปมองนะ" ฉัตรพยักหน้ารับคำเบา ๆ เขายื่นมือออกไปแตะปลายยอดของกระทงผาสาด ความเย็นของน้ำค้างเกาะอยู่บนปลายใบตอง เขาโน้มตัวลงอย่างช้า ๆ แล้วปล่อยกระทงให้ไหลออกจากมือ... ลอยไปกับสายน้ำที่ดำมืดยามราตรี เขาค่อยๆ ละมือออกช้าๆ และหันหลังให้แม่น้ำโดยไม่มองกลับไปตามคำสั่งของย่า แม้ใจหนึ่งจะอยากรู้เหลือเกินว่า...กระทงนั้นลอยไปไกลแค่ไหนแล้ว หรือว่ามันจะไม่ไปไหนเลย แต่ก่อนที่ฉัตรจะก้าวเท้าขึ้นไป ฉัตรได้ยินเสียงคนเรียกชื่อเขาเบามาจากทางข้างหลังฉัตรหันตามเสียงเรียกจนทำให้เขาเห็นภาพตรงหน้า

ภาพที่ไม่ควรมีใครได้เห็น ฉัตรยังยืนนิ่ง ตัวแข็งราวกับถูกตรึงอยู่กับพื้น เสียงน้ำที่ไหลเบา ๆ กลับกลายเป็นเสียงแปลกประหลาดขึ้นเรื่อย ๆ มันฟังดูเหมือนเสียงคนกระซิบปนสะอื้น เสียงหลายเสียงซ้อนทับกัน คล้ายกำลังบ่นพึมพำอะไรบางอย่างจากใต้ผิวน้ำ

เขาเหลือบตามองลงไปที่สายน้ำ...ที่เดิมที่กระทงลอยอยู่นิ่ง ๆ แต่ตอนนี้มันหายไปแล้ว แทนที่ด้วย เงาดำบางอย่าง ใต้ผิวน้ำ เงาที่ไม่เคยมีอยู่มาก่อน และมัน เคลื่อนไหว... ช้า ๆ อย่างมีชีวิต ฉัตรขยับตัวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง แต่ไม่ละสายตา แล้วเงานั้น...ก็ค่อย ๆ เผยรูปร่างบางส่วนขึ้นเหนือผิวน้ำ มือสีคล้ำซีด มีเล็บยาวแหลม ปลายนิ้วเหี่ยวแห้ง เหมือนของคนที่จมน้ำมาหลายวัน มันโผล่ขึ้นจากผิวน้ำทีละนิ้ว…ทีละนิ้ว…ก่อนจะวางลงช้า ๆ บนพื้นน้ำเหมือนพยายามจะดันตัวเองขึ้นมา ตามมาด้วยเส้นผมเปียกยาวยุ่งพันกันจนเป็นกระจุก ลอยฟุ้งอยู่

รอบ ๆ เศษใบตองที่น่าจะเคยเป็นกระทงฉัตรหายใจติดขัด เขากลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

แล้วเขาก็เห็นใบหน้านั้น...ใบหน้าซีดขาวลอยอยู่ใต้ผิวน้ำ ดวงตาเบิกกว้างไร้แก้วตา มองตรงมาที่เขาเหมือนกำลังจ้องผ่านน้ำขึ้นมา ริมฝีปากเผยอแย้มเล็กน้อย เผยให้เห็นฟันซี่ดำ ๆ ที่ดูผิดแปลก ไม่ใช่ฟันของคน

"ฉัตรไม่ได้มองเลยย่า...ฉัตรแค่ทำของตกแล้วหันไปเก็บเฉย ๆ" ย่าถอนหายใจยาวอย่างโล่งอกก่อนจะประนมมือฟังบทสวดอย่างตั้งใจ ฉัตรนั่งลงข้างย่ารอคอยการสวดและการอาบน้ำมนต์เพื่อให้เรื่องร้ายในคืนนี้...ได้จบลงตรงนี้

หลังจากพิธีสวดมนต์และอาบน้ำมนต์จบลง เสียงระฆังวัดดังก้องในค่ำคืนเงียบสงบ ฉัตรกับย่าก็ค่อย ๆ เดินกลับบ้านด้วยทางเดิม เส้นทางดินเล็ก ๆ คดเคี้ยวเลียบแม่น้ำสายเดิมที่เพิ่งเป็นเวทีของสิ่งที่ฉัตรไม่กล้าจะเรียกชื่อ

แสงไฟจากหลอดนีออนเล็ก ๆ ที่ติดอยู่หน้าบ้านชาวบ้านบางหลังและเสาไม้ไผ่ส่องไฟเป็นระยะ ให้แสงสลัวพอให้เห็นพื้นทางเป็นเงา ๆ บรรยากาศโดยรอบกลับมาเงียบเชียบอีกครั้ง มีเพียงเสียงจักจั่นและเสียงจิ้งหรีดร้องคลอไปกับเสียงฝีเท้าที่ก้าวอย่างไม่เร่งรีบของสองยายหลาน

ฉัตรเดินนิ่ง มือกำชายเสื้อแน่น เขาพยายามบอกตัวเองว่า สิ่งที่เห็นเมื่อครู่...คงเป็นแค่ภาพลวงตาจากความเครียด หรืออาจเป็นเพราะความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง การที่อยู่ในพิธีกรรมแปลกตาท่ามกลางบรรยากาศลึกลับเช่นนั้น อาจทำให้ประสาทสัมผัสเขาหลอกตัวเองก็เป็นได้

"แค่ตาฝาด...ใช่แล้ว แค่ตาฝาด" เขาครุ่นคิดเงียบ ๆ ในใจ พยายามปลอบตัวเอง ในขณะเดียวกัน ความรู้สึกอบอุ่นและสงบจากการได้ฟังเทศน์ ฟังเสียงสวดมนต์ในศาลาวัด ก็ช่วยให้หัวใจที่เคยเต้นแรงคล้ายจะหลุดจากอก เริ่มกลับมาเต้นเป็นปกติ แม้ฉัตรจะเป็นเด็กวัยรุ่นจากเมืองใหญ่ แต่เขาเติบโตมาในครอบครัวที่ให้ความสำคัญกับศาสนาและวัฒนธรรม พ่อแม่พาเข้าวัดเป็นประจำตั้งแต่เล็ก งานบุญ งานกฐิน งานสวดพระพุทธมนต์ไม่มีงานไหนที่ฉัตรไม่เคยไป

นั่นจึงทำให้เขาคุ้นเคยกับบรรยากาศวัด ความสงบ และกลิ่นธูปจาง ๆ ที่ชวนให้เย็นใจ

เมื่อเดินมาถึงบ้าน เสียงครัวเล็ก ๆ ข้างบ้านเงียบสนิท มีเพียงแสงไฟสีส้มจากหลอดไส้ในครัวที่เปิดทิ้งไว้ และกลิ่นหอมของอาหารที่ลอยมาตามลมจาง ๆ

ปู่ของฉัตรนั่งรออยู่ที่โต๊ะไม้หน้าบ้าน โต๊ะกลมขัดมันที่เต็มไปด้วยอาหารพื้นบ้านหลากชนิด ปู่หันมายิ้มเมื่อเห็นหลานกับย่าเดินเข้าบ้าน

“มากันแล้วเหรอ...เอ้า ล้างมือแล้วมากินข้าวเด้อหลาน” ฉัตรยิ้มรับโดยอัตโนมัติ สีหน้าผ่อนคลายขึ้นทันทีเมื่อเห็นกับข้าววางเรียงเต็มโต๊ะ

“โห ปู่! วันนี้ทำเยอะจังครับ “ ทั้งต้มจืด ผัดเผ็ด แกงส้ม และปลาทอดที่กรอบหอมจนเขาแทบกลืนน้ำลายไม่ทันบนโต๊ะมีอาหารที่ฉัตรรู้จักเป็นอย่างดีตั้งแต่เด็ก แจ่วบอง กลิ่นปลาร้าเค็มนัวจัดจ้านวางอยู่ข้างๆ จานผักสดหมกเห็ดเพาะ หอมกลิ่นใบตองไหม้เบา ๆ ต้มปลาคัง ที่มีรสเปรี้ยวเผ็ดจี๊ดจ๊าดจนเขาน้ำลายสอ และที่เขาชอบที่สุดคือ ตำต้องแด้งลาวเส้นสด กลิ่นหอมเฉพาะตัวที่ไม่เคยได้กินในกรุงเทพเลย

“โอ้ย คิดฮอดหลาย” (โอ้ย คิดถึงมาก) ฉัตรพูดเสียงอ้อนก่อนจะลงมือกินอย่างไม่รอช้า

บรรยากาศรอบโต๊ะอาหารอบอุ่นและเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของคนในครอบครัว ไออุ่นจากข้าวเหนียวร้อน ๆ กับรสชาติของอาหารบ้าน ๆ ที่เต็มไปด้วยความรักและความห่วงใยจากปู่กับย่า ค่อย ๆ กลบเสียงกระซิบแปลกประหลาดจากแม่น้ำ และภาพเงาดำในความทรงจำไปทีละน้อย

หลังอาหารมื้อเย็นที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ฉัตรนั่งพิงพนักโซฟาไม้ผ้าหุ้มลายดอกที่ตั้งอยู่กลางห้องโถง ย่ากำลังปัดผ้าปูโต๊ะให้เรียบร้อย ส่วนปู่หันไปเปิดโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าบ้าน

รายการละครหลังข่าวกำลังเริ่มต้นขึ้น แสงจากจอภาพกะพริบสลับสว่างกับความมืดในห้อง เป็นแสงอบอุ่นที่ทุกคนในครอบครัวคุ้นเคย ฉัตรนั่งขัดสมาธิบนพื้นข้าง ๆ ปู่ หยิบผลไม้ที่วางในจานสาน มีทั้งฝรั่งหั่นชิ้น แตงโมแดงหวานฉ่ำ และกล้วยน้ำว้าสุกกำลังดี เขายื่นชิ้นฝรั่งให้ปู่

“ปู่กินไหมครับ” ฉัตรยื่นฝรั่งให้ปู่แต่ปู่ส่ายหน้า

“บ่ ๆ ปู่เจ็บแข่วอยู่ น้องฉัตรกินโลด” (ไม่เอา ปู่เจ็บฟันอยู่ น้องฉัตรกินเลย) ฉัตรเอาฝรั่งชิ้นนั้นเข้าปากแล้วเปลี่ยนไปหยิบแตงโมให้ปู่แทน ย่าเดินมานั่งลงข้าง ๆ พร้อมหัวเราะเบา ๆ กับบทพูดขบขันของตัวละครในละคร

“ฮั่นแน่...ตัวเอกเขาโดนหลอกอีกแล้ว” ย่าพูดไปหัวเราะไป ฉัตรกับปู่หัวเราะตาม ทำให้บรรยากาศในห้องยิ่งเต็มไปด้วยความสุข ความอบอุ่นแบบที่หาไม่ได้ในเมืองกรุง

หลังจากกินผลไม้กันจนหมด ฉัตรรีบลุกขึ้นมาช่วยย่าเก็บจานชามเข้าครัว ล้างมือเสร็จจึงเปิดตู้เย็นหยิบแตงโมเย็น ๆ ออกมากินเพิ่ม และกลับมานั่งดูละครกับปู่ย่าอย่างสบายใจ

เสียงหัวเราะยังคงก้องอยู่ไม่ทันจาง ทันใดนั้น เสียง ก็อกแก๊ก...ก็อกแก๊ก ก็ดังขึ้นจากประตูไม้หลังบ้านตรงห้องครัว เสียงเบา ๆ แต่ชัดเจนพอให้ทุกคนหันมามองหน้ากัน

“เสียงอะหยังน้อ” ปู่พึมพำเบา ๆ ก่อนจะลุกไปดูด้วยความสงสัย

เมื่อเปิดประตูไม้บานเก่าออก ก็พบลูกสุนัขตัวหนึ่งกำลังเดินดุกดิกเข้ามาในครัว มันมีขนสีดำแซมขาว ดวงตากลมโตใสแป๋ว หูตั้งข้างตกข้าง ดูซุกซนเป็นพิเศษ

“บราวนี่!” ฉัตรร้องเรียกด้วยเสียงตื่นเต้น รีบลุกขึ้นมารับลูกสุนัขที่วิ่งตรงดิ่งเข้ามาหาเขาอย่างคุ้นเคย

บราวนี่คือสุนัขน้อยตัวโปรดของฉัตร มันเพิ่งเกิดได้ไม่กี่เดือน เป็นลูกของ ช็อกโกแลตชิพ สุนัขประจำบ้านที่จากไปเมื่อไม่นานนี้ และชื่อของมันก็เป็น

ฉัตรเองที่ตั้งขึ้น

“คิดถึงจังเลย หมาน้อง อ้วนขึ้นนะเรา” เขาพูดพลางอุ้มบราวนี่ขึ้นมาแนบอกแล้วซุกหน้ากับขนฟู ๆ นั่น บราวนี่กระดิกหางดุ๊กดิ๊ก ร้องครางในลำคอเบา ๆ ด้วยความดีใจ

แม้บราวนี่จะไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบนโซฟา แต่ตอนนี้ย่ากำลังเดินไปเอาผลไม้เพิ่มในครัว ฉัตรจึงแอบให้บราวนี่ปีนขึ้นมานั่งข้างตัวบนโซฟาอย่างเงียบ ๆ

“ห้ามขึ้นน้า อย่าให้ย่าเห็น” เขากระซิบกับบราวนี่ ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่เข้าใจ แต่ดูเหมือนมันจะรู้ว่าตัวเองกำลังทำผิดย่าเดินกลับเข้ามา เสียงดุก็ดังขึ้นทันที

“เอาอีกแล้ว! บราวนี่ได้ทีแล้วเอาใหญ่นะ!” ย่าทำหน้าดุ แต่น้ำเสียงกลับปนขำอย่างห้ามไม่อยู่ บราวนี่สะดุ้ง รีบกระโดดลงจากโซฟาทันทีในจังหวะเดียวกับที่ปู่หัวเราะออกมา

“นี่ถ้าน้องฉัตรไม่มานะ บักบราวบ่ได้เข้าบ้านจักเทื่อ ย่าให้นอนแต่หลังบ้าน”

(นี่ถ้าน้องฉัตรไม่มานะ ไอ้บราวไม่ได้เข้าบ้านสักนิด ย่าให้นอนแต่หลังบ้าน) ฉัตรหัวเราะเสียงใส ยกมือขึ้นลูบหัวบราวนี่พลางพูดอ้อน

“งั้นฉัตรขอเอาบราวนี่ไปนอนด้วยนะครับ คืนนี้” ย่าหันมาหรี่ตาดูหลานชาย ทำท่าคิดหนัก แล้วตอบว่า

“ตัวเหม็นจะตาย ให้นอนนอกบ้านล่ะดีแล้ว” เหมือนบราวนี่จะรู้ว่าทุกคนกำลังพูดถึงมัน มันทำหน้าเศร้า หูตก หางตก นั่งนิ่งราวกับรู้สึกผิดย่ามองหน้าบราวนี่อีกครั้งแล้วถอนหายใจ

“เอาไว้...อาบน้ำให้บราวนี่ก่อนแล้วค่อยเอาไปนอนด้วยก็แล้วกัน” ฉัตรหันไปยิ้มกับปู่ ทั้งสองยกมือแปะฝ่ามือกันเบา ๆ อย่างคนสมหวัง

ย่ามองภาพนั้นแล้วยิ้ม ก่อนพูดเสียงจริงจังขึ้นอีก

“แต่ตอนนี้...น้องฉัตรต้องไปอาบน้ำก่อนนะจ๊ะ เพิ่งหายไข้มาเดี๋ยวไม่สบายอีกนะ” ฉัตรพยักหน้าอย่างว่าง่าย ลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมบราวนี่ที่กระดิกหางตามไปติด ๆ ค่ำคืนนี้ ช่างอบอุ่นจนแทบลืมทุกเรื่องราวน่ากลัวที่เพิ่งผ่านพ้นไป...

ฉัตรลุกจากโซฟาด้วยท่าทีอิดออดนิดหน่อยตามประสาเด็กวัยรุ่น แต่เมื่อย่าเอ่ยเสียงจริงจัง เขาก็ยอมเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวกับชุดนอนอย่างว่าง่าย บราวนี่เดินตามมาติด ๆ เหมือนจะส่งถึงหน้าห้องน้ำก่อนจะหยุดลงนั่งหน้าเฉย ๆ ตรงบันไดเรือน

บ้านของปู่ย่าเป็นบ้านไม้ใต้ถุนสูง ห้องน้ำอยู่หลังบ้าน แยกออกมาจากตัวเรือนเล็กน้อย เป็นห้องน้ำก่อปูนสองห้องติดกัน ใช้ผนังไม้ไผ่สานกับสังกะสีเก่า ๆ เป็นฉากกั้น ทั้งสองห้องมีประตูไม้เปิดปิดได้พอประมาณ ไม่ได้แน่นหนา แต่ก็พอให้ความเป็นส่วนตัวแบบชนบท

ฉัตรถอดเสื้อผ้าใส่ตะกร้าผ้าที่ตั้งไว้ข้างประตู จากนั้นจึงเปิดประตูห้องน้ำเข้าไป เสียงประตูไม้เอี๊ยดอ๊าดพอให้รู้ว่าเก่าแต่ยังใช้งานได้ดี น้ำในถังปูนใสสะอาด ท่ามกลางอากาศอุ่นในคืนเดือนหงาย น้ำในโอ่งกลับเย็นกำลังดี เย็นแบบที่พอรดลงบนไหล่แล้วรู้สึกสดชื่น ไม่ถึงขั้นหนาวจนสะดุ้ง

ฉัตรวักน้ำราดลงบนตัว น้ำเย็นแตะผิวแล้วไหลลงไปอย่างแผ่วเบา เขาหลับตา สูดหายใจลึก ปล่อยให้ละอองน้ำช่วยชำระความเหนื่อยล้าตลอดทั้งวัน

เสียงฝีเท้าคนเดินลงบันไดตามมาติด ๆ ก่อนที่เสียงเปิดประตูห้องน้ำห้องข้าง ๆ จะดังขึ้น

“อ้าว น้องฉัตร อาบยัง” เสียงปู่ตะโกนแทรกเสียงราดน้ำ

“อาบแล้วปู่ เย็นดีจังเลยวันนี้” ฉัตรตะโกนตอบพลางหัวเราะ เสียงราดน้ำจากห้องข้าง ๆ ดังโครม ๆ ตามมา ก่อนที่เสียงปู่จะตอบกลับ

“น้ำเย็นบาดเนื้อแท้ ๆ สงสัยคืนนี้ฝนจะตก”

“งั้นเดี๋ยวพรุ่งนี้ฉัตรอาบเช้า ๆ เลยละกัน แดดจะได้ร้อนหน่อย”

บทสนทนาง่าย ๆ แต่แฝงความอบอุ่นระหว่างปู่กับหลานดำเนินไปอย่างสนุกสนาน ทั้งเสียงหัวเราะ เสียงน้ำสาด และเสียงขันน้ำกระทบโอ่งทำให้ค่ำคืนนี้มีชีวิตชีวาอย่างประหลาด แต่ยังไม่ทันที่การพูดคุยจะจบลงดี เสียงฝีเท้าของย่าก็ดังขึ้นที่ปลายบันได

“โอ๊ยย ตาเฒ่ากับหลานเถียงกันอยู่ได้ อาบน้ำบ่ได้อาบ อาบไปหัวเราะไปเดี๋ยวก็ไม่สบายทั้งคู่หรอก!” เสียงย่าทำเอาทั้งปู่ทั้งฉัตรหัวเราะลั่นห้องน้ำ ฉัตรรีบอาบให้เร็วขึ้น ขณะที่ปู่ก็ยังไม่วายต่อปากต่อคำ

“เอ้า ยายกะอย่าเพิ่งขี้บ่น เฮาแค่คุยให้มันเพลิน ๆ เด้อ” ฉัตรหัวเราะพลางวักน้ำล้างฟองสบู่ออกจากตัว หลังจากอาบน้ำเสร็จ ฉัตรเดินออกจากห้องน้ำโดยมีผ้าขนหนูพาดบ่า เส้นผมยังเปียกชื้น น้ำหยดไหลลงมาตามไรผม แสงจากหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์หน้าบ้านส่องสว่างจาง ๆ พอให้มองเห็นทางเดินที่ทอดยาวกลับขึ้นบ้าน ฉัตรเดินผ่านบราวนี่ที่นอนขดตัวอยู่บนผ้าใบเก่า ๆ ใต้ถุนบ้าน หูตั้งเล็กน้อยเมื่อเห็นฉัตรเดินผ่าน แล้วส่งเสียงครางเบา ๆ เหมือนจะบอกว่า

“ฝันดี” ฉัตรหัวเราะในลำคอเบา ๆ ก่อนเดินขึ้นบันไดกลับเข้าเรือน กลิ่นหอมจาง ๆ ของสบู่และลมเย็นจากภูเขาพัดผ่านหน้าต่าง ทำให้บรรยากาศสดชื่นเป็นพิเศษ เขาเดินไปนั่งข้างย่าที่กำลังดูละครหลังข่าวอยู่บนโซฟา ละครช่องดังดำเนินเรื่องถึงฉากดราม่าระหว่างแม่ยายกับลูกเขย ย่าดูไปบ่นไป ฉัตรนั่งหัวเราะเบา ๆ กับสีหน้าจริงจังของย่า

“จะนอนยังน้องฉัตร” ย่าถามพลางหยิบเสื้อคลุมมาสวมให้ตนเอง

“กำลังจะไปแล้วครับ ” ฉัตรตอบ ยิ้ม ๆหลังจากฉากนั้นจบลง เขาก็ลุกขึ้นบอกย่า

“ฝันดีครับย่า” ก่อนจะเดินไปยังห้องนอนที่อยู่ด้านในสุดของตัวบ้าน

ห้องนอนของฉัตรเป็นห้องไม้เรียบง่าย เตียงไม้เตี้ย ๆ ปูด้วยผ้าปูที่นอนลายการ์ตูนสีซีด มีโต๊ะเล็กข้างเตียงวางโคมไฟพร้อมกองหนังสือการ์ตูนวางกองอย่างเป็นระเบียบ ผนังไม้มีรอยแตกลายจากกาลเวลา แต่กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือนกลับสู่อ้อมอกเดิม

ห้องนี้เคยเป็นห้องนอนของพ่อเขาเมื่อยังเด็ก ภาพเก่า ๆ บนผนังยังคงแขวนอยู่รูปถ่ายขาวดำของพ่อในชุดลูกเสือยืนถือธงชาติถัดไปเป็นภาพครอบครัวถ่ายหมู่หน้าบ้านหลังเดิม

ฉัตรทิ้งตัวลงบนเตียง พัดลมตัวใหญ่สีเทาหมุนช้า ๆ ส่งลมเย็นพัดเข้ามาทั่วห้อง โชคดีที่เป็นหน้าหนาว ทำให้ไม่รู้สึกร้อนเลยแม้จะไม่มีเครื่องปรับอากาศ เขาห่มผ้าเบา ๆ แล้วหยิบหนังสือการ์ตูนเล่มโปรดจากข้างหมอนขึ้นมาเปิดอ่าน

แสงสลัวจากโคมไฟหัวเตียงสะท้อน กับหน้ากระดาษ ลมหายใจของเขาเริ่มสม่ำเสมอ ระหว่างที่อ่านตาเขาก็ค่อย ๆ ปรือ ความง่วงค่อย ๆ ครอบคลุมร่างกายทีละน้อย จนในที่สุด หนังสือการ์ตูนหลุดจากมือวางทับหน้าอกอย่างไม่รู้ตัว เสียงพัดลมหมุนครืดคราดในห้องที่เงียบสงัด ภายนอกมีเพียงเสียงแมลงกลางคืนร้องประสานกับลมเย็นพัดผ่านต้นกล้วยต้นไผ่เป็นจังหวะ

ใต้แสงจันทร์ที่ลอดผ่านบานเกล็ดไม้เข้ามา ฉัตรนอนหลับสนิท กลิ่นดิน กลิ่นลม กลิ่นบ้าน ยังห้อมล้อมเขาอยู่ไม่จางหายและในห้วงนิทราที่สงบสุขนั้น ความฝันก็ค่อย ๆ เริ่มต้นขึ้น...

เขาลืมตาช้า ๆทุกอย่างรอบตัวพร่าเลือนและสั่นไหว น้ำเย็นจัดโอบรอบตัวเขาอย่างแน่นหนา เขารู้สึกเหมือนกำลัง นอนอยู่แต่เป็นการนอนอยู่ใต้น้ำ ผิวน้ำอยู่เหนือศีรษะเขาไม่ไกลนัก

แสงจันทร์แดงคล้ำลอดผ่านผืนน้ำนั้นลงมาเบาบาง ราวกับแสงตะเกียงที่ถูกผ้าบาง ๆ คลุมไว้ ทำให้ทุกอย่างรอบตัวเขามัวหม่น อึดอัด และหนาวเย็น เขาขยับตัวไม่ได้ แขนขาของฉัตรหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วงด้วยบางสิ่ง เขารู้สึกถึงแรงกดทับที่หน้าอก ความรู้สึกแน่น หายใจไม่ออกเริ่มกัดกินจากข้างใน เขากะพริบตา น้ำรอบตัวนิ่งสนิท แต่แล้ว “ผาสาด” กระทงใบตองขนาดเล็กลอยผ่านหน้าของเขาไปหนึ่งใบในนั้นเต็มไปด้วยเศษผม เล็บ และของส่วนตัวที่เปียกโชกติด

แน่นกับใบตอง ฉัตรรู้ตัวว่ามันคือผาสาดที่ชาวบ้านใช้ลอยเคราะห์และมันลอยมาต่อหน้าเขา... อีกใบ... และอีกใบ... เขาจ้องไปยังผิวหน้าของกระทงที่ลอยผ่านเหมือนสิ่งเหล่านั้นมาจงใจให้เขาเห็น เศษผ้าสีขาวเปื้อนเลือดจางๆ ลอยอยู่ตรงหน้าเขา จนในที่สุด ผาสาดก็ลอยมาเรื่อย ๆ บดบังแสงจันทร์จนหมด ทัศนวิสัยรอบตัวเขากลายเป็น ความมืดสนิท หัวใจฉัตรเต้นโครมคราม

เขาพยายามดิ้น อยากจะขยับร่างกาย อยากจะพ้นจากที่นี่ อยากจะหายใจ แต่เขาทำอะไรไม่ได้เลย ในที่สุดบางอย่างก็เริ่มหยิบ ผาสาด ออกไปทีละใบ ทีละใบ แสงจากด้านบนเริ่มลอดผ่านลงมาอีกครั้ง แต่แสงนั้นกลับไม่ปลอบโยน ไม่อบอุ่น มันเป็นแสงแดงคล้ำที่ส่องผ่านร่างของ เงาดำ ตัวหนึ่ง มันนั่งยอง ๆ อยู่เหนือน้ำคล้ายกำลังเลือกของในผาสาดทีละชิ้น มือยาวเล็กผิดรูป ผิวแห้งกรังสีดำสนิท ปลายนิ้วของมันยืดยาวจนเหมือนหนวดปลาหมึก กำลังควานหาของในกระทงอย่างกระหาย เงาอีกตัว ตามมาอยู่ถัดไป... ตามด้วยอีกตัว... และอีกตัว ตอนนี้ฉัตรเหมือนกำลังจ้องพวกมันจากใต้น้ำพวกมันไม่ได้มองเขา ฉัตรกลั้นหายใจอยู่นาน จนความจุกแน่นในหน้าอกเริ่มพุ่งทะลุขึ้นคอหอย เขาลืมไปว่าตัวเองกำลังอยู่ใต้น้ำ ริมฝีปากเริ่มเผยอโดยไม่ตั้งใจ อากาศไม่มี

เขาพยายามหายใจแต่มีเพียงน้ำเย็นเฉียบไหลทะลักเข้าสู่ปอด ฉัตรสะบัดตัว ทุรนทุราย ร่างกายตะเกียกตะกาย หน้าอกเหมือนถูกกดด้วยหินก้อนใหญ่จนแตกเป็นเสี่ยง ๆ เขากำลังจะจมน้ำตายในฝันแต่เขาไม่ตาย เขายังอยู่ในฝันนั้นและสิ่งที่น่ากลัวกว่าการตาย... คือ พวกมันรู้แล้วว่าเขาอยู่ตรงนี้

หนึ่งในเงาดำชะงักมือ ชะเง้อมองลงมาที่ผืนน้ำเบื้องล่างตรงจุดที่ฉัตรซ่อนตัวอยู่ดวงตาสีแดงก่ำสองดวงสบเข้ากับตาของฉัตรโดยตรง แม้มีผืนน้ำขวางกั้น แต่ฉัตรกลับรู้สึกเหมือนถูกดึงวิญญาณออกจากร่าง กล้ามเนื้อแข็งที่อทุกส่วน ริมฝีปากอ้าออกอย่างไร้เสียงน้ำในปอดกลายเป็นน้ำแข็งเย็นเฉียบที่กัดกินทุกเส้นประสาท และก่อนที่เงานั้นจะพุ่งทะลุผิวน้ำลงมา

ฉัตรสะดุ้งตื่น! เขาเงยหน้าขึ้นจากหมอนอย่างรวดเร็ว หายใจหอบถี่

เหมือนคนใกล้ขาดอากาศ หน้าอกกระเพื่อมแรง ร่างกายชุ่มเหงื่อจนเสื้อแนบลำตัว เสียงลมหายใจดังฟืดฟาดก้องในห้อง พัดลมยังหมุนช้า ๆ ฉัตรหันมองไปรอบห้อง ทุกอย่างในห้องเหมือนเดิมไม่มีอะไรที่แปลกหรือหายไป ฉัตรสะบัดหัวเพื่อเรียกสติของตัวเองกลับคืนมา ฉัตรกลัวว่าครั้งนี้จะเป็นความฝันอีกเลยหยิกแขนตัวเองแรง ๆ หนึ่งครั้ง

เมื่อรู้สึกเจ็บที่แขนจึงโล่งใจที่ตัวเองตื่นขึ้นจากฝันแล้ว แม้จะสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายที่ยังฝังแน่นอยู่ในจิตใจ แต่ฉัตรก็พยายามบอกตัวเองให้ กลับไปนอนต่อให้ได้ เขานอนนิ่งอยู่บนเตียงเงียบ ๆ จ้องเพดานไม้เหนือหัวที่มีลวดลายจากไม้เก่าแก่สีซีด ลมหนาวบางเบาพัดผ่านหน้าต่างที่มีมุ้งลวดกันอยู่ ผ้าม่านผืนบางไหวกระเพื่อมเป็นจังหวะ คล้ายกับมีบางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหลัง ฉัตรหลับตาพยายามทำใจให้สงบ กลิ้งตัวไปมาอยู่หลายรอบ พลิกซ้ายที ขวาที ขยับหมอน ดึงผ้าห่ม แต่เสียงในหัวกลับยังไม่เงียบ ภาพในฝันยังตามหลอกหลอนเขาอยู่ในเงาของความมืดที่ยังคงติดอยู่ตรงมุมห้อง นานเข้า...เปลือกตาก็เริ่มหนักและในที่สุดเขาก็หลับลงได้อีกครั้ง ไม่นานนัก เสียง ไก่ขันเจื้อยแจ้วก็ดังขึ้นมาจากสวนหลังบ้านตามมาด้วยเสียง กุกกักเล็ก ๆ ที่หน้าห้อง ฉัตรขยับตัวช้า ๆ พลางขมวดคิ้วแล้วก็ได้ยินเสียงเห่าแผ่วเบา

"...บราวนี่" เสียงลูกสุนัขที่คุ้นเคยทำให้เขาพลิกตัวไปอีกด้านอย่างหมดแรงแต่เสียงนั้นยังคงดังอยู่นั่นเอง แถมเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ คล้ายกับกำลังเรียกเขาอยู่หน้าประตู

"...โอเค ๆ บราว มาแล้ว" ฉัตรลุกขึ้นจากเตียงอย่างงัวเงีย มือข้างหนึ่งขยี้ตา อีกข้างเอื้อมไปเปิดประตูไม้ของห้องนอนประตูเปิดออกอย่างช้า ๆ และทันใดนั้น เจ้าบราวนี่ ก็พรวดเข้ามาในห้อง เจ้าลูกสุนัขขนสีดำสลับขาว ตัวกลมอ้วนเล็กจ้ำม่ำวิ่งตรงเข้ามาอย่างกระตือรือร้น ตาของมันกลมโตส่งประกายดีใจเหมือนได้เจอเพื่อนที่พลัดพรากกันมานาน

"โอ๊ยย... ตื่นเช้ากว่าพี่ฉัตรอีกนะ หมาน้อง" ฉัตรหัวเราะเบา ๆ

ก่อนจะกลับไปล้มตัวลงนอนอีกครั้งแต่เขายังไม่ทันได้หลับบราวนี่ก็กระโดด ขึ้นมาบนเตียง แล้ว... ทิ้งตัวลงนอนบนหน้าอกของฉัตรทันที

“อึ่ก...!!” หน้าอกของฉัตรสะเทือนเขาหายใจไม่ออกชั่วขณะ ภาพในฝันเมื่อคืน แล่นวาบกลับมา หัวใจเขาเต้นแรง ฉัตรรีบดีดตัวขึ้นมานั่งทันที สีหน้าซีดเผือดเขาหายใจแรง เหงื่อเริ่มซึมที่ขมับ

“บราว... บราว...” เขาเรียกลูกหมาเบา ๆบราวนี่นั่งจ้องเขาด้วยท่าทางงุนงง เอียงหัวเล็กน้อย จากนั้นก็เห่าเบา ๆ “โฮ่ง”เสียงเห่านั้นเหมือนตบเบา ๆ ทำให้สติของฉัตรให้กลับมา เขายิ้มแห้ง ๆ แล้วลูบหัวบราวนี่ที่ยังนั่งกระดิกหางอยู่บนผ้าห่ม บรรยากาศในห้องค่อย ๆ กลับมาอบอุ่นอีกครั้ง แสงแดดยามเช้าสาดผ่านผ้าม่านเข้ามาอย่างนุ่มนวล

ฝุ่นเล็ก ๆ ลอยระยิบในอากาศ แสงสีทองอาบตัวบราวนี่จนขนมันเงางาม ฉัตรลุกขึ้นอย่างเนือย ๆ เดินเหยียบบนพื้นไม้เย็นเล็กน้อยไปยังประตูห้อง เขาเปิดมันออกช้า ๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องไปพร้อมกับบราวนี่

กลิ่นข้าวเหนียวหอม ๆ และเสียงซ้อนกระทบจานเบา ๆ ลอยมาจากห้องครัว ฉัตรอมยิ้ม เช้านี้เขารู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยแล้ว อย่างน้อยก็มีปู่ ย่า และเจ้าบราวนี่รอเขาอยู่ตรงนั้นเสมอ แสงแดดอ่อน ๆ ลอดผ่านใบไม้หนาทึบหลังบ้าน เสียงนกร้องเจื้อยแจ้วแข่งกับเสียงไก่ขัน และเสียงลมหวิวเบา ๆ ที่พัดผ่านยอดไม้สูง ฉัตรตื่นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกสดชื่นจากอากาศเย็นยามเช้า เขาเดินออกมาหน้าบ้านพร้อมสูดกลิ่นดินชื้นหลังฝนเมื่อคืน และเจ้าบราวนี่ที่วิ่งวนรอบขาเขาอย่างซุกซน ทั้งวันนั้น ฉัตรอยู่บ้านกับปู่กับย่า วันสบาย ๆ ที่ไม่มีแผนการ ไม่มีนาฬิกาเร่งเร้า ย่าชอบปลูกต้นไม้ดอกไม้เป็นชีวิตจิตใจ เอ่ยปากชวนเขาช่วยย้ายต้นไม้หลังบ้าน

“น้องฉัตร ช่วยย่าหน่อยนะ จะย้ายต้นกุหลาบลงกระถางใหญ่”ฉัตรตอบตกลงอย่างยินดีก่อนจะสวมหมวกปีกกว้างแล้วเดินตามย่าไปยังแปลงไม้หลังบ้าน บริเวณนั้นเป็นพื้นที่โล่งเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยกระถางขนาดต่าง ๆ บางกระถางมีดอกกุหลาบแดงสดบางกระถางมีต้นดาวเรืองที่กำลังเบ่งบานและอีกหลายกระถางเต็มไปด้วยไม้ใบที่ไล่เฉดสีตั้งแต่เขียวอ่อนจนถึงเขียวเข้ม ฉัตรกับย่าช่วยกันตักดิน ใส่ปุ๋ย ยกกระถางด้วยความระมัดระวัง เมื่อย้ายต้นไม้เสร็จ ปู่ก็เดินมาที่หลังบ้านพร้อมกุญแจรถในมือ

“ไปขี่รถเล่นกับปู่บ่”(ไปขี่รถเล่นกับปู่ไหม) ปู่ขับรถกระบะเก่า ๆ ของปู่ออกไปตามถนนในหมู่บ้านที่คดเคี้ยวผ่านท้องนาข้างทางเป็นภาพของชีวิตชนบทที่คุ้นเคย เด็ก ๆ วิ่งเล่นข้างลำคลอง ควายตัวใหญ่ยืนแช่น้ำกลางบ่อ หญิงชรานั่งสานตะกร้าหน้าชานบ้านร้านโชห่วยเล็ก ๆ เปิดประตูรอคนมาซื้อของตั้งแต่เช้า ขับมาเรื่อย ๆ จนถึงตัวเมือง ปู่ชี้นิ้วไปที่ภูเขาลูกหนึ่งที่มีป้ายไม้เขียนว่าอุทยานเขาโขงคำ

“ขึ้นไปเบิ่งวิวกันบ่”(ขึ้นไปดูวิวกันไหม) ฉัตรพยักหน้า แม้จะไม่รู้ว่าต้องเดินไกลแค่ไหนหลังจากจอดรถไว้ด้านล่าง ฉัตรกับปู่ก็เริ่มเดินขึ้นภูเขาตามบันไดคอนกรีตที่ทอดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา

“พันขั้นนะ” ปู่ว่าไว้ก่อนเริ่มเดิน แค่นั้นก็ทำเอาใจฉัตรหวิว ระยะทางประมาณสามกิโลเมตรนั้นไม่ใช่ทางราบ แต่เป็นบันไดคดเคี้ยวที่ไต่ขึ้นเนินเขาสูง สองข้างทางเป็นป่าร่มครึ้ม ต้นไม้ใหญ่ลู่ไหวตามแรงลม เสียงใบไม้เสียดสีเหมือนกระซิบกระซาบ เหงื่อเริ่มไหลจากขมับฉัตร แม้จะเป็นฤดูหนาว แต่แดดยามบ่ายแก่ๆ ก็ยังแรงพอให้หน้าผากเปียกชุ่มเขาหอบหายใจแรงเป็นระยะ ๆ ส่วนปู่นั้นยังเดินเรื่อย ๆ เหมือนไม่เหนื่อย

“น้องฉัตร บ่ไหวกะพักก่อนเด้อ”(น้องฉัตร ไม่ไหวก็พักก่อนนะ) แต่ฉัตรก็ยังฝืนเดินไปต่อ พยายามไม่ให้อายคนรุ่นปู่ที่แข็งแรงเกินวัย ช่วงที่เดินขึ้นมาถึงครึ่งทาง ป่ารอบข้างเริ่มโปร่งขึ้น ทิวทัศน์เปิดออกทีละน้อย มองเห็นบ้านเรือนเบื้องล่างเล็กจิ๋วเหมือนกล่องไม้ขีดแม่น้ำสายเล็ก ๆ คดเคี้ยวอยู่กลางทุ่ง และเส้นทางถนนที่พาดผ่านหมู่บ้านเหมือนเส้นด้ายโยงทุ่งหญ้าเมื่อเดินถึงจุดพักแรกก็พบพระพุทธรูปองค์ใหญ่สีทองอร่ามนั่งประทับอยู่กลางลานกว้าง ปกคลุมด้วย

ต้นไม้สูงรอบด้านปู่เดินเข้าไปพนมมือ ก้มกราบด้วยความสงบนิ่ง ขณะที่ฉัตรยืนหอบหายใจพร้อมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายภาพของท้องฟ้ายามเย็นที่เริ่มเปลี่ยนสีดวงอาทิตย์กลมโตเริ่มลดตัวลงหลังขอบฟ้า ทิ้งแสงสีส้มอมชมพูตัดกับยอดไม้และตัวเมืองไกล ๆ ทิวทัศน์ตรงหน้าช่างงดงาม ราวกับภาพวาดในโปสต์การ์ด

ขณะนั้น ทุกอย่างก็เงียบสงบ ราวกับโลกทั้งใบหยุดหมุนให้ฉัตรได้เก็บเกี่ยวความทรงจำนี้ไว้เต็มหัวใจ

เมื่อปู่ไหว้พระเสร็จ ก็เดินออกจากศาลาเล็ก ๆ มาหาฉัตรที่ยืนอยู่ริมลานมือยังคงถือโทรศัพท์ ถ่ายทิวทัศน์เบื้องหน้า

ฉัตรละสายตาจากภาพตรงหน้าแล้วหันมามองปู่เห็นเหงื่อซึมตรงขมับและเสื้อเชิ้ตบาง ๆ ที่ชุ่มเล็กน้อยจากการเดินขึ้นมาหลายร้อยขั้น ปู่ยิ้มให้เขาและพูดด้วยเสียงหนักแน่นแต่อ่อนโยน

“น้องฉัตร เดินต่อบ่”(น้องฉัตร เดินต่อไหม) ฉัตรหันไปมองบันไดหินที่ทอดยาวขึ้นไปข้างหน้า มันคดเคี้ยวไปตามแนวเขา แสงอาทิตย์ยังคงสาดลงมาเป็นสีทองแดงอ่อน ทำให้เห็นทางได้ชัดพอสมควร เขาอยากขึ้นไปต่อ อยากเห็นยอดเขาจริง ๆ แต่อีกใจก็ห่วงปู่ที่เหนื่อยแล้วและไม่มีใครอยู่ด้วย เขาหันกลับไปมองปู่อีกครั้ง

“ฉัตรเดินขึ้นอีกนิดเดียวนะครับ ตรงที่ยังมองเห็นปู่อยู่ จะไม่ไปไกลเกินไป” ปู่หัวเราะเสียงเบาแล้วพยักหน้า

“เอ้า เดินไปโลด เดินไปให้ถึงยอดเลยล่ะ ถ่ายรูปมาฝากนำเด้อ”(เอ้า เดินขึ้นไปเลย เดินไปให้ถึงยอดเลยล่ะ ถ่ายรูปมาฝากด้วยนะ) น้ำเสียงของปู่ไม่มีแววเหนื่อยเลย มีแต่ความภาคภูมิใจและความรักเต็มเปี่ยม ฉัตรหัวเราะตามและเริ่มก้าวต่อ เสียงรองเท้ากระทบบันได เสียงลมหายใจที่เริ่มถี่ขึ้น เสียงลมเย็นที่พัดเฉื่อย ๆ ผ่านยอดไม้สูงที่เบียดตัวเป็นเงาทาบทางเดิน

ระหว่างที่เขาเดินขึ้นต่อ เขาก็มองเห็นคนอีกคนหนึ่งเดินนำหน้าเขาอยู่

พอดี คนคนนั้นดูห่างออกไปพอสมควร แต่อยู่ในสายตา ดีจัง ยังมีคนอยู่แถวนี้ ไม่ได้เดินอยู่คนเดียว ความคิดนั้นทำให้ฉัตรรู้สึกผ่อนคลาย เขาหันกลับไปมองด้านล่าง เห็นปู่นั่งพักอยู่ตรงศาลาเล็ก ๆ กลายเป็นเงาดำ ๆ ท่ามกลางแสงสีทองที่เริ่มอ่อนลง

เขาเดินมาจนถึงจุดพักที่สอง ตรงนี้ไม่มีหลังคา ไม่มีพระ ไม่มีศาลา มีเพียงลานซีเมนต์เล็ก ๆ และเก้าอี้ไม้สองตัวที่หันออกไปเบื้องล่าง ตรงหน้าคือภาพของเมืองทั้งเมืองที่ถูกห่มด้วยแสงสุดท้ายของวัน ตึกรามบ้านช่องหลังเล็ก ๆ เรียงตัวเป็นหย่อม ๆ ลำน้ำสายยาวสะท้อนแสงสีทอง

ท้องฟ้าถูกฉาบด้วยสีส้มอมชมพู ผสมม่วงเรื่อ ๆ เส้นขอบฟ้าละลายกับเส้นยอดไม้ไกล ๆ เหมือนภาพสีน้ำฉัตรยกโทรศัพท์ขึ้นช้า ๆ มือเขานิ่ง สายตาแน่วแน่ แชะ เสียงชัตเตอร์ดังเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบงันเขาบันทึกภาพเอาไว้หลายรูป ทั้งภาพกว้าง ทั้งซูมใกล้แสงเปลี่ยนทุกวินาที เขาไม่อยากพลาดแม้เพียงช่วงเดียว แล้วไม่นาน แสงสุดท้ายของพระอาทิตย์ก็ลาลับลงหลังขอบฟ้าอย่างช้า ๆ ไม่มีแสงทองอีกต่อไปแต่ท้องฟ้ายังไม่มืดสนิท

พระจันทร์เสี้ยวบางเฉียบเริ่มเผยตัวขึ้นจากฟากฟ้าเหมือนใครบางคนยกพู่กันขึ้นวาดเส้นโค้งสีเงินไว้กลางความมืดที่ค่อย ๆ กลืนกินท้องฟ้า ฉัตรยืนอยู่เงียบ ๆ ลมหายใจเย็นจากลมยามค่ำคืนเริ่มพัดมาอีกครั้งเขากอดตัวเองเล็กน้อย แล้วหันไปมองทางที่เดินมาเงาร่างของปู่ยังคงนั่งอยู่ตรงเดิม แม้ไกลมากจนเริ่มมองไม่ชัด แต่ยังอยู่ตรงนั้น เป็นเงาสงบนิ่งที่คอยรองรับเขาทุกก้าว

ฉัตรยิ้มกับตัวเอง แม้จะเหนื่อย แม้จะหนาว แต่หัวใจกลับอุ่นจนล้นความงามของทิวทัศน์ที่เห็นคุ้มค่ากับการเหนื่อยเสียจริง เขาเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า สูดลมหายใจลึกอีกครั้ง แล้วเตรียมจะเดินลงไปหาคนที่รออยู่ด้านล่าง ด้วยความสุขเงียบ ๆ ที่ไม่มีคำพูดใดแทนได้

เมื่อฟ้าค่อย ๆ มืดลงจนแสงสุดท้ายหายไปหลังแนวเขา ความหนาวเย็นจากลมบนยอดภูก็เริ่มแผ่ซ่าน ความเงียบเข้าครอบคลุมอุทยานอย่างช้า ๆ

จนกระทั่งเสียงหวีดสั้น ๆ ของลำโพงประกาศจากด้านบนก็ดังขึ้น ก้องกังวานสะท้อนตามแนวเขา

“ขอให้นักท่องเที่ยวทุกท่านทยอยลงจากอุทยานได้แล้วนะครับ อุทยานจะปิดในอีกสิบห้านาที”

ฉัตรได้ยินชัดเจน รีบเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าแล้วหมุนตัวหันหลังกลับลงทางเดิมที่เพิ่งเดินขึ้นมาเมื่อครู่ทางลงแม้จะยังชัน แต่เพราะรู้ทางแล้วและแรงโน้มถ่วงช่วยให้ก้าวยาวขึ้น ฉัตรใช้เวลาลงไม่นาน ครึ่งหนึ่งของเวลาเดินขึ้นเท่านั้น

ระหว่างที่กำลังลงมาด้วยจังหวะเร่งรีบ ร่างหนึ่งก็โผล่พรวดจากเงาไม้เบื้องหน้าเดินสวนขึ้นมา เป็นชายร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อออกกำลังกายแขนสั้นสีฟ้ากางเกงขาสั้นสีดำ ก้าวเท้าเร็วและมั่นคงแบบคนมีแรงดี

เขาเดินผ่านฉัตรไป ฉัตรชะงักและหันหลังกลับไปตะโกนเตือน

“พี่ครับ! ข้างบนเขาไล่นักท่องเที่ยวลงหมดแล้วนะครับ”

ชายคนนั้นชะงักฝีเท้า หันหน้ามาช้า ๆ หน้าของเขาเรียบเฉย ไม่มีแววตา ไม่มีรอยยิ้มที่เป็นมิตร ริมฝีปากคลี่ยิ้มออกนิดเดียว รอยยิ้มแข็ง ๆ แห้ง ๆ เหมือนกับว่าร่างกายแค่ ‘ทำตาม’ โดยที่หัวใจไม่ได้ยิ้มด้วยเลยดวงตาของเขานิ่งสนิท สีคล้ำเหมือนหลุมลึกไร้แสงเขาตอบเพียงคำเดียว

“ครับ” แล้วก็หันกลับไปวิ่งต่อ ร่างของเขาดูแข็งกระด้างเวลาขยับ ราวกับข้อต่อแต่ละจุดไม่ได้เคลื่อนไหวด้วยธรรมชาติฉัตรเกาหัวอย่างงง ๆ ก่อนจะเดินลงต่อไปหาปู่ที่รออยู่ตรงจุดพักแรกเมื่อเดินถึง ปู่ก็ลุกขึ้นและบอกว่า

“รีบลงกันเลย เดี๋ยวมืดกว่านี้อันตราย” ทางเดินมืดเร็วกว่าใจคิด ไฟตามขอบบันไดบางช่วงก็กะพริบ บางจุดก็ดับสนิท ต้องอาศัยแสงจากโทรศัพท์มือถือแทน ทั้งสองเดินลงไปอย่างระมัดระวัง เสียงฝีเท้ากระทบหินดังสะท้อนในความเงียบของป่าเขา เสียงลมพัดเบา ๆ คล้ายเสียงกระซิบจากใบไม้

เมื่อถึงจุดลงทะเบียนข้างล่าง เจ้าหน้าที่สองคนที่รออยู่ก็ส่งเสียง

“สองคนครบเด้อ บ่ขาดบ่เกิน ปิดประตูอุทยานโลด!” (สองคนครบนะ ไม่ขาดไม่เกิน ปิดประตูอุทยานเลย) ฉัตรหอบหายใจแล้วถาม

“พี่... ผู้ชายคนนั้นลงมาแล้วเหรอครับ” เจ้าหน้าที่หันมามองหน้ากัน แล้วหนึ่งในนั้นเปิดสมุดลงทะเบียนขึ้นมาไล่ดู สีหน้าของเขาเริ่มเปลี่ยนจากปกติเป็นสับสน และจางลงเรื่อย ๆ เหมือนเลือดไหลออกจากหน้า

“มีสองคนนะครับตอนเย็น มีแค่คุณสองคน” ฉัตรขมวดคิ้วทันที

“แต่ว่าตอนผมเดินลงมา ผมเห็นผู้ชายใส่เสื้อกีฬาสีฟ้าวิ่งสวนขึ้นไปนะครับ ผมยังบอกเขาเลยว่าเจ้าหน้าที่ไล่ลงแล้ว” เจ้าหน้าที่หันขวับมามองตาฉัตร ตาเบิกโพลงทั้งสองคนกลืนน้ำลายพร้อมกันเสียงในลำคอเหมือนฝืดจนเจ็บ หนึ่งในนั้นเอ่ยขึ้นเบา ๆ แทบเป็นเสียงกระซิบ

“มีอิหยัง... ไปคุยกันข้างล่าง ไผสิอยู่ก็อยู่ไปผมบ่อยู่แล้ว!” (มีอะไร...ให้ไปคุยกันข้างล่าง ใครจะอยู่ก็อยู่ไปผมไม่อยู่แล้ว) พูดจบทั้งสองเจ้าหน้าที่ก็หยิบของอย่างเร่งรีบ แล้วออกวิ่งลงไปด้านล่างทันที ไฟฉายในมือส่องวูบวาบ ร่างของพวกเขาหายลับไปในความมืดฉัตรยังยืนงงอยู่ จนปู่ที่รออยู่ข้างล่างกวักมือเร่ง

“ลงมาโลด น้องฉัตร!”ฉัตรหันกลับไปมองทางเดินที่เขาเพิ่งลงมา... แล้วหัวใจก็แทบหยุดเต้น ตรงบันไดหินด้านบน มีเงาร่างสองร่างกำลังกระโจนลงมา ไม่ใช่ วิ่ง... แต่เป็นการ กระโดดลง จากขั้นหนึ่งไปอีกขั้นใหญ่ ๆ อย่างผิดธรรมชาติ
ไม่มีเสียงฝีเท้า
ไม่มีเสียงหอบ
แค่เงาดำสองร่างที่เคลื่อนไหวเร็วผิดมนุษย์ ฉัตรสะดุ้งและรีบวิ่งลงไปหาปู่ทันที หัวใจเต้นแรงจนได้ยินเสียงในหู มือกำโทรศัพท์แน่นเหมือนกำบางอย่างไว้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว

เมื่อถึงสำนักงาน เจ้าหน้าที่เปิดประตูดึงฉัตรกับปู่เข้าไปในห้องทันที ปิดประตูล็อกแน่น ไม่มีใครพูดอะไรแต่ทุกคนในห้อง... เงียบงัน มีเพียงเสียงลมหายใจหอบ ๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครและเสียงลมที่ยังคงพัดผ่านยอดไม้ด้านนอก...

เหมือนกำลังพาเสียงกระซิบของใครบางคน... ลงมาพร้อมกับความมืด แสงไฟนีออนสีขาวสว่างจ้า ตัดกับความมืดนอกหน้าต่างที่ปิดม่านไว้สนิท บรรยากาศในห้องเงียบกริบ มีเพียงเสียงพัดลมเพดานหมุนช้า ๆ ส่งเสียง วืด... วืด... อย่างสม่ำเสมอ แต่กลับไม่ช่วยให้บรรยากาศผ่อนคลายลงเลยแม้แต่น้อยเจ้าหน้าที่สองคนยืนพิงโต๊ะ ใบหน้าเคร่งเครียด หนึ่งในนั้นเดินไปล็อกประตูห้องแน่นหนาอีกครั้งก่อนหันกลับมาหาฉัตรกับปู่

“ไอ้หนู... แน่ใจนะ ว่าเห็นกับตาจริง ๆ” ฉัตรพยักหน้า ใจยังเต้นแรง

“ครับ ผมพูดกับเขาด้วย เขาตอบกลับมา แล้วก็ยิ้ม... แต่...มันเป็นรอยยิ้มที่แปลกมาก...” เจ้าหน้าที่อีกคนยกมือขึ้นลูบหน้า แล้วหยิบแฟ้มสีเหลืองอ่อนเก่า ๆ จากลิ้นชักออกมา เปิดไปที่หน้าท้ายสุดก่อนจะหยิบรูปภาพเก่า ๆ หนึ่งใบออกมา รูปที่สีซีดจางแต่ยังพอมองเห็นเป็นภาพของ “ชายคนหนึ่ง” กำลังยืนอยู่ตรงจุดพักแรงในอุทยานจุดเดียวกับที่ฉัตรเจอเขา

“ใช่คนนี้มั้ย” ฉัตรยื่นหน้าไปดู แล้วค่อย ๆ ชะงัก ดวงตาเบิกขึ้นอย่างตกใจ

“ใช่ครับ... เสื้อเหมือนกัน หน้าก็เหมือนกัน... คนนี้เลยครับ!” เจ้าหน้าที่ทั้งสองสบตากัน สีหน้าเคร่งเครียดจัด

“คนในภาพนี่... เขาเสียชีวิตเมื่อห้าปีก่อนแล้ว” เสียงพูดของเขาสั่นเบา

“ตกหน้าผา... จากจุดชมวิวบนสุดนั่นแหละ ตกลงมาไม่มีใครเห็นตอนนั้นเลย รู้แค่ว่าเขาหายตัวไปก่อนฟ้ามืด... เจออีกที... ก็อยู่ข้างล่างแล้ว” ฉัตรรู้สึกเหมือนร่างกายเย็นเยียบไปหมด ลมหายใจเริ่มติดขัดเหมือนตอนฝันร้ายเมื่อคืน

“แล้ว... แล้วทำไมถึงยัง...” เจ้าหน้าที่อีกคนพูดเบา ๆ ไม่มองตาฉัตร

“มีหลายคนเคยเห็น... บางคนเจอเขาเดินสวนขึ้นไปตอนฟ้ามืด บางคนได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งอยู่บนทางตอนตีสาม ทั้งที่อุทยานปิด... แต่กล้องไม่เคยจับได้เลย... ไม่มีเงา ไม่มีภาพ ไม่มีเสียง...” เมื่อฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้วปู่รีบพาฉัตรกลับไปที่รถทันที

ฉัตรนั่งนิ่งอยู่ข้างปู่ในรถกระบะเก่า ๆ ที่แล่นไปบนถนนลูกรังสายแคบ

เสียงล้อบดกับกรวดหินดัง กรอด...กรอด... ไปตลอดทาง ท้องฟ้ายามค่ำไร้แสงดาว มีก็เพียงแสงจากไฟหน้ารถที่พอจะเจาะความมืดเบื้องหน้าออกไปได้บ้างแม้หน้าต่างจะปิด แต่ลมเย็นแปลกประหลาดก็ยังแทรกเข้ามาได้

กลิ่นเย็นเฉียบของป่าภูเขายามค่ำคืนลอยมากระทบจมูกฉัตร พร้อมกลิ่นคาวคลุ้งบางอย่างเจือจาง...เหมือนกลิ่นเหงื่อ เปียกชื้นติดร่างเน่า ฉัตรไม่หันไปมองที่ภูเขาลูกนั้นอีกเลย เขากอดอก หลุบตาลงต่ำ หัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ ปู่ขับรถพลางหยิบโทรศัพท์ขึ้นกดโทรหาย่า มือของปู่สั่นเล็กน้อย เสียงสนทนาเบา ๆ ดังขึ้นในรถ

“แม่มัน... ฉัตรเจอดีเข้าแล้วละ... บอกหลวงตาไว้ที เดี๋ยวขับตรงไปวัดเลย” ฝั่งย่าที่กำลังทำกับข้าวในครัวหลังบ้าน ตกใจจนเสียงช้อนหล่นกระทบพื้น ย่ารีบปิดแก๊สเก็บของกินแล้วรีบคว้ากระเป๋าสตางค์ออกจากบ้านทันที จุดหมายคือ วัดท้ายหมู่บ้านที่มีงานผาสาดลอยเคราะห์จัดขึ้นทุกปี ไฟหลอดนีออนสีส้มแขวนอยู่ทั่วบริเวณวัด บ้างก็กะพริบ บ้างก็ดับไปแล้ว แต่แสงจากเทียนไขและโคมกระดาษช่วยแต้มสีให้บรรยากาศไม่เงียบเหงาจนเกินไป

กลิ่นธูปลอยอบอวล เสียงพระสวดมนต์จากศาลาใหญ่ดังเสียงชาวบ้านเดินจอแจ คนยังไม่กลับกันเพราะยังมีการลอยผาสาดอยู่ริมแม่น้ำเสียงล้อเกวียนไม้ดังกุกกักจากลานวัดด้านหลังฉัตรเดินตามปู่เข้าไปในวัด ย่าที่รออยู่แล้วตรงหน้าศาลาวิ่งพรวดเข้ามากอดฉัตรแน่น กลิ่นเสื้อผ้าที่อวลไปด้วยควันไฟและธูปทำให้เขาใจชื้นขึ้นเล็กน้อย ย่าพาฉัตรเข้าไปในศาลาเล็กหลังหนึ่ง ซึ่งมีหลวงตาองค์เดิมที่เคยให้น้ำมนต์นั่งอยู่กับธูปไฟและขันน้ำมนต์ข้างตัว ใบหน้าหลวงตานิ่งขรึมเหมือนรู้ล่วงหน้าว่ากำลังจะได้ยินเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาปู่เล่าเรื่องทั้งหมดโดยไม่ขาดตก หลวงตานั่งนิ่ง สายตาไม่กะพริบขณะฟัง

“เคยเห็นแบบนั้นมาก่อนไหม” เสียงหลวงตาเรียบ แต่กดต่ำเหมือนลมหายใจของภูเขา

“ไม่เคยเลยครับ” ฉัตรตอบเสียงเบา

“ได้ลบหลู่ที่ไหนมาบ่” (ได้ลบหลู่ที่ไหนมาไหม) หลวงตาถามอีกครั้ง สีหน้าเคร่ง

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลยครับ... ผมก็แค่... เดินไปดูวิวเฉย ๆ” หลวงตาไม่ตอบทันที ท่านพยักหน้าเล็กน้อย มือเหี่ยวย่นตักน้ำมนต์ขึ้นจุ่มปลายนิ้ว แล้วแตะที่หน้าผากฉัตร

“เอ้า... น้ำมนต์นี่จะช่วยหนุนดวง อย่าคิดมาก หลับให้สบาย... อธิษฐานในใจ...” หลวงตาวางสายสิญจน์สีขาวพันรอบข้อมือฉัตรเบา ๆ กลิ่นควันเทียนจากศาลายังอบอวลไม่จางฉัตรกับปู่ย่าขึ้นรถกลับบ้าน ไฟในงานลอยผาสาดยังสว่างอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ ฉัตรหันไปมองด้วยความเผลอ แล้วเขาก็นิ่งไปทันที... ดวงตาเบิกกว้าง

...เพิ่งนึกขึ้นได้...

เมื่อคืน… ฉัตรหันกลับหลังไปมองเมื่อลองผาสาดเสร็จ นั่นคือข้อห้ามในพิธี “ห้ามหันหลังกลับไปมอง” ฉัตรกำมือแน่น แต่เขาไม่ได้พูดอะไรให้ปู่กับย่ารู้ เขาเชื่อ… เชื่อว่าสายสิญจน์จากหลวงตาจะช่วยคุ้มครองเขาได้ ฉัตรกลับถึงบ้านหมดเรี่ยวแรง ใบหน้าแดงเล็กน้อยจากพิษไข้ ร่างกายเหมือนถูกถ่วงด้วยก้อนหินหนักอึ้งจนแม้แต่การยกแขนก็ยาก

“ไปเปลี่ยนเสื้อกินยานะลูก เดี๋ยวไปนอนเลย” ย่าวางมือบนหน้าผากเขาเบา ๆ ฉัตรเปลี่ยนเสื้อผ้า กินยาแล้วล้มตัวลงบนฟูกสีชีดในห้องนอน บราวนี่นอนอยู่ข้างเตียง มันมองฉัตรอย่างสงสัย ก่อนจะวางหัวลงบนสองขาหน้าเสียงจิ้งหรีดด้านนอกดังระงม เสียงลมพัดผ่านหน้าบ้านแสงโคมไฟหัวเตียงเริ่มสั่นไหว… แล้วฉัตรก็หลับด้วยฤทธิ์ของยา

และในคืนนี้ฉัตรก็ฝันอีกเช่นเคย

เสียง ซ่า...ซ่า...ซ่า... ของน้ำไหลเงียบ ๆ แทรกผ่านความมืด ก่อนที่ภาพจะค่อย ๆ ปรากฏ...

ฉัตรตื่นขึ้นมาอีกครั้งในที่เดิม กลางแม่น้ำสายหนึ่ง น้ำเย็นเยียบขังรอบตัว

ลำตัวของเขานอนแนบไปกับพื้นน้ำลึกดั่งถูกถ่วงด้วยความเงียบงัน เสียงในฝันเงียบจนหูอื้อ ไม่มีแม้แต่เสียงลมหายใจของตัวเอง

เขาอยู่ ใต้น้ำอีกแล้ว... ร่างของฉัตรแน่นิ่ง ท้องฟ้าเบื้องบนสลัวรางด้วยแสงสีเทาเขียวประหลาด กระทงผาสาดมากมายนับร้อยลอยผ่านหน้าของเขาช้า ๆ เหมือนฝูงแมงไฟที่แหวกว่ายในน้ำมืดภายในแต่ละกระทงมีเส้นผมสีดำเปียกปอน ฟูฟ่อง ลอยกระเพื่อม... บางอันมีเล็บมือ เล็บเท้า ชิ้นกระดูกเล็ก ๆ หรือเศษผ้าผูกผมที่เปื้อนเลือดแห้ง...

ฉัตรหายใจไม่ออกหน้าอกเขาแน่นขึ้นทุกขณะเขาพยายามจะขยับ ขยับอีก ขยับจนรู้สึกว่าเขายืนได้! และแล้วร่างของเขาก็ค่อย ๆ ยืนขึ้นจากก้นแม่น้ำ อย่างง่ายดายจนน่าแปลกใจน้ำเย็นไหลผ่านตัว เสียงดัง ซู่... ข้างหู ภาพเบื้องหน้าชัดเจนขึ้นทันทีเขาเห็นผู้คนมากมายกำลังยืนเรียงรายกันอยู่ริมฝั่ง ล้วนแต่งกายชุดพื้นเมือง บ้างก็ชุดไทย บ้างก็เสื้อยืดธรรมดาพวกเขากำลังยกกระทงผาสาดขึ้นแนบอก แล้วย่อตัวลงช้า ๆ เพื่อปล่อยกระทงลงแม่น้ำ

แล้วสายตาฉัตรก็เหลือบไปเห็นภาพหนึ่งที่ทำให้เขาเย็นวาบไปทั้งร่าง... เขาเห็น ตัวเองกับย่า กำลังเดินลงจากบันไดวัดมายังริมแม่น้ำ ย่าถือกระทงฉัตรไว้แนบอกเหมือนเดิม ฉัตรในภาพเดินยิ้ม ไม่มีอะไรผิดปกติ ทันใดนั้น ความทรงจำก็แวบขึ้นมาในหัว

“ลอยเสร็จแล้ว... อย่าหันหลังกลับไปมองเด้อหลาน...” เสียงย่าจากความจริงดังขึ้นในหัวเขาฉัตรในความฝันยืนตัวสั่น หัวใจเต้นรัว เขาเบิกตากว้างเมื่อ “ฉัตรอีกคน” กำลังจะหันหลังกลับและพาย่าขึ้นบันไดเขาตะโกนสุดเสียง

“ย่า!! อย่าไป! คนนั้นไม่ใช่ฉัตรนะ!!” เสียงตะโกนของเขาดังสะท้อนลั่นราวกับฟ้าผ่ากลางแม่น้ำแต่ไม่มีใครหันมา ไม่มีใครได้ยิน ยกเว้น “ฉัตรตัวปลอม” ที่เดินอยู่กับย่าฉัตรตัวปลอมคนนั้น... หยุดเดินค่อย ๆ หันหน้ากลับมามองตรงมาที่เขา ริมฝีปากของมันบิดเป็นรอยยิ้มที่ไม่อาจเรียกว่า “ยิ้ม” ได้ มันยิ้มกว้างจนตาแทบปิด แต่ในตากลับไม่มีประกายชีวิตเลยแม้แต่นิดมันพูดเบา ๆ แต่ชัดเจน...

เสียงเหมือนคลื่นกระแทกหัวใจ

“กูขอยืมร่างมึงแหน่ เทือเดียว...” (กูของยืมร่างมึงนะ สักครั้ง) แล้วมันก็จับมือย่าแน่น พร้อมก้าวขึ้นบันไดวัดไป...

ฉัตรในความฝัน ทรุดตัวลงกับพื้นน้ำ เขาร้องไห้ ร้องไห้สุดเสียง ร้องไห้เหมือนหัวใจจะแตกสลายแต่ทันใดนั้น เขาก็เริ่มรู้สึก มือของเขาใหญ่ผิดปกติเขาก้มลงมองมือของตัวเองนิ้วมือเรียวยาว ผิวหนังซีดเซียว แขนที่ขยายบวมขึ้นเหมือนถูกน้ำกัดกร่อน มือที่ใหญ่พอจะหยิบกระทงได้ทั้งใบในมือเดียว และก่อนที่เขาจะทันขยับอะไร ร่างกายของเขาก็ขยับเอง มือของเขาไม่ใช่เขาค่อย ๆ เอื้อมไปคว้ากระทงผาสาดใบหนึ่งขึ้นมาในกระทงมีเส้นผมมัดรวมกับเล็บมือ เปียกชื้นและเหม็นคาวอย่างรุนแรงเขาหยิบขึ้นมาและเอาเข้าปากตัวเอง

ทั้งกรอบ…

ทั้งเหนียว…

ทั้งเหม็น…

ฉัตรกรีดร้องในใจ แต่ปากยังคงเคี้ยวต่อไป เขากินกระทงแล้วกระทงเล่าน้ำตาไหลเปรอะหน้า ท่ามกลางแม่น้ำที่เต็มไปด้วยกระทงนับร้อยพันแล้วเขาก็ได้ยินเสียง เสียงข้างตัวหันไปเจอ “ใครบางคน”ร่างโปร่งใส ซีดเซียว ผมยาวยุ่งเหยิง ดวงตาแดงก่ำยืนอยู่ข้าง ๆ วิญญาณตนนั้นมองเขานิ่ง แล้วพูดเบา ๆ ด้วยเสียงแหบต่ำ

“...มันขโมยร่างกู… กูจะเอาคืน...”

ฉัตรร้องไห้… กินเส้นผมไป…กินเล็บไป..

ฉัตรสะดุ้งตื่น เหงื่อท่วมตัวทั้งที่อากาศเย็น มือยังกำหมอนแน่นจนปลอกหมอนยับยู่ยี่ สายสิญจน์ที่ข้อมือ... ขาดครึ่ง ฉัตรลุกพรวดขึ้นมาทั้งน้ำตา ใจเต้นโครมครามเหมือนจะทะลุออกมานอกอก เขาเบิกตากว้าง จ้องมองสายสิญจน์ที่ขาดสะบั้นคาข้อมือ ยิ่งมอง ยิ่งรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ ฉัตรร้องไห้สะอึกสะอื้น ความกลัวจากในฝันยังไม่ทันจางหายดี ความจริงที่เห็นตรงหน้าก็ยิ่งกระตุ้นให้

ความกลัวนั้นชัดเจนขึ้น ฉัตรหันไปดูนาฬิกาที่หัวเตียง ตอนนี้เพิ่งจะสามทุ่มครึ่งยังไม่ดึกมาก เขาได้ยินเสียงย่ากับปู่คุยกันเบา ๆ ดังลอดมาจากครัว

เสียงของย่าบอกว่า

“สิอุ่นแกงให้เด้อพ่อ”(อุ่นแกงให้นะพ่อ) แสดงว่ายังไม่นอน ฉัตรพยายามควบคุมลมหายใจให้สงบ เขาคิดจะลงไปหาทั้งคู่เพื่อให้ใจเย็นลง และเพื่อให้แน่ใจว่าเขา “ตื่น” แล้วจริง ๆ เขาเปิดประตูห้องอย่างช้า ๆ ไฟจากห้องนอนส่องออกไปนอกทางเดิน แล้วฉัตรก็ต้องชะงักเมื่อเห็น บราวนี่ นั่งจ้องอยู่หน้าห้องบราวนี่ลูกสุนัขพันธุ์ไทยนั่งนิ่งไม่กระดิกหางฉัตรยิ้มบาง ๆ โล่งใจที่ยังมีเพื่อนอยู่กับเขา

“ดีใจจังที่เห็นแกอยู่หน้าห้อง” เขาก้มตัวลง ลูบหัวบราวนี่เบา ๆ แต่ในวินาทีถัดมาบราวนี่กัดเขา เสียงขบกรามดัง กร๊อบ! ฉัตรร้องลั่นด้วยความเจ็บและตกใจเขผวาถอยหลังไปหนึ่งก้าวทันที มองมือของตัวเองที่มีรอยเขี้ยวลึกเลือดซึมออกมาเขาค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองบราวนี่อีกครั้งด้วยความไม่เข้าใจ ดวงตาของบราวนี่เปลี่ยนไป ไม่มีแววของเจ้าหมาน้อยแสนซื่ออีกต่อไป ดวงตาของมันแดงฉาน เป็นประกายสะท้อนแสงราวกับตาสัตว์ป่าในความมืดริมฝีปากแยกเขี้ยวเล็กน้อยเหมือนกำลังจะกระโจนใส่กล้ามเนื้อทั่วตัวของมันตึงเครียด หูตั้งชัน ดวงตาไม่กะพริบ

ฉัตรขวัญเสียหัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ เขากลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ค่อย ๆ ถอยห่างออกจากบราวนี่ที่ยังนั่งนิ่งอยู่หน้าห้องเขาไม่กล้าหันหลังให้มันด้วยซ้ำแล้วเขาก็ตัดสินใจจะเดินไปหาปู่กับย่าในครัว หวังจะให้ผู้ใหญ่ช่วยเหลือแต่เมื่อเดินพ้นมุมห้อง เขาก็...ชะงัก ภาพตรงหน้าตรงโต๊ะกินข้าวไม้เก่า ๆ ใต้แสงไฟสีเหลืองนวลปู่กับย่านั่งหันหลังและฉัตรก็เห็นปู่กับย่า นั่งหันหลังให้เขานิ่งสนิทบนโต๊ะมีกับข้าววางอยู่ครบชุด มีข้าว มีช้อน แต่ไม่มีใครขยับเลยแม้แต่น้อย ฉัตรยืนนิ่ง ขนลุกซู่เสียงฝีเท้าของเขาเบาลงจนแทบไม่ได้ยินเขาเอ่ยเบา ๆ ด้วยเสียงสั่น

“ปะ...ปะ ปู่... ยะ... ยะ... ย่า” ไม่มีใครตอบไม่มีแม้แต่การขยับตัวไม่มี

แม้แต่เสียงลมหายใจ เขาก้าวเข้าไปใกล้อีกนิด มือค่อย ๆ เอื้อมไปแตะไหล่ของปู่...และแล้วทั้งปู่และย่าก็หันหน้ากลับมาช้า ๆ พร้อมกันฉัตรล้มลงไปกับพื้น ใบหน้าของทั้งสองคน ขาวซีด ตาไร้แวว แววตาเหม่อลอย และ...ยิ้มกว้างผิดมนุษย์รอยยิ้มนั้นกว้างเกินปกติเหมือนปากจะฉีกถึงหูฟันสีเหลืองคล้ำเรียงรายขณะที่สายตาทั้งคู่จ้องตรงมาที่เขาเสียงของปู่ดังขึ้นพร้อมเสียงหัวเราะแผ่ว ๆ ที่ไม่เหมือนเสียงของเขาเลย

"...ลุกจากฝันมาง่ายเกินไปหน่อยบ่...หลานเอ๊ย..." ภายในครัวเงียบสงัด บรรยากาศเย็นยะเยือกผิดปกติฉัตรยืนนิ่ง ตัวสั่นระริก ดวงตาจ้องมองไปยังใบหน้าของปู่กับย่าที่บิดเบี้ยวด้วยรอยยิ้มกว้างผิดมนุษย์ แววตาของทั้งสองว่างเปล่า ไม่มีแววคุ้นเคยเหมือนเมื่อก่อน ทุกอย่างในห้องเหมือนถูกแช่แข็งไว้ในห้วงเวลาประหลาด แล้วจู่ ๆ เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากในลำคอของย่าตามมาด้วยเสียงหัวเราะแหบพร่าของปู่ ทั้งคู่หัวเราพร้อมกัน หัวเราะอย่างเย็นชา หัวเราะเหมือนกำลัง เยาะเย้ย ฉัตรก้าวถอยหลังช้า ๆ แต่ในวินาทีนั้น...ฉัตรอีกคนก็โผล่ออกมาจากมุมห้องเขา ตัวปลอม ในชุดเดียวกัน สีหน้าเดียวกัน แต่... ดวงตาไม่ใช่ของเขาคู่นั้นวาววับเหมือนงู เย็นชาเหมือนไม่มีจิตใจ มันยิ้ม ยิ้มกว้างกว่าที่มนุษย์จะยิ้มได้ ริมฝีปากยืดยาวจนเกือบถึงใบหู เผยให้เห็นฟันซี่เล็กแหลมเป็นแถวยาว มันพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่หนาวเย็นจนสันหลังวาบ

"กูมักหลายขอเลยได้บ่... ร่างมึงน่ะ..." (กูชอบมากขอเลยได้ไหม...ร่างของมึงน่ะ...) ฉัตรร้องไห้ ร้องไห้จนแทบหมดแรง ร้องไห้เหมือนโลกทั้งใบถล่มทลายลงตรงหน้าเขาสั่นศีรษะ พยายามถอยหนี แต่ไม่มีทางหนี

แล้ว...

ร่างกายของฉัตรก็ล้มลง เหมือนโดนดูดวิญญาณออกไป เหมือนเป็นแค่เปลือกที่ไร้จิตใจเสียงสุดท้ายที่เขาได้ยินก่อนสติจะดับไปคือเสียงแว่วเบา

"ฉัตร... ฉัตร... ฉัตร..."

เสียงเรียกนั้นแผ่วเบาแต่ก็แทรกผ่านความมืดเข้ามาเสียงที่อบอุ่น...คุ้นเคย...ฉัตรสะดุ้งตื่นดวงตาเบิกกว้าง เขาหอบหายใจแรงราวกับเพิ่งหนีตายภาพแรกที่เขาเห็นคือเพดานรถเบาะหนัง... กลิ่นน้ำหอมในรถ... เสียงแอร์ที่ดังเบา ๆ เขาหันขวับไปข้าง ๆ เห็นพ่อของเขานั่งอยู่หลังพวงมาลัย

"ตื่นแล้วเหรอ ถึงแล้ว ไปหาปู่กับย่าเร็ว" พ่อพูดพลางหัวเราะเบา ๆ ฉัตรกะพริบตาถี่ ๆ มองรอบตัว... นี่คือรถของพ่อจริง ๆ และเมื่อเขาหันไปมองนอกหน้าต่าง...บ้านปู่กับย่า อยู่ตรงหน้าเขา ไฟหน้าบ้านสว่างอบอุ่น และไม่นาน ปู่กับย่าก็เดินออกมาจากบ้าน พร้อมกับ บราวนี่ ที่กระดิกหางวิ่งมาหาเขา ฉัตรนั่งนิ่งอยู่สักพักก่อนจะเบิกตากว้างเขาก้าวลงจากรถแล้ววิ่งเข้าไปกอดปู่กับย่าแน่น กอดเหมือนคนที่กลัวจะไม่มีโอกาสได้กอดอีก เขาไม่พูดอะไร แต่น้ำตาไหลอาบแก้มอย่างห้ามไม่อยู่ พ่อหัวเราะเบา ๆ ขณะยกกระเป๋าของฉัตรลงจากท้ายรถ

"คิดถึงปู่กับย่ามากเลยสิท่า ตอนมานั่งหลับตลอดทางเลย สงสัยฝันร้ายล่ะสิ" ย่าหัวเราะแล้วลูบหัวฉัตรเบา ๆ แม้จะยังไม่เข้าใจว่าฉัตรฝันอะไร แต่ความรักก็อบอวลในอ้อมกอดนั้นฉัตรยังคงกอดแน่น... ไม่อยากปล่อย ไม่กล้าปล่อยเพราะในใจลึก ๆ ยังรู้สึกว่าทุกอย่างอาจยังไม่จบ ฉัตรยังกอดปู่กับย่าแน่นอยู่อย่างนั้นเขาสูดลมหายใจลึก รู้สึกถึงกลิ่นหอมของน้ำอบไทยจาง ๆ จากเสื้อของย่ากลิ่นที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก กลิ่นที่ทำให้ใจสงบพ่อปิดท้ายรถเรียบร้อย เดินเข้ามาตบบ่าฉัตรเบา ๆ

"เอ้า ไปเก็บของสิ เดี๋ยวได้ไปงานวัดต่อ... ย่าเขารอพาไปลอยผาสาดอยู่นั่นแหละ"ฉัตรผละออกจากอ้อมกอดอย่างช้า ๆ มองหน้าทุกคน

ปู่ ย่า พ่อ แล้วก็ บราวนี่ ที่ยังนั่งกระดิกหางอยู่เหมือนเดิม

ทุกอย่าง... เหมือนปกติ เหมือนฝันนั้นไม่เคยเกิดขึ้น แต่ฉัตรกลับรู้สึกเหมือนหัวใจยังโดนบีบอยู่ในอกยังมีน้ำหนักบางอย่างกดทับเขาพยายามยิ้มพยายามคิดว่า มันก็แค่ฝัน ฝันร้ายธรรมดา

ฝัน...

ใช่ไหม

ก่อนเดินเข้าบ้านฉัตรหันกลับไปมองริมรั้วเล็ก ๆ หน้าบ้านตรงนั้นมีต้นลั่นทมต้นหนึ่งซึ่งเขาจำได้ดีว่า... ที่บ้านปู่กับย่า ไม่มีต้นลั่นทมสายลมเย็น ๆ พัดมาช้า ๆ กลีบดอกไม้สีขาวปลิวตกลงมาตรงหน้าฉัตรเขาก้มลงเก็บและเมื่อละสายตาขึ้นมามองอีกครั้งต้นลั่นทมนั้น... หายไป ฉัตรยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเก็บดอกลั่นทมขึ้นมาใส่กระเป๋ากางเกงแล้วเดินเข้าบ้านไปโดยไม่พูดอะไร เสียงย่าตะโกนตามหลังมาเบา ๆ

“เตรียมตัวนะ.... ย่าสิพาไปงานผาสาดลอยเคราะห์...” ฉัตรไม่ได้หันไปมอง เขาเพียงเดินเข้าไปในเงาของบ้าน ทิ้งไว้เพียงรอยเท้าบนพื้นดินเปียกจากสายฝนที่เพิ่งหยุดตกกลิ่นธูปจาง ๆ ลอยมากับลมไม่มีใครรู้ว่ามาจากไหน

บางที... ฝันอาจยังไม่จบ

หรือบางที... มันอาจเพิ่งเริ่มต้น

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ต้นฉบับ ปีการศึกษา 2567 มหาวิทยาลัยนครินทร์

๗
ศาลปู่ตา

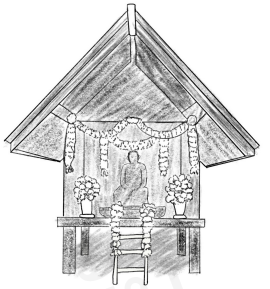

กลางฤดูร้อน แสงแดดยามเช้าส่องกระทบใบไม้ที่พลิ้วไหวตามแรงลม เดี่ยว เด็กหนุ่มวัยมัธยมปลาย ผิวขาวจัดจากการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ สวมเสื้อยืดสีเทาและกางเกงยีนขาสั้น เดินลงจากรถโดยสารท้องถิ่นมาพร้อมกับกระเป๋าเป้เก่าใบหนึ่ง เขาหรี่ตาเล็กน้อยเพราะแสงแดดจ้า สายลมร้อนปะทะใบหน้า พร้อมกลิ่นแห้ง ๆ ของฝุ่นดินและหญ้าแห้งตลบอบอวลอยู่รอบตัว

หมู่บ้านแห่งนี้ดูเงียบสงบ ต้นไม้ใหญ่เรียงรายตลอดสองข้างทาง ดินทางเดินเป็นดินแดงแห้งแตกระแหง มีบ้านไม้ยกใต้ถุนสูงอยู่ห่าง ๆ กันบางหลังก็มีร่องรอยของกาลเวลาบนผนังไม้เก่า เดี่ยวถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเดินต่อไปยังบ้านของปู่เพชร บ้านไม้สองชั้นหลังเล็กใต้ถุนสูงที่ตั้งอยู่ริมป่าละเมาะ

ปู่เพชรยืนรออยู่หน้าบ้าน ร่างผอมสูง ไหล่ห่อด้วยความชรา ใบหน้ามีรอยย่นลึกทั่วทั้งใบหน้า ดวงตาจ้องมองหลานชายคนเดียวอย่างไม่แสดงอารมณ์

“มาถึงกะดีแล้ว ไปเก็บของก่อน เดี๋ยวเย็นๆ จะได้ไปช่วยเตรียมของเซ่น” แกพูดด้วยเสียงแหบพร่า เดี่ยวเพียงพยักหน้าแล้วเดินตามเข้าไปในบ้านโดยไม่พูดอะไร เดี่ยวไม่ได้ให้ความสนใจกับคำพูดของปู่มากนัก เขาโตมาในสังคมที่เชื่อในวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และตรรกะ ไม่มีที่ว่างให้กับสิ่งที่มองไม่เห็นอย่างผี หรือ “ผีปู่ตา” ที่ชาวบ้านกราบไหว้กันทุกปีอย่างเคร่งครัด เขาถือว่ามันเป็นเพียง

ประเพณีโบราณที่ล้าสมัย และเต็มไปด้วยความงมงาย เดี่ยวเดินเข้าไปในบ้านไม้ชั้นเดียวที่เก่าคร่ำคร่าหลังนั้นตัวบ้านถูกยกพื้นขึ้นจากดินเล็กน้อยไม้ผนังบางส่วนเริ่มซีดและแตกลายงา หน้าต่างบานไม้เปิดแง้มไว้ให้ลมโกรก แต่แทบไม่ช่วยให้บรรยากาศร้อนอบอ้าวลดลง พื้นไม้ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดทุกครั้งที่เดี่ยวก้าวเดินเข้าไปข้างใน

ภายในบ้านมีเพียงห้องโถงเล็ก ๆ ที่ต่อเชื่อมกับครัวเปิดโล่งด้านหลัง และอีกสองห้องแยกออกไปด้านข้าง บ้านดูแคบและเรียบง่าย มีเพียงข้าวของเท่าที่จำเป็น โซฟาหนังเก่าสีชีดที่มีรอยปะชุน ตัวหนึ่งตั้งอยู่กลางห้อง บุด้วยเบาะ เดี่ยวทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาแล้วมองไปรอบ ๆ สายตาเต็มไปด้วยความเบื่อหน่าย

“ผมนอนห้องไหนครับ” เขาถามขณะเหลือบมองไปที่ประตูไม้สองบานที่อยู่ฝั่งซ้ายและขวาของตัวบ้าน ปู่เพชรที่ยืนก้มๆ เงยๆ อยู่แถวเตาไฟ ไม่หันกลับมา แต่ยกมือชี้ไปทางด้านซ้ายของบ้าน

มือของปู่สั่นเล็กน้อย ราวกับร่างกายไม่ได้แข็งแรงนัก เดี่ยวพยักหน้าเบา ๆ โดยไม่คิดอะไร ก่อนจะคว้ากระเป๋าเดินทางแล้วเดินตรงไปยังห้องที่ปู่ชี้ ประตูห้องไม้บานนั้นกรอบเก่า เสียงบานพับครางเอี๊ยดทันทีที่เขาผลักเข้าไป กลิ่นไม้แห้งผสมกับกลิ่นฝุ่นลอยมากระทบจมูก ในห้องมีเพียงเตียงไม้เก่า ตู้เสื้อผ้า และพัดลมตั้งโต๊ะหนึ่งตัวที่ขึ้นฝุ่นหนา เดี่ยวเดินเข้าไปข้างในแล้วปิดประตูทันที เสียงไม้กระทบกับกรอบประตูดังกึกเดี่ยวโยนกระเป๋าเป้ใบโตลงบนเตียงไม้เสียงดังตุบ โดยไม่แยแสว่าฝุ่นจะฟุ้งกระจายแค่ไหน

เขาทิ้งตัวนอนเหยียดยาวอย่างหมดแรง บนที่นอนแข็ง ๆ ที่ปูด้วยผ้าปูที่น่าจะไม่ได้เปลี่ยนมาหลายเดือน กลิ่นอับจาง ๆ ของห้องผสมกับกลิ่นฝุ่นไม้ทำให้เดี่ยวอดเบะปากไม่ได้ แต่ด้วยความเหนื่อยจากการเดินทางไกล เขาก็เผลอหลับตาลงได้อย่างรวดเร็ว

ทว่าไม่นานนัก เสียง ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก็ดังขึ้นจากประตูห้อง ตามมาด้วยเสียงแหบพร่าของปู่เพชร

“ตื่น ๆ อย่านอนตอนผีตากผ้าอ้อม ลุกมาช่วยปู่เตรียมของได้แล้ว” เดี่ยวลืมตาขึ้นอย่างหัวเสีย เขาพลิกตัวแล้วร้องออกมาด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

“ผีที่ไหนมันจะมาตากผ้าอ้อมตอนนี้วะ” เสียงปู่ที่ลอดเข้ามาอีกครั้ง คราวนี้ปนหัวเราะเบา ๆ

“อย่าเว้าดุ”(อย่าพูดมาก) เดี่ยวถอนหายใจพรืดอย่างหมดความอดทน เขานั่งพิงขอบเตียงแล้วบ่นพึมพำก่อนจะค่อย ๆ ลุกขึ้นด้วยท่าทีไม่เต็มใจนัก เสื้อยืดที่ใส่นอนยับยู่ยี่และผมเผ้ายุ่งเหยิง เขาเดินเซ ๆ ออกมาจากห้องนอน ร่างกายยังครึ่งหลับครึ่งตื่น

ในห้องครัวแคบ ๆ ที่มีเพียงแสงจากหลอดไฟกลมสีเหลืองนวลส่องอยู่กลางเพดาน ปู่เพชรนั่งอยู่กับพื้น ใช้มีดปอกเปลือกกล้วยตากแห้งใส่ถาดไม้เก่า ๆ ถัดจากปู่มีถุงผ้าใบใหญ่ที่ข้างในเต็มไปด้วยข้าวตอก ดอกไม้แห้ง กรวยใบตอง ธูปเทียน และของเซ่นอย่างหัวหมู ไข่ต้ม และเหล้าขาวที่ยังปิดฝาแน่น

กลิ่นของของไหว้ผสมกลิ่นดินและกลิ่นควันไฟจากเตาถ่านลอยอวลในอากาศ เดี่ยวเดินมานั่งลงฝั่งตรงข้ามของปู่ กอดอกมองอย่างไม่เข้าใจนัก

“จะทำของพวกนี้ไปไหว้อะไรกันนักหนา... มันก็แค่ศาลไม้เอง” เขาพึมพำออกมาเบา ๆ ขณะคว้ากรวยใบตองมาพลิกเล่นในมือ ปู่เพชรไม่ได้ตอบอะไรในทันที เพียงแค่ยิ้มน้อย ๆ แล้วพูดเสียงเรียบ

“ของบางอย่างไม่ต้องเชื่อก็ไม่มีใครว่า แต่อย่าไปลบหลู่ความเชื่อคนอื่น” เดี่ยวเลิกคิ้ว ถึงจะเป็นเด็กหัวแข็งและดื้อดึงแค่ไหนเมื่ออยู่ที่บ้าน แต่พอมาอยู่กับปู่เพชร เดี่ยวกลับกลายเป็นอีกคน ไม่ใช่เพราะเกรงกลัว แต่เพราะในใจลึก ๆ เขารู้ว่าปู่เป็นคนเดียวที่เขาไม่อยากทำให้ผิดหวัง

ในห้องครัวเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยกลิ่นควันไฟจาง ๆ และกลิ่นเครื่องเซ่นไหว้ ปู่กำลังนั่งจัดข้าวของต่าง ๆ ลงในถาด เดี่ยวเองแม้จะไม่ได้เต็มใจนัก แต่ก็ยอมลงมือนั่งข้าง ๆ คอยช่วยแกะถุงข้าวตอก วางไข่ต้มเรียงบนจาน และจับกรวยใบตองใส่ดอกไม้แห้งไปทีละอัน เขาทำเงียบ ๆ ไม่ปริปากบ่น เพราะรู้ว่าถ้าขัดใจ

ปู่เพชรคงจะตำหนิเอาแน่แต่พอปู่ละสายตาไปนานเกินสองนาที มือของเดี่ยวก็แอบล้วงโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงขึ้นมากดเล่นเงียบ ๆ ใบหน้าของเขาสว่างวาบจากแสงหน้าจอในมือ สลับกับหันมาจัดดอกไม้ด้วยอย่างไม่จริงจัง เมื่อทุกอย่างเตรียมเสร็จเรียบร้อย ปู่ก็ลุกขึ้นแล้วหยิบหมวกเก่าใบหนึ่งมาสวม

“ปู่จะไปตลาดท้ายหมู่บ้าน ไปซื้อข้าวสารกับธูปเทียนเพิ่ม จะไปด้วยไหม” เดี่ยวส่ายหน้าทันทีโดยไม่ต้องคิด

“ไม่ไปครับ ปู่ไปเถอะ เดี๋ยวผมเฝ้าบ้านให้”ปู่มองหน้าเขานิ่ง ๆ ก่อนจะพยักหน้า

“งั้นอยู่เฝ้าบ้านให้ดี ๆ เด้อจะซื้อกับข้าวมากินตอนเย็นด้วย เดี๋ยวปู่รีบไปรีบมา”

“ครับ” เดี่ยวพยักหน้ารับคำแล้วเดินไปปิดประตูบ้านให้ปู่ เสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์เก่า ๆ ดังขึ้นที่หน้าบ้าน ก่อนจะแล่นหายลับไปตามทางดินแดงเลียบทุ่งนา เดี่ยวยืนมองปู่จนลับสายตา ก่อนจะเดินกลับเข้าบ้าน เขาทิ้งตัวลงบนฟูกในห้องนอน เปิดโทรศัพท์เลื่อนดูโซเชียลอย่างไร้จุดหมาย เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ แสงแดดยามสายเริ่มส่องลอดผ่านช่องหน้าต่าง แต่ปู่ก็ยังไม่กลับ เสียงท้องร้องของเดี่ยวเริ่มดังขึ้น เขาวางโทรศัพท์ไว้ข้างตัวก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้อง เปิดตู้เย็นด้วยความหวัง แต่พบเพียงของสดวางเรียงกันอยู่ ไก่สด ผักพื้นบ้าน ไข่ไก่ และน้ำดื่ม ไม่มีอาหารสำเร็จรูป ไม่มีขนม ไม่มีอะไรที่เขาจะทำกินได้ง่าย ๆ

“บ้าชะมัด…” เดี่ยวพึมพำอย่างหัวเสียก่อนจะปิดตู้เย็นเสียงดัง ปัง

ขณะที่กำลังจะหันกลับเข้าห้อง สายตาเขาเหลือบไปเห็นผลไม้ที่วางเรียงอยู่บนถาดไม้ใกล้หิ้งบูชา แอปเปิลสีแดงสดหนึ่งลูกดูน่ากินเป็นพิเศษ มันวาวเหมือนเพิ่งล้างเสร็จ หยดน้ำยังเกาะอยู่บนผิวเปลือกเล็กน้อย เดี่ยวมองมันอยู่นานราวกับกำลังชั่งใจ

“ถือว่าตรวจสอบก่อนถวายละกัน…” เขาพูดกับตัวเองพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ มือหยิบแอปเปิลขึ้นมาช้า ๆ ก่อนจะกัดเข้าที่ผิวแดงฉ่ำนั้นเสียงดัง กรอบ รสหวานเย็นฉ่ำซึมเข้าปาก เดี่ยวหัวเราะเบา ๆ อย่างพอใจ ขณะเคี้ยวไปก็มองผลไม้ลูกอื่น ๆ ที่ยังอยู่ในถาด แล้วพูดลอย ๆ เหมือนจะหาเพื่อนคุย

“ไหว้ทั้งที ของมันก็ต้องได้มาตรฐานหน่อยเนอะ…”

เสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์คันเก่าของปู่เพชรดังขึ้นจากหน้าบ้านขับเคลื่อนเข้ามาช้า ๆ ฝ่าลมแดดยามบ่ายที่ยังคงร้อนระอุ กลิ่นดินแห้งโชยมากับลมเบา ๆ ที่พัดใบไม้แห้งปลิวว่อนอยู่หน้าบ้าน เดี่ยวกำลังนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนฟูกได้ยินเสียงมอเตอร์ไซค์ก็กระโดดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยความตกใจปนรู้สึกผิดเขารีบเดินออกจากห้องไปทางหน้าบ้านทันทีและเห็นปู่เพชรกำลังจอดรถมอเตอร์ไซค์ไว้ตรงลานหน้าบ้าน ถุงของจากตลาดห้อยอยู่เต็มแฮนด์และท้ายรถทั้งข้าวสาร ผัก ผลไม้ ธูปเทียน และของจำเป็นสำหรับพิธีเลี้ยงผีปู่ตา

“กลับมาแล้วเหรอปู่” เดี่ยวถามเสียงเรียบ แต่ในใจเต้นตุ๊บ ๆ อย่างไม่แน่ใจ

“เออ… ปู่แวะร้านป้ากบด้วย เขาเพิ่งได้ผลไม้สดมาจากในเมืองเลยซื้อมาฝาก แอปเปิลลูกบักใหญ่”

ปู่พูดพลางยิ้มและชูถุงผลไม้ให้ดู เดี่ยวเบิกตานิด ๆ แต่ก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ปู่คงไม่รู้หรอกว่าแอปเปิ้ลหายไปถ้าเดี่ยวไม่พูด

ตกเย็น ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีส้มอมแดง แสงอาทิตย์ลอดผ่านยอดต้นมะม่วงหลังบ้าน เงาของกิ่งไม้ทอดลงบนพื้นดินเหมือนลายผ้าทอลายใหญ่ กลิ่นข้าวหอม ๆ ลอยมาตามลม เดี่ยวกับปู่เพชรนั่งล้อมวงกันอยู่บนเสื่อเก่าใต้ถุนบ้าน ข้าวสวยร้อน ๆ กับแกงหน่อไม้ หมูแดดเดียวทอด และไข่ต้มวางเรียงอยู่ตรงหน้า เดี่ยวตักข้าวเข้าปากคำโต รสชาติเข้มข้นของแกงทำให้เขาตาโตด้วยความพอใจ

“แซ่บบ่”(อร่อยไหม) ปู่ถามขึ้น

“คือแซ่บหลายอยู่ครับ” (อร่อยมาก ๆ เลยครับ) ปู่หัวเราะเสียงต่ำ ๆ เดี่ยวพยักหน้า กินไปยิ้มไป บรรยากาศตอนเย็นที่บ้านปู่นิ่ง สงบและอบอุ่นอย่างบอก

ไม่ถูก มีเพียงเสียงจิ้งหรีดเบา ๆ ที่เริ่มดังตามหญ้าริมรั้ว กับแสงแดดที่ค่อย ๆ จางหายไปพร้อมกับความเหนื่อยล้าทั้งวัน

ใต้แสงไฟสีเหลืองนวลในครัวเก่า ๆ โต๊ะกินข้าวที่เคยเต็มไปด้วยจานกับข้าวพื้นบ้าน แกงหน่อไม้ หมูแดดเดียว ไข่ต้ม และข้าวสวยหอม ๆ ตอนนี้กลับสะอาดโล่งตา เงาจากจานสุดท้ายเพิ่งถูกยกไปล้างในอ่างล้างจาน ใกล้ ๆ มีผ้าขี้ริ้วผืนเล็กวางพาดกับขอบโต๊ะ เดี่ยวกำลังจะเก็บจานใบสุดท้ายเดินกลับมาพร้อมผ้าเช็ดโต๊ะ เขาเช็ดพื้นโต๊ะไม้ที่มีรอยถลอกจากกาลเวลาอย่างไม่ค่อยใส่ใจนัก แต่ก็ทำให้มันสะอาดพอให้ปู่ไม่บ่น

“เรียบร้อยแล้วครับปู่” เดี่ยวพูดพลางพับผ้าแล้ววางไว้มุมหนึ่งก่อนจะเดินแยกตัวออกจากห้องครัว เสียงน้ำจากฝักบัวดังขึ้นในห้องน้ำหลังบ้าน เดี่ยวอาบน้ำล้างเหงื่อไคลที่เกาะตัวมาตั้งแต่บ่าย น้ำเย็นเฉียบจากแท็งก์บนหลังคาไหลกระทบร่าง ทำให้เขาสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะค่อย ๆ รู้สึกสดชื่นขึ้น เมื่ออาบเสร็จเขาเดินกลับเข้าบ้านโดยสวมเสื้อยืดเก่า ๆ กับกางเกงขาสั้น เดินผ่านห้องนั่งเล่นที่ปู่ยังนั่งอยู่หน้าทีวีเสียงข่าวภาคค่ำเล็ดลอดออกมาพร้อมกับเสียงโฆษณาดังแทรกเป็นระยะ ๆ ปู่เพชรนั่งเอนหลังบนเก้าอี้ไม้เก่า ตาจับจ้องที่หน้าจอ แต่สีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่ได้สนใจข่าวเท่าไรนัก

เดี่ยวผลักประตูห้องนอนเบา ๆ เข้าไป ข้างในเป็นห้องไม้เรียบง่าย มีเตียงเดี่ยววางชิดผนัง พัดลมตั้งโต๊ะส่งเสียงดังแผ่วเบา หมอนและผ้าห่มถูกจัดไว้อย่างเรียบร้อย เขานั่งลงที่ขอบเตียงก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา หน้าจอสว่างขึ้นพร้อมเสียงแจ้งเตือนจากต้น เพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่ชั้นประถม

เดี่ยวทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างเหนื่อยล้า เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา หน้าจอสว่างขึ้นทันทีพร้อมเสียงแจ้งเตือนจากต้น ไม่ถึงนาทีสายวิดีโอคอลก็ดังขึ้น เดี่ยวกดรับทันที

“มึงไปอยู่บ้านปู่กี่วันวะ” ต้นเปิดมาด้วยน้ำเสียงงัวเงีย มือหนึ่งถือโทรศัพท์ อีกมือดูเหมือนจะยังคุ้ยหาอะไรในถุงขนม

“น่าจะอาทิตย์หนึ่งมั้ง แม่กูส่งมาช่วยปู่จัดพิธีปู่ตาอะไรไม่รู้โคตรขี้เกียจเลย” เดี่ยวถอนหายใจยาว

“พิธีปู่ตา...กูเคยได้ยินคนเขาโทรไปเล่าให้พี่แจ็พฟัง”

“เออ นั่นแหละ ปกติพ่อกูจะมาช่วย แต่ปีนี้เขาติดงาน แม่เลยให้มาช่วยแทน” ต้นหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“เอาน่ะ อย่างน้อยมึงก็ได้เปลี่ยนบรรยากาศ อยู่เมืองกรุงมานาน ๆ ก็เบื่อปะ”

“เบื่อดิ แต่ที่นี่คือแบบ... ไม่มีอะไรเลย กูหิวจนจะกินไม้กวาดละ เดินไปดูตู้เย็นมีแต่ผักกับเนื้อสดทั้งนั้น”

“แล้วมึงทำไง” เดี่ยวยิ้มเจ้าเล่ห์มองไปรอบห้องก่อนกระซิบเสียงเบาเหมือนกลัวคนได้ยิน

“กูกินแอปเปิลที่เขาเตรียมไว้เซ่นอ่ะ” ต้นทำหน้าตกใจสุดขีด

“เห้ย!! ของเซ่นไหว้นะเว้ย เขาไม่ให้กินกัน”

“เอาน่ะ กินแค่ลูกเดียวเอง แล้วกูก็เอาแอปเปิลใหม่มาใส่แทนละ ไม่รู้หรอก” เดี่ยวหัวเราะขำ

“แม่กูเคยบอกว่า ห้ามกินของพวกนี้เด็ดขาด เขาถือว่าลบหลู่แบบ... เหมือนไม่ให้เกียรติวิญญาณไรงี้”

“โหย ก็แค่แอปเปิลป่ะวะ ไม่ใช่ของวิเศษซะหน่อย” ต้นพูดจริงจังขึ้นนิด

“มึงพูดงี้ เดี๋ยวคืนนี้ฝันอะไรแปลก ๆ ขึ้นมานะ อย่ามาโวยวายใส่กูละกัน” เดี่ยวขำแล้วพูดแบบกวน ๆ

“ถ้ากูฝันนะ มึงจะเป็นคนแรกเลยที่กูเล่าให้ฟัง”

“ไม่เอา กูไม่ฟัง! ขนลุกไปหมดแล้วเนี่ย” ต้นรีบตอบก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อน ทั้งสองคุยเล่นหยอกล้อกันอีกสักพัก

“กูไปละ ง่วง ไว้คุยกันใหม่”

“เออ ๆ ฝันดี” สายวิดีโอถูกตัดไป เดี่ยววางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะข้างเตียง

เขานอนลงแล้วดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัว มองเพดานไม้เก่าที่เงียบสงัดไปทั่วทั้งห้อง เสียงจิ้งหรีดจิ้งโกร่งเริ่มดังแข่งกันขึ้นในความมืดของค่ำคืนเดี่ยวเอื้อมมือไปปิดไฟหัวเตียง แสงสลัวดับวูบลง เหลือเพียงความมืดและเสียงจิ้งหรีดที่แผ่วเบาอยู่ภายนอก ไม่นานนัก เดี่ยวก็หลับไป

เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ใช่ในห้องนอนที่เขาเพิ่งหลับไป บ้านไม้ทั้งหลังสว่างไสวอบอุ่นราวกับแสงแดดยามเช้า ทุกอย่างดูเหมือนเดิม...แต่ก็ไม่เหมือนเดิม เดี่ยวยืนอยู่กลางบ้านที่คุ้นเคย แต่อากาศในนั้นกลับหอมอบอวลไปด้วยกลิ่นของอาหาร กลิ่นหอมฉุยของไก่ทอดกรอบ ข้าวเหนียวนุ่ม ๆ กล้วยบวชชีแกงหน่อไม้ และผลไม้มากมายวางเรียงรายอยู่เต็มโต๊ะกลางบ้าน ทุกอย่างคือของโปรดของเขาทั้งสิ้น เดี่ยวมองซ้ายขวา ไม่มีใครอยู่รอบตัว ไม่มีเสียงใคร ไม่มีปู่ ไม่มีใครทั้งนั้น

เหมือนทั้งโลกเหลือแค่เขากับของกินตรงหน้า ด้วยความดีใจปนตื่นเต้น เดี่ยวลากเก้าอี้ไม้เก่า ๆ เข้ามานั่ง เขาเอื้อมมือไปหยิบไก่ทอดขึ้นมากินอย่างเอร็ดอร่อย หนังกรอบจนได้ยินเสียงกร๊อบชัดเจนในหู ตามด้วยข้าวเหนียวนุ่มลิ้นและน้ำผลไม้เย็นเจี๊ยบที่อยู่ข้าง ๆ เดี่ยวกินอย่างเพลิดเพลินจนไม่รู้ตัวว่าเขากินไปมากเท่าไหร่แล้ว ทันใดนั้น เขาได้ยินเสียงคนดังขึ้นนอกบ้าน เสียงฝีเท้า...เสียงคนพูดกันพึมพำ...เสียงเด็กวิ่งเล่น...เสียงผู้หญิงหัวเราะ

เดี่ยวเดินออกไปยังชานบ้าน แล้วก็ต้องชะงัก มีผู้คนมากมายมายืนออกันอยู่หน้าบ้าน บ้างยืนมองเงียบ ๆ บ้างยกของขึ้นเหนือหัวแล้ววางลงตรงหน้าบ้านอย่างพร้อมเพรียง กล้วย มะพร้าว ข้าวเหนียว ขนมไทย หมากพลู พวงมาลัย และอาหารอีกหลากหลายที่เหมือนกับที่เขากินไปเมื่อครู่ ทุกคนยืนกันนิ่ง ไม่มีใครพูดกับเขา...แต่ดูเหมือนกำลัง “มอง” เขา ขณะที่เดี่ยวยืนงุนงงอยู่นั้น หญิงชราร่างเล็กหลังค่อมคนหนึ่งก้าวออกมาจากกลุ่ม เธอสวมเสื้อคอกระเช้าสีซีด ผมขาวมัดไว้เป็นมวย และในมือเธอถือธูปสามดอกที่กำลังจุดไฟลุกควันคลุ้ง

เธอก้มลงที่หน้าบ้าน แล้วเอ่ยเสียงแผ่ว

“พ่อปู่พ่อตาเอ้ย... นำของมาถวายเด้อจ้า...” เดี่ยวขมวดคิ้ว

“ของถวาย ทำไมมาจุดธูปหน้าบ้านเรา” เขากวาดสายตามองรอบบ้านอีกครั้ง สิ่งที่เขาเห็นเริ่มเปลี่ยนไป ผนังบ้านที่เคยเป็นปูนเปลี่ยนกลายเป็นไม้เก่า ๆ สีเข้ม หน้าต่างกลายเป็นบานไม้แคบ ๆ ที่เปิดอ้าไว้พวงมาลัยดอกไม้สดแขวนระโยงระยางอยู่หน้าบ้าน พื้นบ้านเริ่มยุบยวบยาบเหมือนไม้ผุ หลังคากรุด้วยหญ้าคา และกลิ่นหอมของอาหารเริ่มเปลี่ยนเป็นกลิ่นธูปฉุนจมูก เดี่ยวเริ่มรู้สึกแปลก... เหมือนตัวเองตัวเล็กลง เล็กลงเรื่อย ๆ

บ้านทั้งหลังใหญ่ขึ้นผิดปกติ...หรือเขากำลังกลายเป็นบางอย่างที่เล็กเกินไป

“นี่...ที่ไหนวะ” เดี่ยวพึมพำเบา ๆ สายตาวูบไหว และแล้ว...เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากความมืดข้างหลัง เสียงของชายแก่ เสียงต่ำลึกแหบพร่า แต่ชัดเจนราวกับมากระซิบข้างหู

“กินของไหว้...กะต้องมาอยู่นำกู...” (กินของไหว้...ก็ต้องมาอยู่กับกู) เสียงนั้นชัดเจนจนเดี่ยวรู้สึกเหมือนใครมากระชากเขาให้ตื่น

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นถี่ ๆ

“เดี่ยวเอ้ย ตื่น ๆ” เสียงปู่เพชรเรียกจากนอกห้องเดี่ยวลืมตาขึ้นทันที หัวใจเต้นแรง ใบหน้านองเหงื่อ ผ้าห่มเปียกชื้นราวกับเพิ่งอาบน้ำมาเขานอนนิ่งอยู่นาน...ก่อนจะหันไปมองหน้าต่าง

“ฝันไรวะ...” เดี่ยวพึมพำเบา ๆ พลางยกมือขึ้นเกาหัว ตัวเปียกชื้นด้วยเหงื่อเย็น เส้นผมชี้ฟูยุ่งเหยิง เขานั่งนิ่งอยู่บนเตียงอยู่อึดใจ ก่อนจะขยี้ตาแล้วลุกพรวดขึ้นมาอย่างตกใจเมื่อเห็นนาฬิกา

“เฮ้ย สายแล้ว!” เขารีบคว้าเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมไว้ปลายเตียง แล้วเดินกระแทกเท้าเปล่าไปยังห้องน้ำตรงท้ายบ้าน น้ำเย็นเฉียบกระทบผิวตอนเช้าเรียกสติให้กลับคืน เดี่ยวเร่งถูสบู่สระผม เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยความไวราวกับแข่งกับ

เวลาเสียงปู่เพชรดังลอดมาจากด้านนอกห้องน้ำ

“เดี๋ยวยกของไปศาลปู่ตาเด้อ”

“ค้าบ…” เดี่ยวตอบกลับเสียงยานตามเคย ขณะใส่เสื้อยืดลายลอกสีจางกับกางเกงวอร์มเก่า ๆ สีดำ เมื่อออกมาจากบ้าน ของถวายที่ปู่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว มีเพียงพานสองพานใหญ่ๆ พานหนึ่งเป็นผลไม้หลากชนิด ทั้งกล้วยน้ำว้า แอปเปิ้ล ส้ม และอีกพานหนึ่งเป็นของคาว ไข่ต้มเรียงกันห้าฟอง และไก่ต้มทั้งตัวที่วางพับขาหมอบลงบนพานทองเหลือง เดี่ยวคว้าพานของคาวขึ้นมา อีกมือหนึ่งประคองไว้ด้านล่าง เดินตามหลังปู่เพชรที่เดินนำหน้าออกจากรั้วบ้าน ฝุ่นจากทางเดินปลิวลอยตามลมยามเช้า อากาศยังไม่ร้อนแต่แดดเริ่มแผดจ้า

ระหว่างทางเดินไปศาลปู่ตา เดี่ยวมองซ้ายขวาอย่างเบื่อหน่าย ไม่มีอะไรน่าสนใจในเส้นทางเดิม ๆ ที่ปกคลุมไปด้วยต้นไม้และทุ่งนาที่เพิ่งเก็บเกี่ยวไม่นานแต่แล้ว...เขาเผลอสบตากับไข่ต้มลูกหนึ่งที่วางอยู่บนพาน มันเรียงสวยจนดูชวนกิน เดี่ยวมองซ้ายขวาอีกที ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครสนใจ

“แค่ลูกเดียวน่า…” เขาพึมพำ มือหนึ่งเอื้อมหยิบไข่ต้มอย่างรวดเร็ว แล้วแอบแกะเปลือกด้วยความคล่องแคล่ว เขาเอาเข้าปากเคี้ยวกรุบ ๆ ด้วยความพอใจ ไข่แดงไม่แห้งเกินไป ไข่ขาวนุ่มกำลังดี

เดี่ยวเคี้ยวไข่ต้มไปพลาง เดินตามหลังปู่ไปจนถึงศาลปู่ตา ซึ่งตั้งอยู่กลางลานโล่งใต้ต้นไม้ใหญ่ พื้นดินรอบ ๆ กวาดจนสะอาด ไม่มีเศษใบไม้ตกหล่นแม้แต่ใบเดียว มีคนในหมู่บ้านราวสิบกว่าคนยืนกันอยู่หน้าศาล บ้างก็นั่งพับเพียบเตรียมของ บ้างก็เดินไปมาเหมือนกำลังจัดการงานบางอย่าง

ศาลไม้เก่าแก่ตั้งอยู่บนแท่นยกพื้นสูงประมาณหัวเข่า มุงด้วยหลังคาสังกะสีเก่า ๆ หน้าศาลมีพานบูชาเล็กใหญ่และแจกันดอกไม้ บางคนถือธูป บางคนถือขันน้ำหมากพลูพานทองเรียงรายอยู่เป็นแถวเดี่ยววางพานของตัวเองลงหน้าศาลแล้วเดินกลับมาหาปู่เพชรที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ไม่นานก็มีชายแก่คนหนึ่งเดินเข้ามาหา เขาใส่เสื้อม่อฮ่อมสีซีด หมวกแก๊ปใบเก่า และเดินตัวงอเล็กน้อยจากวัยที่ล่วงเลย

“หลานติ” (หลานเหรอ) ชายคนนั้นถาม

“แม่น”(ใช่) ปู่เพชรพยักหน้า

“ป๊าดดด… คือโตไวแท้เนอะ จำได้ตอนก่อนยังตัวน้อย ๆ อยู่เลย”

(ป๊าด.... โตไวจัง จำได้แต่ก่อนยังตัวเล็ก ๆ อยู่เลย) ชายแก่พูดขึ้นแล้วหันมามองเดี่ยวเต็ม ๆ ตา เดี่ยวยกมือไหว้อย่างสุภาพ

“สวัสดีครับ” ชายแก่ยิ้มกว้าง ยังไม่ทันได้พูดอะไรกันต่อ เสียงตะโกนก็ดังมาจากฝั่งศาล

“ปู่สม! หาคนตัวน้อย ๆ มาช่วยเก็บกวาดในศาลหน่อย”ปู่สมหันไปตามเสียงอย่างรวดเร็ว สายตากวาดไปทั่วก่อนจะหยุดอยู่ที่เดี่ยว

“นี่ละ ๆ เด็กน้อยนี่พอดีเลย” เขาเอื้อมมือมาแตะแขนเดี่ยวเบา ๆ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่แน่วแน่

“เดี่ยว ช่วยปู่แน เดี๋ยวเข้าไปช่วยปัดกวาดในศาลจักหน่อย”เดี่ยวยืนอึ้งไปครู่หนึ่ง หันไปมองหน้าปู่เพชรอย่างต้องการคำตอบ ปู่เพชรไม่พูดอะไร เพียงแค่พยักหน้าเบา ๆ พร้อมกับรอยยิ้ม

เดี่ยวเดินตามปู่สมไปยังด้านหลังศาลปู่ตาด้วยจังหวะฝีเท้าที่แผ่วเบา ลมหายใจสม่ำเสมอเริ่มขาดช่วงลงทีละน้อย ข้างศาลนั้นเป็นทางเดินแคบ ๆ ที่พื้นเต็มไปด้วยฝุ่นผงและเศษใบไม้แห้ง เสียงฝีเท้าเหยียบพื้นดินกรอบแกรบดังเป็นระยะ รอบข้างเงียบสงัดผิดปกติ ราวกับเสียงของผู้คนที่กำลังเตรียมพิธีด้านหน้าถูกดูดหายไปจากโลก

ปู่สมก้มเก็บผ้าขี้ริ้วผืนเล็ก ๆ ที่แช่อยู่ในกะละมังน้ำเก่า เขาหยิบขึ้นมาแล้วส่งให้เดี่ยว เดี่ยวรับมันมาด้วยมือสั่นนิด ๆ โดยไม่รู้ตัว

แสงแดดยามสายที่เคยส่องลอดช่องไม้ กลับดูมัวหม่นลงอย่างประหลาด เงาของกิ่งไม้บนพื้นไหวงูบไปมา ทั้งที่ไม่มีลมพัดสักนิด เสียงแมลง เสียงนก หรือ

แม้แต่เสียงคนเงียบสนิท เดี่ยวขยับเท้าเข้าไปใกล้หิ้งไม้ด้านหลังศาล ยกมือขึ้นเพื่อจะเช็ดฝุ่นออก แต่จู่ ๆ เขาก็ชะงัก หยุดนิ่งเหมือนร่างถูกตรึงไว้กับที่

สายตาเขาจ้องเขม็งไปยังช่องว่างเล็ก ๆ ระหว่างหิ้งไม้กับขอบฝาไม้เก่าตรงจุดนั้น เขามองทะลุผ่านไปยังด้านหน้าศาล หัวใจเดี่ยวเต้นแรงทันที เพราะภาพที่เห็น...มันไม่ใช่ภาพแปลกใหม่สำหรับเขาเลย

มันคือมุมเดียวกัน...กับในฝันเมื่อคืนนี้

ทุกอย่างเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน หิ้งไม้ด้านหน้าเรียงของเซ่นไว้แน่นหนา ดอกไม้ พานผลไม้ พานไก่ต้มที่เขาเพิ่งวางลงเมื่อครู่มาลัยหลายพวงระโยงระยางห้อยลงมาจากเพดานศาล เศษธูปเก่ากระจัดกระจายอยู่บนพื้น

แต่สิ่งที่ทำให้เดี่ยวตัวเย็นวาบไปทั้งร่าง คือกลิ่น กลิ่นหอมฉุนของธูปที่ไม่ได้จุด กลิ่นควัน...ที่ลอยมาโดยไม่มีควันจริง ๆ เหมือนในฝัน...แม้แต่พานผลไม้ที่มีรอยแหว่งบนแอปเปิลลูกนั้น...ก็ยังอยู่ที่เดิม ลมหายใจของเดี่ยวขาดเป็นห้วง เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าว ขาเหมือนจะหมดแรง ขณะนั้นเอง เสียงกระซิบเบา ๆ ก็ดังขึ้นข้างหู ไม่รู้ว่าเสียงใคร เสียงแหบพร่ากระซิบช้า ๆ ชัด ๆ

“มึงกินของกู...” เสียงนั้นเย็นยะเยือกจนเส้นขนทั่วตัวลุกชัน ใจเดี่ยวหล่นวูบ เขาหันขวับไปข้างหลัง แต่ไม่พบใครเขารีบหันกลับมาที่หิ้งอีกครั้ง แต่คราวนี้สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าไม่ใช่ศาลไม้ธรรมดาอีกต่อไป

พื้นไม้แปรสภาพกลายเป็นไม้ผุกร่อน น้ำดำ ๆ ซึมออกจากรอยแตกของไม้ เสียงเหมือนบางอย่างคืบคลานอยู่ใต้พื้น เดี่ยวตาเบิกโพลง เมื่อเห็นเงาร่างเลือนรางของชายชรา...นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นหน้าโต๊ะเซ่น เขาไม่ขยับ ไม่กะพริบตา ร่างนั้นเหมือนรูปปั้นเก่าแก่แต่กลับมีตา...ที่จ้องมองตรงมาที่เดี่ยวอย่างไม่วางตาตาคู่นั้น...ขุ่นมัว เหมือนคนตายไปแล้วนานนับสิบปี แต่แววตายังมีชีวิตและโกรธแค้นอย่างรุนแรง เดี่ยวผงะถอยหลัง มือหลุดจากผ้าเช็ดไม้ ร่างกายเย็นชืดไปถึงกระดูก ทันใดนั้นเอง...เสียงตะโกนของปู่สมก็ดังขึ้นจากด้านหน้า

“เดี่ยว เสร็จแล้วบ่” (เดี่ยว เสร็จหรือยัง) เสียงนั้นเหมือนกระชากเขากลับมา เดี่ยวหันไปมองทันที ภาพทั้งหมดหายวับ หิ้งไม้กลับมาเป็นปกติ แสงแดดสาดเข้ามาตามช่องไม้

กลิ่นหอมของดอกดาวเรืองกลับมาแทนกลิ่นธูปเย็น ๆ ไม่มีชายแก่...ไม่มีเสียงกระซิบ...ไม่มีเงาร่างใดทั้งนั้น เดี่ยวยืนตัวแข็ง สะอึกสะอื้นเบา ๆ อย่างไม่รู้ตัว หัวใจยังเต้นแรงราวกับจะระเบิด เขาก้มเก็บผ้า แล้วเช็ดหิ้งไม้ต่ออย่างรีบเร่ง พร้อมคำถามในหัววนซ้ำไปมา...ว่าเมื่อกี้มันคืออะไร เดี่ยวก้าวออกมาจากหลังศาลปู่ตาอย่างเชื่องช้า สีหน้าซีดเผือดเหมือนคนที่เพิ่งหนีตายจากเงามืด ใบหน้าที่เคยสดใสดูไร้เลือดฝาด เหงื่อซึมเต็มขมับทั้งที่อากาศยามสายยังไม่ร้อนจัดนัก ดวงตาของเขาเลื่อนลอยเหมือนยังไม่หลุดพ้นจากภาพหลอนเมื่อครู่ ปู่สมเหลือบเห็นเข้าก็รีบเดินมาหา พลางถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“เป็นหยังบ่ หน้าคือซีดแท้” (เป็นอะไรรึเปล่า หน้าซีดจัง) เดี่ยวพยายามฝืนยิ้ม แต่ดูฝืนเต็มแรง เขายกมือขึ้นลูบต้นคอ แล้วตอบเบา ๆ

“อาจจะ...ก้มมากไปมั้งครับปู่ เลยหน้ามืดนิดหน่อย” ปู่สมพยักหน้าช้า ๆ สีหน้าหนักใจอยู่บ้าง

“ไปนั่งพักก่อน เดี๋ยวเป็นลมเป็นแล้ง” เดี่ยวเดินไปนั่งใต้ร่มต้นมะขามข้างศาล ๆ เสียงคนพูดคุย เสียงเท้าเดิน เสียงพานกระทบกันดังก้องอยู่รอบตัว แต่ดูเหมือนจะผ่านเข้าในหูเดี่ยวเพียงแผ่วเบา ราวกับโลกของเขาเงียบลงชั่วขณะไม่นานนัก ชายชราคนหนึ่งเดินเข้ามาหา พร้อมกับปู่เพชร ชายชรานั้นอายุอานามดูมากกว่าปู่เพชรหลายปีผิวหนังเหี่ยวย่นคล้ำแดด ใบหน้ามีรอยย่นลึกเต็มไปหมดจนแทบมองไม่ออกว่าเขากำลังยิ้มให้เดี่ยว ในมือของชายชราถือขันเงินที่มีน้ำเย็นใบตองรองขันไว้อย่างเรียบร้อย

“เอ้า กินน้ำกินท่าก่อนอากาศมันฮ้อน” (เอ้า กินน้ำกินท่าก่อนอากาศมันร้อน) ชายชราพูดเสียงดังฟังชัดแต่เนิบช้า เดี่ยวยกมือไหว้ขอบคุณทันทีแล้วรับขันน้ำมากิน ความเย็นของน้ำไหลผ่านลำคอเหมือนช่วยดับความหนาวสั่นลึก ๆ ในอกได้บ้าง ปู่เพชรนั่งลงข้าง ๆ มองหน้าเดี่ยวก่อนเอ่ยถาม

“ไหวบ่ลูก” (ไหวไหมลูก) เดี่ยวพยักหน้าช้า ๆ พยายามฝืนยิ้ม

“ไหวครับปู่” ปู่เพชรพยักหน้าตอบ ก่อนจะหันไปคุยกับชายชราที่เอาน้ำมาให้

“เฒ่าจ้ำพร้อมแล้วบ่” (เฒ่าจ้ำพร้อมแล้วหรือยัง) ชายชราถามเนิบช้า ขณะมองไปยังกลุ่มคนที่ยังคงวุ่นวายอยู่หน้าแท่นศาล

“ท่าจักหน่อย...” (รอสักพักหนึ่ง) ปู่เพชรพยักหน้าเล็กน้อย ไม่พูดอะไรต่อ ชายชราก็เดินจากไปช้า ๆ หลังค่อย ๆ งอเหมือนกิ่งไม้แก่ที่กำลังรับน้ำหนักของกาลเวลา เดี่ยวมองตามหลังชายชราไปด้วยความสงสัย ก่อนจะหันมาถามเบา ๆ

“เฒ่าจ้ำคืออะไรอะปู่” ปู่เพชรหันมามองเดี่ยว

“เฒ่าจ้ำน่ะ เขาไว้เอิ้นคนที่ดูแลศาลปู่ตา คนที่คอยสื่อสาร” (เฒ่าจ้ำน่ะ เขาไว้เรียกคนที่ดูแลปู่ศาล คนที่คอยสื่อสาร) เดี่ยวเลิกคิ้ว

“คนที่คอย...สื่อสาร?” ปู่เพชรพยักหน้าอีกครั้ง คราวนี้พูดด้วยเสียงต่ำลง

“เฒ่าจ้ำคือคนที่ดูแลและสื่อสาร เรียกง่าย ๆ ว่าทหารคนสนิทของท่าน” เดี่ยวขมวดคิ้ว ริมฝีปากขยับเหมือนจะถามต่อ แต่ปู่เพชรชี้นิ้วไปที่ศาล

“เห็นศาลบ่” เดี่ยวหันไปมองตาม ท่ามกลางแดดสายที่ร้อนจัด คนมากมายยังคงทยอยกันเข้ามาหน้าศาล

เสียงไม้ไผ่ลั่นเบา ๆ จากหลังคา เสียงพานกระทบกับพื้น เสียงเด็กวิ่งเล่นอยู่ไม่ไกลภายในศาล แม้จะมองจากด้านข้างแต่ก็เห็นทุกอย่างชัดเจน ศาลไม้เก่าที่ได้รับการดูแลอย่างดี ภายในหอปู่ตานั้นจัดวางสิ่งของบูชาไว้เป็นระเบียบ

รูปปั้นปู่ตาองค์ใหญ่ตั้งเด่นอยู่ตรงกลาง เบื้องหน้าคือแท่นไม้บูชาสูงต่ำลดหลั่นกัน ข้าง ๆ รูปปั้น มีหุ่นจำลองข้าทาสชายหญิงในชุดพื้นถิ่นยืนเฝ้า บางตนกุมกระบอง บางตนถือพานดอกไม้รอบ ๆ มีหุ่นจำลองสัตว์ใช้งาน ช้าง ม้า วัว ควาย ประดับประดาไปด้วยพวงมาลัยแห้ง และดอกดาวเรืองสดที่เพิ่งวางลงใหม่ ๆ หอกดาบโบราณวางพิงอยู่มุมศาลอย่างเงียบงัน แต่มีพลังข่มขวัญบางอย่างที่ทำให้เดี่ยวต้องกลืนน้ำลาย ควันธูปบาง ๆ ลอยวนอยู่เหนือแท่นบูชาเหมือนสายหมอกกลางวันแสงแดดลอดช่องไม้ตกกระทบบนหุ่นศักดิ์สิทธิ์ทำให้เงาไหวูบวาบเหมือนพวกเขากำลังขยับได้ บรรยากาศรอบศาลเงียบผิดปกติ แม้จะมีผู้คนมากมาย เสียงหัวเราะ พูดคุย เหมือนถูกกรองให้เบาลงเมื่อผ่านเข้ามาในเขตศาล ลมที่เคยพัดเบากลับหยุดนิ่งอย่างไม่มีสาเหตุเดี่ยวรู้สึกขนลุกซู่ตั้งแต่ต้นคอลามไปถึงกลางหลัง

ผิวหนังเหมือนถูกลูบด้วยมือเย็น ๆ ที่มองไม่เห็น เขากลืนน้ำลายลงคออีกครั้ง ไม่นานนักหลังจากเสียงพูดคุย ซุบซิบ และหัวเราะเบา ๆ เริ่มเบาบางลง เฒ่าจ้ำก็เดินเข้ามายังกลางลานหน้าศาลปู่ตา เขาเป็นชายชราร่างเล็กแต่ดูเปี่ยมด้วยบารมี ใบหน้ามีรอยเหี่ยวย่นเต็มไปหมดเหมือนแผนที่ของกาลเวลา ดวงตาของเขาเป็นประกายวาวลึก แม้จะขาวขุ่นเล็กน้อยจากวัยชราแต่กลับมีพลังบางอย่างน่าครั่นคร้ามอยู่ในนั้น เส้นผมหงอกขาวแซมดำมัดเป็นมวยเล็ก ๆ ไว้ด้านหลัง เขาสวมเสื้อม่อฮ่อมเก่าแต่สะอาด มีผ้าขาวม้าคาดเอวแน่นหนา

เฒ่าจ้ำนั่งลงบนสาดผืนเก่าที่ปูไว้กลางลานศาล ข้างหน้าคือโต๊ะบูชาเล็ก ๆ มีขันธ์ห้าที่ประกอบไปด้วย ดอกไม้ขาวห้าดอก เทียนเล่มเล็กห้าเล่ม และขันธ์แปดคือดอกไม้ขาวแปดดอก เทียนเล่มเล็กแปดเล่มและของเซ่นสารพัดวางเรียงราย กล้วยน้ำว้า มะพร้าวอ่อน ข้าวเหนียว ไก่ต้ม ไข่ต้ม ของหวานหลากสีวางแน่นเต็มโต๊ะ

กลิ่นธูปเริ่มลอยแตะจมูกกลบกลิ่นอาหารทุกชนิดผู้คนในหมู่บ้านเริ่มทยอยมานั่งล้อมวงรอบศาล ทุกคนต่างนั่งขัดสมาธิบนเสื่อที่ถูกจัดไว้ไม่มีใครพูดอะไร เสียงพูดคุยหายไปสิ้น เหลือเพียงเสียงลมหายใจเบา ๆ และเสียงนกป่าที่ร้องหวิวอยู่ไกล ๆ แม้จะเป็นเวลากลางวัน แต่ท้องฟ้ากลับเริ่มครึ้มเมฆ จู่ ๆ ลมเย็นพัดวูบมา ใบไม้แห้งบนพื้นลานปลิวกรูไปทางเดียวกัน ราวกับมีใครมากวาดลานศาลด้วยมือที่มองไม่เห็นเฒ่าจ้ำหลับตา มือขวาจับช่อธูปไว้แน่น แล้วเอ่ยเสียงต่ำแต่ชัดถ้อยชัดคำสะท้อนก้องไปทั่วลานราวกับมีพลังบางอย่างช่วยขยายเสียงนั้น

โอม ปู่ตาเอ๊ย...ลูกหลานขอมาน้อ มาวัง มามัดมือ มาเซ่นเอาของดี ของหอม ของคาว ของหวาน มาให้นำใจขอให้ปู่ตาเมตตา คุ้มครองคุ้มเฮือน คุ้มซาน ให้ฝนตกตามฮีตตามคอง ให้ไร่นาบ่แล้งมีแฮงข้าวปลาเต็มเล้า เต็มยุ้งลูกหลานให้อยู่ดีมีสุขบ่เป็นไข้ บ่เป็นฮ้อน โอม... สาธุ สาธุ หลายเที่อเด้อพ่อปู่ตา

(โอม ปู่ตาเจ้าขาลูกหลานขอมากราบ มาขอพร มาถวายของเซ่นไหว้ด้วยใจเคารพนำของดี ของหอม ของคาว ของหวาน มาถวายขอให้ปู่ตาเมตตา คุ้มครองบ้านเรือน ไร่นาให้ร่มเย็นขอให้ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาลให้พืชผลในนาเจริญงอกงามข้าวปลาเต็มยุ้ง เต็มเล้าขอให้ลูกหลานมีสุขภาพแข็งแรง อยู่เย็นเป็นสุข ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ โอม สาธุ สาธุ ขอให้พรเป็นจริงด้วยเถิด พ่อปู่ตา)

เมื่อเสียงสุดท้ายของบทสวดจากเฒ่าจ้ำจางหายไปในอากาศ ความเงียบสงัดก็ค่อย ๆ คลายตัวออก เหมือนมีคนปลดล็อกเวทมนตร์บางอย่างที่ครอบคลุมศาลไว้ เสียงพูดคุยเริ่มกลับมาอีกครั้ง

คนเฒ่าคนแก่พากันขยับตัว เอ่ยทักทายกันเบา ๆ บางคนลุกขึ้นยืน บางคนหันไปหยิบของเซ่นที่นำมา ทุกอย่างกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งแต่ในขณะที่ผู้คนกำลังพลิกเปลี่ยนไปสู่ความปกติเฒ่าจ้ำก็เดินเข้ามาใกล้เดี่ยวอย่างเงียบเชียบ ราวกับเงาดำใต้ไม้ใหญ่ในยามบ่ายมือข้างหนึ่งของเฒ่าจ้ำถือของบางอย่างไข่ต้ม ไข่ต้มใบกลมขาวสะอาดผิวด้าน ๆ มีรอยแตกลายจากการต้ม มันวางอยู่บนใบตองที่พับเป็นกระทงเล็ก ๆ เรียบง่ายตามแบบพื้นบ้าน แต่กลับดูขลังเมื่ออยู่ในมือของเฒ่าจ้ำ เดี่ยวหันมองด้วยสีหน้างงงัน คิ้วขมวดเล็กน้อย แววตาเต็มไปด้วยคำถาม เฒ่าจ้ำยื่นไข่ต้มมาใกล้แล้วยิ้มน้อย ๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงช้า ๆ ชัด ๆ

"มักติ ไข่ต้มน่ะ มื้ออื่นบ่ต้องไปแอบกินเด้อ" (ชอบเหรอ ไข่ต้มน่ะ วันหลังไม่ต้องไปแอบกินนะ) เดี่ยวชะงักทันทีสีหน้าเปลี่ยนจากงงเป็นซีดเผือด หัวใจเหมือนหยุดเต้นชั่วขณะ ภาพในหัวของเดี่ยวย้อนกลับไปตอนเช้า ขณะที่เขาแอบแกะไข่ต้มกินระหว่างเดินตามปู่เพชร ไม่มีใครเห็นตอนนั้น...เขาแน่ใจ แต่คำพูดของเฒ่าจ้ำกลับเหมือนตอกลึกเข้าไปในใจเขาถามกลับไปเสียงเบา รู้สึกเหมือนคอแห้งผาก

"กินได้แล้วเหรอครับ..." เฒ่าจ้ำหัวเราะเบา ๆ เสียงหัวเราะเหมือนลมพัดผ่านต้นไผ่ เสียงเย็น ๆ ที่ฟังแล้วหนาวในอก

"กินโลด ก่อนทำพิธีมึงก็กินไปแล้วนิ" (กินเลย ก่อนทำพิธีมึงก็กินไปแล้วนิ) เดี่ยวหน้าซีดกว่าเดิม รู้สึกเหมือนเลือดไหลออกจากหน้าไปหมด ปู่เพชรที่นั่งอยู่ไม่ไกลหันขวับมาทางเดี่ยว แววตาคมนั้นมีประกายตำหนิผสมความตกใจ

"แอบกินก่อนเอามาทำพิธีเหรอ..." น้ำเสียงของปู่ไม่ได้ดัง แต่ก็ไม่เบา มันหนักแน่นและจริงจังพอจะทำให้เดี่ยวตัวเกร็งไปทั้งร่าง เดี่ยวยิ้มแห้ง ๆ แบบคนจนมุม พยักหน้าเบา ๆ ยอมรับผิดโดยไม่ปริปาก ปู่เพชรส่ายหน้าเบา ๆ แล้วหันหลังเดินไปหาเพื่อนสนิทของเขาปู่สมไม่กี่อึดใจ

ปู่สมก็เดินเข้ามาเงียบ ๆ และวางมือที่ไหล่ของเดี่ยวเบา ๆ ราวกับจะบอกให้เตรียมใจ เดี่ยวยืนขึ้นช้า ๆ อย่างระมัดระวัง รู้สึกเหมือนถูกพาไปพบครูใหญ่ในโรงเรียน ปู่เพชรเดินนำหน้าไปนั่งยังหน้าศาลปู่ตา ปู่สมนั่งข้าง ๆ แล้วจึงเรียกให้เดี่ยวมานั่งขัดสมาธิตรงหน้าศาลอย่างเงียบงัน ศาลปู่ตาเบื้องหน้าดูสงบนิ่ง แต่ในความนิ่งนั้นกลับแฝงพลังอะไรบางอย่างลึกลับ มั่นคง และน่าหวาดเกรงเดี่ยวนั่งลงตรงนั้น หัวใจเต้นช้าแต่แรง รู้สึกเหมือนถูกจับจ้องจากใครบางคนที่ไม่ใช่คน สายลมเย็นพัดผ่านหลังคาศาลเบา ๆ ปู่สมยื่นธูปห้าดอกให้เดี่ยว พร้อมพูดเสียงเรียบแต่มั่นคง

"ขอขมาจักหน่อยละกัน เว้าตามปู่เด้อ" (ขอขมาสักหน่อยละกัน พูดตามปู่นะ) เดี่ยวพยักหน้าเบา ๆ มือสั่นเล็กน้อยขณะรับธูปมาไว้ในมือปู่สมเอ่ยนำ

“พูดชื่อนามสกุลตัวเอง” เดี่ยวกลืนน้ำลาย ก่อนเอ่ยออกเสียงชัด

“ผมชื่อ เดชาวัต พันวาที” แล้วเสียงของปู่สมก็ตามมา เป็นถ้อยคำที่มีพลังเหมือนคาถาที่จมลึกในดินแดนแห่งศรัทธา

ขอกราบขอขมาพ่อปู่ตา หากได้ล่วงเกิน ลบหลู่ทำผิดฮีตผิดคอง หรือประพฤติไม่สมควร ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือด้วยประการใดก็ตาม ขอให้พ่อปู่ตาเมตตา โปรดยกโทษ อโหสิกรรมให้ลูกหลานจะตั้งใจประพฤติดี สืบสานประเพณีต่อไป สาธุ สาธุ สาธุ

เดี่ยวพูดตามทุกถ้อยคำ น้ำเสียงสั่นเล็กน้อยในตอนท้าย เมื่อจบบทขอขมา เขาก้มลงกราบสามครั้งอย่างช้า ๆ ขณะกลิ่นธูปยังลอยอยู่เต็มปลายจมูกสายลมสงบลง ท้องฟ้าเปิดบางส่วน แสงแดดส่องผ่านช่องใบไม้เล็กน้อยแต่ในใจของเดี่ยว เขายังรู้สึกถึงสายตาบางคู่ไม่ใช่ของคนในพิธีที่ยังจ้องมองเขาอยู่...จากในศาลเมื่อพิธีหน้าศาลปู่ตาสิ้นสุดลง เดี่ยวค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนอย่างสงบเสงี่ยม ร่างกายเคลื่อนไหวช้าราวกับแบกรับน้ำหนักบางอย่างที่มองไม่เห็น ความรู้สึกผิดที่ก่อตัวภายในเหมือนหินถ่วงอก ทำให้แม้จะยืนตรง แต่หัวใจก็เหมือนหนักหน่วงอยู่ข้างในปู่เพชรไม่พูดอะไร เพียงสบตาเดี่ยวนิดหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเรียบ

“กลับบ้าน” น้ำเสียงนั้นไม่ได้ดุดัน แต่เย็นชาและจริงจังพอจะทำให้เดี่ยวสะอึก เดี่ยวพนมมือไหว้ลาผู้ใหญ่ทุกคนด้วยความเคารพ เสียง “สวัสดีครับ” ของเขาเบากว่าปกติ เหมือนจะหดเล็กลงตามตัว เขาเดินตามหลังปู่เพชรออกจากศาลปู่ตฝ่าแสงแดดอ่อนของบ่ายแก่ ๆ ที่สาดลอดยอดไม้ลงมาสะท้อนกับฝุ่นดินบนทางเดิน

ไม่มีเสียงบทสนทนาใดหลุดออกมาระหว่างพวกเขา เสียงฝีเท้ากระทบดินเบา ๆ คือสิ่งเดียวที่ขับเคลื่อนเวลาให้เดินต่อเดี่ยวรู้สึกเหมือนปู่...เงียบเกินไป ความเงียบไม่ใช่เพราะหมดเรื่องคุย แต่มันคือความเงียบที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจ เพื่อทำลายบรรยากาศอึดอัด เดี่ยวพยายามเปลี่ยนเรื่อง พูดขึ้นเบา ๆ ด้วยเสียงกล้า ๆ กลัว ๆ

“ปู่... มื้อแลงเฮากินหยังดี” (ปู่ ตอนเย็นเรากินอะไรกันดี) ปู่เพชรตอบโดยไม่หันกลับมา

“อะไรกะได้” น้ำเสียงห้วนสั้น ทำเอาเดี่ยวสะดุ้งนิด ๆ เขารู้ทันทีว่าปู่ยังโกรธ

ตลอดทางที่เดิน เดี่ยวมองเงาของปู่ที่ทอดยาวอยู่ข้างหน้าเหมือนเป็นกำแพง ไม่กล้าก้าวเข้าไปใกล้ทั้งที่ห่างกันเพียงไม่กี่ก้าวจนกระทั่งเดินถึงบ้าน เมื่อปู่เปิดประตูบ้านแล้วก้าวเข้าไป เดี่ยวตัดสินใจพูดสิ่งที่อยู่ในใจตรง ๆ

“ปู่เป็นหยังครับ” (ปู่เป็นอะไรครับ)ปู่เพชรหยุดกึกทันทีที่เท้าเหยียบพื้นบ้านหันกลับมามองหลานชายด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แววตานั้นแม้ไม่แข็งกร้าวแต่ก็แน่นไปด้วยความผิดหวัง

“รู้ใช่ไหม...ว่าทำอะไรผิด” เดี่ยวก้มหน้าแล้วตอบเบา ๆ

“รู้ครับก็...ขอขมาไปแล้ว” คำตอบนั้นทำให้ปู่ถอนหายใจเบา ๆ แต่แววตายังคงนิ่ง

“ปู่บ่เคยว่า ถ้าเดี่ยวสิบ่เชื่อเรื่องพิธีกรรมแบบนี้ แต่เดี่ยวบ่ควรไปลบหลู่ความเชื่อของคนอื่นเขาแบบนั้น”

น้ำเสียงของปู่ยังคงนิ่ง แต่มีรอยโมโหที่ควบคุมไว้เต็มเปี่ยม เหมือนน้ำในหม้อเดือดปุด ๆ ที่ยังไม่ได้เปิดฝา เดี่ยวเงียบ...เขารู้ดีว่า หากพูดอะไรออกไปตอนนี้มีแต่จะทำให้ปู่โกรธมากขึ้น

“แค่ให้เกียรติกันสักหน่อย...เดี่ยวกะทำบ่ได้ เฮ็ดให้ทุกอย่างกลายเป็นเรื่องล้อเล่น...” คำพูดของปู่แทงลึกเข้าไปในใจเดี่ยว เขาไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นเรื่องล้อเล่นจริง ๆ แต่ตอนนั้น...เขาแค่หิว แค่ไม่เชื่อแต่ตอนนี้ เขารู้แล้วว่าความไม่รู้มันสร้างรอยร้าวได้ใหญ่แค่ไหนเดี่ยวยืนก้มหน้า รับผิดเงียบ ๆ ก่อนจะกลั้นใจเงยหน้าขึ้น พูดออกมาอย่างจริงใจ

“ปู่...เดี่ยวขอโทษครับ ขอโทษที่เอาความเชื่อของทุกคนมาล้อเล่น เดี่ยวจะไม่ทำอีกแล้ว”

เสียงพูดนั้นสั่นเล็กน้อย แต่น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตั้งใจ เดี่ยวยืนตัวตรงแต่เหมือนเงาของเขาก้มลงขอขมาพร้อมหัวใจปู่เพชรจ้องหน้าหลานชายอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจยาว ราวกับปล่อยลมหนักออกจากอก

“เอาเถอะ...แล้วก็ให้แล้วกันไป เดี่ยวไปพักก่อน ตอนแลงค่อยว่ากัน” คำพูดนั้นแม้สั้น แต่เดี่ยวก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก เขาพยักหน้าเงียบ ๆ แล้วเดินขึ้นไปบนห้องนอนของตัวเองเสียงฝีเท้าเบา ๆ เหมือนของคนที่เหนื่อยทั้งกายและใจ เมื่อถึงห้อง เขาทิ้งตัวลงบนที่นอนที่ยังมีกลิ่นอุ่นจากแดดยามบ่าย จ้องมองเพดานไม้ไผ่ที่มีรอยแตกร้าวเล็ก ๆ เป็นทางยาวทุกอย่างเงียบลง...เงียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเอง เขานอนนิ่ง ทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ตั้งแต่ตอนเดินเข้าไปในศาลปู่ตา จนถึงคำพูดสุดท้ายของปู่

“...ให้เกียรติกันสักหน่อย...” ถ้อยคำเรียบง่ายนั้น ยังคงดังก้องในหัวเดี่ยว นึกถึงภาพของศาลปู่ตา เสียงบทสวด กลิ่นธูป เสียงลม เสียงใจตัวเองแล้วในที่สุด...เขาก็หลับไปช้า ๆในห้วงนิทรานั้น ยังไม่รู้เลยว่า...ความลึกลับบางอย่างกำลังรออยู่ในความฝันอีกครั้ง

ค่ำคืนในความฝันเงียบงันจนได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเองชัดเจน เดี่ยวลืมตาขึ้นในป่าทึบที่มืดสนิท ไม่มีแสงจันทร์ไม่มีแม้กระทั่งแสงดาว ทุกอย่างรอบตัวเป็นเงาดำสลัวเหมือนหมึกดำที่ละเลงไปทั่วพื้นดินและเรือนยอดไม้

เสียงจักจั่นหรีดหริ่งแว่วมาเบา ๆ แต่กลับดังในหัวจนใจเต้นแรง

“นี่มันที่ไหน...” เดี่ยวพึมพำ เขากวาดตามองไปรอบ ๆ แต่ไม่เห็นทางออก มีเพียงต้นไม้ใหญ่เบียดเสียดชิดกัน แผ่กิ่งก้านหนาทึบราวกับแขนคนกำลังไขว้กอดไม่ให้ใครผ่านไปได้ เขาเริ่มเดิน ลากเท้าผ่านดินเปียกชื้นที่เหมือนจะดูดเขาไว้ทุกก้าว เสียงฝีเท้าตัวเองกระทบใบไม้แห้งดังรบกวนความเงียบเดินไปเท่าไหร่ก็ไม่เจอทางออก จนในที่สุดก็เห็นเงาของโครงสร้างบางอย่างอยู่ลิบ ๆ ท่ามกลางม่านหมอกจาง ๆ

เดี่ยวรีบสาวเท้าเข้าไปใกล้

...นั่นคือ ศาลปู่ตา

ศาลไม้เก่าที่เขาเพิ่งกลับจากมันเมื่อเย็นนี้ แต่ตอนนี้ศาลดูต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง มันตั้งโดดเดี่ยวอยู่กลางลานว่างที่ไม่มีบ้านคน ไม่มีต้นไม้รอบข้าง มีเพียงหมอกบาง ๆ ลอยวนรอบฐานศาล

ตัวศาลดำทะมึน เงาไม้ไผ่แห้งพาดผ่านเหมือนร่างคนกำลังไหว้ ศาลดูใหญ่ขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย และในความมืดนั้นมันดู...น่ากลัว

เดี่ยวชะงัก เขาไม่อยากเข้าใกล้จึงพยายามเปลี่ยนเส้นทาง เลี้ยวซ้าย อ้อมไปขวา หรือแม้แต่ย้อนกลับทางเดิม แต่ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน...เขาก็กลับมาเจอศาลปู่ตาอีกครั้งเหมือนถูกขังไว้ในเขาวงกตที่มีทางออกเพียงหนึ่งเดียวแต่ไม่มีใครเคยหามันเจอครั้งนี้เขาตั้งสัญลักษณ์ไว้ใช้ไม้ขีดเขียนบนต้นไม้ข้างศาลแล้วเดินไปอีกทาง แต่เมื่อกลับมาอีกครั้ง สัญลักษณ์หายไปเหลือเพียงศาล...เหมือนเดิมเดี่ยวเริ่มหอบหายใจแรง ใจเต้นระรัวจนได้ยินเสียงในหู

“ทำไมถึงออกไม่ได้...” สุดท้ายเขาหมดแรงนั่งลงหน้าศาล กอดเข่าหายใจแรง ดวงตาเริ่มพร่ามัวแล้วก็มีเสียงฝีเท้าเบา ๆ... กุก...กัก...กุก...กัก... ชายชราคนหนึ่งเดินเข้ามาช้า ๆ จากในความมืดตัวผอมเกร็ง

ผิวคล้ำดำแดง ผูกผ้าขาวม้ารัดไว้ที่เอว ใส่เพียงกางเกงขาสั้นเก่า ๆ ชายคนนั้นมานั่งลงข้างเดี่ยวพอดีร่างนั้นหายใจช้า ๆ มีกลิ่นเหมือนถ่านไหม้อ่อน ๆ ลอยมากับลมหายใจเดี่ยวหันไปถามทันทีด้วยความหวัง

“ปู่ครับ ผมหลงทาง ผมจะออกจากป่าได้ยังไงครับ” ชายชราเงยหน้าช้า ๆ แล้วถามกลับด้วยเสียงแหบแห้ง

“จะกลับไปไส” (จะกลับไปไหน)

“กลับบ้านครับ หาทางออกจากป่าไม่เจอเลย...” คำพูดต่อมาทำให้เดี่ยวขนลุกวาบตั้งแต่ต้นคอจรดปลายเท้า

“จะกลับติ... อยู่นำกันที่นี่แหละตั๋ว” (จะกลับเหรอ...อยู่ด้วยกันที่ที่แหละ) เดี่ยวชะงักเล็กน้อยก่อนถามกลับ

“อยู่ที่ไหนครับ” ชายชราหันมามองแล้วยิ้ม...ยิ้มกว้างจนเห็นเหงือกดำ ๆ และฟันเหลืองที่หายไปหลายซี่

ก่อนจะชี้ไปที่ศาลแล้วตอบว่า

“ที่นี่ไง...บ้านกู” หัวใจของเดี่ยวเต้นรัวเขาขยับตัวถอยหนีโดยไม่รู้ตัวชายชรานั้นยังคงนั่งนิ่ง แต่แววตาเริ่มเปลี่ยน กลายเป็นสีดำมืดไม่มีตาขาวเหมือนหลุมลึก เดี่ยวตกใจสุดขีด ลุกพรวด พยายามจะวิ่งหนีไปทางใดก็ได้ แต่เมื่อหันกลับไป...ชายชราที่นั่งอยู่ก็ลุกขึ้น ก้าวเท้าเปล่าเดินตรงเข้ามาหาเขาแววตานั้นไร้ความเมตตา เดี่ยวหันหลังแล้ววิ่งสุดแรงแต่ไม่ทันจะก้าวไปได้กี่ก้าว...เสียงตะโกนดังลั่นออกมาจากศาลปู่ตา

“ออกไป! ไอ้ผีสัมภเวสี อย่ามายุ่งกับลูกหลานกู!!” เสียงนั้นดังและทรงพลังจนทุกอย่างสั่นสะเทือนชายชราตัวแข็งทื่อก่อนจะเริ่มกลายเป็นเงาดำ ๆ ค่อยละลายจากปลายเท้าจนถึงศีรษะ เงาดำนั้นเตรียมจะพุ่งใส่เดี่ยวแต่ก่อนที่จะถึงตัวเดี่ยวก็มีร่างชายชราอีกคนเดินออกมาจากเงามืดร่างของเขาเป็นสีดำเงามีแต่เค้าโครงของร่างกาย เหมือนเงาของใครบางคนที่จับต้องได้ ชายชรานั้นพูดด้วยน้ำเสียงนิ่ง เย็น และเปี่ยมด้วยอำนาจ

“ตั้งสตินะหลานเอ้ย...” เสียงนั้นเหมือนดึงเดี่ยวออกจากความฝันทุกอย่างรอบตัวหมุนวนอย่างรุนแรงเสียงศาล เสียงป่า เสียงลมหายใจชายชรา...ค่อย ๆ จางหายไป

เดี่ยวลืมตาตื่นขึ้นในห้องของตนเองเหงื่อไหลท่วมหน้าแม้อากาศจะเย็นร่างกายยังหอบเล็กน้อยเขานอนนิ่ง มองเพดานห้องไม้ที่คุ้นเคยอย่างตื่นตระหนกเดี่ยวสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้งในช่วงเย็น

แสงอาทิตย์สีทองอมส้มลอดผ่านช่องหน้าต่างไม้ของบ้าน ส่องกระทบใบหน้าของเขาให้ต้องหรี่ตาลงเล็กน้อยเสียงนาฬิกาเก่าแขวนผนังดังก้อง...

ติ๊ง... ติ๊ง... ติ๊ง... ติ๊ง...

เขานับตามในใจ สี่โมงเย็นพอดีเหงื่อชื้น ๆ เกาะตามไรผม หัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะจากฝันร้ายเมื่อครู่แต่ในขณะเดียวกัน...ในใจเขากลับรู้สึกสงบเหมือนบางอย่างหนัก ๆ ที่เคยทับอยู่บนอกได้หล่นหายไปเดี่ยวนั่งเงียบอยู่บนเตียง มองแสงแดดที่เปลี่ยนเป็นสีทองเข้มในหัววนเวียนอยู่กับใบหน้าเหี่ยวย่นของชายชราที่เอ่ยว่า

“อยู่ด้วยกันที่นี่ไหม... ที่นี่ไง บ้านกู” และเสียงนั้น...เสียงเข้มขรึมที่แว่วออกมาจากศาล

“ออกไป ไอ้ผีสัมเภสี อย่ามายุ่งกับลูกหลานกู...” เขารู้ทันทีว่าตนได้ล่วงเกินอะไรบางอย่างไม่ใช่แค่เรื่องกินไข่ต้มก่อนพิธีแต่มันคือ ความไม่ให้เกียรติ ต่อความเชื่อของชาวบ้านที่เขาเคยมองเป็นเรื่องล้าสมัยและงมงายเดี่ยวลุกขึ้น จากเตียงตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินออกไปนอกบ้าน เสียงของผู้คนเริ่มเบาบางลงจากความคึกคักในตอนเช้าตรงลานศาลปู่ตา เหลือเพียงกลุ่มคนไม่กี่คนเก็บกวาดอุปกรณ์พิธีกลิ่นธูปจาง ๆ ยังลอยอยู่ในอากาศเขาเดินเข้าไปช้า ๆ ปู่เพชรที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ หันมามองแล้วถามเสียงเรียบ

“ตื่นแล้วบ่” (ตื่นแล้วเหรอ) เดี่ยวพยักหน้า ก่อนจะเดินไปนั่งคุกเข่าลงเบื้องหน้าศาลปู่ตาคราวนี้...ไม่ใช่เพราะใครสั่ง ไม่ใช่เพราะต้องขอขมาแต่เพราะเขาอยากกราบด้วยใจจริงเขาก้มกราบอย่างช้า ๆ เสียงใจตัวเองดังชัดเจนยิ่งกว่าทุกครั้ง

“ผมอาจจะยังไม่เข้าใจทั้งหมด...แต่ผมสัญญาว่าจะไม่ลบหลู่สิ่งที่คนอื่นนับถืออีก”เดี่ยวพูดในใจ ปู่เพชรมองดูหลานชายด้วยแววตาอ่อนโยนก่อนจะเดินเข้ามาตบบ่าเขาเบา ๆ เย็นวันนั้น เดี่ยวช่วยปู่เพชรและชาวบ้านเก็บของเขาหัวเราะกับเด็กเล็กที่วิ่งเล่นรอบลานศาลช่วยเก็บขันน้ำ และล้างจานกับพี่ ๆ ไม่มีใครพูดถึงเรื่องไข่ต้มอีกเลยเหมือนทุกคนให้อภัย...เมื่อเห็นว่าเขารู้สำนึกแล้วจริง ๆ ก่อนพระอาทิตย์จะลับขอบฟ้า เดี่ยวยืนมองศาลปู่ตาอีกครั้งศาลไม้เก่า ๆ ที่มีคนดูแลอย่างดีท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยมองว่าธรรมดา แต่วันนี้...กลับรู้สึกถึงพลังบางอย่างไม่ใช่พลังเหนือธรรมชาติแต่คือ พลังแห่งศรัทธา ที่ยืนหยัดท่ามกลางกาลเวลา ความเชื่อ ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนต้องศรัทธาเหมือนกันแต่

“การให้เกียรติ” ความเชื่อของผู้อื่น คือเครื่องหมายของความเป็นมนุษย์ที่เข้าใจและอยู่ร่วมกันได้

เพราะไม่ว่าจะมองว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงหรือไม่...
แต่สิ่งหนึ่งที่มีอยู่แน่นอนก็คือ ความรัก ความหวัง และความกลัว
ที่ซ่อนอยู่ในทุกบทสวด ทุกธูปเทียน และทุกเสียงขอพร
ครั้งนี้ เดี่ยวได้เรียนรู้ว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในใจคนเรา...
บางทีก็ไม่ต้องพิสูจน์
ขอแค่เพียง “เคารพ” ก็เพียงพอแล้ว

๘
แซปาง

แสงแดดยามสายทอดผ่านม่านหน้าต่างรถทัวร์ที่มุ่งหน้าเข้าสู่จังหวัดเล็ก ๆ ทางภาคอีสานกอหญ้าและซันนี่นั่งเคียงกันริมหน้าต่าง เสียงเพลงจากหูฟังข้างหนึ่งที่ซันนี่แบ่งให้กอหญ้าดังเบา ๆ เป็นท่วงทำนองสบาย ๆ ที่กลมกลืนกับภาพภูเขาสลับซับซ้อนนอกหน้าต่างกระจก กอหญ้าสาวผิวแทน ตากลม ผมยาวถักเปียหลวม ๆ ไว้ข้างเดียวกำลังพลิกดูสมุดโน้ตเล่มเล็กที่เขียนแผนที่ยวไว้ละเอียด ขณะที่ซันนี่เพื่อนรักผู้มีหัวใจอิสระและเต็มไปด้วยสีสันนั่งไขว่ห้างบนเบาะด้วยท่าทีผ่อนคลาย แว่นกันแดดสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ ผ้าผูกผมสีรุ้งพลิ้วเบา ๆ ตามลมจากแอร์รถยนต์

“ถึงสักที!” กอหญ้าบ่นพร้อมสะพายกระเป๋าเป้ใบโตลงจากรถ

“ฉันอยากถ่ายรูปริมแม่น้ำตอนเย็น” ซันนี่พูดอย่างมุ่งมั่น มือถือและกล้องคล้องคอเตรียมพร้อมไว้เรียบร้อย

หลังจากใช้เวลาไม่นานในการโบกรถไปยังโรงแรมที่จองไว้ทั้งสองก็ต้องยืนหน้าเหวอเมื่อพนักงานหน้าเคาน์เตอร์เอ่ยด้วยสีหน้านิ่งว่า

“ต้องขออภัยด้วยค่ะ ตอนนี้ระบบไฟของโรงแรมมีปัญหาเลยไม่สามารถให้เข้าพักได้ค่ะต้องใช้เวลาซ่อมนานพอสมควร ทางเราเลยมีสองทางเลือกให้คุณลูกค้า คือ คืนเงินเต็มจำนวนทันที หรือจะไปพักที่โรงแรมเครือเดียวกันที่อยู่นอกเมือง ห่างออกไปราวสี่สิบกิโลเมตรค่ะ ต้องขออภัยลูกค้าด้วยนะคะ”

“อะไรนะคะ” ซันนี่ทำเสียงสูงขึ้นเล็กน้อยด้วยความตกใจกอหญ้าหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดดูแผนที่ทันที

“โรงแรมอีกที่นี่มันออกไปทางไหนเนี่ย โอ้โห อยู่เกือบถึงประเทศเพื่อนบ้านเลย...” ซันนี่ถอนหายใจแรง

“ไม่นะแก มันไกลมากเลย เราวางแผนจะเที่ยวตัวเมืองอยู่แล้ว ต้องนั่งรถไปกลับทุกวันเหนื่อยตาย”กอหญ้าพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะหันไปหาพนักงาน

“งั้นขอเลือกเป็นคืนเงินเต็มจำนวนเลยค่ะ”หลังจัดการธุระกับโรงแรมเสร็จ ทั้งสองก็ลากกระเป๋าเดินออกมาจากโรงแรมด้วยอารมณ์ผสมปนเป ทั้งขำทั้งเซ็ง แต่พอเดินมานั่งพักใต้ต้นไม้ข้างถนน พวกเธอก็หันมามองหน้ากันแล้วหลุดหัวเราะออกมา

“เฮ้อ...เราวางแผนไว้ซะดิบดี เจออย่างนี้เข้าไปต่อไม่ถูกเลย” กอหญ้าส่ายหัว

“แต่เราก็ยังมีเวลาเหลือทั้งวันนี่นา” ซันนี่ยักคิ้ว

“งั้นเราไปเที่ยวก่อนเลยมั้ย ค่ำไหนนอนนั่น! น่าสนุกดีออก ได้ฟีลแบคแพคเกอร์สุด ๆ !”

“แกแน่ใจนะ” กอหญ้าถาม

“แน่ใจสิ เราไม่ได้มาเพื่อแค่พักห้องแอร์ เรามาเที่ยว มาสัมผัสธรรมชาติแล้วค่อยว่ากันตอนเย็นว่าคืนนี้จะนอนที่ไหน” ทั้งสองสาวสบตากันแล้วจับมือแน่น ก่อนจะคว้ากระเป๋าและออกเดินต่อไปอย่างมุ่งมั่น เส้นทางในวันหยุดนี้อาจไม่ตรงตามแผน แต่ก็เต็มไปด้วยสีสันของมิตรภาพ รอยยิ้ม และจังหวะชีวิตที่ไม่มีใครคาดเดาได้ นี่แหละการเดินทางที่แท้จริง ไม่ใช่แค่จุดหมาย แต่คือทุกก้าวที่เดินไปด้วยกัน

แสงแดดยามสายเริ่มทอดตัวแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทว่าไม่อาจหยุดยั้งความกระตือรือร้นของสองสาวได้ กอหญ้าและซันนี่เดินลากกระเป๋าใบเล็กออกมาจากหน้าโรงแรมที่เพิ่งเจอระบบปัญหาไฟขัดข้องแบบไม่ทันตั้งตัว ใบหน้าของทั้งสองแม้จะมีความเหนื่อยใจปนอยู่บ้าง แต่ดวงตากลับเป็นประกายด้วยความรู้สึกตื่นเต้นกับการผจญภัยที่ไม่คาดฝัน

“ไหน ๆ ก็ไม่มีที่พักแล้ว ไปขึ้นเขาเลยดีกว่าแก” ซันนี่พูดขึ้นพร้อมสะพายกล้องตัวโปรดไว้ที่คอ ใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเบา ๆ ฉายแววสนุกสนาน กอหญ้าใส่หมวกปีกกว้างสีครีม เดินจ้ำตามซันนี่มาด้วยรอยยิ้ม

“เออ ไปเลยจ้า อย่าให้เสียเวลา ทิ้งกระเป๋าไว้ที่ล็อกเกอร์อุทยานก่อนแล้วกัน” ทั้งสองเดินเลียบถนนในเมืองเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ บ้านไม้สลับกับร้านชำเก่า ๆ ดูคลาสสิก มีเสียงจักจั่นดังระงมใต้เงาไม้ข้างทาง สายลมแผ่วเบาพัดเอากลิ่นดินแดงกรุ่น ๆ ลอยมาแตะจมูก

ไม่นานนักทั้งคู่ก็มาถึงหน้าทางเข้าอุทยานซึ่งมีป้ายไม้แกะสลักอย่างสวยงามว่า “อุทยานแห่งชาติภูห่มหมอก” ข้างหลังเป็นแนวภูเขาสลับซับซ้อนปกคลุมด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม

“บรรยากาศดีจังเลย ฉันรู้สึกเหมือนได้ชาร์จแบตชีวิต” ซันนี่กางแขนรับลมเย็นที่โชยมาปะทะหน้า

“แต่เดี๋ยวขึ้นเขาจริง ๆ จะไม่พูดแบบนี้แน่” กอหญ้าหัวเราะเบา ๆ ก่อนเดินไปซื้อน้ำดื่มสองขวดหลังฝากกระเป๋าเสร็จเรียบร้อยและจัดแจงของจำเป็น ทั้งคู่ก็เริ่มต้นเดินขึ้นทางเดินป่า ทางขึ้นเป็นบันไดไม้ไผ่สลับกับดินแดงชื้น ๆ ที่ยังคงมีรอยเท้าของนักท่องเที่ยวคนก่อน ๆ ให้เห็นเป็นระยะเสียงรองเท้าผ้าใบของทั้งคู่กระทบกับพื้นดินและกรวดเล็ก ๆ ก่อจังหวะเดินสม่ำเสมอ กลิ่นหญ้าแห้งผสมกับกลิ่นไอป่าอบอวลในอากาศ ต้นไม้สูงล้อมรอบราวกับอุโมงค์สีเขียว มีเสียงนกร้องและลมพัดใบไม้สั่นไหวดุจเสียงกระซิบของธรรมชาติ

“แกฉันไม่ไหวพักก่อน” ซันนี่บ่นแต่ยังยิ้ม กอหญ้าหยิบขวดน้ำส่งให้เพื่อน

“เอ้า ดื่มหน่อย เดี๋ยวเป็นลมจะลำบากฉัน” กอหญ้าหัวเราะ

ทั้งสองนั่งพักบนโขดหินข้างทาง ก่อนจะเริ่มเดินต่อไปพร้อมรอยยิ้มและ

เสียงหัวเราะ เริ่มต้นการเดินทางที่ไร้แผนชัดเจน แต่เต็มไปด้วยความทรงจำใหม่ที่จะไม่มีวันลืม หลังจากเดินลัดเลาะผ่านเส้นทางป่าเขาที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของใบไม้และเสียงนกร้องเจื้อยแจ้วมาตลอดครึ่งวัน กอหญ้าและซันนี่ก็เริ่มเหนื่อยล้า ขาเริ่มอ่อนแรงแต่หัวใจก็ยังเต็มเปี่ยมด้วยความสุข เสียงใบไม้แห้งกรอบใต้รองเท้าดังสม่ำเสมอเป็นจังหวะแห่งการผจญภัยที่ไม่มีใครอยากให้จบลงง่าย ๆ

เมื่อถึงเชิงเขาซึ่งเป็นทางออกจากเส้นทางเดินป่า ทั้งคู่ก็ต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อพบป้อมเจ้าหน้าที่หลังคาสังกะสีเก่า ๆ ที่ตั้งอยู่ใกล้รั้วไม้ไผ่ มีป้ายเล็ก ๆ เขียนว่า “จุดจ่ายค่าผ่านทาง” พนักงานเจ้าหน้าที่สวมหมวกฟางใบใหญ่ กำลังนั่งจดอะไรบางอย่างในสมุด

“สวัสดีครับ นักท่องเที่ยวสองคน เดินขึ้นเขาแล้วบ่ครับ” (สวัสดีครับ นักท่องเที่ยวสองคน เดินขึ้นเขาไปแล้วใช่ไหมครับ) เจ้าหน้าที่เอ่ยพร้อมยิ้มบาง ๆ

“ใช่ค่ะ ขอโทษด้วย เราไม่รู้ว่าต้องจ่ายค่าผ่านทางตรงนี้” กอหญ้ารับสารภาพเสียงอ่อน

“บ่เป็นหยังครับ บางคนก็บ่เห็นป้ายจริง ๆ ค่าผ่านทางคนละยี่สิบบาทครับ” (ไม่เป็นไรครับ บางคนก็ไม่เห็นป้ายจริง ๆ ค่าผ่านทางคนละยี่สิบบาทครับ) ทั้งสองคนหยิบเงินจ่ายเรียบร้อย แล้วกำลังจะเดินต่อ เจ้าหน้าที่ก็พูดขึ้นอีก

“อ้อ ถ้าสนใจนะครับ ด้านหลังป้อมมีบริการรถอีแต๊กพาเที่ยวรอบอุทยาน ขับลัดเลาะไปตามแนวเขาดูบรรยากาศรอบ ๆ อุทยาน ถ้าสนใจก็เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวาก็เจอเลยครับ รถจอดรออยู่แล้ว” ซันนี่หันขวับมามองกอหญ้าด้วยแววตาวาววับ

“แก ฉันไม่เคยนั่งรถอีแต๊กเลย อยากลองอะ”กอหญ้าอมยิ้มน้อย ๆ

“ฉันก็อยากลองเหมือนกัน”ทั้งสองเดินลัดเลาะไปตามทางหลังป้อมเจ้าหน้าที่ ผ่านพงหญ้าสูงประมาณหัวเข่า มีต้นไม้ใหญ่เรียงรายเป็นฉากหลัง ไม่นานก็เจอลานดินเล็ก ๆ ที่มีรถอีแต๊กสีฟ้าครามจอดอยู่คันหนึ่ง

ตัวรถดัดแปลงจากรถไถพ่วง มีหลังคาเหล็กมุงสังกะสี ผูกผ้าขาวม้าสีสดพันรอบเสาเป็นลวดลายพื้นถิ่น ล้อหนาใหญ่เต็มไปด้วยคราบดินแห้ง ด้านหลังมีเบาะไม้สองแถวยาวเอาไว้นั่ง ลุงคนขับวัยราวห้าสิบปี สวมเสื้อพื้นเมืองสีดำล้วน นุ่งกางเกงขายาวผ้าม่อฮ่อม มือหยาบกร้านจับพวงมาลัยรถด้วยท่าทางแข็งแรง สีหน้าใจดีเป็นมิตร

“สองสาวสิขึ้นรถเลาะติลูก” (สองสาวจะขึ้นรถเที่ยวใช่ไหมลูก) ลุงเอ่ยเสียงดังฟังชัด

“ใช่ค่ะคุณลุง” ซันนี่พูดอย่างตื่นเต้น พอทั้งสองปีนขึ้นไปนั่งหลังรถ ลุงก็สตาร์ทรถ เครื่องยนต์ส่งเสียงดังกระหึ่มต่ำ ๆ ก่อนเคลื่อนตัวออกไปช้า ๆ ทันทีที่รถอีแต๊กเคลื่อนล้อไปตามทางดินแดง ฝุ่นบาง ๆ ก็ฟุ้งขึ้นเล็กน้อย ลมพัดพาเส้นผมของทั้งสองปลิวไสว สายตาของกอหญ้าและซันนี่ทอดมองไปไกลสุดลูกหูลูกตา เห็นวิวภูเขาซ้อนกันเป็นชั้น ๆ สีเขียวเข้มอ่อนสลับกันอย่างงดงาม สองข้างทางเต็มไปด้วยไม้ป่าดอกไม้ป่าเล็ก ๆ สีม่วง สีเหลืองที่ขึ้นแซมกัน สายลมเย็น ๆ ตีหน้าเบา ๆ เสียงเครื่องยนต์ดังสลับกับเสียงหัวเราะของสองเพื่อนรักที่กำลังเก็บภาพบรรยากาศไว้ในใจ

แสงแดดบ่ายแก่เริ่มโรยแสง สีทองของดวงอาทิตย์ทอดลงบนแนวป่าเขาในอุทยานแห่งชาติ เบื้องล่างมีร่องรอยฝุ่นแดงฟุ้งจากล้อรถอีแต๊กรถยนต์ที่นำรถไถหรือเครื่องยนต์เพื่อการเกษตรที่กำลังครืดคราดลงเขา พร้อมเสียงหัวเราะเบา ๆ ของกอหญ้าและซันนี่ที่นั่งอยู่ด้านหลังสุดของรถ ร่างทั้งคู่เหงื่อชุ่มเสื้อแต่ก็ยังยิ้มแย้มสดใส ซันนี่ผูกผ้าโพกหัวลายรุ้งสีสดไว้กันแดด ผิวสองสีของเธอเป็นประกายเมื่อสะท้อนแสงอาทิตย์ ส่วนกอหญ้าสะพายกระเป๋ากล้องเล็ก ๆ ไว้ข้างตัว แว่นกันแดดเลื่อนลงมาครึ่งจมูก ขณะเธอกำลังจ้องหน้าจอโทรศัพท์มืออย่างตั้งใจ

“แก...สรุปเราจะไปนอนกันที่ไหนคืนนี้” ซันนี่ถอนหายใจพลางพัดหน้า

กอหญ้าไหล่ตก

“เที่ยวจนลืมหาที่พักไปเลย” ทั้งสองมองหน้ากัน แล้วก็หัวเราะออกมาพร้อมกันแบบเซ็ง ๆ แต่ก็ยังมีอารมณ์ขันอยู่ในสถานการณ์อันไม่คาดฝันนี้

“ลองถามคนแถวนี้ดูไหม เผื่อจะมีโฮมสเตย์ดี ๆ แนะนำ” กอหญ้าเสนอ ซันนี่พยักหน้าช้า ๆ ก่อนจะหันไปถามลุงคนขับรถอีแต๊กที่ดูเหนียวแน่นกับแดดและฝุ่นไม่แพ้รถของแก

“คุณลุงคะ แถวนี้มีโฮมสเตย์แนะนำไหมคะ” ลุงคนขับยิ้ม เผยให้เห็นฟันดวงตาย่นด้วยอายุแต่ยังแวววอบอุ่น

“มีอยู่เด้ ลุงฮู้จัก บ้านคนรู้จักลุงเอง เขาเพิ่งเปิดบ้านพัก รับแขกเที่ยวพอดีอยู่บ่ไกลดอก” (มีอยู่นะ ลุงพอรู้จักอยู่บ้านคนรู้จักลุงเอง เขาเพิ่งเปิดบ้านพัก รับนักท่องเที่ยวพอดี อยู่ไม่ไกลจากตรงนี้) ซันนี่หันขวับมาทางกอหญ้า แล้วเลิกคิ้วสูงเป็นเชิงถามกอหญ้าโน้มตัวเข้าไปใกล้ลุง

“แล้วเป็นที่พักแบบไหนเหรอคะ” ลุงหยิบรูปภาพที่เก็บไว้ในสมุดหนังสีน้ำตาล

“นี่ ลองเบิ่ง เฮือนไม้หลังน้อย อยู่กลางทุ่งนา สงบดีลมพัดเย็นตลอดคืน” (บ้านไม้หลังน้อยกลางนาเงียบสงบดี ลมเย็นทั้งคืน) กอหญ้าหยิบรูปภาพ ข้างหลังภาพเขียนว่าเขียนด้วยดินสอว่าบ้านพักเฮือนไท เป็นบ้านไม้หลังเล็กหลังเดียวตั้งอยู่กลางทุ่งนา มีสะพานไม้ไผ่ทอดยาวจากถนนเข้าไปถึงตัวบ้าน รายล้อมด้วยต้นข้าวสีเขียวชอุ่ม เงาของต้นไม้ยามเย็นทอดเป็นลายยาวบนพื้นดิน

“แก เราว่าโอเคนะ เหมือนได้นอนในหนังอินดี้เลย” กอหญ้าหันไปยิ้มซันนี่ขำ

“งั้นคืนนี้พักตรงนั้นก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” ลุงยิ้มกว้าง

“ตกลงเนาะ งั้นลุงขับไปส่งให้เลย” รถอีแต๊กหักหัวเลี้ยวไปอีกทาง ทิ้งฝุ่นแดงไว้ข้างหลัง เสียงหัวเราะสองสาวจางลงในยามเย็นที่อากาศเริ่มเย็นสบายวันธรรมดาในฤดูร้อนกลายเป็นการผจญภัยที่ไม่คาดคิดของมิตรภาพระหว่าง

เพื่อน ที่ต่างพร้อมเปิดใจสู่ประสบการณ์ใหม่ แม้ไม่รู้ปลายทางจะเป็นอย่างไร แต่ก็เลือกที่จะเดินไปด้วยกันแบบ ค่ำไหนนอนนั่น

เมื่อรถอีแต๊กวิ่งผ่านทางลูกรังที่ตัดผ่านทุ่งนาเขียวขจีและแนวไม้ไผ่ริมทาง ทั้งกอหญ้าและซันนี่ก็รู้สึกเหมือนใจเบาขึ้นอย่างบอกไม่ถูก ลมเย็นพัดผ่านผิวกายเบา ๆ แสงแดดยามบ่ายคล้อยทอดเงายาวบนดินแห้ง พอรู้ว่าคืนนี้มีที่พักแน่นอน หัวใจก็คลายกังวลจากความไม่แน่นอนเมื่อเช้านี้ พวกเธอไม่ต้องไปนอนในเต็นท์ ไม่มีการเดินคุ่มสุ่มหาโรงแรมกลางค่ำกลางคืน ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางอย่างพอดิบพอดี

ไม่นานนัก รถอีแต๊กก็พาทั้งสองมาถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ ในชนบทเงียบสงบ มีบ้านไม้ยกพื้นอยู่ประปรายราว ๆ ยี่สิบหลังคาเรือน ต้นไม้ใหญ่แผ่ร่มเงาให้ถนนดินแดงที่คดเคี้ยวไปตามแนวชุมชน เด็ก ๆ กำลังวิ่งเล่นกันตามทาง เสียงหัวเราะเจื้อยแจ้วกับเสียงหมาบ้านเห่าต้อนรับทำให้หมู่บ้านดูมีชีวิตชีวา เหมือนภาพในโปสต์การ์ดที่เคลื่อนไหวได้ ลุงคนขับรถอีแต๊กจอดรถข้างต้นมะขามใหญ่ ก่อนจะหันมายิ้มแล้วโบกมือให้สองสาวลงจากรถ

“ไป เดี๋ยวลุงพาไปหายายนิ่ม เจ้าของบ้านพักที่ลุงว่าไว้” ทั้งกอหญ้าและซันนี่รีบกระโดดลงจากรถอย่างตื่นเต้น เดินตามลุงดำที่ก้าวขายาว ๆ ไปตามทางดินจนถึงบ้านไม้สองชั้นหลังหนึ่ง หลังบ้านมีสวนผักเขียวขจีปลูกเป็นแนวยาว กลิ่นใบตะไคร้ลอยโชยมาตามลมอ่อน

“เอมเถ่านิ่ม!” (ยายนิ่ม!) ลุงดำตะโกนเรียงเสียงดังไปทางหลังบ้าน ไม่นาน หญิงชราร่างผอม ผิวขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยย่นที่บอกเล่ากาลเวลา ก็เดินออกมาจากหลังบ้าน เกล้ามวยเล็ก ๆ ไว้บนศีรษะ สวมผ้าถุงสีดำกับเสื้อยืดสีดำ มือข้างหนึ่งถือฝอยล้างหม้อ ทั้งกอหญ้าและซันนี่รีบยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้ม แต่ก็ต้องชะงักนิดหน่อยเมื่อได้ยินภาษาที่ลุงดำคุยกับยายนิ่ม

“เอมนิ่ม อยู่ไส พาอีสู่ผู้จันมาเบิ่งที่พัก” (ยายนิ่ม อยู่ไหน พาสาวสวยสองคนมาดูที่พัก) เสียงสนทนาด้วยสำเนียงพื้นถิ่นที่ทั้งสองฟังแทบไม่ออกอย่างตอน

แรก ซันนี่หันมากระซิบกอหญ้าเบา ๆ

“แกฟังทันป่ะ”กอหญ้าได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ส่ายหัวเบา ๆ แล้วหันไปยิ้มให้ยายนิ่มที่กำลังมองมาทางเธอด้วยสายตาเมตตา ไม่นาน ลุงดำก็หันกลับมาหาทั้งสอง

“นี่แหละยายนิ่ม เจ้าของบ้านพักที่ลุงเอารูปให้พวกหนูดูตอนอยู่บนรถ” ทั้งสองสวัสดียายนิ่มอีกครั้ง ยายรับไหว้ด้วยรอยยิ้มก่อนจะพูดว่า

“เฮือนที่พวกหนูว่าจะพักนั่น มีคนจองไว้ก่อนแล้ว... แต่ว่ายายยังมีอีกหลังเป็นเฮือนลูกชายยายนี่ล่ะ เขาบ่ได้อยู่โดดแล้ว เดี๋ยวยายให้พวกหนูไปพักที่นั่นเด้อ” (คือบ้านหลังที่พวกหนูจะพักน่ะ มีคนจองไว้ก่อนแล้ว...แต่ยายมีอีกหลังหนึ่ง เป็นบ้านลูกชายยายน่ะ เขาไม่ได้อยู่ที่นี่แล้ว เดี๋ยวยายให้พวกหนูไปพักที่นั่นนะ) กอหญ้ารีบถามอย่างเกรงใจ

“บ้านลูกชายคุณยาย จะดีหรือคะ”ยายนิ่มหัวเราะเบา ๆ พลางพยักหน้า

“พักได้จ้า ยายกะกำลังคิดสิปรับเป็นที่พักอีกหลังอยู่พอดี แต่ว่ายังบ่ได้แต่งใหม่หลาย ถ้าพวกหนูนอนกันได้ ยายคิดแค่ครึ่งราคาเองเด้อ” (พักได้จ้ะ ยายว่าจะปรับเป็นที่พักอีกหลังอยู่พอดี แต่ก็ยังไม่ได้ตกแต่งใหม่เท่าไหร่ ถ้าพวกหนูนอนได้ ยายคิดครึ่งราคาก็พอแล้วจ้ะ) ซันนี่ได้ยินคำว่า ครึ่งราคา ก็รีบหันมาทำหน้าตื่นเต้นทันที

“พักเลยค่ะคุณยาย! หนูกับเพื่อนไม่เรื่องมากเลยค่ะ มีที่ให้หนูนอนก็พอแล้วค่ะ” ยายนิ่มยิ้มกว้าง

“งั้นเดี๋ยวยายสิให้คนไปปัดกวาดเช็ดถูให้นำเด้อ พวกหนูกะคงเมื่อยมาโดนแล้วล่ะ ลองไปเดินเล่นชมหมู่บ้านก่อนกะได้ เดี๋ยวเฮือนเรียบร้อยแล้ว ยายสิให้คนไปตามเด้อ”(งั้นเดี๋ยวยายให้คนไปปัดกวาดเช็ดถูให้นะ หนูทั้งสองพักเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว เดินเล่นชมหมู่บ้านได้นะ เดี๋ยวเสร็จแล้วจะเรียก) ลุงดำคนขับอีแต๊กได้ยินก็เสริมขึ้นทันที

“เอ้า งั้นเดี๋ยวลุงพาเดินชมรอบหมู่บ้านก่อน มีบึงน้ำกับทุ่งนาอยู่ท้ายหมู่บ้าน บรรยากาศดี” ทั้งสองสาวยิ้มจนแก้มปริเดินตามลุงดำไปตามถนน

หมู่บ้านอย่างรื่นรมย์แสงแดดสีทองยามเย็นสาดกระทบยอดไม้เป็นเงารำไร เด็ก ๆ วิ่งเล่นกับลูกข่างเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว กลิ่นข้าวคั่วลอยมาจากครัวหลังบ้านไหนสักแห่งทุกอย่างก้าวเต็มไปด้วยความอบอุ่น และทั้งกอหญ้าและซันนี่ก็เริ่มรู้ตัวว่าบางที ความสุขที่แท้จริงของการเดินทาง อาจไม่ได้อยู่ในโรงแรมหรูหรือการทำตามแผนที่วางไว้ แต่อยู่ในรอยยิ้มของคนแปลกหน้า และการได้เปิดใจต้อนรับสิ่งไม่คาดฝันอย่างกล้าหาญ

หมู่บ้านนี้เหมือนถอดแบบออกมาจากภาพในนิทานพื้นบ้าน ผืนดินเรียบเนียนปูทับด้วยทางเดินดินแดงที่ทอดยาวคดเคี้ยวไปตามทิศทางของเรือนพักและแนวต้นไม้ใหญ่ที่ยืนตระหง่านให้ร่มเงา บ้านเรือนที่รูปทรงโค้งทรงกระดองเต่ากับยกพื้นสูงสร้างด้วยไม้เนื้อแข็งที่เคลือบด้วยคราบเวลา หลังคามุงจากหรือตับหญ้าแฝกอย่างแน่นหนา มีชายคายื่นยาวคลุมบันไดไม้แคบ ๆ ที่นำขึ้นสู่ตัวบ้าน

กลิ่นควันไฟจากฟืนที่กำลังสุมในครัวหลังบ้านโชยมาแตะปลายจมูกหอมปะปนไปกับกลิ่นข้าวเหนียวสุกใหม่ ๆ ที่วางไว้ในกระติ๊บหวายริมหน้าต่างบางบ้านมีตะกร้าหวายห้อยอยู่ใต้ถุน ข้างในอาจเป็นผัก ผลไม้ หรือแม้แต่ปลาย่างเก็บไว้จากแม่น้ำเมื่อช่วงเช้า

ริมรั้วไม้เตี้ย ๆ ที่ทำด้วยไม้ไผ่สานมีดอกไม้ป่าขึ้นแซม ดอกบานไม่รู้โรยสีม่วงอ่อนเอนลู่ลมอยู่ข้าง ๆ ดอกดาวเรืองเหลืองจัด มีไก่บ้านวิ่งคุ้ยเขี่ยข้างรั้วอย่างอิสระ เสียงกระดิ่งผูกคอลูกวัวดังแว่วจากคอกท้ายบ้าน สร้างจังหวะเบา ๆ ที่กลมกลืนกับเสียงธรรมชาติ

ผู้คนในหมู่บ้านแต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองสีดำสนิท เสื้อแขนยาวผ้าเนื้อหนาปักลวดลายด้ายสีสดตามสาบคอ แขน และชายเสื้อ คนในหมู่บ้านอัธยาศัยดี ทักทายกันด้วยสำเนียงภาษาถิ่นที่ทั้งคู่ไม่ค่อยเข้าใจ

สักเท่าไหร่แต่ก็ได้ลุงดำคอยช่วยคุยให้ เมื่อรู้ว่ากอหญ้าและซันนี่เป็นนักท่องเที่ยวชาวบ้านก็คุยกันในภาษาที่ทั้งคู่เข้าใจ เด็กหญิงวัยสิบกว่าขวบใส่ผ้าถุงลายทางเดินจูงมือกันข้ามสะพานไม้ไผ่ไปยังทุ่งนา ที่ซึ่งต้นข้าวอ่อนเพิ่งถูกปักดำ

จนเรียงแนวเป็นระเบียบ เสียงลมหวิวพัดผ่านยอดไม้ไผ่ริมหมู่บ้านเกิดเสียงเสียดสีกันเบา ๆ เหมือนบทเพลงกล่อมยามบ่าย ด้านหนึ่งของหมู่บ้านมีบึงน้ำใหญ่ใสแจ๋วจนมองเห็นฝูงปลาเล็กว่ายวนอยู่ใต้เงาไม้ริมตลิ่ง เด็กชายสองคนกระโดดน้ำเล่นด้วยเสียงหัวเราะสดใส สะท้อนความอบอุ่นและเรียบง่ายของวิถีชีวิต

ที่นี่ไม่ใช่แค่หมู่บ้าน...แต่มันคือโลกอีกใบที่ถูกซ่อนไว้จากความเร่งรีบของเมืองหลวง เป็นสถานที่ซึ่งกาลเวลาค่อย ๆ ไหลผ่าน ทิ้งไว้เพียงกลิ่นอายของวัฒนธรรม ประเพณี และหัวใจของผู้คนที่ยังผูกพันกับดินแดนบรรพชนอย่างแนบแน่น กอหญ้ากับซันนี่เดินไปพลางยิ้มไป ทั้งสองสบตากันอย่างรู้ใจ ไม่มีคำพูดใดจำเป็นในตอนนี้ เพราะบรรยากาศของหมู่บ้านได้พูดทุกอย่างออกมาแทนแล้ว ความงามที่แท้จริง ไม่ต้องแต่งแต้ม...แค่เงียบฟัง แล้วจะได้ยิน

ขณะที่กอหญ้ากับซันนี่เดินชมหมู่บ้านตามลุงดำไปเรื่อย ๆ เส้นทางดินลูกรังสองข้างทางร่มรื่นไปด้วยเงาไม้ใหญ่และกลิ่นหอมบางเบาของใบไม้แห้งกลิ่นดินหลังฝนตกเมื่อคืนทำให้อากาศเย็นสบาย ทั้งสองสาวต่างก็รู้สึกผ่อนคลายยิ่งขึ้นเมื่อคิดว่าคืนนี้จะมีที่พักให้นอนอย่างแน่นอน เสียงหัวเราะเจื้อยแจ้วของเด็ก ๆ ดังแว่วมาจากลานโล่งกลางหมู่บ้าน ทำให้ทั้งคู่หยุดมอง แล้วสายตาก็พลันสว่างวาบด้วยความตื่นเต้น

“ดูนั่นสิ!” กอหญ้าสะกิดซันนี่พร้อมชี้ไปยังลานดินกว้างซึ่งมีเด็กชายหญิงกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นอะไรบางอย่างอยู่ภาพตรงหน้าเป็นการละเล่นพื้นบ้านที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เด็กชายคนหนึ่งกำลังพยายามทรงตัวอยู่บนไม้ไผ่ยาว ๆ ลุงดำพูดขึ้น

“อันนั้นเขาเรียก แจงแจ๊ะ หรือ ไม้โถกเถก ไม้ไผ่สองท่อนที่มีขาไม้สั้น ๆ ต่อไว้คล้ายไม้ค้ำยัน” เด็กชายพยายามทรงตัวและเดินเซไปมาบนพื้นดินเหมือนลูกเป็ดหัดเดิน เด็กคนอื่น ๆ ก็ยืนล้อมส่งเสียงเชียร์ด้วยความสนุกสนาน

“ขาน้องไม่แตะพื้นเลยอะ” ซันนี่พูดเสียงดังพร้อมหัวเราะอย่างชอบใจ เด็กชายที่ขี่แจงแจ๊ะหันมายิ้มเขิน ๆ ก่อนจะเสียหลักแล้วโถมตัวล้มลงอย่างปลอดภัย เสียงหัวเราะลั่นทั้งลาน และไม่นานก็มีเด็กหญิงคนหนึ่งรีบเข้ามารับแจงแจ๊ะเพื่อขึ้นเล่นต่อถัดจากลานไม้โถกเถกไม่ไกล เด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นโยนลูกบอลเข้าห่วง

“ลุงดำคะแล้วอันนั้นที่น้องเขาเล่นคืออะไรเหรอคะ” ซันนี่ถามพลางชี้ไปที่กลุ่มเด็กผู้หญิงเล่นอยู่กลางสนาม

เรียกอิ้นมะก๊อนลอดบ่วง หรือ โยนลูกช่วง ใช้วงไม้ไผ่ผูกแขวนไว้กับกิ่งไม้สูง ๆ แล้วผลัดกันโยนลูกช่วงหรือลูกบอลเล็ก ๆ ให้เข้าห่วง ส่วนลูกช่วงก็ทำจากผ้าหรือขนสัตว์

เด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งย่อตัวถือมะก๊อนในมือ ทำท่าทางจริงจังเหมือนนักกีฬาทีมชาติ ก่อนจะปาอย่างแม่นยำทะลุบ่วงกลางเสียงปรบมือและเสียงร้องดีใจบรรยากาศอบอุ่นและเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะรอบลานดูเหมือนจะดึงพลังงานบางอย่างให้ไหลเวียนในตัวกอหญ้ากับซันนี่ได้อีกครั้ง พวกเธอยืนมองภาพนั้นด้วยรอยยิ้มกว้าง

“แก ฉันว่าบรรยากาศดีกว่าที่ฉันคิดไว้อีก” กอหญ้าพูด

“เด็ก ๆ เล่นกันไม่ต้องมีมือถือ แต่ดูมีความสุขสุด ๆ” ซันนี่พยักหน้าแล้วพูด

“เหมือนสมัยที่พวกเรายังเด็กเลย ไม่มีมือถือก็สนุกกันแบบนี้”กอหญ้าพูดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาบันทึกภาพไว้เป็นความทรงจำ กอหญ้ายิ้มรับก่อนจะหันไปถามลุงดำ

“ลุงคะ เด็ก ๆ เล่นแบบนี้กันทุกวันเลยเหรอคะ”ลุงดำยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ก็บ่ทุกมื้อ แต่พอมีวันหยุดเด็ก ๆ บ้านเฮาก็จะมาฝึกเล่นกันแบบนี้แหละ ละเล่นพวกนี้มันเป็นวิถีของเฮาตั้งแต่รุ่นปู่รุ่นย่าแล้ว” ทั้งสองสาวพยักหน้ารับอย่างเคารพ พวกเธอไม่เพียงแค่เดินทางมาเที่ยว แต่กำลังได้สัมผัสถึงหัวใจของวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างแท้จริงและในช่วงเย็นวันนั้น ขณะที่แสงอาทิตย์อาบลานดินจนเป็นสีทอง กอหญ้ากับซันนี่ก็ได้นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงฝีเท้าเล็ก ๆ วิ่ง

ตึงตังบนพื้นไม้ดังก้องมาแต่ไกล ก่อนที่เด็กชายคนหนึ่งในเสื้อคอกระเช้าลายสก็อตและกางเกงขาสั้นจะวิ่งมาหยุดหอบหายใจอยู่ตรงหน้าลุงดำ

“ลุงดำๆ ยายนิ่มบอกว่าบ้านพักเรียบร้อยแล้วครับ!” ลุงดำพยักหน้า รับคำด้วยรอยยิ้มใจดี

“ไปกันลูก” เขาหันไปพูดกับกอหญ้าและซันนี่ที่ยืนรอฟังอย่างตั้งใจ

สองสาวเดินตามลุงดำไปตามทางเดินเล็ก ๆ ที่ค่อย ๆ ไต่ระดับขึ้นเนินเล็ก ๆ หลังแสงแดดเริ่มอ่อนลง แสงสีส้มพาดผ่านแนวต้นกล้วยและไม้ผลตามริมรั้วไม้ไผ่ทำมือที่เรียงตัวอย่างสวยงาม บรรยากาศเย็นลงจนเริ่มได้กลิ่นไอเย็นผสมกลิ่นใบไม้แห้งลอยมาแตะจมูก

พอเดินพ้นพุ่มไม้ที่ปลูกเป็นแนวรั้วธรรมชาติ สองคนก็หยุดมองภาพตรงหน้า บ้านไม้ยกใต้ถุนหลังหนึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยว มีหลังคาสังกะสีที่แสงยามเย็นสะท้อนเป็นประกายอ่อน ๆ ตัวบ้านทอดยาวด้วยไม้เก่าขัดมันสีน้ำตาลเข้ม ใต้ถุนบ้านโล่ง โปร่ง เย็นสบาย รอบบ้านไม่มีบ้านใครอยู่ใกล้เลย และด้านหลังบ้านเป็นภาพที่งดงามเหมือนภาพวาดทุ่งนาเขียวขจีทอดยาวไกลไปจนสุดขอบฟ้า

“โอ้โห...” กอหญ้าหลุดคำอย่างตะลึง ซันนี่เผลอคว้ามือเพื่อนแน่น

“ฉันนึกว่าหลุดเข้าไปในหนังสารคดีบ้านชนบท”ยายนิ่มยืนรออยู่บนชานบ้านแล้วยิ้มให้ เมื่อทั้งคู่เดินขึ้นไป ลมเย็นจากทุ่งนาพัดผ่านใต้ถุน ลูบไล้ขึ้นมาตามไม้กระดาน เสียงลมคลอด้วยเสียงจักจั่นที่เริ่มแว่วมาในยามเย็น

ภายในบ้านให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือนถูกโอบกอดด้วยความทรงจำ พื้นไม้มันเรียบ หอมกลิ่นไม้เก่า ๆ และน้ำยาขัดเงาที่เพิ่งเช็ดทำความสะอาดใหม่ ๆ มีพัดลมตัวเล็กหมุนแผ่ว ๆ อยู่ตรงมุมห้อง หน้าต่างไม้เปิดออกให้ลมพัดเข้า สายลมปะทะผ้าม่านบางสีขาวที่พลิ้วไหวอย่างอ่อนโยน

ทางขวาของบ้านเป็นห้องนอนใหญ่ มีฟูกหนานุ่มคลุมด้วยผ้าปูที่นอนสีอ่อนเรียบ ๆ หมอนสองใบวางไว้เรียบร้อย ผ้าห่มพับเรียบร้อย เก็บมุมเตียงอย่างประณีต ทางด้านซ้ายเป็นประตูไม้บานหนึ่งที่ปิดสนิท

“ห้องทางซ้ายนั่น เป็นห้องเก็บของของลูกชายยายนะก็.....ไม่ต้อง.....เปิดเนาะ” ยายนิ่มพูดเสียงนุ่ม กอหญ้าและซันนี่พยักหน้าเข้าใจทันที ไม่มีคำถามเพิ่มเติม เพราะทั้งคู่กำลังตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศรอบตัว

“คิดถึงบ้านย่าฉันเลย” ซันนี่พูดพร้อมหันไปมองรอบบ้านอย่างปลาบปลื้ม

“อยู่ได้ไหมลูก” ยายนิ่มถามด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“อยู่ได้สบายมากค่ะ” กอหญ้าตอบยิ้มเต็มหน้า

“ดีแล้ว เดี๋ยวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วเดินไปบ้านยายนะ ยายจะทำอาหารพื้นเมืองให้กิน” ทันทีที่ได้ยินคำว่า อาหาร ดวงตาของซันนี่ก็เปล่งประกายทันที

“ได้เลยค่ะคุณยาย!”ยายนิ่มอมยิ้มด้วยความเอ็นดูแล้วเดินลงบันไดไม้ไปอย่างแช่มช้า ทิ้งให้สองสาวอยู่ในบ้านที่ให้ความรู้สึกเหมือนกลับบ้านตัวเอง ทั้งกอหญ้าและซันนี่ทิ้งตัวลงบนเตียงในห้องนอนใหญ่ในเวลาเดียวกัน เปลือกตาทั้งคู่หนักลงทันทีที่ร่างกายได้สัมผัสความนุ่มของฟูก เตียงไม้ส่งเสียงเอี๊ยดเบา ๆ เหมือนขับกล่อมพวกเธอให้หลับสบาย

“วันนี้เราทำอะไรมาบ้างเนี่ย...” ซันนี่พูดเบา ๆ ระหว่างหลับตา

“เหมือนพวกเราใช้พลังงานของพรุ่งนี้ไปหมดแล้ว” กอหญ้าตอบกลับก่อนจะหัวเราะหอบเบา ๆ เสียงลมหายใจแผ่วเบาของทั้งสองคลอไปกับเสียงลมที่พัดเข้ามาผ่านหน้าต่าง กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของข้าวในนาและกลิ่นไม้เก่ารอบบ้านหลอมรวมเป็นบรรยากาศที่น่าหลงใหล ในบ้านกลางทุ่งนาแห่งนี้ สองเพื่อนรักได้พักผ่อนในอ้อมกอดธรรมชาติอย่างแท้จริงภายในห้องนอนใหญ่ยามเย็น แสงสีส้มอ่อนจากพระอาทิตย์คล้อยต่ำสาดผ่านช่องหน้าต่างไม้เข้ามา พาดเป็นเส้นตรงบนพื้นไม้สีเข้ม ฝุ่นผงลอยละล่องในอากาศบางเบาเหมือนละอองฝัน เสียงนกร้องจากหลังบ้านประสานกับเสียงลมที่พัดผ้าม่านบางสีขาวให้ไหวเบา ๆ สร้างบรรยากาศเงียบสงบแต่มีชีวิต

กอหญ้าคุกเข่ารูดซิปกระเป๋าเป้ใบใหญ่ของตัวเองที่วางอยู่ข้างเตียง เธอ

หยิบเสื้อยืดตัวหลวมลายดอกไม้สีฟ้าอ่อนและกางเกงขาสั้นออกมา

“ฉันใส่ชุดนี้ดีกว่า สบาย ๆ” เธอพูดขณะลุกขึ้นและเดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังฉากผ้าม่านที่กั้นมุมห้องไว้ ซันนี่หันซ้ายหันขวาแล้วหัวเราะ

“แกจะเปลี่ยนตรงนั้นจริงดิ” เธอพูดพลางหยิบเดรสลายผ้าฝ้ายสีชมพูหม่นออกจากกระเป๋า ก่อนจะเดินไปอีกมุมหนึ่งของห้องที่มีตู้เสื้อผ้าไม้เก่าตั้งอยู่ข้างหน้าต่าง เสียงเสื้อผ้าเสียดสีกระทบกันเบา ๆ ดังขึ้นพร้อมเสียงซิปกระเป๋าที่ถูกเปิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งคู่ต่างหยิบของใช้จำเป็นออกมาวางเรียงไว้บนพื้นใกล้ ๆ เตียง มีทั้งโลชั่น ยากันยุง ผ้าขนหนูขนาดกลาง และของจุกจิกอีกมากมาย ซันนี่หยิบถุงเท้าเดินป่าออกมาด้วยแล้วพูดขำ ๆ

“แกคิดว่าเราจะได้ใส่สิ่งนี้อีกมั้ย ถ้าไม่เจองูคืนนี้ก็น่าจะไม่ต้องใช้แหละ”กอหญ้าหัวเราะ หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าและจัดกระเป๋าเสร็จ ทั้งสองสาวก็ยืนอยู่หน้ากระจกไม้บานเล็กข้างหน้าต่าง เช็กทรงผมและปัดเสื้อให้เข้าที่ ซันนี่รวบผมขึ้นเป็นมวยหลวม ๆ ใส่ต่างหูวงเล็กสีเงิน ส่วนกอหญ้าหวีผมปล่อยยาวแล้วใส่ที่คาดผมลายการ์ตูนที่เธอพกติดตัวตลอด

“ไป ไปกินอาหารกัน!” ซันนี่พูดอย่างกระตือรือร้น กอหญ้าหยิบโทรศัพท์ใส่กระเป๋าคาดเอว แล้วเดินออกจากห้องพร้อมกันกับซันนี่ ทั้งสองสาวค่อย ๆ เดินลงบันไดไม้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเมื่อเหยียบลงทีละขั้น ลมเย็นจากทุ่งนาพัดเข้ามาปะทะผิวทั้งสองอย่างสดชื่น กลิ่นดิน กลิ่นหญ้า กลิ่นควันไม้จาง ๆ ลอยอยู่ในอากาศเป็นสัญญาณของอาหารเย็นที่กำลังจะเริ่มต้น ทางเดินไปบ้านยายนิ่มเป็นทางดินเล็ก ๆ ที่ขนาบด้วยแปลงผักสวนครัวเล็ก ๆ มีพริก ผักชี ต้นหอม และใบแมงลักปลูกเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ กลิ่นสมุนไพรลอยโชยมาแตะจมูกเป็นระยะ ขณะเดินผ่าน พุ่มกุหลาบพื้นบ้านสีชมพูอมแดงบานสะพรั่งอยู่ริมรั้วไม้ไผ่ทำให้ทางเดินเหมือนทางในนิทาน

เมื่อถึงบ้านยายนิ่ม แสงจากตะเกียงเจ้าพายุหน้าบ้านเริ่มสว่างไสวตัดกับฟ้ายามสนธยา กลิ่นข้าวใหม่หอมลอยมาแตะจมูกชวนให้น้ำลายสอ

“มาพอดีเลยลูก แม่ทำแกงหน่อส้ม เลือดต้า แกงผำ ผัดเผ็ดไส้หมูแล้วก็มีผัดฟักทองใส่ไข่” ยายนิ่มพูดด้วยน้ำเสียงใจดีขณะยืนอยู่ที่ชานบ้าน กอหญ้ากับซันนี่ยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น ขณะก้าวขึ้นบ้าน เสียงจานชามกระทบกันดังเบา ๆ อยู่ในครัว และไอน้ำร้อนจากหม้อที่ตั้งอยู่บนเตาฟืนลอยขึ้นอย่างนุ่มนวล

“ชื่อน่ากินทั้งนั้นเลยนะคะเนี่ย” ซันนี่ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น ขณะก้มลงมองถาดอาหารพื้นบ้านที่ยายนิ่มจัดวางไว้บนแคร่ไม้ไผ่ใต้ชายคาหน้าบ้าน กลิ่นหอมของข้าวใหม่ตักใส่โถเคลือบ กระจายกลิ่นอุ่นอวลเข้ากับอากาศเย็นย่ำยามหัวค่ำชวนให้น้ำลายสอไม่แพ้ร้านอาหารหรูที่ใด

“มากินเลยลูก แคร่นี่เพิ่งเอาไม้ไผ่ใหม่มาสานแน่น ๆ นั่งสบายอยู่” ยายนิ่มพูดพลางตบมือลงเบา ๆ บนแคร่ไม้ไผ่เชื้อเชิญให้ทั้งสองนั่งลง กอหญ้าและซันนี่นั่งลงขัดสมาธิบนแคร่ไม้ที่ตั้งอยู่ใต้ต้นมะม่วงใหญ่

แสงจากหลอดไฟตั้งอยู่มุมหนึ่งของแคร่สาดแสงเหลืองอ่อนลงบนโต๊ะอาหารธรรมดาแต่แฝงด้วยความอบอุ่น ในถาดไม้กลมมีแกงหน่อส้มกลิ่นหอมฉุยสีเข้มข้นหอมกระเทียมและเครื่องเทศโชยแตะจมูกจนซันนี่ถึงกับกลืนน้ำลายเสียงดังข้าง ๆ กันมีผัดฟักทองใส่ไข่เหลืองนวลตัดกับจานเขียวของใบแมงลักทอดกรอบ

พร้อมจิ้มน้ำพริกหนุ่มรสเผ็ดร้อนที่วางอยู่ในถ้วยดินเผาเล็ก ๆ เคียงกับผักลวกหลากชนิดวางเรียงอยู่บนใบตอง กอหญ้าถึงกับยิ้มกว้าง

“อร่อยมาเลยค่ะยายนิ่ม”

“นี่ขนาดบ้าน ๆ ยังอร่อยขนาดนี้เลยค่ะคุณยาย” ซันนี่เสริมพลางยิ้มจนตาหยี ปากก็กำข้าวเหนียวจิ้มน้ำพริกตามมาติด ๆ

ยายนิ่มหัวเราะเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู “พวกหนูกินได้แบบนี้ ยายก็ดีใจแล้วลูก ไม่ใช่เด็กสมัยนี้จะกินง่ายกันแบบนี้ทุกคนหรอกนะ”

ทั้งสามคนหัวเราะคลอไปกับเสียงแมลงกลางคืนที่เริ่มร้องระงม ยิ่งค่ำอากาศก็ยิ่งเย็นสบาย ลมพัดผ่านต้นไม้ใหญ่รอบบ้านส่งเสียงไหวเบา ๆ เหมือน

ดนตรีประกอบฉากธรรมชาติ

ระหว่างที่ทุกคนกินกันอย่างเอร็ดอร่อย กอหญ้าก็เอ่ยขึ้นด้วยความอยากรู้ “ยายนิ่มคะ แถวนี้มีที่เที่ยวแนะนำไหมคะ พรุ่งนี้หนูกับซันนี่กะจะเดินเล่นแถวหมู่บ้านก่อนกลับ”

ยายนิ่มใช้พัดไม้ไผ่พัดยุงไปมาขณะตอบด้วยน้ำเสียงใจดี “มีห้วยล่องแพอยู่ท้ายหมู่บ้านจ้ะ คนแถวนี้ชอบไปพักผ่อนกัน น้ำใสเย็นเจี๊ยบ วิวก็สวย แดดเช้าส่องตรง ๆ เห็นไอน้ำลอยขึ้นจากผิวน้ำเหมือนหมอกเลย”ซันนี่ตาโตขึ้นทันที

“จริงเหรอคะคุณยาย ฟังดูน่าไปมาก”

“เออ ถ้าไปเช้า ๆ นะ เห็นฝูงนกบินลงมาด้วยนะลูก” ยายนิ่มเสริมพลางยิ้มอ่อนจังหวะหนึ่ง กอหญ้าดูเหมือนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ จึงเอ่ยถามขึ้นอย่างนอบน้อม

“ยายนิ่มคะ...เมื่อกี้หนูเพิ่งนึกได้ ตอนยายบอกว่าบ้านหลังที่หนูดูไว้มีคนจองไว้แล้ว แล้วตอนนี้นักท่องเที่ยวคนนั้นเขายังไม่มาเหรอคะ”ยายนิ่มนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าแล้วตอบ

“มาแล้วลูก มาเมื่อสาย ๆ นี่แหละ แต่เห็นว่าเขาจะเข้าไปเที่ยวงานในตัวจังหวัด คงกลับดึกอยู่จ้ะ”กอหญ้าและซันนี่พยักหน้าเข้าใจพร้อมกัน แต่แล้วจู่ ๆ ยายนิ่มก็พูดต่อ น้ำเสียงนุ่มนวลของแกเจือความจริงจัง

“อ้อ แล้วก่อนนอนนะลูก อย่าลืมขออนุญาตเจ้าของบ้านเขาก่อน” ทั้งกอหญ้าและซันนี่หันมามองหน้ายายนิ่มพร้อมกันเล็กน้อย ก่อนจะหันมามองหน้ากันเองอีกครั้งอย่างงุนงง

“ขออนุญาต...เจ้าของบ้าน” กอหญ้าทวนเสียงแผ่วเล็กน้อยแต่ยังคงรอยยิ้มไว้ยายนิ่มพยักหน้าช้า ๆ

“จ้ะ พวกหนูไม่ต้องกลัวอะไรนะ ที่นี่คนไทดำเราเคารพบรรพบุรุษกันทุกบ้าน ทุกบ้านจะมีเจ้าที่เจ้าทาง มีผีบ้านผีเรือนดูแลอยู่ แค่พูดบอกเฉย ๆ ก็พอว่าเรามาขออาศัยนอนสักคืน ขออย่าให้เจ็บไข้ ขอให้นอนหลับสบาย แค่นั้นจ้ะ

ไม่ต้องจุดธูปจุดเทียนหรอก แค่บอกเฉย ๆ ในใจเขาก็รู้แล้ว”กอหญ้าพยักหน้าช้า ๆ

“ค่ะยาย หนูจะบอกแน่นอนค่ะ” ส่วนซันนี่ แม้พยายามยิ้มอยู่ แต่สีหน้ากลับซีดลงเล็กน้อย ดวงตากลมโตไหวระริก

“เอ่อ...แกได้ยินที่ยายพูดไหม” เธอกระซิบถามกอหญ้าขำเบา ๆ แล้วกระซิบกลับ

“ได้ยินสิ ยายแค่ให้เคารพเจ้าบ้านไง ไม่ต้องกลัวน่า” ซันนี่เบ้ปากเล็กน้อยแต่ก็ยิ้มอย่างฝืน ๆ

“ฉันไม่ถนัดเรื่องพวกนี้เลยจริง ๆ นะ แต่ก็เอาเถอะ แกอยู่ด้วย ฉันก็ไม่กลัวเท่าไหร่...”

ทั้งสองกินข้าวบ้านยายนิ่มเสร็จก็เดินกลับไปที่บ้านพักของตัวเอง ระหว่างทางไม่น่ากลัวอย่างที่ซันนี่คิดเพราะแต่ละบ้านก็มีไฟเหมือนโคมไฟที่คอยให้ทางสว่างตลอดทาง บรรยากาศอบอุ่นที่เต็มไปแสงไฟหรี่ ๆ สองเพื่อนรักเดินทางตามทางสว่างมาเรื่อย ๆ จนถึงบ้านพักของตัว กอหญ้านึกถึงคำที่ยายนิ่มบอกได้เธอจึงหันไปบอกเพื่อนรักอย่างซันนี่อีกครั้ง

“แก อย่าลืมที่ยายนิ่มบอกนะ เรื่องขออนุญาต” กอหญ้าหันไปสะกิดซันนี่ก่อนที่จะก้าวขึ้นบันไดบ้าน

“ฉันอุตส่าห์ลืมแล้วนะ ยังจะมาเตือนอีก” ซันนี่หงุดหงิดเพราะกลบเกลื่อนความกลัว กอหญ้าขำเพราะเธอรู้ดีว่าเพื่อนรักเธอคนนี้ถึงจะเป็นสายลุยแต่ก็มีเรื่องที่กลัวมากเช่นกันนั่นคือเรื่องลี้ลับ ทั้งสองเดินก้าวขึ้นมาถึงหน้าประตูบ้านแต่ยังไม่มีใครคนใดคนหนึ่งกล้าเปิดประตู ทั้งสองหันหน้ามามองตากันแล้วขำออกมาอย่างไม่รู้ตัว

“ขำแต่ฉัน ทำไมแกไม่เปิดประตูล่ะ” ซันนี่เอ่ยแซวกอหญ้าด้วยท่าทางล้อเลียน

“ก็ฉันว่าจะขออนุญาตก่อนเข้าบ้านน่ะสิ” ซันนี่พยักหน้าและพนมมือขอ

อนุญาต แต่ทั้งคู่ไม่ทันได้เอ่ยขออนุญาต ประตูไม้ข้างหน้าก็เปิดแง้มออกมาเล็กน้อยเหมือนกับว่ามันถูกถอดกลอนจากข้างใน กอหญ้ายืนนิ่งขยับตัวไม่ได้

ความจริงแล้วกอหญ้าก็กลัวเรื่องลี้ลับเช่นกันแต่เมื่อมาอยู่กับซันนี่ความกลัวของเจ้าตัวกลับหายไปเพราะเพื่อนสนิทกลัวแทนหมดแล้ว กอหญ้ากำลังจะหันไปปลอบซันนี่แต่เหมือนหันไปก็พบแต่ความว่างเปล่า

“ซันแกไปไหน” กอหญ้าตะโกนอย่างตกใจเมื่อหันมาไม่เจอเพื่อนรัก

“แก ฉันอยู่นี่” ซันนี่เรียกกอหญ้าจากทางด้านล่างของบ้าน กอหญ้ายืนเท้าเอวพลางขำออกมาเล็กน้อย

“ขึ้นมาก่อน ไม่มีอะไร” ซันนี่ส่ายหัวไปมาเพื่อบอกว่าคืนนี้เธอจะไม่ขึ้นไปบนบ้านอีกเด็ดขาด กอหญ้าตะโกนเรียกซันนี่อีกครั้ง

“ยายนิ่มบอกฉันแล้วว่าประตูมันพัง กลอนประตูมันชอบเด้งเอง” ซันนี่คลายกังวลเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อของเจ้าของบ้านพัก กอหญ้าส่ายหัวเพราะความกลัวของเพื่อนรักที่เหมือนว่าจะกลัวเกินเหตุไปหน่อย กอหญ้าหันหน้าเข้าหาประตูเหมือนเดิมและยกพนมมือขออนุญาตอีกครั้ง

“บรรพบุรุษของบ้านนี้ พวกหนูมาดีนะคะ...” ยังไม่ทันพูดจบกอหญ้าหันไปมองซันนี่ที่ยังไม่ยอมขึ้นบ้านมา ซันนี่ยังมีท่าทีที่หวาดระแวงเล็กน้อยแต่เมื่อกอหญ้าเห็นว่าซันนี่กำลังกลัวเลยแกล้งจะเปิดประตูเข้าไปข้างในบ้านซันนี่ก็รีบวิ่งขึ้นบ้านมาทันที ภายในบ้านมีไฟบนเพดานเพียงดวงเดียวเท่านั้น ความสว่างจึงรวมกันอยู่ที่เดียวทั้งสองเดินตรงเข้าห้องนอนทันที เมื่อถึงห้องนอนซันนี่โล่งใจเล็กน้อยก่อนที่กอหญ้าจะพูดขึ้น

“อากาศดีนะ ฉันว่าเปิดหน้าต่างให้ลมเข้าสักหน่อยท่าจะดี”

“กอหญ้า...ฉันว่าอย่าเลย” ซันนี่พูดห้ามกอหญ้าแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

กอหญ้าเปิดประตูหน้าต่างสองบานที่ดูเก่าพอ ๆ กับอายุของทั้งสองปรากฏ ว่าทั้งสองบานยังใช้ได้ดี ซันนี่ถอนหายใจ

“เฮ้อ... ฉันนึกว่าเปิดไปแล้วบานหน้าต่างจะหลุดโครมลงไปข้างล่างซะอีก!” เธอบ่นอุบ มือเท้าสะเอว จ้องบานหน้าต่างที่ยังคงยึดแน่นดีราวกับท้าทายอายุของมัน กอหญ้าหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แกนี่ ขี้กลัวเกินเรื่อง ฉันแค่อยากเปิดรับลมเฉย ๆ ลมดีออกจะตาย” เธอยืนพิงกรอบไม้มองออกไปยังผืนนาเบื้องล่างที่เริ่มปกคลุมด้วยเงาสีเงินจากแสงจันทร์ดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กที่เพิ่งค้นพบสมบัติลับหลังบ้าน

บรรยากาศนอกหน้าต่างงดงามราวภาพวาดเสียงจิ้งหรีดและเรไรเริ่มขับขานเหมือนวงดนตรีธรรมชาติซันนี่เดินเข้ามาใกล้ ๆ แล้วชะโงกหน้าออกไปมองอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะถอนหายใจอีกครั้ง

“เออ... สวยจริงด้วย” เธอพึมพำกอหญ้ายิ้มกว้าง

“คืนนี้ฉันจะนอนให้สบายเลย ลมแบบนี้ไม่ต้องเปิดพัดลมก็ยังเย็นเลย”ซันนี่พยักหน้าเบา ๆ แต่แววตายังแอบระแวงเล็กน้อย ขณะที่เธอเหลือบไปมองเงาดำทะมึนของต้นไม้ใหญ่ไกลลิบ ๆ ที่ปลายทุ่ง... และแล้วเธอก็อดไม่ได้ที่จะกระซิบเบา ๆ

“แต่ก็...ขอให้ไม่มีอะไรมาโผล่หน้าต่างตอนกลางคืนละกัน” กอหญ้าได้ยินแล้วหัวเราะลั่น แต่ก็อดเหลือบมองออกไปที่เงาวูบไหวของต้นข้าวไม่ได้... ในความมืดของคืนชนบท

ซันนี่กับกอหญ้าเลือกที่จะยังไม่อาบน้ำเพราะว่าอากาศตอนกลางคืนเย็นพอสมควร กลัวว่าจะมีใครคนใดคนหนึ่งเป็นไข้ไปเสียก่อน ไม่นานทั้งสองก็เตรียมตัวเข้านอน

ซันนี่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืดสนิทในห้องนอน เสียงเรไรเงียบสงัดลงไปแล้ว เหลือเพียงเสียงลมอ่อน ๆ ที่พัดเข้ามาทางหน้าต่างให้ม่านบางไหวเบา ๆ ตามจังหวะธรรมชาติ เธอนอนนิ่งอยู่อึดใจหนึ่งก่อนจะค่อย ๆ พลิกตัวแล้วบ่นพึมพำกับตัวเอง “...อยากเข้าห้องน้ำอีกแล้วเหรอเนี่ย” แต่ซันนี่ไม่ใช่คนกล้าจะเดินฝ่าความมืดออกไปคนเดียวแน่นอน เธอจึงเอื้อมมือไปสะกิดเพื่อนรักข้าง ๆ

ที่นอนขดอยู่ใต้ผ้าห่ม

“แก…” ซันนี่กระซิบเบา ๆ “กอหญ้า… ไปเข้าห้องน้ำเป็นเพื่อนหน่อยสิ” แต่กอหญ้าไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ นอกจากเสียงหายใจยาว ๆ อย่างคนหลับสนิท ซันนี่ถอนหายใจ ก่อนจะสะกิดอีกครั้งแรงขึ้น

“กอหญ้าาาา ได้ยินมั้ย ไปเป็นเพื่อนหน่อย!”คราวนี้ร่างใต้ผ้าห่มเริ่มขยับ กอหญ้าขยี้ตาแล้วพลิกตัวมองซันนี่ด้วยแววตาง่วงงุน

“เสียงดังทำไมเนี่ย… เออ ไปก็ไป” ซันนี่รีบคว้าเสื้อคลุมมาสวม พอเห็นเพื่อนยอมตื่น เธอก็รีบพุ่งไปเปิดไฟในห้องทันที แสงนวลจากหลอดไฟสีเหลืองนวลสว่างขึ้น เธอไม่หยุดแค่นั้น เปิดไฟห้องนั่งเล่น…หน้าบ้าน… ไฟทุกจุดในบ้านล้วนถูกเปิดจนหมดทุกดวง กอหญ้าที่เดินตามมาพลางหาวอ้าปากจนตาเคลือบน้ำตา หรี่ตาแล้วบ่น

“เปิดซะบ้านสว่างจ้าเลย… จะปลุกหมู่บ้านเหรอ…”

“ก็ฉันกลัวนี่!” ซันนี่ตอบพลางเดินนำไปยังประตูบ้านอย่างรวดเร็ว กอหญ้าโบกมือเบา ๆ คล้ายจะไล่ให้ไปก่อน

“เดินไปก่อนเลย เดี๋ยวตามไป”ซันนี่ไม่รอช้า วิ่งลงบันไดบ้านไม้ที่เริ่มเย็นเฉียบด้วยอากาศยามดึกตรงดิ่งไปห้องน้ำที่อยู่ด้านข้างลานดินหน้าบ้าน เสียงฝีเท้ากระทบไม้ดัง ตึก ตัก ตึก ตัก หายไปในความเงียบงัน กอหญ้ายืนยงโย่ยงหยกตรงบันไดหน้าบ้าน ขยี้ตาไป หาวไป พลางนั่งลงที่ขั้นบันไดไม้ด้วยท่าทีเซ็ง ๆ เธอเอนหลังพิงเสา แล้วทอดสายตามองไปรอบหมู่บ้าน

คืนนี้ทั้งหมู่บ้านดูเปลี่ยนไปจากช่วงเย็นที่พวกเธอเดินเล่น ไม่มีแสงไฟลอดจากบ้านไหน นอกจากไฟบ้านของพวกเธอที่ยังสว่างอยู่… ทั่วหมู่บ้านมืดสนิท เงียบงัน… เงียบจนน่าขนลุก กอหญ้าเริ่มรู้สึกตัวเย็น ๆ ขึ้นมาเล็กน้อยแม้จะยังฝืนยิ้มให้ตัวเอง

“นอนอยู่ดี ๆ ดันต้องมาตื่นกลางดึกเพราะคนขี้กลัว…” เสียงซันนี่ตะโกนมาจากห้องน้ำ

“กอหญ้า ยังอยู่ไหม”

“อยู่” กอหญ้าตะโกนกลับทันทีเธอนั่งอยู่บนขั้นบันไดไม้หน้าบ้านอย่างเงียบ ๆ ลมยามดึกยังพัดแผ่ว ๆ พาเสียงกิ่งไม้เสียดสีกันดังครืดคราดเบา ๆ ภายใต้แสงไฟสลัวจากในบ้านที่ทอดออกมาถึงบันได เธอพิงหลังกับเสาเรือน ขาทั้งสองข้างห้อยลงเล็กน้อยตามความสูงของขั้นไม้

เธอมองออกไปยังท้องนาที่แผ่กว้างอยู่หลังบ้าน ผืนดินดำสนิท ต้นข้าวน้อยใหญ่ที่โอนเอนไปมาตามแรงลม มีเพียงแสงจันทร์กลมโตที่ลอยเด่นเหนือขอบฟ้าให้ความสว่างในความเงียบมืดของหมู่บ้าน เป็นภาพที่สวย...สงบ… แต่ก็แฝงความวังเวงอย่างน่าประหลาด และแล้ว**... จิ๊ก…**

กอหญ้าสะดุ้งสุดตัว ร่างเกร็งแน่นไปชั่วขณะเพราะความรู้สึกเหมือนเข็มแหลม ๆ จิ้มเข้าที่กลางหลัง

“โอ๊ย…” เธอร้องเบา ๆ พร้อมกับเอื้อมมือไปเกาแผ่นหลังผ่านเสื้อยืด

“อะไรวะ… ยุงเหรอ…”เธอขมวดคิ้วด้วยความงง เธอส่ายหน้าเล็กน้อย พลางยกไหล่ขึ้นสูงอย่างรำคาญ แต่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม คิดว่าคงเป็นแมลงปีกแข็งหรือยุงสักตัวที่บินมาทักทาย เธอพ่นลมหายใจเบา ๆ แล้วมองออกไปในความมืดต่อ เสียงจิ้งหรีดเริ่มแทรกขึ้นมาจากพงหญ้าใกล้ ๆ กับเสียงนกตัวเล็กบางชนิดที่ร้องฮึมฮัมเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบงัน

จิ๊ก...!

อีกแล้ว! ครั้งนี้เหมือนจะเจ็บกว่าเดิมด้วยซ้ำ กอหญ้าสะดุ้งพร้อมขมวดคิ้วแน่น

“โอ๊ย… อะไรเนี่ยกัดอยู่นั่น” เธอบ่นแล้วเอื้อมมือไปเกาแผ่นหลังอีกครั้ง สีหน้าเริ่มไม่แน่ใจ เธอคิดในใจว่าคงเป็นยุงแน่ ๆ เพราะแถวนี้ยุงคงเยอะ และแน่นอนว่าไม่ได้ฉีดยากันยุงไว้ก่อนนอนเธอหันไปทางบ้านน้ำเสียงหงุดหงิดปนง่วง

“ซัน เสร็จรึยัง!” เสียงจากห้องน้ำตอบกลับมาลอยลมมา

“ใกล้แล้ว ๆ รอแป๊บบบ!”กอหญ้าถอนหายใจยาว

“สงสัยกินลาบมากไปหน่อยล่ะมั้ง”เธอยังนั่งต่อ แต่เริ่มไม่ค่อยสบายใจนัก ความเงียบรอบตัวเริ่มกลายเป็นเสียงในหัว เสียงลมหายใจตนเองเริ่มดังเกินเหตุ จนกระทั่ง

จิ๊ก...!!!

ครั้งนี้มันไม่ใช่แค่ความรู้สึกที่เจ็บหรือคันอีกต่อไป มันมีความเจ็บกว่าครั้งก่อน ครั้งนี้กอหญ้าเลยตัดสินใจจะหันไปหาต้นยุงตัวต้นเหตุที่ทำให้เธอเจ็บ แต่เมื่อหันไปดูกอหญ้าก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดขีด ก่อนจะค่อย ๆ กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เธอกำมือแน่น กัดริมฝีปากแล้วหันไปทางต้นตอของความรู้สึกนั้น เธอค่อย ๆ เอี้ยวตัวช้า ๆ หันหลังกลับไปมอง... แล้วเธอก็ต้องตัวแข็งที่อราวกับถูกร่ายมนตร์ตรึง ช่องว่างระหว่างขั้นบันได ด้านหลังที่เธอนั่งพิงอยู่นั้นมี...นิ้วมือ ยื่นพ้นออกมาในความมืด...

นิ้วชี้ยาวเหี่ยวย่น ผิวแห้งกรังราวกับเปลือกไม้ลายเส้นผิวหนังเป็นริ้วลึก...และปลายนิ้วนั้นมี เล็บยาวโค้ง สีคล้ำ ๆ ที่ดูเหมือนขาดการดูแลมานาน ที่เธอเจ็บไม่ใช่เพราะยุงกัดแต่อย่างใด มันคือเล็บของนิ้วมือปริศนาที่ยื่นออกมา กอหญ้ารู้สึกเหมือนลมหายใจถูกดึงออกจากร่าง เธอไม่สามารถแม้แต่จะกรีดร้องได้ หัวใจเต้นโครมคราม จังหวะถี่รัว ร่างกายราวกับถูกตรึงเอาไว้ในชั่วขณะนั้น... ทุกสัญญาณของความง่วงหายไปหมดสิ้น

เพียงเสี้ยววินาทีหลังจากหายช็อก เธอกระโจนลุกขึ้นเต็มแรง ใจเต้นรัวเป็นจังหวะเดียวกับฝีเท้าที่รีบก้าวลงบันได วิ่งตรงไปยังห้องน้ำที่มีแสงไฟลอดออกมา

“ซัน! ซันนี่” เสียงเธอดังเจือสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ กอหญ้าวิ่งลงบันไดมาอย่างเร่งรีบ ฝีเท้าเธอกระแทกกับไม้จนเกิดเสียงดังตึง ๆ ไปทั่วบ้านในยามค่ำคืนอากาศยามดึกที่เย็นเฉียบไม่ได้ช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นเลยแม้แต่น้อยเธอวิ่งตรงมายังหลังบ้านที่มีห้องน้ำสังกะสีตั้งอยู่ข้าง ๆ รั้วไม้เก่า เสียงฝีเท้าของเธอประสานกับเสียงหอบหายใจหนัก ๆ เมื่อมาหยุดที่หน้าห้องน้ำ เธอก็นึกได้ว่าถ้าซันนี่รู้เรื่องราวทั้งหมดจะยิ่งแตกตื่นกว่าเธอ กอหญ้าใช้เวลาทำจิตใจให้สงบเพียงครู่หนึ่งก่อนที่จะเรียกซันนี่อีกครั้ง

“ซัน แก...เสร็จยัง” ยังไม่ทันตั้งสติ เสียงของซันนี่ก็ดังแว่วออกมาจากข้างใน

“เสร็จแล้ว ๆ แกเรียกซะตกใจเลย นั่งอยู่หน้าห้องน้ำแท้ ๆ” กอหญ้าชะงักไป สีหน้าเธอแสดงความงุนงงมากกว่าเดิม เธอหอบหายใจเบา ๆ พร้อมกับพึมพำว่า “นั่งอยู่หน้าห้องน้ำเหรอ” ในใจเธอรู้ชัดว่า...เธอไม่ได้อยู่ตรงนี้เลยก่อนหน้านี้ ซันนี่เปิดประตูห้องน้ำออกมา มือหนึ่งยกขึ้นปาดผมที่เปียกน้ำจากการล้างหน้า เธอมองกอหญ้าที่ยืนอยู่หน้าประตูด้วยความแปลกใจ

“แกโอเคป่ะ หน้าซีดเชียว เป็นอะไรหรือเปล่า” กอหญ้าส่ายหน้าเร็ว ๆ พยายามกลบเกลื่อน

“เปล่า ๆ ฉันแค่เริ่มอยากเข้าห้องน้ำแล้วเลยเร่งแกน่ะ” ซันนี่พยักหน้าแล้วก้าวออกมา กอหญ้าแทบจะสวนเข้าไปทันที กลิ่นสบู่จาง ๆ ยังลอยอยู่ในอากาศ เธอปิดประตูแล้วหันหน้ากลับมายังอ่างล้างหน้า

เปิดก๊อกน้ำล้างมือและวักน้ำเย็น ๆ ขึ้นมาสาดหน้าเพื่อเรียกสติเธอหายใจเข้าออกลึก ๆ หวังให้ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติเสียงของซันนี่แว่วเข้ามาอีกครั้งจากด้านนอก

“เมื่อกี้แกพูดอะไรนะ”กอหญ้าชะงัก มือที่กำลังล้างอยู่หยุดนิ่ง

“ฮะ”กอหญ้าอุทานด้วยความตกใจ

“ที่แกบอกว่าอยากกินข้าว ข้าวอะไรนะ ฉันฟังไม่ทัน” ซันนี่พูดพลางหัวเราะเบา ๆ กอหญ้าค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นเพื่อจะตอบ แต่แล้วสิ่งที่เธอเห็นในกระจก...ก็ทำให้หัวใจแทบหยุดเต้นไม่ใช่แค่เธอคนเดียวในห้องน้ำนี้อีกต่อไป ในเงากระจกที่สะท้อนอยู่ตรงหน้าเธอ มี หญิงชรา คนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง

หญิงชราคนนั้นผมขาวยาวรุงรัง สยายลงมาคลุมไหล่เสื้อแขนยาวสีดำกับ

ผ้าซิ่นดำลายโบราณคลุมเรือนร่างของเธอไว้หมดจด ร่างผอมแห้งจนเห็นกระดูกชัดเจน มือของเธอยกขึ้นมาป้องปากราวกับกำลังจะกระซิบอะไรบางอย่าง... มือเหี่ยวย่นนั้น กอหญ้าจำได้แม่นยำ คือนิ้วที่จิ้มหลังเธอ...ใต้บันได

เธอตัวแข็งทื่อ ลมหายใจสะดุด หัวใจเต้นรัวจนน่ากลัวว่าจะหลุดออกมานอกอก หญิงชรายิ้มช้า ๆ ดวงตาขุ่นมัวเหมือนคนมองไม่ชัดแต่กลับมองตรงมาที่เธอผ่านกระจกแล้วปากที่ถูกป้องไว้นั้นก็ขยับช้า ๆ พร้อมเสียงกระซิบเย็นเยียบชวนสั่นไหว

"ข้าว... จี่..." เสียงนั้นลากยาวและเย็นเฉียบจนน้ำแข็งแทบก่อตัวรอบข้าง

"ขะ...ข้าว...จะ...จี่..." กอหญ้าพึมพำออกมาทั้งที่ยังกลัวจนขาอ่อน เสียงของซันนี่ดังตอบกลับมาทันควัน

"เออใช่! ข้าวจี่! นั่นแหละ ฉันก็อยากกินอยู่เหมือนกัน"กอหญ้าเบิกตากว้างแล้วรีบเปิดประตูออกทันที เธอเดินออกมาเหมือนคนสติหลุด ยืนค้างอยู่ข้าง ๆ แคร่ไม้ไผ่ ซันนี่นั่งรออยู่ตรงนั้น มือกอดเข่าเหม่อมองฟ้า กอหญ้ายืนนิ่ง รู้สึกตัวชาไปหมด แล้วสายตาก็หันกลับไปมองที่... ใต้บันไดตรงขั้นที่เธอนั่งอยู่เมื่อครู่นั้น เป็นขั้นไม้เกือบบนสุดของบันได สูงขนาดที่ว่า...ถ้ามีใครมายืนอยู่ข้างใต้จริง ๆ แล้วจิ้มหลังเธอได้ มัน... เป็นไปไม่ได้ ซันนี่หันกลับมามองเพื่อน "ขึ้นห้องนอนกันเถอะ" กอหญ้ายังจ้องบันไดอยู่ แล้วหันกลับมาช้า ๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบแฝงแววขำ ๆ

"แก... จะเรียกใครขึ้นห้องก็...เรียกชื่อด้วยดิ" ซันนี่หัวเราะขำ ๆ ทำหน้างง

"อะไรของแก" แล้วทันใดนั้นหญิงชราที่อยู่ในห้องน้ำเมื่อครู่ก้าวออกจากเงามืดของบ้านอย่างช้า ๆ ทำท่าจะเดินขึ้นบันไดตามหลังพวกเธอไปอย่างเงียบงัน...กอหญ้ามองเห็น... ซันนี่ไม่เห็นอะไรเลย ซันนี่หันมายิ้มกว้างแล้วพูดเสียงตลกเลียนแบบพิธีกร

"โอเค! เชิญ นางสาวกอหญ้า พิรุณธารา ขึ้นบ้านเจ้าค่ะ!"กอหญ้าฝืนยิ้ม

แล้วเดินตามขึ้นไปโดยไม่พูดอะไรอีก...

แต่หัวใจยังเต้นแรงไม่หยุดและเธอรู้แน่ ๆ ว่าคืนนี้...ไม่ได้มีแค่เธอสองคนในบ้านหลังนี้อีกต่อไปแล้ว

กอหญ้ารีบวิ่งขึ้นบันไดมาด้วยฝีเท้าที่เร่งร้อน ใจยังเต้นแรงและหายใจไม่เป็นจังหวะ ภาพในห้องน้ำยังหลอนวนเวียนอยู่ในหัว ร่างของหญิงชรา...เสียงกระซิบ...และรอยยิ้มที่ยังตามมาหลอน เธอแทบไม่สนใจว่าไฟในบ้านยังเปิดอยู่ทุกดวงหรือไม่ สนใจเพียงอย่างเดียวคือ...กลับขึ้นมาข้างบนให้เร็วที่สุด ทันทีที่ขึ้นถึงบ้าน เธอก็หันไปมองตรงมุมขวาของห้องโถงด้านใน ที่นั่นมีห้องเก็บของขนาดเล็ก ประตูไม้บานเก่า ๆ ที่มีรอยขูดขีดเหมือนผ่านกาลเวลามานานหลายปี และในจังหวะนั้นเอง...เธอก็เห็นหญิงชราคนนั้นอีกครั้ง หญิงชราเดินช้า ๆ ตัวงองุ้ม ผมขาวยาวสยายลงมาปิดต้นคอและแผ่นหลัง มือเหี่ยวย่นห้อยข้างลำตัว เธอเดินตรงไปที่ประตูห้องเก็บของ ท่ามกลางความเงียบจนได้ยินเพียงเสียงแสงไฟสั่นไหวเบา ๆ บนเพดานแต่ที่ทำให้กอหญ้าขนลุกซู่ ไม่ใช่แค่การที่หญิงชราก้าวไปยังห้องนั้น แต่คือเธอเดิน "ทะลุประตู" เข้าไปอย่างง่ายดาย

ไม่มีกลอนเปิด

ไม่มีเสียงประตู

ไม่มีอะไร...

นอกจากร่างของเธอที่ลับหายเข้าไปในความมืดของห้องนั้นกอหญ้ายืนตัวแข็งทื่อชั่วครู่ ก่อนรีบเดินเร็ว ๆ ไปยังประตูห้องนอน หัวใจยังเต้นระรัว เธอเปิดประตูแล้วล้มตัวลงบนฟูกที่ปูไว้กลางห้องทันทีเธอดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงศีรษะ ซ่อนตัวเองไว้ในเงามืดของผ้าห่ม เหมือนเด็กน้อยที่หวังว่าอะไรน่ากลัว ๆ จะมองไม่เห็นเธอหากเธอแอบอยู่เงียบ ๆ เสียงฝีเท้าดังขึ้นตามหลังมาเบา ๆ เป็นซันนี่ที่เดินขึ้นมาบนบ้าน เธอเดินมาช้า ๆ พร้อมกับโทรศัพท์ที่เปิดไฟฉายไว้ในมือแสงสีขาวจาง ๆ ส่องพื้นไม้ตรงหน้าอย่างช้าๆ ก่อนเธอจะมานั่งลงที่ปลายเตียง

“หมอนฉันแข็งมากเลย นอนแล้วปวดคอ” ซันนี่บ่นพลางกอดหมอนของตัวเอง เหมือนกำลังพูดกับอากาศ เพราะกอหญ้ายังคงเงียบอยู่ภายใต้ผ้าห่ม ผ่านไปไม่กี่วินาที กอหญ้าค่อย ๆ ดึงผ้าห่มลง เลื่อนตัวลุกขึ้นนั่ง เธอหยิบกระเป๋าเป้ที่วางไว้ข้างเตียง เปิดซิปเบา ๆ หยิบหูฟังขึ้นมา จากนั้นเธอก็เสียบมันเข้ากับโทรศัพท์ เปิดเพลงแบบไม่ต้องเลือกอะไรมาก เพลงช้า ๆ เสียงเบา ๆ พร้อมการปิดหน้าจอเพื่อไม่ให้แสงรบกวน เธอเสียบหูฟังทั้งสองข้าง คลานกลับไปนอนที่เดิม คลุมโปงเหมือนเดิม หวังเพียงว่าเสียงดนตรีจะพาเธอหลับหนีภาพหลอนเหล่านั้นไปได้ เสียงซันนี่ดังขึ้นเบา ๆ อีกครั้ง

“แก ฉันว่าจะไปหาหมอนที่ห้องเก็บของนะ”กอหญ้าไม่ได้ตอบ ไม่มีเสียงใดตอบกลับจากใต้ผ้าห่ม ซันนี่คิดว่าเพื่อนคงจะหลับไปแล้ว และเธอก็ไม่อยากรบกวนกอหญ้ามากนัก ยังรู้สึกผิดนิด ๆ ที่เรียกให้ไปเข้าห้องน้ำเป็นเพื่อนตอนดึก ตอนนี้บนบ้านเปิดไฟตรงกลางที่ติดบนเพดาน หลอดฟลูออเรสเซนต์ยาวที่ส่งแสงสีขาวนวลทั่วทั้งห้องโถง ทำให้ซันนี่รู้สึกอุ่นใจขึ้น แสงไฟจากโทรศัพท์ยังเปิดอยู่ในมือ ทำให้เธอมั่นใจว่า เธอไม่ได้อยู่ในความมืด เหมือนตอนอยู่ข้างล่าง เธอลุกขึ้น เดินออกจากห้องนอนอย่างช้า ๆ โดยไม่ได้หันไปมองกอหญ้าอีก

เสียงฝีเท้าเบา ๆ เดินผ่านพื้นไม้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบาๆ ดัง เป็นจังหวะ ซันนี่มุ่งหน้าไปยัง ห้องเก็บของ ห้องที่หญิงชราเดินทะลุเข้าไปเมื่อครู่นี้ โดยที่ซันนี่ไม่รู้เลยว่า...ข้างในนั้นมีใครอยู่

ซันนี่ยืนอยู่หน้าห้องเก็บของเพียงลำพัง มือหนึ่งถือโทรศัพท์ที่เปิดไฟฉายไว้ อีกมือหนึ่งเอื้อมไปแตะลูกบิดประตูไม้เก่าที่กรอบผุ มีเสียง “เอี๊ยด...” ดังเบา ๆ ขณะเธอผลักมันเปิดออกอย่างช้า ๆ กลิ่นอับและกลิ่นเหม็นสิ่งของที่ถูกเก็บไว้เนิ่นนานลอยออกมาทันทีที่ประตูเปิดออก กลิ่นนั้นไม่ใช่แค่กลิ่นฝุ่นหรือของเก่า แต่คล้ายกลิ่นอะไรบางอย่างที่อับชื้นปนเปื้อนอยู่ในอากาศมานานเกินควร จนมันทำให้ซันนี่ต้องย่นจมูกทันทีโดยไม่รู้ตัว

แสงไฟจากโทรศัพท์ของเธอค่อย ๆ ส่องพื้นห้องที่ปูด้วยกระเบื้องเก่าลายแตกพร่า บางจุดมีฝุ่นจับหนาและเศษใบไม้แห้งถูกพัดเข้ามา พื้นว่างเปล่า ไม่มีหมอน ไม่มีผ้าห่ม ไม่มีร่องรอยของสิ่งที่เธอมองหาแม้แต่น้อย

เธอขยับตัวช้า ๆ เข้าไปในห้อง มือที่ถือโทรศัพท์เริ่มยกสูงขึ้น ส่องไฟไล่ตามผนังและมุมห้อง แล้วเธอก็เห็นโต๊ะไม้เตี้ย ๆ ตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีจานสังกะสีเก่า ๆ หลายใบวางซ้อน กัน บางใบมีคราบสนิม บางใบดูเหมือนยังมีคราบข้าวแห้งกรังติดอยู่ตรงขอบ ...ไฟจากโทรศัพท์ส่องไป สูงขึ้น”ไปยังผนังไม้ที่อยู่ด้านหลังโต๊ะ และในเสี้ยววินาทีนั้นเอง...ดวงตาของซันนี่ก็เบิกโพลง รูปถ่ายหน้าตรงขาวดำของชายชราและหญิงชราในกรอบไม้เก่า ๆ วางเรียงกันอยู่ บางรูปซีดจาง บางรูปมีรอยเปื้อน แต่ใบหน้าทุกคนในรูปมองตรงมาทางกล้อง...ราวกับจ้องมองเธออยู่ในตอนนี้ ซันนี่ชะงัก หัวใจเต้นแรงอย่างควบคุมไม่ได้ เธอกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ภาพเหล่านั้นทำให้เธอนึกถึงคำพูดของยายนิ่ม

“บ้านหลังนี้ยังไม่ได้ตกแต่งเพิ่มเติม ของบางอย่างยังอยู่เหมือนเดิม ไม่ต้องไปยุ่งอะไรมาก”

“ก็คงเป็นของบรรพบุรุษนั่นแหละ...” ซันนี่พึมพำเบา ๆ เพื่อปลอบใจตัวเอง พลางถอยหลังตั้งใจจะออกจากห้อง

แต่ก่อนที่เธอจะหมุนตัวกลับ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“ไปกะเลา มาเล้...” เสียงชายชราที่แผ่วเบาแต่ชัดเจน แผ่วเหมือนสายลม แต่แทรกซึมเข้าไปในกระดูกสันหลังของเธอ เสียงนั้นไม่ได้ดังมาจากข้างนอก ไม่ได้มาจากโทรศัพท์...แต่มาจากข้างในห้องนี้

ซันนี่ยืนนิ่งราวกับรูปปั้น ใจเต้นไม่เป็นส่ำ เธอรู้สึกถึงไอเย็นที่ไหลรินมาจากทั่วทิศทาง กลิ่นอับเมื่อครู่ดูจะหนักขึ้น กลายเป็นกลิ่นเหม็นไหม้ ๆ ผสมกลิ่นธูปจาง ๆ ที่เธอไม่รู้ว่ามาจากไหน เธอกำโทรศัพท์แน่นจนมือสั่น ไม่...จะเป็นลมตอนนี้ไม่ได้เด็ดขาด เธอกัดฟันพึมพำในใจ ข่มความกลัวไว้อย่างสุดแรง ซันนี่พยายามจะหันหลังกลับไปแต่เมื่อเธอมองต่ำลงก็เห็นเท้าสองคู่ที่ยืนอยู่ด้านหลัง

เธอ เท้าเปล่าที่เหี่ยวย่นบ่งบอกอายุที่แก่ชรา ซันนี่ยื่นแข็งทื่อ

“อย่าหันกลับไป...อย่าหันกลับไป...อย่าหันกลับไป...” เธอพูดกับตัวเองเบา ๆ แล้วค่อย ๆ ขยับเท้าถอยหลังออกจากห้อง โดยไม่ปล่อยให้สายตาเหลือบมองไปทางโต๊ะหรือภาพถ่ายนั้นอีก ขาเธอแทบไม่มีแรง แต่สุดท้ายก็ลากตัวเองออกมาจนพ้นจากธรณีประตูและเมื่อพ้นออกมาได้ เธอก็ปิดประตูทันที

เสียงบานประตูปิดลง “กึก” ในความเงียบ และแม้เธอจะไม่ได้ยินเสียงอะไรต่อจากนั้น แต่ในใจเธอ...เสียงนั้นยังคงดังก้องอยู่ ซันนี่พุ่งตัวออกจากห้อง เก็บของอย่างรวดเร็ว แทบไม่ทันจะปิดประตูให้สนิทด้วยซ้ำ ขาทั้งสองข้างวิ่งสะเปะสะปะไปตามทางเดินไม้ที่ส่งเสียงลั่นเอี๊ยดอ๊าดยามเหยียบ น้ำหนักตัวของเธอกระแทกลงบนพื้นไม้เก่า ๆ อย่างไม่ระวัง จนเกิดเสียงสะท้อนก้องไปทั่วบ้าน แต่เธอไม่สนใจอะไรอีกแล้วตอนนี้หัวใจของเธอเต้นถี่รัวเหมือนจะระเบิด ความกลัวกัดกินสติทีละนิด ทีละนิด เสียงนั้นยังวนเวียนในหัว ไม่ได้ดังก้อง แต่ดังกระซิบ...ในจิตใต้สำนึกเสียงแก่ ๆ แหบพร่า แต่เปี่ยมด้วยอำนาจบางอย่างที่ซันนี่ไม่เข้าใจ เธอไม่รู้ว่ามันคือภาษาอะไร

เมื่อถึงหน้าห้องนอน เธอผลักประตูเข้าไปด้วยแรงทั้งหมดที่มี ราวกับกลัวว่าถ้าช้าไปแม้เพียงวินาทีเดียว...สิ่งที่อยู่ข้างหลังจะฉุดขาเธอไว้ ซันนี่ทิ้งตัวลงบนฟูกในทันที ไม่สนว่าหัวจะกระแทกหมอนแข็ง ๆ แค่ไหน เธอดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัว คลุมจนเหลือเพียงลมหายใจหอบถี่ ๆ ที่ลอดออกจากปลายผ้า ใต้ผ้าห่มนั้น อบอ้าว หนักแน่น ราวกับกำลังฝังตัวเองอยู่ใต้ผืนดินแต่เธอกลับรู้สึกปลอดภัยกว่าข้างนอก...ที่เต็มไปด้วยความว่างเปล่าและอะไรบางอย่างที่เธอมองไม่เห็น กอหญ้านอนเงียบอยู่ข้าง ๆ ดูเหมือนจะยังไม่ได้สังเกตถึงอาการของเพื่อน

ซันนี่ไม่กล้าแม้แต่จะขยับนิ้ว ไม่กล้าแม้แต่จะสูดหายใจแรงเพราะเธอรู้สึก...รู้สึกเหมือนยังมีสายตามองมาทางเธออยู่ตลอดเวลา ภาพของชายชรากับหญิงชราในกรอบรูปผุดขึ้นในหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซันนี่หลับตาแน่น มือกุมโทรศัพท์ไว้ใต้ผ้าห่ม เธอพยายามท่องอะไรปลอบใจตัวเอง สุดท้าย...ด้วยความ

เหนื่อยล้า ความเครียด และความกลัวที่กัดกินร่างกายตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา ซันนี่ก็ค่อย ๆ ดิ่งลึกลงสู่ความมืดของกลางคืนและหลับไปในที่สุด

แสงแดดอ่อนยามเช้าเล็ดลอดผ่านช่องไม้กระดานเก่าของบ้านไม้หลังนั้น ลำแสงสีทองสาดกระทบลงบนผ้าห่มลายดอกที่ยับย่นจากค่ำคืนอันยาวนาน กอหญ้าลืมตาขึ้นเป็นคนแรก ขยับตัวเบา ๆ อย่างระแวดระวัง เธอไม่แน่ใจว่าฝันเมื่อคืนเป็นแค่ความคิดฟุ้งซ่านจากความเหนื่อยล้าหรือความจริงอันน่าขนลุก กลิ่นไม้เก่า กลิ่นฝุ่นบางเบา และกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดินเปียกจากรอบบ้าน ยังคงแตะจมูก ไม่นานนัก ซันนี่ก็พลิกตัว ลืมตาตื่นขึ้นมาแทบจะพร้อมกัน ราวกับรับรู้ได้ถึงการเคลื่อนไหวของอีกคน ทั้งคู่ลุกขึ้นนั่งบนเตียงไม้เก่าพร้อมกัน ดวงตาทั้งสองคู่สบกันด้วยแววที่ไม่ต้องพูดอะไรก็เข้าใจกันดีว่าเมื่อคืนมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ซันนี่เป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อนน้ำเสียงของเธอเบาแต่สั่นเล็กน้อยเหมือนกำลังกลั้นบางอย่างไว้

“แก...ฉันมีอะไรจะเล่าให้ฟัง คือเมื่อคืน...”ยังไม่ทันจบประโยค กอหญ้าก็ยื่นมือมาปิดปากเธอทันที

พร้อมกับกระซิบเสียงแข็ง

“อย่าเพิ่ง...ไว้เราออกจากที่นี่ก่อน ค่อยเล่า”ซันนี่พยักหน้าเบา ๆ สีหน้าของทั้งสองคนเต็มไปด้วยความระแวงและหวาดหวั่น หลังจากนั้น พวกเธอก็ทำอะไรแทบไม่ห่างกันเลยแม้กระทั่งตอนอาบน้ำ กอหญ้าก็คอยส่งเสียงถามทุกสองนาทีว่าซันนี่โอเคไหม ตอนเปลี่ยนเสื้อผ้า พวกเธอก็ยังเปิดประตูห้องแง้มไว้ ราวกับไม่อยากขาดการติดต่อ

เสียงนก เสียงไก่ขัน และเสียงลมพัดใบไม้ในยามเช้าทำให้บรรยากาศขนลุกดูเบาบางลงกว่าคืนที่ผ่านมาแต่ในใจของพวกเธอ มันยังคงอึดอัด..กับสิ่งที่เจอเพราะยังไม่สามารถแบ่งปันเรื่องราวที่พบเจอให้กันและกันฟังได้เพราะต่างคนต่างกลัวว่าหากเล่าเรื่องที่ตนเองพบเจอให้อีฝ่ายฟังจะพากันกลัวจนไม่กล้า

ไปนอนพักที่ไหนอีก ห้องหลังเก็บของเสร็จ ทั้งคู่ก็แบกกระเป๋าเดินลงมาจากเรือนไม้ ลมเช้ายังเย็นอยู่เล็กน้อย และในอากาศยังคงมีความชื้นที่หลงเหลือจากหมอกหนา ตรงลานหน้าบ้าน ทั้งสองเห็นยายนิ่มนั่งอยู่หน้าเตาถ่านเล็ก ๆ มีข้าวเหนียวในกระติ๊บ และเตาไฟที่กำลังปิ้งข้าวจี่อยู่ กลิ่นหอมของข้าวเหนียวทาไข่ที่เกรียมนิด ๆ ลอยฟุ้งไปทั่วบริเวณ ข้าง ๆ ยายนิ่ม คือลุงดำ ชายสูงวัยผิวคล้ำในเสื้อแขนยาวสีหม่น ผู้ที่รับหน้าที่ขับรถอีแต๊กให้พวกเธอเมื่อวาน

“จะไปกันแล้วเหรอ มากินข้าวจี่ก่อนไหมลูก” ยายนิ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น ใบหน้ายิ้มละไม ทันทีที่ได้ยินคำว่า “ข้าวจี่” กอหญ้าก็ขนลุกซู่ ใจหายวาบ เธอยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองโดยไม่รู้ตัวราวกับคำคำนั้นเป็นประตูที่เปิดไปสู่คืนสยองขวัญเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ซันนี่ที่ยืนข้าง ๆ กลับไม่ลังเล เธอเดินเข้าไปรับข้าวจี่จากมือยายนิ่มพร้อมยิ้มเจื่อน ๆ

“ขอบคุณค่ะยาย...”

“เมื่อคืน หลับดีบ่” (เมื่อคืนหลับสบายไหม) ยายนิ่มถามเสียงนุ่ม ขณะที่มือยังกลับข้าวจี่บนเตาไฟ ไม่มีใครตอบคำถามนั้นทันที กอหญ้ากับซันนี่เพียงแค่สบตากัน ความเงียบที่เกิดขึ้นทำให้ลุงดำเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบแต่มีแววล้อเลียนเล็ก ๆ

“เมื่อคืนพวกหนูได้ขออนุญาตเจ้าของบ้านไหมล่ะ”กอหญ้ารีบพูดขึ้นทันที

“ขะ ขอค่ะ...” เสียงของเธอเบาแผ่วอย่างไม่แน่ใจและอึกอักเล็กน้อยเธอนึกย้อนไปว่าเมื่อคืนเธอกำลังแกล้งกันจนกระทั่ง...เธอทั้งสองคนไม่ได้ขอ

“ถ้าขอ กะบ่เจออีหยังดอก...ผู้เฒ่าบ้านเฮาเอ็นดูเด็กน้อยหลาย” (ถ้าขอ ก็ไม่เจออะไรหรอก...คนแก่บ้านเราเอ็นดูเด็กมาก) ลุงดำพูดด้วยรอยยิ้มที่ดูไม่ชัดเจนว่าหมายความตามนั้นหรือเปล่า ยายนิ่มที่ยังคงกลับข้าวจี่อยู่ขำเบา ๆ เหมือนจะรับมุกของลุงดำแล้วก็พูดว่า

“ผู้เฒ่าเฮากะอยู่ของเฮาแบบนั้นละ ขี้ห่วงเฮือนแต่บ่มีหยังดอก”(คนแก่เขาก็อยู่ของเขาแบบนั้นแหละ ขี้ห่วงบ้านแต่ก็ไม่มีอะไรหรอก) ซันนี่จำคำที่เธอได้ยินมาจากคนแก่ในห้องที่เธอเจอ เธอจำมันได้ดีและคิดว่าคนที่ให้คำตอบได้ก็คงจะเป็นยายนิ่ม เธอเก็บความสงสัยไว้จนหาโอกาศถามขึ้นมาด้วยความลังเล

“ยายนิ่มคะ...คำว่า ‘ไปกะ...เลา...มาเล้’ แปลว่าอะไรคะ” ยายนิ่มชะงักหยุดกลับข้าวจี่ หันมามองหน้าซันนี่ด้วยสายตาที่ดูแปลกใจ

“โดนไผถามละบ่เข้าใจสิท่า”(โดนใครถามละไม่เข้าใจสิท่า) ซันนี่ยิ้มเจื่อนพลางก้มหน้ากินข้าวจี่กอหญ้าหันขวับมามองหน้าเพื่อนทันทีด้วยความสงสัย

“แกได้ยินคำนี้จากที่ไหน” แววตาของเธอสั่นไหว ยายนิ่มหันไปที่เตาแล้วพูดต่อ

“ไปกะเลามาเล้ เป็นภาษาของชาติพันธุ์เฮา แปลว่า ‘จะไปไหน’” ซันนี่ฟังแล้วชะงัก ได้แต่ฝืนพยักหน้าและ ก้มหน้ากินข้าวจี่ต่อไป ไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามือที่ถือข้าวจี่ของเธอสั่นอยู่เล็กน้อย...เธอยังคงได้ยินเสียงนั้นชัดเจนในหัว ถึงจะมาดีอย่างที่ยายนิ่มพูดแต่หากมาให้เห็นไม่ว่าจะมาดีหรือร้ายเธอก็ยังคงกลัวเหมือนเดิม เสียงไฟในเตาแตกเปรี๊ยะ ๆ สลับกับเสียงไม้ปลายเตาที่ยายนิ่มคอยพลิกข้าวจี่ไม่ให้ไหม้เกินพอดี บรรยากาศดูผ่อนคลายขึ้นแต่ก็ยังคงรู้สึกกลัวน้อยลงเพราะแสงแดดในยามเช้าทำให้ภาพจินตนาการหายไปเมื่อเทียบกับคืนที่ผ่านมาราวฟ้ากับเหว

กอหญ้าและซันนี่นั่งกินข้าวจี่เงียบ ๆ ข้างกัน มองดูเปลวไฟค่อย ๆ ลูบไล้ผิวข้าวเหนียวจนเป็นสีเหลืองทอง เหงื่อเล็ก ๆ ผุดที่หน้าผากจากไอร้อนของเตาถ่าน ทั้งสองเงียบงัน ไม่มีใครพูดอะไรต่างคนต่างกินข้าวจี่ที่ยายนิ่มทำให้

“แล้วพวกหนูจะไปเที่ยวไหนกันต่อไหม นอนนี่อีกสักคืนสิ” เสียงลุงดำดังขึ้น ท่ามกลางความเงียบที่อึดอัดเล็กน้อย คำพูดธรรมดา แต่กลับเหมือนเสียงระฆังปลุกสติ กอหญ้าและซันนี่สะดุ้งนิด ๆ ก่อนจะหันมาสบตากันอย่างลนลาน ความเงียบเพียงเสี้ยววินาทีนั้นเต็มไปด้วยความลังเลและไม่มั่นใจว่าจะตอบ

อย่างไร กอหญ้ารีบเอ่ยขึ้น

“เดี๋ยวพวกหนูจะไปเที่ยวถนนคนเดินต่อค่ะ... จองโรงแรมเอาไว้แล้ว” ลุงดำพยักหน้าช้า ๆ ไม่ได้ซักไซ้ต่อ เมื่อข้าวจี่คำสุดท้ายหมดลง ทั้งสองก็ขอบคุณยายนิ่มก่อนจะนั่งรอลุงดำไปรับรถอีแต๊กเพื่อไปส่งยังอุทยานตามเดิม ระหว่างเดินลงจากบ้านและยืนรอริมทางใต้ต้นมะม่วง กอหญ้ารู้สึกว่าบรรยากาศของหมู่บ้านวันนี้แตกต่างจากเมื่อวานอย่างชัดเจน ไม่ใช่แค่เสียง ที่เบากว่าปกติ แต่แววตาและท่าทีของชาวบ้านเองก็ดูแปลกไป จากรอยยิ้มทักทายและเสียงพูดคุยเมื่อวานกลับกลายเป็นความเงียบ...ผู้คนเดินผ่านไปมาด้วยใบหน้าราบเรียบเหมือนไม่รู้สึกอะไร ไม่มีใครยิ้มไม่มีเสียงหัวเราะ

“ยายนิ่มคะ ทำไมวันนี้ชาวบ้านดูแปลก ๆ วันนี้มีอะไรคะ”กอหญ้าหันไปถามยายนิ่มที่ยังยืนอยู่ใกล้เตา

“แปลกยังไงเหรอ” ยายนิ่มเอ่ยขึ้นพลางหยิบข้าวจี่ลงจากเตา

“ก็เมื่อวานเด็ก ๆ เล่นเต็มลานหญ้าเลยค่ะ ว่าจะถ่ายรูปกับน้อง ๆ ก่อนกลับเสียหน่อย” กอหญ้าไม่กล้าพูดสิ่งที่ตัวเองคิดอย่างตรงไปตรงมาเพราะเธอกลัวว่าจะก้าวก่ายมากจนเกินไป ยายนิ่มหยุดยิ้มทันทีสีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อยก่อนจะหันมามองทั้งคู่ด้วยสายตานิ่ง

“วันนี้วันแซปาง” น้ำเสียงเธอเรียบแต่หนักแน่นขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ เธอเว้นจังหวะเล็กน้อยก่อนพูดต่อ

“เป็นวันที่เราจะทำบุญให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว จะไปทำบุญกันที่ห้องบนบ้าน...ที่เรียกว่ากะล่องห่อง ห้องที่หนูเข้าไปหาของนั่นแหละ” ซันนี่ที่กำลังยืนอยู่ข้างกอหญ้าถึงกับตัวแข็ง ใจเต้นแรงจนได้ยินเสียงของตัวเอง เธออยากถามอะไรต่อ แต่กลับพูดไม่ออกเพราะความรู้สึกผิดที่เข้าไปในห้องนั้นทั้งที่ยายนิ่มก็ห้ามไว้ในตอนแรกเพราะความไม่เชื่อฟังเลยได้พบเจอเรื่องราวที่เกิดขึ้น คำพูดนั้นติดอยู่ที่ลำคอเพราะเธอยังไม่ได้เล่าเรื่องราวที่พบเจอให้ใครฟังแม้แต่กระทั่งกอหญ้าเพื่อนสนิทของเธอ บรรยากาศในลานบ้านกลับมาเงียบอีกครั้งลมพัดใบไม้ไหวอย่างแผ่วเบาไม่นานนัก เสียงเครื่องยนต์ของอีแต๊กก็ดังแว่วมา ลุงดำขับรถเข้ามาจอดด้านหน้ากอหญ้าและซันนี่สะพายกระเป๋าเดินไปหายายนิ่มเพื่อกล่าวลาก่อนจะขึ้นรถ ซันนี่เอ่ยขึ้น

“ยายนิ่ม ค่าที่พักกับอาหารเท่าไหร่คะ”ยายนิ่มยังคงยิ้มแบบเดิม ยิ้มที่ดูใจดีแต่ก็คลุมเครือ

“ไม่ต้องจ่ายหรอกลูก ไม่เป็นไร”ซันนี่และกอหญ้าหันมามองหน้ากันด้วยสีหน้าตกใจเล็กน้อย ซันนี่รีบพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่ได้หรอกค่ะคุณยาย คุณยายให้ทั้งที่พักทั้งทำอาหารให้พวกเรากิน”ยายนิ่มไม่ได้ตอบในทันที แต่ถามกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“พวกหนู...มักที่นี่กันบ่”(พวกหนู...ชอบที่นี่กันไหม) ซันนี่พยักหน้าโดยลังเลเล็กน้อย แต่กอหญ้ากลับตอบเสียงสั่นนิด ๆ

“ชอบค่ะ...ชอบมาก ๆ เลย” ยายนิ่มยิ้มกว้างขึ้น สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความพึงพอใจ เธอพูดต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา แต่ฟังชัดเจนทุกคำ

“ถ้าชอบ...หลังจากวันนี้ไป ก็อย่าลืมกันก็พอ” ลมวูบหนึ่งพัดผ่านเสี้ยววินาทีนั้น ใบไม้ร่วงกราวลงบนพื้น ทั้งซันนี่และกอหญ้าชะงักไปเล็กน้อย ยืนอึกอักไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร ในใจของพวกเธอเหมือนมีบางอย่างสั่นสะเทือนเบา ๆ คำพูดของยายนิ่มนั้น... ฟังดูธรรมดา แต่กลับทิ้งความเย็นวาบไว้ในอกทั้งสองคน ซันนี่ยิ้มให้ยายนิ่มก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงขี้เล่นแต่เต็มไปด้วยความจริงใจ

“พวกเราสองคนจะไม่ลืมเลยค่ะว่าอาหารฝีมือคุณยายนี่อร่อยขนาดไหน!” คำพูดติดตลกของเธอเรียกเสียงหัวเราะเบา ๆ จากทุกคนได้ในทันที บรรยากาศรอบตัวที่เคยอึมครึมก็เหมือนถูกชะล้างไปด้วยเสียงหัวเราะนั้น แสงแดดเช้าทอลงมาต้องใบหน้าของทุกคนอย่างอ่อนละมุน ราวกับธรรมชาติก็คลายใจไปด้วย แต่ในขณะที่ซันนี่กำลังพูด กอหญ้ากลับเงียบลงเล็กน้อย เธอเพ่งมองหน้ายายนิ่มอย่างตั้งใจเป็นครั้งแรกในเช้าวันนี้ผิวของยายนิ่มซีดจางกว่าที่เคย

แก้มที่เมื่อวานยังแดงระเรื่อจากไอแดดและเตาถ่าน บัดนี้ดูไร้สีเลือด

ใต้ตาคล้ำเล็กน้อยเหมือนไม่ได้หลับสนิทในคืนที่ผ่านมา แต่ยายนิ่มยังคงยิ้ม ยิ้มเหมือนเดิมเป็นความอบอุ่นแต่คลุมเครือ แม้จะรู้สึกแปลก ๆ แต่กอหญ้าก็ไม่ได้เอ่ยทักท้วงใด ๆ เธอเพียงยืนเงียบ ๆ ข้างซันนี่

ก่อนทั้งสองจะเดินไปขึ้นรถอีแต๊ก ยายนิ่มก็หยิบสิ่งของบางอย่างจากตะกร้าผ้าข้างเตา แล้วยื่นออกมาให้

“อันนี้... เอาไว้ติดโตนะลูก”(อันนี้...เอาไว้ติดตัวนะลูก) ในมือของยายนิ่มคือเครื่องรางรูปทรงสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ทำจากไม้ไผ่ถักทอแน่น ร้อยพันด้วยไหมพรมหลากสี แดง น้ำเงิน เหลือง เขียว ขดวนเป็นชั้นคล้ายลวดลายตาข่ายกลางสายลมแสงแดดที่ส่องกระทบไหมพรมสะท้อนวิบวับ

“เขาเอิ่นตุ้มต่อตุ้มแตนเป็นเครื่องรางของชาวเฮา เอาไว้ปกป้องภัยอันตราย... เดินทางปลอดภัยนะลูก เผื่อครั้งหน้าไม่ได้โชคดีแบบนี้”

ยายนิ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมือนจะอวยพร แต่กลับทิ้งท้ายด้วยประโยคที่ทั้งสองได้ยินก็รู้สึกสงสัยทั้งกอหญ้าและซันนี่ชะงักเมื่อได้ยินประโยคนั้น แต่ก็พยายามมองข้ามและรับเครื่องรางไว้ด้วยความเคารพทั้งคู่ยกมือไหว้ลายายนิ่มอีกครั้งก่อนจะขึ้นรถไปกับลุงดำ รถอีแต๊กวิ่งตัดผ่านทางดินลูกรัง ท่ามกลางแสงแดดอ่อนและเสียงจักจั่นที่เริ่มเซ็งแซ่ขึ้นในยามสาย ระหว่างทาง ทั้งกอหญ้าและซันนี่สลับกันเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ของตัวเองเสียงพูดคุยจากเรื่องราวบางเหตุการณ์ถูกเล่าในยามเช้า มันก็กลายเป็นเรื่องที่ทำให้เราสองคนคลายความกลัวเมื่อรับรู้ว่าอีกฝ่ายเจออะไรบ้างซันนี่เอ่ยขึ้น

“แก ฉันสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง... ยายนิ่มรู้ได้ไงว่าฉันเข้าไปในห้องนั้น ขนาดแกยังเพิ่งรู้เมื่อกี้เองนะ”กอหญ้ายิ้มพลางส่ายหน้า

“ยายนิ่มคงรู้มั้งว่าแกเป็นคนขี้สงสัยมากเกินไป และต้องไปเปิดห้องนั้นแน่ ๆ”ซันนี่เบ้ปากน้อย ๆ ถอนหายใจแล้วถอนหายใจกอหญ้าหันไปมองทิวเขาที่ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า พูดเบา ๆ

“ฉันว่ากลับบ้านคราวนี้ ฉันจะเขียนจดหมายส่งให้พี่แจ็พ... เผื่อเราจะได้โทรไปเล่าในรายการบ้าง” ซันนี่หันมาพยักหน้าแรง ๆ อย่างเห็นด้วย

“ฉันด้วย! เรื่องนี้มันต้องเล่าต่อ คนอื่นต้องได้ฟัง!” เสียงหัวเราะของทั้งสองกลบเสียงอีแต๊กไปช่วงหนึ่ง จนกระทั่งรถใกล้ถึงอุทยานแห่งชาติ ลุงดำชะลอรถก่อนถึงลานจอดที่มีรถอีแต๊กจอดเต็มไปหมด

“เดี๋ยวลุงจอดให้ตรงนี้นะ รถเยอะไม่มีที่จอด” ลุงดำพูดพร้อมกับหันมายิ้มให้ทั้งสอง ทั้งซันนี่และกอหญ้ากระโดดลงจากรถ ก่อนจะหันไปถามอย่างเกรงใจ

“ค่ารถเท่าไหร่คะลุง”แต่ลุงดำกลับยิ้มแล้วโบกมือปฏิเสธ

“ไม่ต้องหรอก ลุงอยากมาส่งพวกหนู” คำตอบนั้นเรียบง่าย แต่น้ำเสียงอบอุ่นจับใจ ทั้งซันนี่และกอหญ้าก้มศีรษะไหว้ลุงดำพร้อมกันหลายครั้งด้วยความซาบซึ้งใจ จากนั้นทั้งสองก็หันหลังเดินกลับเข้าอุทยานเพื่อที่จะไปนั่งรถสองแถวเข้าตัวเมือง

แดดยามสายส่องลอดยอดไม้ผ่านกระจกหลังคาอุทยาน กลายเป็นลายเงาเลื่อมลายบนพื้นดิน ทั้งสองสาวซันนี่และกอหญ้าเดินกลับเข้ามาในอุทยานพร้อมกระเป๋าเป้สะพายหลัง ใบหน้าทั้งคู่ยังคงมีรอยยิ้มน้อยๆ แม้จะมีความอ่อนล้าจากการเดินทางแต่เช้าและความเครียดจากเมื่อคืนเมื่อเดินผ่านซุ้มทางเข้า พวกเธอก็พบเจ้าหน้าที่อุทยานคนเดิมที่เจอเมื่อวาน ชายวัยกลางคน ผิวคล้ำจากแสงแดด ใส่หมวกปีกกว้างและเสื้อแขนยาวลายพรางธรรมชาติ

“อ้าว วันนี้มาเดินกันอีกรอบเหรอครับ” เขาทักด้วยน้ำเสียงยินดีปนแปลกใจ ซันนี่ยิ้มตอบพลางสะบัดกระเป๋า

“เปล่าค่ะ พวกเราเพิ่งออกมาจากที่พัก จะนั่งรถเข้าตัวเมืองต่อค่ะ”คำตอบของเธอทำให้เจ้าหน้าที่ขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าแสดงความสงสัยทันที

“ที่พักแถวอุทยานมีด้วยเหรอครับ ผมเพิ่งทราบเลย”กอหญ้ารีบเสริมคำตอบ พลางมองตาเจ้าหน้าที่

“มีค่ะ เป็นเหมือนโฮมสเตย์ของกลุ่มชาติพันธุ์ ลุงคนขับอีแต๊กที่ชื่อลุงดำ

แนะนำพวกเรามาค่ะ” คำว่าลุงดำทำให้สีหน้าเจ้าหน้าที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เขานิ่งชะงัก ก่อนจะหันไปมองปฏิทินกระดาษตั้งโต๊ะซึ่งอยู่ใกล้แฟ้มเอกสาร เขาก้มดูวันที่แล้วพูดพึมพำเบาๆกับตัวเอง

“ไม่น่าล่ะ... แซงปาง...”ซันนี่ที่จับคำได้ทันที รีบถาม

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”น้ำเสียงของเธอเจือด้วยความสงสัยเจ้าหน้าที่เลิกลั่กไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ และส่ายหน้า

“อ๋อ เปล่าครับ ไม่มีอะไรครับ” คำตอบนั้นไม่ได้ช่วยคลายข้อสงสัยเลยสักนิด แต่ทั้งซันนี่และกอหญ้าก็ไม่ได้ถามต่อ พวกเธอเพียงยิ้มรับและพยักหน้า ก่อนจะหันไปหาที่นั่งรอรถสองแถวบริเวณลานจอด แต่ที่นั่งกลับร้อนระอุจากแดดยามสาย อีกทั้งสองแถวก็ยังไม่มีคันไหนโผล่มาเลยไม่นานนัก กอหญ้าตัดสินใจลุกขึ้นและเดินเข้าไปถาม

“ขอโทษนะคะ ห้องน้ำไปทางไหนคะพอดีไม่เห็นป้ายด้านนอกเลยค่ะ”เจ้าหน้าที่อีกคนที่มีอายุมากกว่า สวมแว่นกรอบดำ ใบหน้าใจดีหันมาบอกพร้อมรอยยิ้ม

“มาเข้าข้างในก็ได้ครับ” ซันนี่จึงเดินตามเจ้าหน้าที่เข้าไป ขณะที่กอหญ้ายืนเก้ๆ กังๆ อยู่หน้าสำนักงาน เจ้าหน้าที่คนแรกหันมาพูดกับเธออีกครั้ง

“เข้ามานั่งรอข้างในก็ได้นะครับ ข้างนอกร้อน”กอหญ้าพยักหน้าเบาๆ แล้วเดินเข้ามานั่งบนโซฟารับรองสีเทาเก่าๆ ที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งของสำนักงาน พัดลมตั้งโต๊ะเล็กๆ โบกสายลมเบาๆ พอให้คลายร้อน กลิ่นกระดาษและกลิ่นไม้ลอยอวลอยู่ในอากาศขณะที่กอหญ้านั่งรอ กอหญ้านั่งบนโซฟาอย่างสงบนิ่ง แต่ดวงตายังคงกวาดมองไปรอบๆ ห้อง ความสนใจของเธอหยุดอยู่ที่กำแพงข้างหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยกรอบรูปมากมาย รูปเจ้าหน้าที่อุทยานสมัยก่อน

รูปกิจกรรมกับนักท่องเที่ยว รูปภาพธรรมชาติที่ถ่ายโดยเจ้าหน้าที่เอง แต่ละรูปเต็มไปด้วยเรื่องราวที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน เธอไล่สายตามองทีละรูปทีละใบ จนกระทั่ง...

“โอ๊ะ! นี่ไงลุงดำ!”เธออุทานเบาๆ กับตัวเอง ดวงตาเบิกกว้างทันที ในรูปนั้นเป็นกลุ่มเจ้าหน้าที่อุทยานประมาณห้าหกคนยืนเรียงแถวอยู่หน้าป้ายไม้ใหญ่ที่เขียนว่าอุทยานแห่งชาติภูห่มหมอก ท่ามกลางใบไม้ที่พลิ้วไหว ลุงดำยืนอยู่ริมสุดของแถว เขาสวมหมวกฟาง ใบหน้าเปื้อนยิ้มเหมือนที่เธอเห็นเมื่อตอนเช้า ไม่มีชุดเจ้าหน้าที่เหมือนคนอื่น แต่ลักษณะชัดเจนจนไม่มีทางผิดตัว กอหญ้าหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโดยไม่ลังเล ยกขึ้นถ่ายรูปใบนั้นไว้

แชะ! เสียงชัตเตอร์กล้องเบาๆ ดังในห้องที่เงียบงัน ขณะนั้นเอง เจ้าหน้าที่อุทยานวัยกลางคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างหน้าเห็นท่าทางของเธอ ก็หันมามองด้วยสีหน้าฉงน

“รู้จักลุงดำได้ยังไงครับ” เขาถามขึ้น เสียงนุ่มแต่แฝงด้วยความระแวง กอหญ้าหันมาพร้อมรอยยิ้ม

“หนูกับเพื่อนนั่งอีแต๊กลุงดำน่ะค่ะ แกแนะนำที่พักให้ด้วยค่ะเมื่อคืน”คำพูดนั้นทำให้บรรยากาศรอบตัวเปลี่ยนไปทันที เจ้าหน้าที่ที่นั่งอยู่ข้างๆ เหลือบมองหน้ากันก่อนจะนิ่งงัน สีหน้าซีดเผือดลงอย่างเห็นได้ชัด คนที่ถามคำถามถึงกับชะงักมือที่กำลังเขียนเอกสาร กอหญ้าขมวดคิ้วทันที เธอจำได้ว่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่แสดงท่าทีแปลกๆ ตอนได้ยินชื่อลุงดำ ความสงสัยในใจเริ่มก่อตัวเป็นเงาทึบ เธอเริ่มสังหรณ์ก่อนจะสูดหายใจลึกแล้วถามออกไปตรงๆ อย่างไม่อ้อมค้อม

“มีอะไรเล่าให้หนูฟังได้ไหมคะ”เจ้าหน้าที่เงียบไปครู่หนึ่ง ราวกับต้องชั่งน้ำหนักระหว่างคำว่า “ควร” กับ “ไม่ควร” บนปลายลิ้น ขณะนั้นเองซันนี่เดินออกมาจากทางเดินหลังห้องน้ำท่าทางสบายขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ชะงักไปเมื่อเห็นบรรยากาศอึมครึมๆ ภายในสำนักงาน

“มีอะไรกันเหรอคะ” เธอถาม พลางเดินเข้ามานั่งข้างกอหญ้า เจ้าหน้าที่คนเดิมเงยหน้าขึ้นมามองทั้งคู่สายตาเปลี่ยนจากลังเลเป็นยอมจำนน เขาถอนหายใจยาวก่อนจะพูดช้าๆ

“ลุงดำที่พวกคุณเจอ… ถ้าเป็นคนเดียวกับในรูปที่คุณถ่ายเมื่อกี้… แกเสียชีวิตไปนานแล้วครับ” เสียงคำพูดนั้นเหมือนหยุดเวลาทั้งห้องไว้ชั่วครู่ ซันนี่เบิกตากว้าง ส่วนกอหญ้าหัวใจเต้นแรงขึ้นทันที

“คะ…อะไรนะคะ” ซันนี่อุทาน เจ้าหน้าที่อีกคนเสริมขึ้นเบาๆ “แกเคยเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ที่นี่เมื่อสิบกว่าปีก่อน เป็นคนชาติพันธุ์ในพื้นที่แถวนี้แหละ ชอบขับอีแต๊กรับนักท่องเที่ยวบ่อย ๆ” เขาหยุดนิดหนึ่ง ก่อนพูดต่อ “แต่วันหนึ่งแกเกิดอุบัติเหตุ รถอีแต๊กเสียหลักตกเหวข้างเขาระหว่างทางกลับบ้านหลังพานักท่องเที่ยวเที่ยวรอบหมู่บ้าน แกเสียชีวิตทันที…” เสียงพัดลมในห้องเหมือนเงียบลงไป ในวินาทีนั้นเจ้าหน้าที่คนแรกพูดเบาลงกว่าเดิม

“หลังจากนั้นก็มีคนพูดว่าบางครั้งเห็นรถอีแต๊กวิ่งในหมู่บ้าน ทั้งที่บ้านของแกก็ร้างมาหลายปีแล้ว... แต่ไม่มีใครกล้ายืนยัน...”ทั้งซันนี่และกอหญ้านิ่งอึ้งคำพูดของยายนิ่มในตอนเช้าแวบเข้ามาในหัว

“...เผื่อครั้งหน้าไม่ได้โชคดีแบบนี้...”สองสาวมองหน้ากันโดยไม่ต้องเอ่ยคำ พวกเธอรู้ทันทีว่าสิ่งที่พบเจอไม่ใช่แค่ความบังเอิญแลไม่ใช่เรื่องธรรมดา เจ้าหน้าที่พูดต่อ

“บางที…แกอาจยังอยากช่วยนักท่องเที่ยวอยู่ก็ได้… เหมือนเคยทำตอนมีชีวิตอยู่”ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง ตุ้มต่อและตุ้มแตนที่ผูกกับกระเป๋าของทั้งสองพาดอยู่บนตัก เมื่อเวลาเลยสายมาเกือบเที่ยง สำนักงานอุทยานกลับเข้าสู่ความเงียบสงบอีกครั้งหลังการเปิดเผยอันหนักหน่วง กอหญ้ายังนั่งตัวแข็งอยู่ที่พื้น ซันนี่น้ำตาคลอเบ้า ใบหน้าเธอขาวซีดเหมือนเพิ่งตื่นจากฝันร้าย ทั้งสองคนยังคงตกอยู่ในห้วงอารมณ์ที่ยากจะอธิบาย

“แต่…พวกเราไปหมู่บ้านแกมาแล้วนะคะ…” เสียงซันนี่เบาหวิวเหมือนกลัวคำตอบที่กำลังจะตามมา เจ้าหน้าที่อาวุโสที่นั่งอยู่ไม่ไกลเงยหน้าขึ้นช้า ๆ เขามองซันนี่ด้วยแววตาที่มีทั้งความเมตตาและความเหน็ดเหนื่อยจากความจริง

“เห็นทั้งหมู่บ้านเลยเหรอครับ” กอหญ้ายังคงรู้สึกชาในอก แต่ก็พยักหน้าช้าๆ

“ใช่ค่ะ เราเจอทุกคน เจอยายนิ่ม…ท่านยังใจดีเหมือนที่ลุงดำบอกเลย…”เจ้าหน้าที่นิ่งเงียบ เขาหยิบหนังสือพิมพ์เก่าที่มีรอยพับจนแถบเหลืองซีดวางลงตรงหน้าหัวข่าวใหญ่บนหน้าหนังสือพิมพ์ขึ้นตัวหนาชัดเจน

“ไฟป่าอุทยานภูห่มหมอก คร่าชีวิตคนนับร้อย”

ด้านล่างมีภาพถ่ายอาคารไหม้เป็นเถ้าถ่าน และภาพผู้คนในชุดชาติพันธุ์ยืนร้องไห้ท่ามกลางควันไฟ เสียงเจ้าหน้าที่พูดช้า ๆ แต่หนักแน่น

“หลังจากที่ลุงดำเสีย ไม่นานก็เกิดไฟป่าครั้งใหญ่ พื้นที่ราบไปหมดหมู่บ้านที่พวกคุณว่า...ก็อยู่ในพื้นที่นั้น”เขาหยุดสูดหายใจลึก

“คนที่อยู่ในหมู่บ้านชาติพันธุ์ตอนนั้น…บางคนหนีไม่ทัน ถูกไฟคลอกเสียชีวิต ยายนิ่ม.....ก็เป็นหนึ่งในนั้นครับ”คำพูดสุดท้ายทำให้กอหญ้าเหมือนถูกดึงวิญญาณออกจากร่าง เธอเข่าทรุดลงกับพื้น ภาพรอยยิ้มของยายนิ่ม เสียงหัวเราะตอนทำอาหาร เสียงตะโกนเรียกตอนเก็บผักลอยย้อนเข้ามาในหัว เหมือนทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเช้า...แต่กลายเป็นเพียงเงาของอดีตกว่าสิบปีซันนี่พยายามกลั้นน้ำตา แต่สุดท้ายก็ปล่อยให้มันไหลอาบแก้ม ริมฝีปากสั่นเบา

“ไม่..จริง ใช่ไหม..”เธอพึมพำเบา ๆ เพราะความกลัวเหมือนคุยกับตัวเอง เจ้าหน้าที่พูดต่อ

“คนที่เหลือรอดจากเหตุการณ์ก็อพยพไปสร้างหมู่บ้านใหม่ห่างจากที่นี่สามสิบกิโล คนเฒ่าคนแก่เขาเชื่อว่าวิญญาณจะอยู่กับบ้านตัวเอง จะไม่ย้ายไปไหน ถึงจะสร้างบ้านใหม่ แต่บ้านเก่า...ก็ยังเป็นของพวกเขา ทุกปี ถ้ามีโอกาส เขาก็จะกลับมา “แซปาง” กันที่นี่ เพื่อรำลึกและบอกกล่าวกับวิญญาณบรรพบุรุษ...ว่าพวกเขายังไม่ลืม”ห้องทำงานกลับมาเงียบอีกครั้ง นอกจากเสียงพัดลมที่ยังคงหมุนไม่รู้เหน็ดเหนื่อย น้ำตาของซันนี่ยังเปื้อนแก้ม แต่ใบหน้าเธอไม่แสดงความ

หวาดกลัวอีกแล้ว มีเพียงความอ่อนโยนแฝงความเคารพเท่านั้น ส่วนกอหญ้ามือสั่นเพราะความกลัวแต่เธอไม่ร้องไห้ออกมาเพราะความตกใจและความกลัว ความรู้สึกของเธอตีกันจนทำตัวไม่ถูกได้แต่ยืนมือสั่นอยู่ข้างซันนี่ ทั้งสองคนนั่งพักอยู่ในสำนักงานของอุทยานครู่ใหญ่จนรถสองแถวก็แล่นเข้ามาจอดหน้าสำนักงาน เจ้าหน้าที่บางคนเริ่มกลับไปทำงานกันตามปกติ กอหญ้าลุกขึ้นยืน ซันนี่ช่วยปัดฝุ่นบนเสื้อเพื่อนเบา ๆ แล้วทั้งสองก็พากันเดินออกจากห้องไป แสงแดดภายนอกยังอบอุ่นเช่นเดิมไม่มีเสียงร้อง ไม่มีควัน ไม่มีเถ้าถ่าน มีเพียงเสียงนกป่าที่บินโฉบผ่านไป พวกเธอก้าวขึ้นรถสองแถว สีฟ้าซีดเหมือนท้องฟ้าตอนบ่าย กอหญ้าหันไปมองป่าเขาด้านหลังอีกครั้งราวกับจะส่งคำลาเงียบ ๆ ให้ทุกดวงวิญญาณที่เธอเพิ่งได้รู้จัก

“ถนนคนเดิน...ค่อยไปเนอะ...ฉันว่าตอนนี้ พวกเราต้องไปทำบุญที่วัดก่อน...” กอหญ้าเอ่ยเบา ๆ ซันนี่หันมายิ้ม ทั้งยังปาดน้ำตาที่ค้างอยู่ เธอพูดด้วยเสียงเรียบสงบ ซันนี่พยักหน้าเห็นด้วยอย่างเต็มใจ รถเคลื่อนตัวช้า ๆ ออกไปตามถนนลูกรังที่เต็มไปด้วยฝุ่นแดง พวกเธอมองไม่เห็นอีกแล้วว่าข้างหลังยังคงมีใครโบกมือลาอยู่ไหม แต่ในหัวใจกลับรู้สึกแน่นแฟ้นเหมือนมิตรภาพครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นในโลกที่ไม่มีใครมองเห็น

บางเรื่องราว...อาจไม่มีคำอธิบาย

บางการพบเจอ...อาจเกิดขึ้นเพียงเพื่อให้เราได้ จดจำ ไม่ใช่ ลืม

และบางที...ความทรงจำที่ยังอุ่นอยู่ในใจเรา

ก็คือวิธีหนึ่งที่เราจะรักษาวิญญาณของพวกเขาไว้ให้อยู่กับเราเสมอ

๕
ผูกเสี่ยว

ในหมู่บ้านชนบทเล็ก ๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางทุ่งนากว้างและภูเขาเขียวชอุ่ม พิธี “ผูกเสี่ยว” เคยเป็นหัวใจสำคัญของชุมชน เป็นประเพณีที่ยิ่งใหญ่ของชาวอีสานที่สะท้อนถึงคุณค่าของมิตรภาพ ความจงรักภักดีและพันธะทางใจระหว่างเพื่อนรัก เป็นพิธีที่บรรพบุรุษถ่ายทอดสืบต่อกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผู้คนเริ่มลืมเลือน พิธีกรรมค่อย ๆ หายไปจากชีวิตประจำวันดั่งเงาของวันวานที่จางหาย

จนกระทั่งปีนี้...

เสียงลือของพิธีผูกเสี่ยวกลับมาดังก้องอีกครั้ง เพราะมีเด็กหนุ่มสองคน “แมน” และ “ก้อง ที่เติบโตมาด้วยกันปีนี้ทั้งคู่อายุสิบแปดปี พ่อแม่ของทั้งคู่เป็นเพื่อนรักเพื่อนตายกันมาตั้งแต่สมัยก่อนจนมีลูกทั้งสองครอบครัวเลยอยากให้แมนและก้องผูกเสี่ยวด้วยกัน ทั้งคู่เหมือนเงาสะท้อนของกันและกัน ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะร่วมพิธีนี้ด้วยหัวใจบริสุทธิ์ ทั้งสองไม่ใช่แค่เพื่อนเล่นในวัยเยาว์ แต่คือเพื่อนรักที่ก้าวผ่านวันคืนด้วยกันมาไม่เคยห่าง ต่างก็รู้ดีว่าไม่มีใครในโลกเข้าใจตนเท่าอีกคนหนึ่ง

ในวันประชุมของผู้เฒ่าผู้แก่ประจำหมู่บ้าน ชาวบ้านต่างพากันตื่นเต้นเมื่อได้ยินความตั้งใจของก้องกับแมน เพราะทุกคนในหมู่บ้านก็รู้กันดีว่าทั้งสองเป็นเพื่อนรักที่โตมาด้วยกันไปไหนด้วยกันเหมือนกับฝาแฝดที่เกิดมาพร้อมกัน ผู้เฒ่าคนหนึ่งกล่าวเสียงหนักแน่นด้วยแววตาเปล่งประกาย

“พวกเอ็งมันของจริง...ตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ยังไม่มีใครผูกเสี่ยวกันอีกเลย” ทางบ้านของทั้งสองฝ่ายต่างก็ยินดี พ่อแม่ของก้องกับแมนช่วยกันจัดเตรียมเครื่องพิธีต่าง ๆ เองในเช้าวันที่ฟ้าสีทองสาดแสงลงมายังลานกว้างหน้าศาลาประจำหมู่บ้าน เสียงจิ้งหรีดและลมอ่อน ๆ ที่พัดผ่านรวงข้าว กลายเป็นเสียงกระหึ่มดังของวันสำคัญที่กำลังจะเริ่มขึ้น พิธีผูกเสี่ยว ของก้อง และ แมน เพื่อนรักที่เติบโตเคียงข้างกันมาและตัดสินใจจะเป็น “เสี่ยวแท้” ด้วยหัวใจแน่วแน่ ญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงของทั้งสองฝ่ายต่างแต่งตัวด้วยผ้าพื้นเมืองสวยงาม บางคนสวมเสื้อม่อฮ่อม บางคนพันผ้าขาวม้าคาดเอว

ทุกคนมารวมตัวกันที่ลานพิธีกลางหมู่บ้าน บริเวณรอบ ๆ มีการตกแต่งด้วยธงสีสดและผ้าแพรห้อยริ้วพลิ้วไหว ท่ามกลางเสียงหัวเราะอ่อนโยน เสียงเด็กวิ่งเล่น และกลิ่นหอมของข้าวเหนียวหุงใหม่ที่ลอยมาแต่ไกล

ตรงกลางพิธี มี ขันหมากเบ็งคือกรวย ใบตองที่ประกอบขึ้นเป็นสี่เหลี่ยมสัณฐานกลมและประดับด้วยดอกไม้หรือเครื่องบูชา ๕ อย่าง มีหมาก พลู ธูป เทียน ข้าวตอก ดอกไม้ อย่างละ ๕ คู่ วางอยู่บนพานใบตองตกแต่งด้วยดอกไม้พื้นบ้าน มีเทียนสองเล่มปักไว้ที่ยอดสูงสุดแทนตัวของคู่เสี่ยวที่จะร่วมชะตากันจากวันนี้เป็นต้นไป

หมอสูดขวัญ ผู้เฒ่าผู้แก่ที่เปี่ยมด้วยความรู้และพลังแห่งพิธีกรรม ยืนอยู่หน้าขันหมากเบ็งด้วยท่าทีสงบน่าเกรงขาม ท่านเชิญก้องและแมนให้ก้าวมานั่งเคียงกันตรงหน้าเครื่องพิธี เสียงลมหายใจของทั้งสองประสานกันในความเงียบที่ศักดิ์สิทธิ์หมอสูดกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“จุดเทียนนำทางแสงแห่งคำสัตย์...” ก้องและแมนคุกเข่า แล้วจุดเทียนคนละเล่ม พร้อมกัน เทียนทั้งสองลุกสว่าง แสงของมันสะท้อนในดวงตาทั้งสองคนที่เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นราวกับเทียนนั้นไม่ได้จุดแค่ด้วยไฟ แต่จุดด้วยหัวใจ จากนั้น หมอสูดเริ่มด้วยการไหว้พระและกล่าวคำเชิญเทวดา เสียงสวดโบราณในภาษาท้องถิ่นดังขึ้น เสียงคำเชิญนั้นทอดยาวเป็นจังหวะมั่นคง

ท่ามกลางความเงียบที่แสดงถึงความเลื่อมใส ศรัทธาและเคารพของผู้เข้าร่วมพิธีทุกคนพนมมือ ฟังด้วยหัวใจที่อ่อนน้อม ราวกับได้ยินเสียงบรรพชนโบราณที่แฝงอยู่ในสายลม เมื่อบทสู่ขวัญจบลงหมอสูดจึงยื่นมือไปยังพานใบตองตักข้าวเหนียวที่นึ่งร้อน ๆ ปั้นเป็นก้อนกลม แล้วยื่นให้ก้องหนึ่งปั้น และแมนอีกหนึ่ง จากนั้นหยิบไข่ต้มฟองละหนึ่งให้แต่ละคนพร้อมกล้วยน้ำว้าอีกคนละลูก บรรยากาศในพิธีเงียบสงัดขณะหมอสูดเอื้อมไปหยิบด้ายสีขาวบริสุทธิ์จากขันหมากเบ็ง แล้วค่อย ๆ ผูกที่ข้อมือข้างขวาของก้องและแมนอย่างนุ่มนวล หมอสูดพูดต่อเกี่ยวกับสิ่งที่ควรทำเมื่อผูกเสี่ยวกันแล้ว

ฮักแพงกันด้วยใจซื่อ บ่เอาเปรียบกันในเฮื่องใด๋ ๆ
ยามทุกข์ยามยาก กะต้องเคียงข้างกัน
คำเว้าคำมั่น ต้องเฮ็ดให้ได้ตามที่ให้ไว้
มีเมตตา กรุณา คอยถามไถ่ทุกข์สุขอยู่เสมอ
ปกปิดความลับไม่แพร่งพราย
ช่วยเหลือกันไปจนวันตาย

“ผูกไว้ให้ฮักกัน ผูกไว้ให้เกื้อหนุน ผูกไว้ให้บุญสูทั้งสองบ่เหินห่าง...” (ผูกให้รักกันไว้ ผู้ไว้ให้เกื้อหนุนกัน ผูกไว้ให้บุญของเจ้าทั้งสองไม่เหินห่าง...)

หลังจากนั้น ผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายก็ทยอยเดินเข้ามา ผูกแขน (ผูกข้อมือ) ให้แก่คู่เสี่ยว บางคนพูดเพียงคำอวยพร บางคนกล่าวโอวาทยืดยาวเตือนสติ บางคนเงียบเพียงแค่แตะมือแล้วผูกด้วยน้ำตาคลอเบ้า ทุกคำพูด ทุกเส้นด้ายที่ผูก คือการส่งใจให้ทั้งสองยืนหยัดอยู่ด้วยกันในทุกข์และสุข

หลังจากนั้น หมอสูดกล่าวเสียงกังวานว่า

“พิธีขอดเสี่ยวสำเร็จแล้วเด้อ” (พิธีผูกเสี่ยวสเร็จแล้ว) พิธีจบลงท่ามกลางเสียงปรบมือแผ่ว ๆ แต่เปี่ยมด้วยพลังใจที่ซึมซาบทั่วทั้งลานพิธี ข้าวปลาอาหาร

ถูกนำออกมาเลี้ยงดูผู้มาร่วมงานอย่างอบอุ่น ข้าวเหนียวหม้อใหญ่ แกงหน่อไม้น้ำพริกปลาร้า ต้มไก่บ้าน ผัดผักหวาน ขนมเทียน และข้าวต้มมัดส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ เสียงหัวเราะเริ่มกลับมาอีกครั้งและในใจของทุกคนก็รู้ดีว่า...

พิธีผูกเสี่ยวในปีนี้ ไม่ใช่แค่การฟื้นฟูประเพณี แต่เป็นการปลุกความหมายของคำว่า 'เพื่อนแท้' ให้กลับมามีลมหายใจอีกครั้ง แสงแดดยามบ่ายสาดลงบนด้ายสีขาวที่ยังผูกอยู่บนข้อมือของก้องและแมน แสงนั้นไม่ได้สะท้อนแค่สีของเส้นด้าย...แต่มันสะท้อนคำมั่นสัญญาที่จะอยู่ข้างกัน ไม่ว่าอนาคตจะพาไปไกลแค่ไหน

แสงแดดยามสายสาดลอดใบไม้ลงมาที่ลานศาลาหมู่บ้าน กลิ่นข้าวเหนียวและแกงอ่อมยังอวลคลุ้งในอากาศ เสียงผู้คนพูดคุยกันอย่างมีความสุขหลังพิธี "ขอดเสี่ยว" จบลง ทุกคนต่างทยอยนั่งล้อมวงกินข้าวอย่างอบอุ่น แต่ตรงมุมใต้ต้นพะยอมใหญ่ ก้องกับแมนยังนั่งอยู่ด้วยกัน ข้อมือของทั้งคู่ยังคงมีเส้นด้ายขาวผูกไว้แน่น ขณะที่รอยยิ้มบนหน้าแต่ละคนยังฉายแววความตื้นตันไม่จาง ก้องหันไปมองแมนก่อนจะพูดขึ้นเบา ๆ พลางหัวเราะ

"เลิกเป็นหมู่กันบ่ทันแล้วเด้อ"(เลิกเป็นเพื่อนกันไม่ทันแล้วนะ) แมนเงยหน้าขึ้นจากจานข้าว หัวเราะในลำคอด้วยสีหน้าล้อเลียน

"ไผสิเลิก มึงติ?" (ใครจะเลิก มึงเหรอ) เสียงยาน ๆ แบบอีสานแท้ ๆ ทำเอาก้องอดขำไม่ได้ก้องส่ายหน้าก่อนจะยิ้มมุมปากแล้วเอื้อมไป ตบหัวแมนเบา ๆ อย่างเคยชิน

"ถ้าสิเลิกเป็นหมู่ กูสิเชิญมึงขอดเสี่ยวเฮ็ดหยังวะ ปึกแท้"(ถ้าจะเลิกเป็นเพื่อน กูจะเชิญมึงผูกเสี่ยวทำไมวะ โง่แท้) ทั้งสองหัวเราะพร้อมกัน เสียงหัวเราะนั้นเบา แต่ลึกซึ้งและจริงใจราวกับท้องฟ้าเหนือหัวกว้างไกลเพียงใด มิตรภาพของพวกเขาก็กว้างเท่านั้น จากนั้น แมนเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำ

เสียงที่แม้จะยังติดเล่น แต่ฟังดูจริงจังกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

"ไม่ว่ามึงจะทำอะไร ที่ไหน กูสิเคียงข้างมึงตลอดไปเด้อ กูสัญญา" (ไม่ว่ามึงจะทำอะไร ที่ไหน กูจะเคียงข้างมึงไปตลอดนะ กูสัญญา) ก้องชะงัก หันไปสบตาแมน แล้วตอบด้วยเสียงนิ่งแน่นแต่แฝงความอบอุ่น

"ไม่ว่าไผสิว่ามึงบ่ดีจังใด๋ แต่สำหรับกู มึงคือหมู่ที่ดีที่สุด และมันสิอยู่แบบนั้นตลอดไปเด้อ" (ไม่ว่าใครจะว่ามึงไม่ดียังไง แต่สำหรับกู มึงคือเพื่อนที่ดีที่สุด และมันจะเป็นแบบนั้นตลอดไปนะ) ก้องยิ้มน้อยๆ มองเส้นด้ายขาวที่ข้อมือตัวเอง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงเบา แต่ทิ่มแทงหัวใจ

"ถ้าเกิดอิหยังขึ้น....กูขอตายก่อนมึงนะ"(ถ้าเกิดอะไรขึ้น...กูขอตายก่อนมึงนะ) แมนหันควับมาทำตาโต

ก่อนจะทำท่าจะ ตีปากก้อง

"พูดอีหยัง! กูสิตบปากแตก เพิ่งขอดเสี่ยวกัน สิตายแล้วบ่"(พูดอะไร! กูจะตบปากแตก เพิ่งผูกเสี่ยวกัน จะตายแล้วเหรอ)ก้องหัวเราะเบา ๆ แต่สายตายังมองเพื่อนอย่างจริงจัง

"กูพูดจริง ๆ ถ้ามึงตายก่อน กูสิเหงา... ขาดหมู่แบบมึงไป กูบ่สู้สิเฮ็ดจังใด๋" (กูพูดจริง ๆ ถ้ามึงตายก่อน กูจะเหงา...ขาดเพื่อนแบบมึงไป กูไม่รู้กูจะทำยังไง) แมนเงียบไปครู่หนึ่ง มองก้องนิ่ง ก่อนจะพูดขึ้นช้า ๆ

"แล้วมึงบ่คืดบ้างบ่ ว่ากูสิเหงา กูสิอยู่บ่ได้ถ้าขาดมึงไป"(แล้วมึงไม่คิดบ้างไหม ว่ากูจะเหงา กูจะอยู่ไม่ได้ถ้าขาดมึงไป) ก้องยิ้มเศร้า ๆ ก่อนตอบ

"มึงอยู่ได้ มึงเก่งกว่าที่มึงคืด..."(มึงอยู่ได้ มึงเก่งกว่าที่มึงคิด) คราวนี้ แมนเป็นฝ่ายตบหัวก้องคืน เบา ๆ ด้วยท่าทีไม่ยอมแพ้

"อย่าพูดจังซี้อีกเด้อ บ่ได้ขอพรสิให้ไผตายก่อนไผเด้อบักผีปอบ"(อย่าพูดแบบนี้อีกนะ ไม่ได้ขอพรให้ใครตายก่อนใครนะไอ้บ้า) ก้องหัวเราะเสียงใส หัวใจรู้สึกเต็มจนล้นออกมาเป็นรอยยิ้ม ทั้งสองมองหน้ากัน แล้วยิ้มก่อนจะหันไปตักข้าวต่อ ลมเย็น ๆ พัดผ่าน กลิ่นอายของพื้นดินและข้าวเหนียวยังอบอวลเหมือน

เดิมแต่ในใจของทั้งคู่ ต่างรู้ดีว่าเสี่ยว ไม่ใช่แค่คำเรียกเพื่อนสนิทอีกต่อไป แต่มันคือคำสัญญาที่ผูกไว้ทั้งชีวิตจนกว่าฟ้าดินจะแยกออกจากกัน

หลังจากพิธีผูกเสี่ยวในวันนั้น ชีวิตของก้องกับแมนก็แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไปอีก แม้จะไม่มีสายเลือดเดียวกัน แต่ทั้งคู่ใช้ชีวิตด้วยกันไม่ต่างจากพี่น้องที่คลานตามกันมา บ้านของก้องกับแมนอยู่ห่างกันเพียงต้นมะขามต้นเดียวคั่นกลางไว้ บางวันก้องมากินข้าวบ้านแมน บางวันแมนก็เอากับข้าวจากบ้านตัวเองมาแบ่งให้ก้อง พ่อแม่ของทั้งสองก็เอ็นดูอีกฝ่ายไม่ต่างจากลูกแท้ ๆ ทุกครั้งที่มีงานบุญหรืองานประเพณีในหมู่บ้าน เราก็มักเห็นสองเงาเดินคู่กันเสมอ หนึ่งคนอุ้มฉิ่ง อีกคนถือผ้าแพรพัดโบก ปีนั้นเป็นปีสุดท้ายของชั้นมัธยม ก้องกับแมนตั้งใจเรียนอย่างหนักเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยในตัวจังหวัด

ทั้งคู่ตกลงกันว่าจะเลือกเรียน “ครุศาสตร์” ด้วยกัน เพราะอยากกลับมาสอนหนังสือที่บ้านเกิด อยากถ่ายทอดสิ่งดี ๆ ให้กับเด็ก ๆ ในหมู่บ้านเหมือนที่ครูของพวกเขาเคยทำ ก้องยื่นเข้าครุศาสตร์ สาขานาฏศิลป์ ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเลย แม่ของก้องเป็นครูรำประจำโรงเรียนประถมในหมู่บ้าน ก้องเติบโตมากับเสียงปี่พาทย์และจังหวะระนาดตั้งแต่เล็ก

ก้องคุ้นเคยกับท่ารำอ่อนช้อยและสีหน้าท่าทางของตัวละครในโขนเกือบทุกบทบาท ทุกครั้งที่แม่ซ้อมรำในบ้าน ก้องก็มักจะยืนดูด้วยแววตาชื่นชมจนเริ่มเลียนแบบได้เองโดยไม่รู้ตัว เขารักศิลปะเหล่านี้เพราะมันเป็นสายใยระหว่างเขากับแม่ และเพราะมันเป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกว่า...เขาได้เป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง ส่วนแมน ตอนแรกเขาไม่ได้มีความฝันแน่ชัดว่าอยากเป็นครูอะไร รู้เพียงแต่ว่าอยากอยู่ใกล้ ๆ ก้อง อยากเดินไปในเส้นทางเดียวกัน ก้องเลยบอกกับแมน

“มึงยื่นดนตรีไทยไปเลย เดี๋ยวครูรำคนนี้จะได้มีครูฉิ่งคู่ใจ” แมนหัวเราะแล้วตอบกลับว่า

“มึงนี่นะ บังคับให้กูตีฉิ่งจนทำให้กูมีเป้าหมายในชีวิต” เพราะทุกครั้งที่ก้องซ้อมรำ แมนก็มักจะเป็นคนตีฉิ่งให้จังหวะเสมอ มือเล็ก ๆ ของเขาในวัยเด็กเคยเรียนรู้การจับฉิ่งจากยาย และพอเริ่มทำเป็นจริง ๆ ก็มีแต่ก้องเท่านั้นที่เขาอยากจะตีให้ แม้ไม่ได้เก่งเท่าคนอื่น แต่เวลาที่ก้องรำไปตามเสียงฉิ่งของเขา...แมนก็รู้สึกเหมือนจังหวะหัวใจของทั้งสองเต้นตรงกันโดยไม่ต้องบอก

เหตุผลที่เขาตัดสินใจเลือกครุศาสตร์สาขาดนตรีไทยเพราะไม่ใช่แค่เขาชอบดนตรี แต่เขาชอบเวลาที่ได้เห็นก้องรำประกอบเสียงของเขา ชอบที่เสียงฉิ่งของเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในความฝันของเพื่อนรัก วันส่งเอกสารสมัคร ทั้งคู่ไปด้วยกันในชุดนักเรียนตัวเก่าที่เริ่มคับเพราะช่วงหลังมัวแต่ซ้อมรำซ้อมดนตรีจนลืมไปว่าตัวเองกำลังโตขึ้น ทั้งสองเดินเคียงกันไปที่โต๊ะรับสมัครในมหาวิทยาลัย ทั้งหัวเราะทั้งล้อกัน

“ถ้ามึงสอบติด กูจะจะเลี้ยงตำส้มบ้านยายจันทร์หนึ่งเดือน” ก้องบอก

“แล้วถ้ามึงสอบไม่ติดล่ะ” แมนถาม

“กูกะสิซ่อมรำให้เก่งขึ้น ปีหน้ามายื่นใหม่กับมึงอีก” ก้องตอบยิ้ม ๆ

เช้าตรู่วันสอบปฏิบัติ อากาศในตัวจังหวัดยังเย็นชื้นด้วยไอหมอกบาง ๆ ที่ลอยเหนือสนามหญ้าหน้ามหาวิทยาลัย ก้องกับแมนเดินเคียงกันเข้ามาในคณะครุศาสตร์ คนละทิศทาง คนละอารมณ์ แต่หัวใจกลับเต้นแรงพอ ๆ กัน

ก้องต้องเข้าสอบภาคปฏิบัติด้วยการรำเพลงพื้นฐานที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ให้เลือก ซึ่งเขาเลือกเพลง ระบำดาวดึงส์ ที่เคยฝึกซ้อมกับแม่มานับครั้งไม่ถ้วน ก่อนเข้าสอบ เขาต้องเปลี่ยนจากกางเกงนักเรียนมาใส่ โจงกระเบนสีแดงสด เขามองกระจกซ้อมท่ารำเล็กน้อยที่มุมลานซ้อมก่อนเข้าห้องสอบ พร้อมหายใจลึกเพื่อสงบใจ

ส่วนแมน นั้นมีการสอบสัมภาษณ์เป็นหลัก อาจารย์สอบถามความรู้เกี่ยวกับดนตรีไทย เครื่องดนตรีที่ชอบ เทคนิคการตีฉิ่ง ตีกลองโทน และที่สำคัญเหตุผลที่อยากเป็นครูดนตรีไทย ซึ่งแมนตอบออกไปอย่างซื่อสัตย์ว่า

“ผมชอบดนตรี เพราะมันทำให้ผมรู้สึกมีจังหวะในชีวิต และ...ผมอยากสอนเด็ก ๆ ให้เห็นว่าดนตรีไทยไม่ใช่ของเก่า แต่เป็นของที่มีชีวิตและอีกเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผมมาสมัครที่นี่ เพราะเพื่อนสนิทของผมที่กำลังสอบรำอยู่ห้องข้าง ๆ ครับ เขารำได้งดงามมาก เวลาเขาซ้อมเขาชอบให้ผมเป็นคนตีฉิ่งให้ นั่นเลยทำให้ผมรู้ครับว่าผมชอบดนตรีไทยมากขนาดไหน” เมื่อได้ฟังคณาจารย์ต่างชอบใจในคำตอบของแมนเป็นอย่างมาก เพราะทั้งฝีมือการตีฉิ่ง และสีหน้าแววตาในการตอบคำถามของแมน ทำให้แน่ใจได้ว่าเด็กคนนี้รักและมีความมุ่งมั่นกับดนตรีไทยขนาดไหน

หลังจากสอบสัมภาษณ์เสร็จ แมนเดินออกมารอเพื่อนรักตรงหน้าห้องสอบรำ ใจเขาเต้นแรงด้วยความกังวล ไม่ใช่แค่เพราะตัวเอง แต่เพราะเขาอยากเห็นก้องได้ทำในสิ่งที่รัก เวลาผ่านไปไม่นาน ก้องเดินออกมาจากห้องสอบใบหน้าดูเศร้าอย่างผิดปกติดวงตาแดงระเรื่อเหมือนพยายามกลั้นบางอย่างไว้ รอยยิ้มของแมนหายไปทันทีเขารีบเดินเข้าไปหาเพื่อน แล้วตบที่บ่าเบา ๆ คล้ายเป็นการปลอบโยน

“ตื่นเต้นจนไม่รู้ว่ากูรำผิดตรงไหนไหม” ก้องพูดพลางถอนหายใจยาว แมนเอามือมาแตะที่ไหล่ของก้องเพื่อเป็นการปลอบใจเพราะเขารู้ว่าเพื่อนของเขาซ้อมหนักมากสำหรับการสอบ

“เอาน่ะ อีกสามมื้อก็รู้ผล มื้อนี้สอบแล้วก็แล้วกันไป กูเลี้ยงตำส้มเอง” (เอาน่ะ อีกสามวันก็รู้ผล วันนี้สอบเสร็จแล้วก็แล้วกันไป กูเลี้ยงส้มตำเอง) แมนพูดปลอบใจก้องทำให้ก้องยิ้มขึ้นมาได้บ้าง ทั้งสองเดินลงจากตึกคณะ แมนเป็นคนขับมอเตอร์ไซค์พาก้องซ้อนท้ายเหมือนทุกวัน ลมเย็นปะทะหน้า เสียงหัวเราะของทั้งสองลอยตามถนน

เมื่อก้องกับแมนเดินเข้ามาในร้านส้มตำเจ้าประจำ โต๊ะไม้เตี้ย ๆ ที่เคยนั่งประจำยังว่างอยู่ใต้ชายคามุงจาก ลมบ่ายพัดเอื่อย ๆ กลิ่นหอมของไก่ย่างและน้ำปลาร้าลอยมาตามลม เสียงครกตำส้มตำดัง “ป๊อก ป๊อก ป๊อก” เป็นจังหวะ

กล่อมอารมณ์ เหมือนช่วยแต่งบรรยากาศให้เบาสบายยิ่งขึ้น ทั้งสองนั่งลงที่โต๊ะมุมซ้ายติดกระถางต้นมะลิ มีพัดลมตัวเล็กตั้งอยู่ตรงหน้า แม่ค้าที่จำทั้งคู่ได้ดี ยิ้มให้ก่อนจะถาม

“เอาหยังลูก” (เอาอะไรลูก)

“เอาตำลาวปูปลาร้าพริกสองเม็ดครับกับไก่ย่าง ข้าวเหนียวสอง” คนละจาน พร้อมข้าวเหนียวร้อน ๆ หนึ่งกระติ๊บ ต่อด้วยน้ำเปล่าใส่น้ำแข็งในแก้วสเตนเลส ทั้งสองนั่งกินอย่างเอร็ดอร่อยร้านเล็ก ๆ ริมถนนที่มีโต๊ะไม้เก่า ๆ กับพัดลมเพดานหมุนเอื่อย ทั้งคู่สั่งส้มตำลาว ปีกไก่ย่าง ข้าวเหนียวสองห่อ น้ำเปล่าเย็น ๆ มาแก้กระหาย ขณะนั่งกิน ก้องก็ตักส้มตำป้อนแมนแล้วพูดว่า “ถ้ากูติดนะ กูเป็นครูนาฏศิลป์ที่ดีที่สุด มึงต้องเป็นครูดนตรีไทยที่หล่อที่สุด”แมนหัวเราะจนเกือบสำลัก

“เออ ๆ ได้เลย ครูพ่อรำเอกแห่งน่านน้ำโขง กูสิเป็นครูฉิ่งประจำตัวมึงไปตลอดเลย” เสียงหัวเราะของทั้งสองก้องไปทั่วร้าน ท่ามกลางกลิ่นส้มตำ กลิ่นไก่ย่าง และความสุขที่อบอวลจนเหมือนจะลอยตามลมออกไปจากหมู่บ้าน พร้อมคุยกันไม่หยุดก้องเล่าถึง เครื่องแบบนักศึกษาว่าอยากหากระเป๋าสะพายแบบเรียบ ๆ เท่ ๆ และพูดขำ ๆ ว่า

“ถ้าใส่ชุดนิสิตแล้วหวังว่าจิ๋มลิ้มคือพระเอกหนังเนาะ” แมนก็เสริม

“เอาให้มันติดก่อนเถอะค่อยคุยเรื่องใส่ชุดนิสิต” ก้องตอบ ไม่นานพวกเขาก็กินกันจนเกลี้ยง โต๊ะเหลือเพียงจานเปล่า กระดูกไก่ และแก้วน้ำว่างเปล่า ทั้งคู่ลุกขึ้นไปจ่ายตังค์กับแม่ค้าก่อนออกจากร้าน แล้วขับมอเตอร์ไซค์กลับ เส้นทางกลับบ้านเป็นถนนลาดยางแคบ ๆ สองเลน มีทุ่งนาเขียวขจีอยู่สองข้างทาง ลมเย็นปะทะหน้า

พระอาทิตย์คล้อยต่ำทอดแสงสีนวลพาดทุ่งนาเป็นริ้ว ๆ เสียงรถไม่มีมากนัก มีเพียงเสียงลมกับเสียงเครื่องยนต์เบา ๆ ของมอเตอร์ไซค์ที่แล่นไปด้วยความเร็วพอประมาณ บ้านของแมนกับก้องอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ห่างจาก

มหาวิทยาลัยแค่ประมาณเจ็ดกิโลเมตร ไม่ไกลเกินไป แต่ก็พอให้มีเวลาให้ใจตื่นเต้นกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

เมื่อทั้งคู่ถึงบ้านอย่างเหนื่อยล้า ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ ท้องฟ้าแต้มสีส้มอมชมพู กลิ่นดินชื้นหลังฝนพรำเมื่อตอนบ่ายยังลอยอ่อน ๆ ในอากาศแมนจอดรถมอเตอร์ไซด์หน้าบ้านของตนเอง ก้องสะพายกระเป๋าผ้า ตบบ่าของแมนเบา ๆ

“มึงพักให้เต็มที่เด้อ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” แมนพยักหน้ารับ ทั้งคู่เดินเข้าบ้านของตัวเองวันนี้แสนเหนื่อยล้าของทั้งคู่สิ้นสุดลงเมื่อกลับถึงบ้าน

วันประกาศผลสอบ

แสงแดดยามสายส่องลอดหน้าต่างไม้กระทบลงบนโต๊ะคอมพิวเตอร์ในห้องนอนของแมน เสียงพัดลมตั้งพื้นหมุนคราง เบา ๆ ตัดกับความเงียบงันที่กดทับหัวใจของคนสองคนราวกำลังกางร่มคอยพายุก้องนั่งขัดสมาธิบนพื้นกระดาษยันต์สีแดงที่เขาได้มาจากวัดเมื่อคืนยังคาอยู่ในกระเป๋าเสื้อ ส่วนแมนทิ้งตัวบนเก้าอี้หน้าเครื่อง เปิดหน้าเว็บไซต์คณะครุศาสตร์ค้างไว้ตั้งแต่ตีห้า มือทั้งสองวางบนเมาส์กับคีย์บอร์ด แต่ไม่ยอมกดรีเฟรชเสียที

“มึงพร้อมยัง” ก้องถามเสียงแหบ

“ก็พร้อมเท่าที่จะพร้อมได้ละ” แมนตอบโดยไม่มองเพื่อน ปลายนิ้วชี้กดค้างที่แป้นพิมพ์

นาฬิกาบนผนังติ๊ก ติ๊ก ติ๊ก จนถึง แปดโมงห้าสิบเก้านาทีห้าสิบวินาที ก้องกลืนน้ำลาย

“สิบ…เก้า…แปด…” นับถอยหลังแบบลุ้นบอลโลก

“อย่าเพิ่งนับ!!” แมนเผลอว้าก แต่ในลำคอกลืนความกลัวไม่ลง

เก้านาฬิกาตรง

แมนกดปุ่มเพื่อเข้าไปดูไฟล์เอกสารที่เพิ่งลงเมื่อตอนเก้าโมงตรง จอขาววูบหนึ่ง ก่อนปรากฏข้อความ

“รายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก รอบสัมภาษณ์ ปี ๒๕๖๘”

พร้อมปุ่มดาวน์โหลดไฟล์ ก้องยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนแก้มชนไหล่เพื่อน

“เปิดเลย!”

“ใจเย็น…” แมนกดคลิก เสียงพัดลมคอมฯ ดังฟู่คล้ายถอนใจแทนเจ้าของไฟล์ยังไม่โหลด กำลังหมุนวงกลม ๓ วินาที นานเท่าชั่วโมง ท้ายสุดรายชื่อเรียงตามลำดับตัวอักษรโผล่มา ก้องไล่สายตาหาอักษร ก. ไก่ ทันที

นายกษิดิศ วาทยานนท์ สาขาวิชานาฏศิลป์

ตัวอักษรสีดำธรรมดาแต่สะเทือนถึงแก่นหัวใจ

“มะ..มึง..กูติด!!” ก้องกระซิบ ยังไม่ทันดีใจเสียงดังเหมือนฉากจริง เพราะนึกถึงเพื่อนที่ยังเงียบแมนกลืนน้ำลาย ไล่ลงมาเรื่อย ๆ มือสั่นจนเมาส์เลื่อนไปมาตัวหนังสือพร่าเล็กน้อย ก่อนเขาสะดุดชื่อของตัวเองที่อยู่หน้าสุดท้ายของใบประกาศผล

นาย มนัสวี ธรรมานนท์ สาขาวิชาดนตรีไทย

เวลาหยุดนิ่ง…แล้วหมุนเร็วกลับมาใหม่แมนช้อนตามองก้อง ราวถามว่านี่ฝันหรือจริง ก้องเบิกตาโตแล้วตะโกนก่อนทุกเหตุผล

“มึง มึงติดแล้ว ไอ้แมนติดแล้ว!” เสียงก้องกลบเสียงพัดลม เขาคว้าเก้าอี้หมุนฉวัดเฉวียน ทำให้แมนหลุดหัวเราะพรืด

“โอ๊ย เวียนหัว!” แมนร้องทั้งที่ยิ้มกว้างถึงหู น้ำตาคลอโดยไม่รู้ตัว ก้องกระโดดขึ้นเตียง ตะโกนใส่ฝ้าเพดาน “พระคุณเจ้า! ผีปู่ตา! สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลก! ขอบคุณครับ!” แล้วกลับมาทุ่มกอดเพื่อนจนเก้าอี้ล้อเลื่อนไถลกระแทกโต๊ะเสียง

ไม้กระทบดังโป๊ก แต่ไม่มีใครสน แมนยกแขนกอดตอบแน่น เสียงสั่นนิดๆ

“พวกเราจะได้เรียนด้วยกันจริง ๆ ” ทันใดนั้น แม่ของแมนเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับน้ำเสียงตื่นเต้น

“เป็นไงบ้างลูกได้ยินเสียงดังเชียว แม่ ๆ รอฟังข่าวอยู่” สองหนุ่มผละจากกันแล้วตะโกนพร้อมกัน

“ผมติดแล้วครับแม่! พวกผมติดทั้งคู่!” เสียงหัวเราะ เสียงปรบมือ กับเสียงก้องประกาศซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“พวกผมติดแล้ว!” ดังลอดออกไปถึงหน้าบ้าน จนเพื่อนบ้านข้าง ๆ ยื่นหน้าเข้ามายิ้มงง ๆ ไม่นานทั้งสองคนก็ลงมาชั้นล่างที่มีพ่อแม่แมนและพ่อแม่ของก้องรออยู่

“เด็กครุเอกรำไทยกับดนตรีไทยมาแล้วครับ” แม่ของก้องวิ่งออกมาจากครัว หน้าตายิ้มแย้ม พ่อก็ลุกขึ้นมาพร้อมรอยยิ้มด้วยความภาคภูมิใจเช่นกัน ขณะที่บ้านแมนก็ไม่ต่างกัน เสียงเฮดังขึ้นจากในครัวเมื่อเขาเข้าไปบอกข่าวดี ทุกคนดีใจเหมือนบ้านถูกรางวัลใหญ่ แต่แล้ว... แม่ของก้องเดินเข้ามาหาก้องด้วยสีหน้าจริงจัง ปลายเสียงยังมีแววภูมิใจ แต่แฝงไว้ด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึมเล็กน้อย

“ลูก ๆ แม่ขอไว้กับศาลปู่ตา ถ้าลูกทั้งสองสอบติด ลูกต้องไปรำถวาย ส่วนแมนต้องไปตีฉิ่งถวาย แม่ขอไว้เรียบร้อยแล้วนะลูก” ก้องกับแมนถึงกับอึ้ง นิ่งกันอยู่ตรงนั้น ทั้งสองสบตากันอย่างตกใจก้องทำหน้าเหวอ แล้วถามแม่เสียงหลง

“แม่! ขอไว้ตอนไหนเนี่ย!”แมนหัวเราะตาม แต่ก้องดูเครียดขึ้นนิดหน่อย เขาหันไปพูดกับแม่

“ให้ก้องทำใจสักวันสองวันก่อนนะแม่... ก้องยังไม่เคยรำให้คนอื่นเห็นเลยนอกจากแม่กับแมน” แม่พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“แม่เข้าใจลูก แต่ขอไว้แล้วก็ต้องไปแก้บน เดี๋ยวแม่ช่วยดูเรื่องชุดให้ แม่จะไปยืนข้างเวทีให้เหมือนตอนลูกยังเล็ก ๆ เลยนะ” ก้องหัวเราะแห้ง ๆ แล้วหันไปหาแมน

“มึงอย่าตีฉิ่งผิดนะเว้ย ไม่งั้นกูสิรำหลุด ฮ่า ๆ” แมนตบบ่าก้องแล้วพูดขำ ๆ

“ถ้ากูตีผิด มึงก็รำแก้เอาเองเนาะครูนาฏศิลป์!”ทั้งสองหัวเราะเสียงดังท่ามกลางบรรยากาศบ้านที่อบอุ่น พร้อมกับความเชื่อแบบพื้นบ้านที่ยังฝังแน่นในสายเลือด และการเริ่มต้นของความฝันใหม่ในฐานะว่าที่ครูทั้งสองคนวันนั้น บ้านของแมนและก้องเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงพูดคุย และกลิ่นหอมของอาหารพื้นบ้านที่ลอยอบอวลไปทั่วบริเวณ

ครอบครัวของทั้งสองบ้านช่วยกันเตรียมฉลองอย่างขะมักเขม้น มีการตำน้ำพริก ล้างผัก ปิ้งไก่ คดข้าวเหนียวใส่กระติ๊บ และตั้งวงข้าวแบบง่าย ๆ พ่อของแมนยืนย่างไก่ที่เตาถ่านใต้ถุนบ้าน ควันลอยเบา ๆ พาให้กลิ่นหอมฟุ้งทั่วลานบ้าน ส่วนแม่ของก้องจัดสำรับใส่ตะกร้าไม้ไผ่ พร้อมกับเรียกให้เด็ก ๆ มาช่วยยกของไปตั้งวงกินข้าว

“เร็ว ๆ ลูก เดี๋ยวข้าวสุกแล้วสิพากันหิว!” บรรยากาศอบอุ่นเหมือนงานเลี้ยงครอบครัวใหญ่ เด็กเล็ก ๆ วิ่งเล่นอยู่ริมรั้ว ชายแก่หญิงชรานั่งผิงลมใต้ต้นมะม่วง คนเฒ่าคนแก่ต่างเอ่ยปากชื่นชมก้องกับแมนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ทั้งยังได้เรียนในคณะครุศาสตร์ซึ่งถือว่าเป็นอาชีพที่ทรงเกียรติ ก้องกับแมนต่างนั่งยิ้มเขิน ๆ เมื่อได้รับคำชม ทั้งสองกินข้าวไปหัวเราะไป ทุกคำยกย่อง ทุกสายตาแห่งความรัก ความภาคภูมิใจ ทำให้หัวใจพองโตจนพูดไม่ออก หลังงานเลี้ยงวันนั้น ผ่านไปแค่ข้ามคืน...

รุ่งเช้าแสงแดดอ่อนลอดผ้าม่านหน้าต่าง ก้องสะพายผ้าขาวม้า เดินออกมาเรียกแมนที่บ้านใกล้ ๆ

“แมน มาซ้อมหน่อย กูว่าจะรำเพลงที่ใช้สอบ มึงว่าดีไหม” แมนเปิดประตูบ้านเดินออกมาในเสื้อยืดกับผ้าขาวม้า พร้อมถือฉิ่งคู่เดิม เดินมาตรงลานหน้าบ้านก้อง

“เออ เอาเลย เพลงนี้กูตีมาบ่อยแล้ว” เขานั่งลงกับพื้นบ้านไม้ยกสูง พลาง

ใช้ชายเสื้อเช็ดฉิ่งเบา ๆ ก่อนหยิบขึ้นมาพร้อมเล่นน้ำหนักมือซ้ายขวาเล็กน้อย ก้องเดินเข้าบ้านไปเปลี่ยนเป็น โจงกระเบนสีแดง เสื้อยืดสีขาวใส่สบายแต่ดูเรียบร้อย แล้วเดินกลับออกมาอย่างสง่างาม

ร่างบางของก้องยืนอยู่กลางลานบ้าน แสงแดดตกกระทบผิวจนดูเปล่งประกาย เสื้อผ้ารัดรูปแนบตัวเผยให้เห็นท่วงท่าที่สวยงามเมื่อเขาเริ่มรำ ฉิ่งของแมนดังขึ้นเบา ๆ “ฉิ้ง ฉับ ฉิ้ง ฉับ” จังหวะสม่ำเสมอพอดีกับการเริ่มต้นรำของก้อง ปลายนิ้วเรียวแตะปลายจมูกแล้วเหยียดแขนงอข้ออย่างอ่อนช้อย มือซ้ายยกขึ้นเหนือศีรษะตามท่ารำพื้นฐานของเพลงที่ใช้สอบคือเพลงระบำเทพบันเทิง เป็นเพลงที่เน้นความประณีต ความพร้อมด้านร่างกายและการสื่อสารอารมณ์ แมนมองเพื่อนรักด้วยรอยยิ้ม ท่ามกลางลมเช้าและเสียงนกร้องเบา ๆ เขาเผลอคิดในใจว่า

“ดีใจที่ได้เห็นเพื่อนสนิททำในสิ่งที่รัก... และเขาได้อยู่ตรงนี้ด้วย” ทั้งคู่ซ้อมกันนานกว่าหนึ่งชั่วโมง เพราะเพลงนี้เป็นเพลงเดียวกับที่ทั้งสองซ้อมเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ก้องรำจนเหงื่อซึมตามกรอบหน้า แม้เหนื่อย แต่แววตาเต็มไปด้วยพลังและความสุข ขณะที่แมนตีฉิ่งด้วยจังหวะที่แน่นอนและหนักแน่น หลังจบเพลง ก้องพยักหน้าแล้วพูดหอบ ๆ

“พรุ่งนี้ให้ผู้ใหญ่เตรียมของไว้ มะรืนนี้ไปรำถวายศาลปู่ตาตามที่แม่ขอ” แมนวางฉิ่งลง แล้วยิ้มตอบ

“โอเค เดี๋ยวกูไปบอกแม่ไว้เลย จะได้เตรียมตัว” จากนั้นแมนก็นั่งหอบเบา ๆ ก่อนจะหันไปพูด

“วันนี้กูไปกินหมูกระทะกับพวกบักบอล ไปด้วยกันนะ” ก้องนั่งลงเช็ดเหงื่อบนคอ พลางหันไปมองแมนแล้วยิ้ม

“มึงลืมหรือไงว่าวันนี้น้ากูมาจากกรุงเทพ กูต้องอยู่กินข้าวกับแกก่อน” แมนทำหน้าทะเล้นแล้วเกาหัว

“เออว่ะ ลืมเฉย งั้นกูไม่ไปกับบอลละ เดี๋ยวอยู่กับมึง” ก้องยิ้มแล้วพูด

“บ่เป็นหยังดอก มึงไปเถอะ กินข้าวเสร็จแล้วเดี๋ยวกูตามไปที่ร้านก็ได้” แมนพยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะเดินออกจากบ้านก้องกลับไปบ้านตัวเอง เพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัวไปเจอเพื่อนที่ร้านหมูกระทะที่นัดกันไว้

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีจากฟ้าสว่างกลายเป็น ฟ้าอมเทาอ่อน ๆ ไล่เฉดกับแสงสุดท้ายของวัน พระอาทิตย์ใกล้จะลาลับขอบฟ้า แสงอาทิตย์ย้อมยอดไม้ให้กลายเป็นสีทองอุ่น ขับเงาของตึกและถนนให้ทอดยาวไกล

แมนขับมอเตอร์ไซค์คู่ใจคันเก่า ทะยานมาตามถนนเลียบคลองเล็ก ๆ ในหมู่บ้าน เสียงเครื่องยนต์เบา ๆ กับบรรยากาศ ของเย็นวันศุกร์ที่ครึกครื้นเป็นพิเศษ เขาหยุดหน้าร้านหมูกระทะริมทางซึ่งตั้งอยู่ใกล้แยกไฟแดงเล็ก ๆ ในชุมชน ร้านมีหลังคาโค้งเรียบ ๆ แบบชั่วคราว โต๊ะเก้าอี้พลาสติกวางเรียงเป็นแนว เสียงจานช้อนกระทบกัน เสียงเด็กเสิร์ฟตะโกนบอกคิว เสียงหัวเราะของกลุ่มลูกค้าอื่นลอยคลออยู่ในอากาศ วันนี้มีเพื่อนแค่สามคน แมน บอล และเข้ม ทั้งหมดเป็นเพื่อนสมัยมัธยมต้นที่ยังคงสนิทกันอยู่ และแน่นอนว่าก้องเองก็รู้จักสองคนนี้ดี

“เฮ้ยแมน! มานั่งนี่!” บอลตะโกนเรียก

“เร็ว ๆ กูหิวแล้ว” เข้มยกถาดหมูขึ้นแล้วหัวเราะ ทั้งสามหัวเราะคิกคักระหว่างย่างหมู ย่างเห็ด พลางคุยกันไปเรื่องสอบเข้ามหาวิทยาลัย แมนกับบอลสอบติดแล้ว ต่างคนต่างดีใจ ส่วนเข้มนั่งกินเงียบ ๆ อยู่พักใหญ่ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงปนฝืนหัวเราะ

“กูยัง ต้องรอสอบตรง... ฮ่วย มันเครียดนะเว้ย แต่ก็ยังดีที่มึงสองคนติดแล้ว อย่างน้อยก็มีแรงฮึดต่อ” แมนตบบ่าเข้มเบา ๆ

“มึงต้องติดอยู่แล้วว่ะ กูเชื่อ” เสียงหัวเราะดังอีกครั้ง แต่คราวนี้มีความอึมครึมบางอย่างซ่อนอยู่... แดดหมดแล้ว เหลือเพียงแสงนีออนขาวจากหลอดไฟหน้าร้านที่เริ่มสั่นไหวจาง ๆ จากแรงลม ในจังหวะหนึ่งของความเงียบ..... แมนชะงัก เขาหยุดกิน นั่งนิ่ง ๆ เหมือนคนกำลังครุ่นคิดบางอย่าง มีบางอย่างในอกของเขา... มันว่างโหวง แบบที่อธิบายไม่ได้ ไม่ใช่ความกลัว ไม่ใช่ความเศร้า

แต่มันเป็นความรู้สึกเหมือน “บางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น”

แมนหันไปมองถนนมืด ๆ นอกหน้าร้าน เสาไฟฟ้าเรียงรายเป็นระยะๆ แสงสลัวสะท้อนลงบนพื้นเปียกจากน้ำที่ร้านล้างพื้นไว้

เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดสายหาก้อง…

ติ๊ด ติ๊ด ติ๊ด

เสียงก้องรับสาย

“เดี๋ยวอีกสักพักกูสิออกละ” แมนตอบเสียงเรียบแต่แฝงความอ่อนล้า

“บ่ต้องมาแล้วเด้อ กูว่าสิกลับละ” (ไม่ต้องมาแล้วนะ กูว่าจะกลับละ) ก้องเงียบไปเล็กน้อย

“อ้าว… กูกำลังกินข้าวเสร็จพอดี รู้สึกผิดอะ ที่ไปไม่ทัน” แมนหัวเราะแผ่ว ๆ

“ไม่เป็นไร ไปถึงบ้านแล้วส่งข้อความบอกด้วยนะ” ก้องตอบ

“โอเค ขับดี ๆ เด้อแมน”

“เออ บ่เป็นหยัง เดี๋ยวกูถึงแล้วสิบอก”

สายตัดไป…

เวลาตอนนั้นคือ สองทุ่มยี่สิบห้านาทีแมนเดินออกมาขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ท่ามกลางอากาศเย็นหลังฝนตกแดดเดียวเขาสตาร์ทรถ เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นอีกครั้ง ขณะที่เขาสวมหมวกกันน็อกแล้วค่อย ๆ เคลื่อนรถออกจากร้าน บอลและเข้มโบกมือลาจากในร้าน

“ขับดี ๆ เด้อแมน!”

“เฮ้ย! ถึงบ้านแล้วไลน์มาบอกด้วย!” แมนยกมือขึ้นโบกอย่างช้า ๆ ก่อนเร่งเครื่อง มุ่งหน้ากลับบ้านในความมืด ถนนยามค่ำเงียบเหงา มีเพียงเสียงรถสวนทางห่าง ๆ และเสียงจิ้งหรีดริมทางที่เริ่มส่งเสียงจากร้านหมูกระทะไปบ้านของเขาใช้เวลาเพียงแค่ห้านาทีเท่านั้น ระยะทางไม่นาน…

แต่ทว่า...ก็มีเรื่องที่ทำให้แมนยังไม่ถึงบ้าน....

เวลาล่วงเข้าสี่ทุ่มแล้ว ความมืดคลี่คลุมทั่วทั้งหมู่บ้าน เสียงโทรทัศน์ในห้องรับแขกยังคงดังแว่ว ๆ เป็นบทสนทนาจากละครหลังข่าวที่แม่กับยายกำลังดูอยู่ ก้องนั่งเอนตัวพิงหมอนอิงข้างแม่อย่างสบายใจโดยมีข้าวโพดคั่ววางอยู่ตรงหน้า เขาหัวเราะเบา ๆ เป็นระยะ ยามละครมีฉากตลก ขณะที่ในมือของเขาไม่มีแม้แต่โทรศัพท์ เพราะแบตหมดตั้งแต่หัวค่ำและวางชาร์จทิ้งไว้ในห้องนอนโดยที่เจ้าของก็ลืมสนิทว่าไม่ได้เช็กข้อความหรือสายใด ๆ เลยทั้งคืน เมื่อละครจบ ก้องจึงลุกขึ้นบิดขี้เกียจเล็กน้อย ก่อนจะหยิบจานชามจากโต๊ะแล้วเดินเข้าไปหลังบ้านเพื่อเอาไปเก็บในครัว

ห้องครัวบ้านก้อง เป็นห้องเล็ก ๆ ที่ต่อเติมออกจากตัวบ้านหลัก พื้นเป็นซีเมนต์ขัดมัน ฝาผนังครึ่งหนึ่งเป็นไม้เก่า ๆ อีกครึ่งเปิดโล่งให้ลมพัดผ่าน มีตู้กับข้าวไม้เก่าตั้งอยู่มุมหนึ่ง กับเตาแก๊สสองหัวที่วางอยู่บนโต๊ะปูนติดผนัง มีประตูเหล็กบานเล็กด้านข้างที่เปิดออกไปยังทางเดินหลังบ้านได้ เป็นทางที่แมนมักจะเดินผ่านเป็นประจำเวลาไปบ้านตัวเอง ก้องวางจานลงในอ่างล้างจานแล้วเปิดก๊อกน้ำ เสียงน้ำไหลดังซู่ซ่า… มือกำลังถูฟองสบู่ตามขอบจาน เขารู้สึกบางอย่างแปลก ๆ หัวใจเต้นแรงผิดปกติเล็กน้อย บรรยากาศรอบข้างเงียบจนได้ยินเสียงจิ้งหรีดชัดเจน

และแล้ว…

ความรู้สึกเหมือนมีสายตาคู่หนึ่งกำลังมองเขาอยู่จากข้างบ้านก็ถาโถมเข้ามา ก้องหยุดชะงักชั่วขณะ สายตาค่อย ๆ เลื่อนจากอ่างล้างจานไปยังบานหน้าต่างไม้ที่เปิดอยู่ แสงจากหลอดไฟในครัวสะท้อนให้เห็นเงาราง ๆ ข้างบ้าน เขาตัดสินใจหันขวับไปยังประตูด้านข้างที่เปิดแง้มอยู่และที่นั่นเขาเห็นแมน แมนในชุดเสื้อยืดสีกรมท่ากับกางเกงยีนขาสั้นยืนอยู่ข้างรั้วในมุมมืด ใต้เงาของต้นมะขามเก่าที่ปลูกไว้ตรงหัวมุมบ้าน แสงไฟจากในครัวส่องกระทบใบหน้าของเขาเพียงครึ่งหนึ่งแม้จะอยู่ในเงามืด แต่ก้องก็เห็นชัดเจนว่า แมนกำลังยืนยิ้ม

ให้เขา ยิ้มอบอุ่นแบบที่เขาเคยยิ้มให้เสมอ มือข้างหนึ่งของแมนค่อย ๆ ยกขึ้นมาโบกเบา ๆ ราวกับจะทักทายแบบที่เคยทำประจำ...แต่ครั้งนี้ แววตาของแมนมีบางอย่างที่ต่างออกไป มันเหมือนมีความเศร้าลึกๆบางอย่างเจืออยู่ ก้องผงะเล็กน้อย ก่อนจะอุทานออกมา

“โอ้ยยย มึง! กูตกใจหมด ทำไมไปยืนมุมมืด ๆ ล่ะพ่อคุณ!” เขาหัวเราะพลางรีบล้างจานต่อ

“รอก่อน เดี๋ยวกูล้างมือแป๊บนึง เดี๋ยวออกไปหา!” พูดจบก้องก็รีบล้างจานต่ออย่างเร็ว มือปาดหยดน้ำบนกางเกงแล้วรีบเดินไปยังประตูเหล็กข้างบ้าน มือคว้ากลอนแล้วดันประตูเปิดออกเสียงดังเอี๊ยดแต่พอเขาก้าวออกไปกลับไม่เห็นแมนอยู่ตรงนั้นแล้ว มองไปทางซ้าย มองไปทางขวา มองเลยออกไปถึงแนวรั้วไม้เก่า ไม่มีวี่แววของเพื่อนเลยสักนิด ก้องยืนเกาหัว พลางพึมพำ

“เฮ้อ... สงสัยไม่ได้ยินว่าจะออกไปหา” เขาเดินไปใกล้รั้วแล้วเหลือบมองซอกทางเดินเล็ก ๆ ที่เชื่อมไปยังบ้านแมน มันเป็นทางเดินเล็ก ๆ ข้างบ้านที่มีเพียงแสงไฟหัวเสาสลัว ๆ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่แมนมายืนทักข้างบ้านแบบนี้

ทุกครั้งที่แมนกลับบ้านตอนดึก ถ้าเห็นก้องอยู่ในครัว เขามักจะยืนยิ้มแล้วโบกมือให้เสมอและทุกครั้งก้องก็จะเดินออกมาคุยกันสักพักก่อนแมนจะกลับเข้าบ้าน แต่ครั้งนี้บรรยากาศกลับไม่เหมือนเดิม เสียงจิ้งหรีดเงียบลงอย่างกะทันหัน ลมเย็นพัดมาปะทะใบหน้าก้องเบา ๆ เขาเงียบไปครู่หนึ่ง มองไปยังความว่างเปล่าหน้ารั้ว ก่อนจะค่อย ๆ ปิดประตูเหล็กอย่างช้า ๆ พร้อมกับใจที่เริ่มรู้สึกแปลก ๆ โดยไม่รู้ตัว...

เสียงประตูเหล็กข้างบ้านปิดลงช้า ๆ พร้อมกับใจที่ยังสับสน ก้องเดินกลับเข้ามาในบ้านผ่านประตูหลัง มือยังคงเช็ดน้ำจากการล้างจานบนกางเกงขาสั้นอยู่ทว่า... เพียงก้าวเข้ามาถึงห้องโถง ความผิดปกติก็ปรากฏขึ้นทันที

บรรยากาศในบ้านไม่เหมือนเดิม ทีวีที่เคยเปิดเสียงดังกลับเงียบสนิท เหลือเพียงแสงสว่างจากหน้าจอวูบวาบสะท้อนอยู่บนผนัง ทุกคนในบ้าน พ่อ แม่

และน้าสาว หันขวับมาทางก้อง แม่ยืนขึ้นจากโซฟา น้ำตาคลอเต็มสองตา ก่อนจะรีบพุ่งเข้ามากอดก้องแน่น เสียงสะอื้นดังลอดจากอกของแม่ เสียงที่เขาไม่เคยได้ยินเลยตลอดชีวิต แม่ร้องไห้จริง ๆ

“ก้อง... แมน... แมนเขา...” ประโยคที่หลุดจากริมฝีปากแม่สะดุดกลางคัน น้ำเสียงขาดห้วงเหมือนหายใจไม่ออก

ก้องยืนนิ่งตะลึง ปล่อยให้แม่กอดเอาไว้แน่น แต่ตัวเองกลับขยับไม่ได้แม้แต่น้อย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเห็นแม่ร้องไห้ต่อหน้าแบบนี้ หัวใจเขาแทบจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ อากาศในห้องโถงดูบางเฉียบจนหายใจไม่ทั่วท้องพ่อของก้องเดินเข้ามาช้า ๆ วางมือบนไหล่แม่ เขาสูดลมหายใจเข้าอย่างหนัก ก่อนพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเทา

“แมน... ขับรถมอไซค์กลับบ้าน แล้ว... มีกระบะขับมาชน... ชนแรงมาก...”

เพียงเท่านั้นโลกของก้องก็ดับวูบลงทันที เสียงรอบข้างหายไป กลายเป็นเพียงเสียงลมหายใจของตัวเองที่ดังอื้ออยู่ในหู หัวใจเต้นตึก ๆ แต่เสียงมันกลับแผ่วเบาราวกับจมอยู่ใต้น้ำ แสงไฟในบ้านสว่างจ้าแต่เหมือนมืดลง ทุกอย่างหมุนวน... ตีกันในหัวของเขาไม่หยุด แม่กับน้าเตรียมจะออกไปโรงพยาบาลทันที

พ่อเอ่ยถามก้องว่าจะไปด้วยไหม ก้องพยักหน้าช้า ๆ โดยไม่ได้เอ่ยคำใด รองเท้าแตะที่สวมอยู่เหมือนหนักขึ้นทุกก้าวที่เดิน มือสั่นเล็กน้อยแต่ใจยังไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน โรงพยาบาลประจำอำเภอตอนกลางคืนช่างเงียบงัน ก้องเดินตามพ่อแม่เข้าไปยังแผนกฉุกเฉิน ไฟในตึกสลัว เสียงรถเข็นเคลื่อนผ่านเสียงร้องไห้จากมุมใดมุมหนึ่งดังแทรกผ่านความเงียบและที่มุมหน้าห้องฉุกเฉิน ก้องเห็นพ่อแม่ของแมนยืนร้องไห้กอดกันแน่น แม่ของแมนหน้าซีดเผือด ร่างสั่นเทาเหมือนจะล้มทุกขณะ

พ่อของแมนพยายามเข้มแข็งแต่ก็มีน้ำตาไหลออกจากดวงตาไม่ขาดสาย เข้มและบอล สองเพื่อนที่เพิ่งแยกจากแมนมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนนั่งเงียบอยู่บน

เก้าอี้ยาว ข้างหน้าพวกเขามีขวดน้ำดื่มวางอยู่ แต่ไม่มีใครแตะเลยพวกเขาเงยหน้าขึ้นมามองก้อง ไม่มีใครพูดอะไร เพียงสายตาเท่านั้นที่บอกทุกอย่าง ก้องนั่งลง มือกำชายเสื้อแน่น สายตามองไปยังประตูห้องฉุกเฉินที่ปิดสนิทเขา...ภาวนาในใจอย่างเงียบงัน

"ขอให้มึงไม่เป็นไรนะแมน... มึงต้องรอด... มึงยังต้องไปตีฉิ่งให้กูรำอยู่นะ..." เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ หมอออกมาจากห้อง สีหน้าของเขาไม่ต้องเอ่ยคำใดเลย เพียงแค่มองทุกคนก็รู้คำตอบนั้นทันที

"ญาติไปรอรับที่ห้องดับจิตชั้นล่างนะครับ..." ก้องไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลยแม้แต่คำว่า "ดับจิต" ก็กลายเป็นเพียงเสียงสะท้อนอันเลือนราง เขาเดินตามทุกคนไปเหมือนหุ่นยนต์ไม่มีแรง ไม่มีคำพูด ไม่มีอารมณ์เมื่อไปถึง ห้องนั้นเย็นเฉียบ กลิ่นฟอร์มาลีนและกลิ่นของแอลกอฮอล์เจือปนกับกลิ่นอับเก่า ๆ พยาบาลให้ครอบครัวเข้าไปก่อน เสียงร้องไห้ของพ่อแม่แมนดังลอดออกมาจากข้างในก้องยืนนิ่งอยู่นอกห้อง ไม่รู้ว่าควรทำอะไร หัวใจเขาหล่นวูบเหมือนดิ่งลึกลงเหวและในที่สุด... เขาเดินเข้าไปช้า ๆ เตียงเหล็กเย็นชืดวางอยู่กลางห้อง ร่างที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงนั้นถูกคลุมผ้าขาวจนถึงหน้า บุรุษพยาบาลค่อย ๆ เปิดผ้าขึ้นช้า ๆ... ช้าเหลือเกิน จนกระทั่ง... ใบหน้าที่คุ้นเคยปรากฏแก่สายตา

แมน เพื่อนรักของเขา นอนอยู่ตรงนั้นจริง ๆ ใบหน้าไร้สีสัน ดวงตาปิดสนิท ริมฝีปากซีดจาง ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีคำพูด ไม่มีชีวิตเหลืออีกแล้ว

ก้องเดินเข้าไปช้า ๆ มือที่สั่นค่อย ๆ ยื่นออกไปจับมือของแมนไว้แน่น มือของแมนเย็นเยียบ... และเงียบงัน ความจริงถาโถมเข้าสู่หัวใจของก้องอย่างโหดร้าย เขาไม่สามารถปฏิเสธได้อีกแล้วว่าแมนเพื่อนรักที่สุดของเขาจากไปแล้วจริง ๆ น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาอย่างไม่อายใคร เขาไม่พูด ไม่กรีดร้อง แค่ร้องไห้...

ร้องไห้เหมือนหัวใจจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ ร้องไห้เหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาตรงหน้า เขาเสียเพื่อนรักไปแล้ว เสียไปตลอดกาล และไม่มีอะไรจะเรียกเพื่อนรักกลับมาได้อีก... ภายในห้องดับจิตเงียบกริบ เย็นเฉียบและเงียบงันเสียจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงหัวใจของตัวเองเต้น กลิ่นฟอร์มาลีนเจือจางลอยวนอยู่ในอากาศผสมกับกลิ่นเศร้าหม่นที่ไม่มีใครมองเห็น ก้องยังคงยืนนิ่งอยู่ข้างเตียง มองร่างของแมน เพื่อนสนิทที่เคยนั่งหัวเราะกับเขา เดินกลับบ้านด้วยกัน วิ่งเล่นอยู่ในลานวัด ซ้อมรำ เคียงข้างเขามาเสมอตอนนี้... นอนนิ่ง ไม่พูด ไม่ขยับ และไม่ยิ้มให้เขาอีกแล้ว น้ำตาของก้องไหลไม่หยุด เขาทรุดตัวลงข้างเตียง ก่อนจะโน้มตัวลงไปกอดร่างของแมนเอาไว้แน่น กอดแน่นราวกับจะฉุดเพื่อนรักกลับมาให้ได้ เสียงสะอื้นของเขาดังออกมาในความเงียบของห้อง

"กูบอกให้มึงรอกูไง...กูแค่ล้างมือแป๊บเดียวเอง..." เสียงของก้องสั่นเครือ มือกำเสื้อแมนแน่น

"ตื่นมาก่อนได้ไหม พรุ่งนี้เราก็ต้องไปรำกันแล้วอ่ะแมน... กูยังไม่พร้อมเลย... กูยังไม่พร้อมให้มึงไปแบบนี้..."

ก้องกอดแมนอยู่นาน กอดจนเหมือนเวลาหยุดนิ่ง นี่คือ อ้อมกอดสุดท้าย อ้อมกอดที่ก้องเป็นคนกอดอยู่ฝ่ายเดียวไม่มีแรงกอดตอบกลับ ไม่มีคำพูด ไม่มีรอยยิ้ม มีเพียงความเงียบ ความเย็น และความว่างเปล่าที่แทรกตัวอยู่ในอก ประตูห้องค่อย ๆ เปิดออก พ่อของก้องยืนอยู่หน้าประตู ใบหน้าหนักแน่นแต่เปื้อนคราบน้ำตาเขาไม่พูดอะไร... เพียงแค่เดินเข้ามาช้า ๆ แล้ววางมือลงเบา ๆ บนบ่าของลูกชาย

"ก้อง... กลับบ้านกันนะลูก..." ก้องไม่อยากลุกขึ้น ไม่อยากเดินออกไป ไม่อยากยอมรับความจริง แต่สุดท้าย เขาก็จำต้องยืนขึ้น... ช้า ๆ สายตายังไม่ละจากแมนเลยแม้แต่วินาทีเดียว

คืนนั้นบ้านของก้องเงียบอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เสียงแมลง เสียงลมพัดหวิวเบา ๆ จากหน้าต่าง ไม่มีเสียงโทรทัศน์ ไม่มีเสียงพูดคุย ก้องนอนบนเตียงมองเพดานที่มืดสนิท น้ำตาไหลลงเปียกหมอน เขาหลับตาลงพร้อมกับภาวนา

“ขอให้เป็นแค่ฝัน... ขอให้เป็นแค่ฝันเถอะ...” ในความเงียบและเหนื่อยล้าของความเศร้า ในที่สุดเขาก็ผล็อยหลับไป และในห้วงความฝันนั้น... ก้องก็ได้พบกับแมนอีกครั้ง เขาอยู่ที่ลานวัดหลังโรงเรียน

เสียงเพลงพื้นบ้านลอยมาเบา ๆ เขากำลังซ้อมรำอยู่... มือเหยียดออกท่าทางอ่อนช้อยเหมือนทุกครั้งที่ซ้อมกับแมนแล้วจู่ๆ เขาก็เห็นแมนยืนอยู่ริมสนาม มองเขาด้วยสายตาอบอุ่นและภูมิใจที่สุด ก้องลดมือ หยุดรำ แล้วรีบวิ่งเข้าไปโผเข้ากอดแมน

“มึงยังอยู่... มึงอยู่จริง ๆ ใช่ไหม...” เสียงเขาสั่น เขาร้องไห้ออกมาอย่างหนักในอ้อมแขนเพื่อน “ทำไมถึงทิ้งกูไปแบบนี้...” แมนยิ้ม เขากอดก้องกลับแน่น แต่ไม่นาน แมนก็ผละออกจากอ้อมแขนเบา ๆ สบตาก้องด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความรัก

“กูไม่เคยอยากทิ้งมึงเลยนะ” ก้องสะอื้นอีกครั้ง

“กูไม่อยากให้มึงไป...” แมนยิ้ม มือแตะแขนก้องอย่างอ่อนโยน

“หลังจากนี้ มึงต้องใช้ชีวิตให้ดีนะ เป็นครูสอนรำที่เก่งที่สุดให้ได้... กูจะคอยดูมึงอยู่... แล้ววันหนึ่งเราจะได้เจอกันอีก... สักวันหนึ่ง...” ก้องร้องไห้ ไม่พูดอะไรอีก แล้วโผเข้ากอดแมนอีกครั้ง กอดแน่น... แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้และในวินาทีนั้นแมนก็ยิ้มให้เป็นครั้งสุดท้าย

“ต้องไปแล้วนะก้อง...”

“ไม่ไปได้ไหม...” แมนส่ายหัวเบา ๆ “ไม่ได้หรอก...” ก้องกอดแมนเอาไว้จนทุกอย่างเลือนหายไปในหมอกแห่งความฝัน

แสงแดดแรกของวันส่องผ่านม่านหน้าต่าง ก้องลืมตาขึ้นช้า ๆ น้ำตายังไหลเปียกสองแก้มเขารีบคว้าโทรศัพท์เปิดจอดูหวังว่าจะมีข้อความของแมนหรือสายที่ไม่ได้รับ... บางอย่าง... อะไรก็ได้... ที่ทำให้เรื่องทั้งหมดกลายเป็นเพียงแค่ฝัน แต่ไม่มีอะไร ไม่มีสาย ไม่มีข้อความ ไม่มีสิ่งใดที่บอกว่า แมนยังอยู่ มีเพียงความว่างเปล่า ไม่มีเทพเจ้าองค์ใดรับคำภาวนาของเขาเลย และความจริงก็ยังคงเป็นความจริง

ศาลาวัดในยามบ่ายคล้อยเงียบสงัด อากาศนิ่งสนิทจนเหมือนว่าเวลาเองก็อาลัยกับการจากไปของใครคนหนึ่ง ภายในศาลา เต็มไปด้วยผู้คนที่นั่งเรียงรายเงียบงัน ไม่มีเสียงพูดคุย ไม่มีเสียงหัวเราะ มีเพียงเสียงบทสวดพระสลับกับเสียงสะอื้นเบา ๆ ของญาติและเพื่อนฝูงที่ยังไม่อาจทำใจได้ หน้าหีบศพตกแต่งด้วยดอกไม้สีขาว มะลิ ดอกดาวเรือง และกลีบบัวโรยรอบ ๆ กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของธูปผสมกับความหม่นหมองของบรรยากาศ รูปของแมนในกรอบไม้สีทองตั้งเด่นอยู่หน้าโลงศพ รอยยิ้มของเขาในรูปเป็นรอยยิ้มที่ทุกคนจำได้ดี รอยยิ้มของเด็กหนุ่มผู้สดใส ร่าเริง และเป็นที่รักของทุกคน

ก้องนั่งอยู่แถวหน้าสุด สวมชุดดำสนิท ใบหน้าซีดเซียว ดวงตาบวมแดงจากการร้องไห้ติดต่อกันหลายวัน มือของเขากำผ้าซิ่นรำแน่น เวันนี้เขาตัดสินใจแล้วว่าจะรำให้แมนดู แม้ว่าเขาจะเคยรำมาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ไม่มีแมนยืนข้าง ๆ ไม่มีเสียงหัวเราะของแมน ไม่มีคำแซว ไม่มีการจับจังหวะร่วมกัน

วันนี้เขารำคนเดียว...เพราะอีกคนจากไปแล้ว... ตลอดกาล เมื่อพิธีจบลง เสียงพิณพื้นบ้านเริ่มบรรเลงช้า ๆ ก้องเดินออกมาหน้าโลงศพ มือประนมขึ้นอย่างสง่างาม ขาเคลื่อนตามจังหวะอย่างเชื่องช้า ท่าทางแฝงไว้ด้วยความเศร้าและอาลัย ใบหน้าของเขานิ่งสงบ แต่สองแก้มมีน้ำตาไหลรินอย่างเงียบงัน ผู้คนเงียบกริบ ไม่มีใครพูด ไม่มีใครขยับ ทุกสายตาจับจ้องที่ก้องและทุกหัวใจรู้ดีว่านี่คือการรำที่ไม่ใช่เพื่อการแสดง...แต่คือการร่ำลา ท่ารำของก้องอ่อนช้อยแต่หนักแน่นมือและสายตาของเขามีความหมายทุกจังหวะคือความรู้สึกที่ไม่มีคำพูดใดอธิบายได้ แล้วจู่ ๆ...ในความเงียบของจังหวะเสียงฉิ่ง เสียงจังหวะฉิ่งเบา ๆ คุ้นเคย เสียงฉิ่งของแมน ดังขึ้นในหูของก้อง มันไม่ใช่เสียงในลำโพง มันไม่ใช่เสียงของใครคนอื่น

แต่เป็นจังหวะฉิ่งที่ก้องรู้ดีว่าเป็นของใคร เพราะแมนตีฉิ่งด้วยจังหวะเฉพาะตัว... จังหวะที่ก้องจำได้แม่นที่สุดในชีวิต มือของก้องสั่นเล็กน้อย แต่น้ำตาก็ไหลอีกครั้ง... คราวนี้ไม่ใช่เพียงเพราะเศร้า แต่เป็นเพราะเขารู้... แมนยังอยู่แม้จะไม่อยู่ในร่างกาย แต่จิตวิญญาณของแมนยังอยู่ตรงนี้ยังดูเขารำยังตีฉิ่งให้อยู่เสมอเหมือนที่เคยทำ ก้องร่ายรำต่อไปทั้งน้ำตา ทุกก้าว ทุกการเคลื่อนไหว คือการบอกลาคือคำสัญญาว่าเขาจะใช้ชีวิตต่อและจะทำตามความฝันต่อไป

“กูจะเป็นครูสอนรำที่ดีที่สุดให้ได้... กูสัญญา...” เสียงฉิ่งในใจของก้องยังดังต่อเนื่องเหมือนแมนนั่งอยู่ข้าง ๆเหมือนเพื่อนรัก... ไม่เคยจากไปไหนเลย เมื่อการรำจบลง ก้องยืนอยู่กลางศาลา ก้มลงกราบหน้าโลงดอกมะลิที่เขาพกมาโรยไว้ตรงหน้ารูปถ่ายของแมน กลีบดอกไม้ปลิวลงเบา ๆ ...เหมือนกับวิญญาณของแมนกำลังยิ้มให้เขาอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางความเงียบสงบและความเศร้าหนักหนาในหัวใจของก้องแมนจะไม่มีวันหายไปเลยตลอดกาล

“แล้วเป็นยังไงต่อคะครูก้องภพ” เด็กผู้หญิงผูกเปียสองข้างยกมือถามด้วยแววตาเป็นประกาย ครูก้องภพ ในวัยสามสิบห้านั่งอยู่ข้างเสื่อไม้ไผ่

ใต้พัดลมเพดานที่หมุนเอื่อย ๆ ใบหน้าเต็มไปด้วยร่องรอยประสบการณ์ แววตาสงบ อบอุ่น และมีรอยยิ้มอ่อนโยนตลอดเวลา วันนี้เขาตัดสินใจเล่าเรื่องในอดีตให้ลูกศิษย์ฟัง เรื่องของเพื่อนรักคนหนึ่งที่เขาไม่เคยลืมเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้เด็ก ๆ ก้องภพยิ้มหันมามองเด็ก ๆ รอบตัวที่เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจแล้วเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นปนขบขัน

“แล้วพวกเราก็ต้องกลับไปซ้อมรำได้แล้วครับ จะได้รีบกลับบ้าน”เสียงโห่ร้องเบา ๆ ดังขึ้นรอบวง เด็กบางคนทิ้งตัวนอนราบกับพื้น บางคนหัวเราะ บางคนบ่นอุบอิบ

“โหยยยย...หนูยังอยากฟังต่ออยู่เลย...” เสียงหัวเราะระคนกันจนบรรยากาศผ่อนคลาย“เมื่อไหร่จะเลิกซ้อมเนี่ย...” แล้วเสียงเด็กผู้ชายคนหนึ่งก็ดังขึ้นกลางวง

“ครูครับ... ครูว่าถ้าเพื่อนครูคนนี้ยังอยู่... เขาจะเป็นยังไงครับ” คำถามนั้นทำให้ก้องภพเงียบไปชั่วครู่
เขาหันมามองเด็กคนนั้นก่อนจะยิ้มออกมา... รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความคิดถึง และภาคภูมิใจ เขามองไปที่โต๊ะทำงาน มองฉิ่งคู่เก่าที่วางไว้อย่างดีบนโต๊ะทำงาน ฉิ่งของแมน...จากนั้นจึงตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ครูว่าถ้าเพื่อนครูยังอยู่...เขาก็คงจะเป็นครูสอนดนตรีไทยที่เก่งที่สุดในโรงเรียนนี้เลยแหละ”เด็ก ๆ เงียบลงทันที ไม่ใช่เพราะความเศร้า แต่เพราะพวกเขารับรู้ได้ถึงความรักและความจริงใจในคำพูดของครู ก้องภพยังคงยิ้ม

ภาพในความทรงจำย้อนกลับมา เสียงฉิ่ง เสียงหัวเราะของแมน การซ้อมร่วมกัน การวิ่งเล่นในวัยเด็ก การนั่งฟังเสียงพิณใต้ต้นไม้ในวัด แม้กาลเวลาจะผ่านไปถึงสิบเจ้ดปี แม้แมนจะไม่อยู่บนโลกใบนี้แล้วแต่ในหัวใจของก้องเพื่อนรักคนนั้นยังไม่เคยจากไปไหน เขาลุกขึ้น ปัดเสื้อผ้าเบา ๆ แล้วพูดขึ้น

“ลุกครับเด็ก ๆ กลับไปซ้อมต่อเลย” เสียงฮาโห่ร้องดังขึ้นอีกครั้ง บรรยากาศกลับมาคึกคัก ขณะที่ก้องภพเดินไปที่โต๊ะทำงาน เขาหยุดมือแตะเบา ๆ ที่ฉิ่งทุกครั้งก่อนที่เขาจะเริ่มสอนรำเหมือนกับว่าแมนยังอยู่เคียงข้างเขาเสมอ แม้เส้นทางชีวิตของทั้งสองจะเดินแยกกันไปคนละฟากฟ้า แต่ทุกจังหวะการรำของก้องจะมีเสียงฉิ่งของแมนขับกล่อมอยู่เสมอ เพราะสำหรับก้อง แมนไม่เคยจากไปไหนเลย แมนยังอยู่... อยู่ในทุกลมหายใจของความฝันที่เราสร้างไว้ด้วยกัน...

ต้นฉบับ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2567

๑๐

เสี่ยงไข่ตั้งกองฟอน

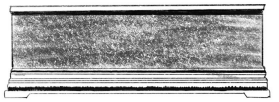

ภาพรถพยาบาลคันสุดท้ายหายลับไปจากสายตาพร้อมกับเสียงที่ค่อยๆ เบาไป ทิ้งไว้เพียงความเงียบงันและบรรยากาศที่หนักอึ้งภายในบ้านไม้หลังเก่า

ลิน เด็กสาววัย ๒๒ ปี นั่งนิ่งอยู่บนตั่งหน้าบ้าน ดวงตาของเธอแดงก่ำจากการร้องไห้จนแทบไม่มีน้ำตาเหลือให้หลั่งอีกต่อไป เสื้อยืดสีซีดๆ ของเธอเปียกไปด้วยคราบเหงื่อและฝุ่นจากการวิ่งวุ่นมาตลอดทั้งวัน ใบหน้าที่เคยสดใสของเด็กสาวเต็มไปด้วยความสับสนและเศร้าอย่างลึกล้ำ

พ่อของเธอ ชายที่เป็นทั้งหัวหน้าครอบครัว คนขับรถรับจ้าง และคนที่ลินไว้ใจที่สุดในชีวิตอีกคนหนึ่งจากไปอย่างกะทันหันจากอาการหัวใจวายเฉียบพลัน ลินไม่ทันได้บอกลา ไม่ทันได้ขอบคุณ หรือแม้แต่จะบอกว่า “รักพ่อ” อีกสักครั้ง ทุกอย่างรวดเร็วเกินไป และทิ้งเธอไว้ท่ามกลางความว่างเปล่าที่เธอไม่รู้จะก้าวเดินต่อไปอย่างไร

คนในหมู่บ้านเริ่มทยอยมาเงียบ ๆ หลังข่าวการจากไปของพ่อเธอแพร่กระจายไปทั่วอย่างรวดเร็ว เพื่อนบ้านที่สนิทกับครอบครัวมาตั้งแต่ลินยังเล็ก ๆ ป้ามาลัย รีบเดินเข้ามากอดลินแน่น น้ำตาของป้ามลเพื่อนสนิทข้างบ้านไหลซึมออกมาพร้อมกับคำพูดว่า “ไม่ต้องห่วงนะลูก เดี๋ยวป้าช่วยจัดการให้เอง”

ผู้ใหญ่บ้านมาถึงในไม่ช้า เขาพูดเสียงหนักแน่นแต่นุ่มนวลกับลินว่า “ลินบ่ต้องคิดหลายเด้อ พ่อของเจ้าคนดีหลาย คนในบ้านฮักพ่อเจ้าหลาย เดี๋ยวผู้ใหญ่สิช่วยกันเบิ่งเรื่องงานศพให้เองเด้อ” (ลินไม่ต้องคิดมากนะ พ่อของหนูเป็นคนดี

มาก คนในหมู่บ้านรักเขา เดี๋ยวผู้ใหญ่จะช่วยดูแลเรื่องงานศพให้เอง) ลินพยักหน้าเบา ๆ น้ำตาเริ่มคลออีกครั้ง เธอไม่ได้พูดอะไร นอกจากเสียงสะอื้นที่กลั้นไว้แทบไม่อยู่ มือของเธอกำเสื้อของตัวเองแน่นราวกับพยายามเหนี่ยวรั้งตัวเองให้เข้มแข็งที่สุดผู้ใหญ่บ้านถามเรื่องวันจัดงานศพของพ่อแต่ลินนึกได้ว่าพ่อของเธอเคยพูดกับเธอตั้งแต่ยังเล็กว่าหากวันใดวันหนึ่งพ่อของเธอสิ้นลมหายใจ พ่ออยากจะให้งานศพของตัวเองเป็นโบราณเพราะพ่อเคยทำให้แม่หรือย่าของลินเมื่อตอนที่พ่อยังวัยรุ่น

“ผู้ใหญ่คะ จัดแบบกองฟอนก็ได้ค่ะ” ผู้ใหญ่บ้านและป้ามลมองหน้าลินด้วยความประหลาดใจ เพราะการจัดพิธีศพแบบกองฟอนเป็นการจัดแบบพิธีโบราณที่ในปัจจุบันไม่ค่อยเห็นกันแล้ว

“เอางั้นดิ” ผู้ใหญ่ถามลินอีกครั้งเพื่อนความแน่ใจ ลินพยักหน้าเพราะเธออยากทำในสิ่งที่พ่อเคยขอเธอไว้วันนั้น เธอไม่เพียงแค่สูญเสียพ่อ แต่เธอกลายเป็น “ผู้ใหญ่” ไปในทันทีโดยไม่มีเวลาเตรียมตัว เธอต้องตัดสินใจทุกอย่าง ตั้งแต่เลือกชุดให้พ่อ ใส่บาตรหน้าโลง สั่งทำพวงหรีด หารือเรื่องการเผาหรือฝัง ทั้งหมดต้องผ่านมือเธอและความคิดเห็นทั้งนั้น เพราะแม่ของลินทำใจไม่ได้กับเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ตอนนี้ในบ้านเหลือเพียงสองแม่ลูกเท่านั้น

ภายในบ้านไม้สองชั้นกลางหมู่บ้านที่เคยเงียบสงบ กลับคลาคล่ำไปด้วยผู้คนในช่วงสามคืนที่ผ่านมา ผ้าขาวที่คลุมทั่วบริเวณศาลาเล็กหน้าบ้านไหวตามแรงลมเย็นยามค่ำ เสียงสวดมนต์ของพระสงฆ์แปดรูปดังกังวานประสานกับเสียงระฆังและเสียงตีฆ้องที่ดังแว่วจากมุมบ้าน ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

งานศพจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายแต่สมเกียรติ โดยมีผู้ใหญ่บ้านและป้ามลหญิงวัยกลางคนที่เป็นเพื่อนสนิทของครอบครัวและเปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ดูแล ทั้งคู่ขะมักเขม้นช่วยจัดการทุกอย่าง ตั้งแต่การเตรียมอาหาร การจัดที่นั่ง ตลอดจนการจัดลำดับพระสวดในแต่ละคืน ห้องโถงใหญ่ กลางบ้านแปรเปลี่ยนเป็นพื้นที่วางโลงศพของพ่อลิน รายล้อมด้วยพวงหรีดที่วางเรียงรายราวกับรอยแผลเป็นจากความคิดถึง แสงไฟสีส้มจากหลอดไส้เก่า ๆ สาดลงบนใบหน้าของแม่ลินที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากโลงศพ ใบหน้านั้นซีดเซียว ดวงตาแดงก่ำ ไม่มีหยุดพัก น้ำตาไหลไม่ขาดสายเหมือนฝนพรำตลอดสามวัน

แม่ของลินแทบไม่ได้เอ่ยคำใดเลยตั้งแต่วันที่พ่อจากไป มีเพียงเสียงสะอื้นที่แทรกขึ้นมาในยามเงียบงัน เหมือนใจที่ไม่ยอมรับความจริง ตรงกันข้ามกับแม่ลินในวัยสิบแปดกลับต้องทำตัวให้เข้มแข็ง ทั้งที่ภายในก็เต็มไปด้วยความว่างเปล่าและความคิดถึงที่แน่นอก เธอเป็นเหมือนเสาหลักของบ้านไปโดยปริยาย รับแขก ดูแลอาหาร ดูแลแม่ และเป็นเจ้าภาพในงาน ทุกหน้าที่เธอต้องรับไว้โดยไม่ปริปากบ่น คืนสุดท้ายของการสวดพระอภิธรรมมาถึง อากาศเย็นลงจนรู้สึกได้ ผู้คนเริ่มทยอยมากันตั้งแต่หัวค่ำ และในช่วงที่พระกำลังสวดบทสุดท้าย ผู้ใหญ่บ้านก็เดินเข้ามาใกล้ลินแล้วเอ่ยเบา ๆ

“ลิน มื้ออื่นสิตั้งกองฟอนม่องได๋ลูก” (ลิน พรุ่งนี้จะตั้งกองฟอนที่ไหนลูก) ลินหันไปสบตาผู้ใหญ่แล้วตอบเสียงเบาแต่มั่นคง

“ที่ป่าช้าวัดก็ได้ค่ะ” ผู้ใหญ่พยักหน้า ก่อนจะเดินไปจัดการตามที่เธอบอกไว้ เมื่อเสียงสวดจบลง บรรยากาศทั้งงานเงียบสงัด ผู้คนเริ่มทยอยกลับบ้าน ลินเดินวนไปร่ำลาผู้ใหญ่หลายคน ก่อนจะเดินกลับเข้ามาในบ้าน ตรงไปยังโลงศพของพ่อ ซึ่งแม่ของเธอยังคงยืนเฝ้าอยู่ แม่หันมาหาลิน ดวงตาแดงช้ำ แต่ก็ฝืนยิ้มทั้งน้ำตา ก่อนจะเอ่ยประโยคที่ทำให้ลินใจสั่นวูบ

“แม่ไปนอนก่อนนะ...” ประโยคแรก... ที่แม่พูดกับเธอในวันนี้ ลินไม่พูดอะไร แค่พยักหน้าเบา ๆ และยื่นมือไปจับแขนแม่ แล้วพาเดินขึ้นไปบนห้องอย่างช้า ๆ เมื่อถึงเตียง แม่ล้มตัวลงนอน โดยยังคงกอดเสื้อเชิ้ตเก่าของพ่อไว้แน่นราวกับมันคือชีวิตสุดท้ายที่ยังจับต้องได้

ลินหยิบผ้าห่มมาคลี่คลุมให้แม่ด้วยมืออันสั่นไหว เธอเฝ้ามองร่างเล็ก

ที่เคยเข้มแข็งของแม่ค่อย ๆ หลับตาลงไปทั้งน้ำตา แล้วจึงค่อย ๆ ปิดประตูเบา ๆ ก่อนออกมา เมื่อประตูปิดลง ลินทรุดตัวพิงกำแพงด้านนอก เธอใช้มือเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว และถอนหายใจลึกเหมือนพยายามไล่ความเจ็บปวดออกจากอก แต่ความแน่นในใจยังไม่ไปไหน เธอเดินลงไปชั้นล่างอีกครั้ง บรรยากาศในบ้านเริ่มว่างเปล่า แขกเหรื่อกลับไปหมดแล้ว เหลือเพียงป้ามลที่ยังช่วยเก็บของอย่างเงียบ ๆ แผ่นเสื่อถูกม้วนเก็บ ธูปถูกดับ ควันยังกรุ่น กลิ่นหอมจาง ๆ ลอยฟุ้งทั่วบ้าน

คืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายของการอยู่ร่วมกันกับร่างของพ่อ และลินรู้ดีว่าวันพรุ่งนี้... เธอจะต้องเข้มแข็งกว่านี้อีกครั้ง เพื่อส่งพ่อเป็นครั้งสุดท้าย

แสงแดดอ่อนก่อนสิ้นสุดวันสาดผ่านเรือนยอดไม้ในป่าช้า ทอดเงาลงบนผืนดินแห้งกรังอย่างเงียบงัน ลมโชยเอื่อยพัดเอากลิ่นดินปนกลิ่นธูปจาง ๆ ลอยคว้างอยู่ในอากาศ ให้บรรยากาศยิ่งขรึมขลัง

ผู้คนในหมู่บ้านทยอยกันมายังลานป่าช้าท้ายหมู่บ้าน สีหน้าเคร่งขรึม ชุดดำที่สวมใส่สะท้อนความเศร้าในหัวใจ บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ หมอพราหมณ์ และญาติสนิทของผู้เสียชีวิต มารวมตัวกัน ณ จุดที่เคยใช้ประกอบพิธีกรรมมาแต่โบราณ กลางลานว่าง มีเสื่อเก่า ๆ ผืนหนึ่งปูอยู่ บนเสื่อนั้นมีไข่ไก่สด ๑ ฟอง และ ข้าวเหนียว ๑ ปั้น วางพิงกันอย่างเป็นระเบียบ ข้าวเหนียวนั้นถูกปั้นกลมขนาดพอดีมือ เป็นดั่งของบูชาที่ใช้ประกอบพิธีกรรมในการเสี่ยงทาย

หมอผู้ทำพิธีนั่งพนมมือหน้าผืนดิน เขาเริ่มกล่าวคำเชิญดวงวิญญาณของผู้ล่วงลับ พร้อมบอกกล่าวต่อพระแม่ธรณีเทพผู้ปกครองแผ่นดิน ขอให้ประทานอนุญาตให้ลูกหลานได้ฝังหรือเผาผู้ตายในผืนแผ่นดินผืนนี้

เสียงสวดคลอสะท้อนในลำคอของหมอพราหมณ์เสียงลมครางเบา ๆ ไปตามยอดไม้คล้ายเสียงรับรู้จากธรรมชาติ

เมื่อถึงเวลาเสี่ยงทาย หมอทำพิธีวางข้าวเหนียวลงบนพาน ทาบไข่ไก่ไว้บน

ข้าวเหนียว จากนั้นจึงหยิบทั้งสองสิ่งไว้ในมือขวา เขาเดินไปยังจุดที่กำหนดไว้ในใจ บริเวณที่คาดว่าเป็นที่ฝังศพหรือตั้งเชิงตะกอนของผู้ตาย แล้วเข่าทรุดลงพนมมือ อธิษฐานในใจอย่างแน่วแน่

“เจ้าที่เจ้าทาง ปู่สังกะลาย่าสังกะลีเอ้ย มือนี้พวกเฮาสิมาโยนไข่จัดกองฟอนหาม่องเผาผีให้ นายคมสัน บุญมา”

(เจ้าที่เจ้าทาง ปู่สังกะลาย่าสังกะลี วันนี้พวกเราจะมาโยนไข่จัดกองฟอนหาที่เผาผีให้ นายคมสัน บุญมา)

หมอทำพิธีเดินไปข้างหน้าสามก้าวเดินถอยหลังสามก้าวแล้วกลับหลังหัน มือของเขาโยนไข่ลงบนผืนดินแห้ง

ตุ้บ!

ไข่ไก่ลอยโค้งสวยงาม ตกกระทบพื้นดินตรงหน้า เสียงกระแทกเบา ๆ ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ทุกสายตาจับจ้อง แต่ไม่มีเสียง “เปาะ” ไม่มีเปลือกไข่ร้าว ไข่ยังคงสมบูรณ์ เสียงกระซิบกระซาบของชาวบ้านเริ่มดังขึ้นเบา ๆ

“ผู้ตายยังไม่เลือกที่” หมอทำพิธีเก็บไข่ขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ให้ลินเป็นคนโยน เงาไม้ใหญ่โบราณที่คนในหมู่บ้านเชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ ลินอธิษฐานแล้วโยนอีกครั้ง ไข่ตกกระทบพื้น... แต่ยังไม่แตก ทุกคนเริ่มเงียบ เหงื่อซึมบนหน้าผากแม้ว่าอากาศจะเย็นลงครั้งสุดท้าย หมอทำพิธีเปลี่ยนที่อีกแห่งโดยลินเป็นคนโยนเองอีกครั้ง ลินตั้งจิตอธิษฐาน โยนไข่ด้วยจิตใจแน่วแน่ว่าจะได้รับคำตอบ... แต่ไข่... ก็ยังไม่แตก ลมเริ่มแรงขึ้น เสียงใบไม้สั่นสะเทือน ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีช้า ๆ จากฟ้าครามกลายเป็นเทาหม่น แสงอาทิตย์สุดท้ายถูกเมฆบดบังจนมืดคล้ายยาม

สนธยา แม้จะเพิ่งบ่ายคล้อยผู้เฒ่าผู้แก่ต่างพยักหน้าเบา ๆ หมอพราหมณ์หันมามองทุกคนแล้วประกาศเสียงนิ่ง ลินหันไปมองแม่ที่นั่งรออยู่ใต้เงาของต้นไม้ ไม่นานแม่ของลินก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้และตรงมาหาลิน คราวนี้เป็นแม่ของลินที่เป็นคนโยนไข่ แม่อธิษฐานแล้วโยนอีกครั้งคราวนี้ไข่แตกที่พื้น ใจของลินชาวบ้านหมอทำพิธีโล่งใจในที่สุดเราก็หาที่ตั้งกองฟอนได้

“สงสัยคุณคมสันอยากให้แฟนโยนให้” ลินหันไปพูดกับแม่ แม่ของลินได้ยินยืนน้ำตาคลอเหมือนเดิม ผู้ใหญ่บ้านเดินไปข้างหน้าแล้วทำสัญญาณให้กลุ่มผู้ร่วมพิธีเริ่มจัดเตรียมกองฟอน การตั้งกองฟอนเริ่มด้วยการใช้ไม้ซุงหลายท่อนเรียงซ้อนกันสูงขึ้นเป็นกอง ปักเป็นแนวตั้งกลางลานเปิด ที่กองไม้จะเป็นที่ตั้งของโลงศพ ลินยืนมองทุกอย่างด้วยความนิ่ง แม้ว่าในใจของเธอจะเต็มไปด้วยความเสียใจและปวดร้าว แต่เธอรู้ดีว่านี่คือขั้นตอนสุดท้ายของการทำตามประเพณีให้พ่อไปสู่สุคติ หลังจากที่วางโลงไว้อย่างมั่นคงบนกองฟอน เพื่อเปิดทางให้วิญญาณไปสู่ภพภูมิใหม่

เมื่อตั้งศพบนกองฟอนแล้ว หมอทำพิธีเดินเข้ามาที่หน้าโลงศพ เขาก้มลงเก็บสายสิญจน์ที่ผูกไว้รอบโลง ม้วนทีละเส้น แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังและเคร่งขรึม เป็นบทกล่าวเชิญดวงวิญญาณให้จากไปโดยไม่ห่วง หรือยึดติดกับผู้เป็นอยู่

“เอ้า... คนเป็นกับคนตายให้แยกกัน อย่าได้เกี่ยวข้อง อย่าดึงกันไว้ ให้ผู้ตายไปดี ให้ผู้เป็นอยู่เย็น...” เมื่อสิ้นเสียง หมอก็เรียกลินและแม่ของลินให้เดินเข้ามาใกล้หน้าโลง ในมือของหมอถือก้านกล้วยเขียวสด ผูกสายสิญจน์สีขาวล้อมรอบ แล้วทอดปลายหนึ่งออกไปสู่ด้านหลัง เป็นเส้นเชื่อมโยงสุดท้ายระหว่างผู้เป็นกับผู้ตาย

แม่ของลินก้าวเท้าอย่างช้า ๆ เข้ามาหยุดยืนหน้าโลง ใบหน้าเธอซีดขาว ดวงตาช้ำจากการร้องไห้ไม่หยุด มือสั่นระริกขณะรับก้านกล้วยมาถือไว้หมอพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เริ่ม แม่ของลินหันหลังให้โลงศพ มือยังจับก้านกล้วยไว้แน่น

สายสิญจน์พาดจากมือเธอกลับไปยังโลงอย่างแน่นหนา

“พอตัดแล้ว... ห้ามหันกลับไปมองเด็ดขาดนะ” หมอพูดเสียงเบา ป้ามลและเพื่อนของป้ามลอีกคนขยับเข้ามาขนาบข้างแม่ของลิน ทั้งสองคนวางมือลงบนไหล่ บีบเบา ๆ เหมือนปลอบประโลม ขณะเดียวกันก็เตรียมไว้เพื่อกันไม่ให้แม่หันกลับไป หมอกรีดมีดลงบนสายสิญจน์ที่พาดอยู่ตรงกลาง

แกร็ก..

สายแนนขาดลงทันทีแม่ของลินสะดุ้ง เธอหันกลับไปมองอย่างลืมตัว น้ำตาไหลอาบแก้มเหมือนเขื่อนแตก ป้ามลต้องเอื้อมมือมากุมข้างแก้มแล้วประคองให้เธอเดินตรงไปข้างหน้า ขณะที่เพื่อนอีกคนจับแขนไว้แน่น แม่ก้าวไปข้างหน้าโดยที่ร่างแทบทรุดทุกฝีก้าว เสียงสะอื้นปนคำเรียกชื่อสามีแว่วขึ้นแผ่ว ๆ

“พ่อ... พ่อ... อย่าทิ้งแม่ไปเลยนะ...” แต่เธอก็ไม่อาจหันกลับไปได้ เพราะมือที่จับไว้มั่นจากคนที่ยังอยู่ บอกให้เธอก้าวต่อไป... แม้หัวใจจะยังไม่พร้อม เมื่อแม่เดินพ้นเขตที่กำหนด หมอก็เรียกลินให้เข้ามา ลินก้าวเท้ามาเงียบ ๆ เธอรับก้านกล้วยจากมือหมอ แม้ใบหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ชัดเจนเท่าแม่ แต่แววตาเธอเต็มไปด้วยพายุของความรู้สึก... ความสูญเสีย ความฝืนกลั้น ความเจ็บร้าวที่เก็บกดไว้ในอกตลอดหลายวัน เธอหันหลังให้โลงศพ มือประคองก้านกล้วยไว้แน่น น้ำตาเริ่มรินลงช้า ๆ จากหางตาเหมือนสายฝนยามเย็น ไม่มีใครจับเธอไว้ เธอยืนคนเดียว ท่ามกลางลมที่เริ่มแรงขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนธรรมชาติกำลังรับรู้ถึงความโศกเศร้าของเด็กสาวผู้ต้องกลายเป็นผู้ใหญ่โดยไม่ทันตั้งตัว หมอยกมีดขึ้น แล้วตัดสายสิญจน์ขาดลงในพริบตา

แกร็ก...

ลินไม่หันกลับ ไม่แม้แต่จะขยับหัว เธอก้าวเท้าเดินตรงไปข้างหน้าแต่ทันทีที่ก้าวแรกเหยียบลง น้ำตาก็ร่วงหล่นลงข้างแก้มเหมือนน้ำฝนที่ปลดปล่อยความอัดอั้นในเมฆ เธอรู้ดี... ว่าการตัดสายแนน (สายสิญจน์) ครั้งนี้ไม่ได้เป็นเพียงพิธีกรรมโบราณ แต่มันคือสัญลักษณ์ของการตัดขาดจากพ่อ ตัดจากความรัก

ความผูกพัน และการอยู่ร่วมกันแม้หัวใจจะไม่ยอมตัด แต่ร่างกายต้องยอมรับ ลินเดินไปจนพ้นเขตพิธี เธอหยุด ปล่อยให้ก้านกล้วยร่วงจากมืออย่างเงียบ ๆ แล้วใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีเทาเหนือหัว เมื่อถึงเวลาที่สมควรแล้วหมอทำพิธีก็เริ่มทำพิธีฌาปนกิจ

เฮาสินำศพของนาย คมสัน บุญมา มาฌาปนกิจเด้อ
ก็สิมาเฮ็ดตามประเพณีโบราณของบ้านเฮาที่นาย คมสัน บุญมา
ต้องการเด้อ
(เราจะนำศพของนาย คมสัน บุญมา มาฌาปนกิจ
ก็จะมาทำตามประเพณีโบราณของบ้านเราที่นาย คมสัน บุญมา ต้องการ)

บรรยากาศในตอนนั้นเต็มไปด้วยความเงียบสงัดและหม่นหมอง สายลมพัดผ่านบางเบา แต่ไม่สามารถทำให้ความตึงเครียดที่ลอยอยู่ในอากาศคลายลงได้ สิ่งที่เหลืออยู่ในใจของลินในตอนนั้นคือความทรงจำของพ่อที่ยังคงติดอยู่กับเธอ แม้ในเวลาที่ทั้งชุมชนและครอบครัวตั้งใจจะทำพิธีส่งวิญญาณไปสู่โลกใหม่

ลินยืนอยู่ตรงกลางแถวของผู้มาร่วมพิธี จ้องมองไปที่โลงศพที่ตั้งอยู่บนกองฟอน ไฟจากเทียนในมือของหมอเจ้าพิธีสะท้อนแสงสว่างท่ามกลางความมืดมิด เมื่อพิธีเริ่มต้น ทุกอย่างรอบตัวเงียบลงจนแทบได้ยินเสียงหัวใจของเธอเต้นดังขึ้นในหู ลินยืนนิ่งอยู่ หายใจเข้าออกช้า ๆ เพื่อพยายามควบคุมความรู้สึกที่ปั่นป่วนในใจ

เมื่อคำสวดสุดท้ายของหมอสิ้นสุดลง ผู้ใหญ่บ้านหยิบไฟมาจากมือของหมอแล้วส่งให้เขาทำพิธีต่อ หมอเจ้าพิธีจุดไฟที่ปลายไม้เทียน แล้วยื่นไปวางไว้ที่บริเวณขอบโลงศพของพ่อ

ลินเห็นเปลวไฟที่เริ่มลุกโชนทันทีที่ไฟสัมผัสกับโลงไม้ ไฟที่ค่อย ๆ คืบคลานไปทั่วโลงศพ เริ่มมีกลิ่นไม้ไหม้ลอยขึ้นมาในอากาศ ไฟแดงที่ลุกโชนทำให้

เงาของผู้คนในพิธีขยับไปมาเหมือนเงาปีศาจ ทุกคนมองไปที่โลงอย่างเงียบสงบ แม้ว่าบางคนจะปิดบังความเศร้า แต่ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงความรู้สึกอึดอัดที่เต็มไปด้วยความสูญเสีย

ลินยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ดวงตาของเธอจดจ้องไปที่ไฟที่กำลังลุกไหม้โลงศพของพ่อ เปลวไฟที่ร้อนแรงทำให้หัวใจของลินรู้สึกเหมือนจะละลายความอบอุ่นของไฟทำให้เธอนึกถึงมือพ่อที่เคยอบอุ่นและคอยปกป้องเธอจากทุกสิ่ง ทุกคำพูดของพ่อยังคงก้องอยู่ในใจ

“พ่อ... อย่าลืมหนูนะ” ลินพูดในใจ อย่างไม่สามารถหยุดตัวเองได้ น้ำตาค่อย ๆ ไหลลงมาเหมือนสายฝนที่ไม่อาจควบคุมได้ ไฟในโลงศพลุกโชนขึ้นสูง ทุกอย่างรอบตัวเหมือนจะหายไปในความมืดมิด ราวกับว่าเวลาและทุกสิ่งถูกหยุดชั่วขณะ ลินรู้สึกถึงการจากไปที่แท้จริงของพ่อ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่ามันเป็นการจากไปที่ไม่มีทางย้อนกลับ ทุกอย่างในชีวิตของเธอแปรเปลี่ยนไปแล้ว หัวใจของเธอเต็มไปด้วยความเศร้าและความเจ็บปวด แต่ในใจของเธอก็ยังมีคำพูดของพ่อที่คอยเตือนใจให้ยืนหยัดและก้าวต่อไป แม้ว่าเธอจะไม่มีพ่ออยู่ข้างกายอีกแล้วก็ตาม

ในขณะที่ไฟลุกไหม้และการพิธีเสร็จสิ้น ลินก็รู้ว่าไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีหรือเวลาใด พ่อของเธอจะยังคงอยู่ในใจของเธอตลอดไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

หลังเปลวไฟสุดท้ายจากกองฟอนดับลง แสงแดดจางลงอย่างช้า ๆ ท่ามกลางลมเย็นที่พัดผ่านอย่างเงียบงัน ลินยืนอยู่ข้างกองฟอนที่เหลือเพียงเถ้าถ่านอุ่น ๆ อยู่ตรงหน้า เธอหันกลับไปขอบคุณญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน และทุกคนที่อยู่ร่วมส่งพ่อของเธอในวาระสุดท้ายด้วยน้ำเสียงเรียบและแผ่วเบาแม้เสียงจะไม่สั่นเครือ แต่ในดวงตาของลินยังคงมีแววหม่นเศร้าอย่างปิดไม่มิด เธอมองไปยังสัปเหร่อที่กำลังดูความเรียบร้อย สัปเหร่อพยักหน้าและบอกว่าจะอยู่เฝ้าจนไฟมอดสนิท ลินจึงกล่าวลาเบา ๆ ก่อนจะหันหลังเดินกลับเพื่อไปส่งแม่ที่บ้าน บ้าน

ของลินอยู่ไม่ห่างจากวัดมากนัก ทางเดินกลับบ้านเป็นเส้นทางลูกรังเลียบทุ่งนา ลินเดินประคองแม่ด้วยความระมัดระวัง มือจับแขนแม่ที่ดูอ่อนแรงเหลือเกินในตอนนี้ เมื่อถึงบ้าน ลินให้แม่นั่งพักแล้วรีบเดินไปหาข้าวให้ แต่แม่กลับส่ายหัวแล้วพูดด้วยเสียงแหบพร่า

“แม่ขอขึ้นไปนอนก่อนนะ ปวดหัว” ลินไม่เซ้าซี้ เธอจัดยาให้แม่พร้อมกับขนมปังก้อนเล็กให้แม่กินรองท้อง ก่อนจะพยุงแม่ขึ้นไปนอนบนเตียง แม่ของลินนอนกอดเสื้อของพ่อแน่น ดวงตาแดงช้ำจากการร้องไห้จนเกือบไม่มีแรงลืม ลินค่อย ๆ ห่มผ้าให้ ก่อนจะเดินออกจากห้องและปิดประตูอย่างเงียบงัน เมื่อกลับลงมา ป้ามลที่เป็นเพื่อนบ้านคนสนิทและเปรียบเสมือนญาติบอกให้ลินมานั่งกินข้าวก่อน เพราะรู้ว่ากว่ากองฟอนจะมอดคงกินเวลาอีกหลายชั่วโมง

“ลินต้องกินอะไรลงท้องบ้างลูก อย่าให้มันว่างเดี๋ยวจะเป็นลมเอา”ลินพยักหน้าอย่างรู้สึกขอบคุณ แล้วเดินไปนั่งที่โซฟาในบ้าน กลางบ้านยังว่างเปล่าไม่มีโต๊ะ ไม่มีเบาะ เพราะของทุกอย่างเพิ่งเอาออกไปหลังเสร็จงานสวดศพ ความเงียบในบ้านนั้นไม่เหมือนเคย มันไม่ใช่ความสงบ แต่เป็นความว่างเปล่าที่เย็นเยือก บ้านหลังนี้เคยมีเสียงพ่อคอยเรียก ลินเคยได้กลิ่นแกงเห็ดที่แม่ต้ม

เสียงหัวเราะในมื้อเย็น แต่ตอนนี้ เหลือเพียงเสียงช้อนกระทบจานเบา ๆ กับใจที่ว่างโหวงจนเหมือนถูกคว้านอะไรบางอย่างออกไป ลินกินข้าวทีละคำ ช้า ๆ แล้วพักสายตาไว้บนเพดาน ราวกับพยายามซึมซับบรรยากาศสุดท้ายของบ้านหลังที่เคยมีพ่ออยู่ ก่อนจะลุกขึ้น เตรียมตัวกลับไปที่กองฟอนอีกครั้ง

เวลาผ่านไปเกือบห้าชั่วโมง ท้องฟ้ายามบ่ายเปลี่ยนเป็นยามเย็น สัปเหร่อที่เฝ้าอยู่ยื่นกล่องไม้เล็ก ๆ ให้เธอ มือของเขาถือไว้แน่นอย่างเคารพ ก่อนจะเอ่ยกับลินด้วยเสียงหนักแน่นแต่แฝงความอ่อนโยน

“อัฐิพ่อเฮา...สิเก็บไว้เป็นฮูปเป็นเงา ยามคึดฮอดกะเบิ่งมัน บ่ได้ไว้ให่ผีบ่ไปเกิดดอก...แต่เก็บไว้เตือนใจลูกหลาน”(“อัฐิของพ่อเรา...จะเก็บไว้เป็นเหมือนภาพจำ เป็นเหมือนเงา เวลาคิดถึง ก็จะได้มองมันไม่ได้เก็บไว้เพื่อกักวิญญาณ

ไม่ให้ไปเกิดหรอกนะ แต่เก็บไว้เพื่อเตือนใจลูกหลาน ให้ระลึกถึงคุณงามความดีของพ่อ”) ลินรับกล่องอัฐิไว้ในอ้อมแขนอย่างเบามือ น้ำตาไม่ไหลอีกแล้ว มีเพียงลมหายใจช้า ๆ ที่สื่อถึงความเหนื่อยล้า เธอไม่ต้องพูดอะไร นอกจากพยักหน้าอย่างเข้าใจ ผู้ใหญ่บ้านอาสาเดินมาส่งลินถึงบ้าน เขายกมือวางเบา ๆ บนไหล่ของลิน

“ดูแลแม่กับดูแลโตเองเด้อ...มีหยังกะไปหาลุง ไปหาป้ามล”(ดูแลแม่กับดูแลตัวเองนะ...มีอะไรก็ไปหาลุง ไปหาป้ามล) ลินยกมือไหว้อย่างนอบน้อมก่อนจะเปิดประตูเข้าบ้านอีกครั้ง ภายในบ้านเงียบสงัด ลินเดินไปยังหิ้งพระ จัดวางกล่องอัฐิของพ่อและรูปถ่ายใบเก่าที่พ่อใส่เสื้อพื้นเมืองยิ้มกว้าง เธอหยิบธูปหนึ่งดอก จุดไฟอย่างมั่นคงแม้ในมือจะสั่นเล็กน้อย แล้วพูดเบา ๆ ด้วยเสียงสั่นเครือ

“กลับมาอยู่บ้านเรานะพ่อ...บ้านของเราสามคน” เมื่อปักธูปเสร็จ ลินหลับตาลง สูดลมหายใจลึก

แล้วลุกขึ้น เดินไปที่ประตูบ้าน ค่อย ๆ ปิดบานไม้เก่าลงช้า ๆเสียงประตูดัง แกรก... ความเงียบปกคลุมอีกครั้ง แต่ในใจของลิน ยังได้ยินเสียงพ่ออยู่เบา ๆ เหมือนทุกค่ำคืนที่ผ่านมา ไม่ใช่ด้วยเสียงพูด แต่เป็นความรู้สึกอบอุ่นที่ไม่มีวันจางหายไปจากบ้านหลังนี้เลย บ้านเงียบสนิทหลังจากลินปิดประตูลงอย่างแน่นหนา กลิ่นควันจาง ๆ จากกองฟอนยังตามติดปลายผมของเธอ ลินยกมือปาดเหงื่อออกจากหน้าผาก ขาแข้งเมื่อยล้าจากทั้งวัน แต่หัวใจของเธอต่างหากที่เหนื่อยที่สุด

ลินเดินขึ้นไปที่ห้องน้ำชั้นบนเพื่อจะอาบน้ำให้ตัวเองสบายตัวก่อนเข้านอน เมื่อเปิดประตูเข้าไป แสงจากหลอดไฟสีส้มอบอุ่นส่องลงบนอ่างล้างหน้าที่ตรงนั้น...แปรงสีฟันสีน้ำเงินยังวางอยู่ข้าง ๆ แปรงของเธอ อย่างเป็นระเบียบ แปรงของพ่อ สีที่พ่อเลือกเอง พ่อเคยพูดขำ ๆ ว่า “สีนี้คือสีประจำตัวพ่อนะ อย่าใช้ผิดล่ะ” ลินมองมันนิ่ง น้ำในดวงตาคลอขึ้นทันที ข้างแปรงสีฟันคือที่โกนหนวดอันเก่า มีคราบสบู่แห้งติดอยู่นิด ๆ ตรงด้ามจับ มันคือของใช้ประจำวันของพ่อ

ของที่เธอเห็นมาตั้งแต่เด็ก ลินเม้มริมฝีปาก พยายามกลั้นน้ำตาไว้ เธอหลับตา สูดหายใจลึก แล้วค่อย ๆ รีบเปิดฝักบัวให้น้ำไหลกลบเสียงสะอื้นที่เริ่มจะหลุดรอดออกมา

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ลินใส่ชุดนอนเรียบร้อย ผมยังเปียกชื้นอยู่บ้าง เธอเดินผ่านราวตากผ้าที่อยู่ตรงโถงกลางบ้าน และสายตาก็หยุดที่เสื้อลายทางสีฟ้าตัวหนึ่ง เสื้อของพ่อ ตัวที่พ่อใส่บ่อยที่สุด ลินยื่นมือไปแตะมันอย่างเบามือ ก่อนจะหยิบลงมา เธอกำลังจะพับเก็บใส่ตู้ แต่ตอนที่เสื้อสัมผัสกับใบหน้า...กลิ่นของพ่อก็ปะทะจมูกเข้ามาทันที กลิ่นน้ำหอมกลิ่นเดิม กลิ่นที่เธอคุ้นเคยเสมอเวลาเดินผ่านพ่อ กลิ่นที่เคยติดอยู่บนเบาะรถ กลิ่นที่เคยอบอุ่นอยู่ในอ้อมแขนของคนที่เธอรักที่สุด

เธอกอดเสื้อนั้นแน่น ใบหน้าซุกลงกับผ้า สายตาปิดแน่น น้ำตาที่กลั้นมาทั้งวันไหลพรากอย่างไม่อายใคร เสียงสะอื้นหลุดออกมาในที่สุด ลินทรุดลงนั่งตรงนั้น ข้างราวตากผ้า หน้าอกของเธอไหวขึ้นลงตามแรงหายใจและเสียงร้องไห้ เธอปล่อยให้ความเศร้าโศกไหลออกมาผ่านน้ำตา ปล่อยให้หัวใจได้พักจากการต้องเข้มแข็งตลอดหลายวัน เธอร้องไห้อยู่นาน จนแสงจากหลอดไฟกลางบ้านเริ่มพร่า เธอค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา สูดลมหายใจลึก แล้วลุกขึ้น กอดเสื้อของพ่อไว้แนบอกแน่นราวกับไม่อยากปล่อยให้กลิ่นนั้นจางหาย

เมื่อเข้าห้องนอน ลินค่อย ๆ ขึ้นเตียง วางเสื้อของพ่อไว้ข้างตัวก่อนจะล้มตัวลงนอน แล้วดึงเสื้อนั้นมากอดไว้แน่น เหมือนที่แม่ของเธอทำเมื่อคืนนี้

เธอซุกหน้าเข้ากับเนื้อผ้า สูดกลิ่นนั้นเข้าไปอีกครั้งราวกับจะเก็บไว้ในหัวใจให้นานที่สุด

“คืนนี้พ่อนอนกับหนูนะ.” ลินพึมพำเบา ๆ กับตัวเอง ก่อนจะปิดตาลง ปล่อยให้น้ำตาซึมเงียบ ๆ บนหมอน

ในยามค่ำคืนอันเงียบงัน กลิ่นเสื้อของพ่อยังติดปลายจมูกลิน เธอกอดมันไว้แนบอก ร่างกายค่อย ๆ ผ่อนคลายลงจนเข้าสู่ห้วงแห่งความฝันอย่างแผ่วเบา.....ในฝันนั้นทุกอย่างเหมือนจริงจนเธอไม่รู้ตัวว่าอยู่ในความฝัน แสงแดดอุ่น ๆ ยามสายส่องลอดหน้าต่างเข้ามา โต๊ะกินข้าวจัดไว้อย่างเรียบร้อย ลินกับแม่นั่งอยู่ตรงนั้นกับจานข้าวธรรมดา ๆ แต่กลิ่นหอมก็ทำให้บ้านดูมีชีวิตชีวาขึ้น ทันใดนั้น...เสียงเปิดประตูหน้าบ้านก็ดังขึ้น

แกร๊ก...

เสียงที่ลินจำได้ขึ้นใจ ประตูบานเหล็กสีเขียวที่เคยดังแบบนี้ทุกวัน และสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าก็ทำให้ลมหายใจของเธอหยุดลงชั่วขณะ พ่อ...

พ่อใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีส้มตัวเก่าที่เธอจำได้แม่นกับกางเกงยีนสีเข้ม คาดเข็มขัดหนังเรียบ ๆ ท่าทางของพ่อยังคงเป็นแบบเดิม ท่าทางใจดี ใบหน้าที่มีรอยยิ้มอยู่เสมอ เดินเข้ามาช้า ๆ อย่างอบอุ่น

“พ่อ...!” ลินอุทานเสียงเบาอย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนที่ขาจะก้าวออกไปเอง เธอวิ่งเข้าไปกอดพ่อทันที แขนเล็ก ๆ ของเธอโอบแน่นราวกับกลัวว่าพ่อจะหายไป กลิ่นกายของพ่อ กลิ่นเดียวกับเสื้อที่เธอกอด ยังคงเหมือนเดิมทุกอย่าง พ่อยิ้มขำเบา ๆ กับท่าทางของลูกสาว

“โธ่ ลิน กอดแน่นจังลูก”พ่อพูดขึ้น แม่ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าวมองภาพตรงหน้าอย่างตกใจปนกับความดีใจที่ได้เจอพ่ออีกครั้ง

“มาได้ยังไง...”พ่อหันไปตอบพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

“เขาให้มาลาน่ะแต่มาได้ไม่นานนะ”คำพูดนั้นทำให้ลินร้องไห้ออกมาร้องไห้โฮอย่างเด็กตัวน้อยที่เพิ่งเจอของสำคัญที่หายไป เธอกอดพ่อแน่นยิ่งขึ้น ไม่พูดอะไร นอกจากสะอื้นอยู่อย่างนั้น พ่อจึงทำท่าจะเปลี่ยนเรื่อง พร้อมหันไปมองบนโต๊ะ

“ไหนดูสิ....มีอะไรกินบ้าง โห มีปลาเผาที่พ่อชอบด้วยเหรอ”พ่อเดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะข้างแม่ และลินที่ยังเช็ดน้ำตาอยู่ก็ตามไปนั่งด้วย รอยยิ้มกลับมาอีกครั้งบนใบหน้าทั้งสามคน

ลินเล่าเรื่องโรงเรียน เรื่องแม่ที่นอนไม่หลับ เรื่องตัวเองที่พยายามเข้มแข็ง เธอหยอกล้อพ่อเหมือนเมื่อก่อน พ่อหัวเราะเสียงดัง ตบมือเบา ๆ เหมือนชื่นชมในความกล้าหาญของลูกและสิ่งที่ทำให้ลินดีใจที่สุด...คือรอยยิ้มของแม่รอยยิ้มที่เธอไม่ได้เห็นเลยตลอดหลายวันที่ผ่านมา รอยยิ้มที่เธออยากเห็นมากที่สุดในช่วงนี้ มื้อนั้นเป็นมื้ออาหารที่เรียบง่าย...แต่เต็มไปด้วยความสุขที่สุดในชีวิตของลิน แต่ทุกสิ่งก็ต้องมีจุดจบ พ่อมองนาฬิกาแล้วพูดเบา ๆ

"พ่อ...ต้องไปแล้วนะ"

"แล้วจะได้เจอกันอีกไหม" ลินรีบพูด น้ำตาซึมขึ้นมาอีกครั้ง แม่ก็เงียบไปทันที ก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือพ่อไว้แน่นพ่อยิ้ม ยกมือลูบหัวลินเบา ๆ

"ได้สิ ถ้าเขาให้มาอีก" ลินกับแม่ลุกขึ้นกอดพ่ออีกครั้งที่หน้าประตู ลินหลับตาแน่น ซึมซับสัมผัสสุดท้ายที่อบอุ่น ก่อนที่พ่อจะค่อย ๆ ถอยหลังออกไปและเดินหายลับไปกับแสงแดดที่สาดเข้ามา แสงเช้าส่องผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาแตะที่ใบหน้าของลิน ลินลืมตาช้า ๆ ความรู้สึกอุ่น ๆ ยังห่อหุ้มหัวใจ แต่น้ำตา...กลับไหลรินลงมาบนแก้มเงียบ ๆเธอยังนอนกอดเสื้อพ่อไว้แน่น กลิ่นของพ่อยังอยู่ และภาพในฝันก็ยังชัดเจนในหัว

เสียงครัวในยามเช้า... เสียงซ้อนเคาะกระทะ เสียงน้ำมันกระเพื่อมในกระทะร้อนจัด เสียงมีดสับผักเบา ๆ บนเขียงไม้เป็นเสียงที่ลินไม่ได้ยินมาหลายวันแล้ว เสียงของบ้านที่มีชีวิต ดวงตาของลินค่อย ๆ ลืมขึ้น ร่างกายที่เหนื่อยล้าจากคืนแห่งความฝันยังคงอ่อนแรงอยู่บ้างแต่เสียงจากครัวนั้นปลุกหัวใจให้เต้นเร็วขึ้น...

"แม่ตื่นแล้วเหรอ" ลินรีบลุกขึ้นจากที่นอน ก้าวเร็ว ๆ ออกไปจากห้องนอน ร่างเล็กในเสื้อยืดตัวโคร่งวิ่งลงบันไดอย่างลน ๆ จนเสียงฝีเท้าดังตึงตังไปทั้งบ้าน ทันทีที่พ้นขั้นสุดท้ายของบันได ภาพในครัวก็ปรากฏชัดขึ้น แม่...กำลังยืนอยู่หน้าเตา ใส่ผ้ากันเปื้อนลายดอกไม้ตัวเดิม มือขยับอย่างชำนาญ คนแกงในหม้อเล็ก ๆ ที่กลิ่นหอมเริ่มลอยออกมา ราวกับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

แสงแดดยามเช้าส่องลอดหน้าต่างเข้ามากระทบหลังแม่ เส้นผมยุ่งนิด ๆ จากการตื่นเช้าของแม่ และมือที่เปื้อนเล็กน้อยจากเครื่องปรุง คือภาพที่ลินคุ้นเคยมาตลอดชีวิต เธอยิ้ม...ยิ้มออกมานิดหน่อยโดยไม่รู้ตัวเป็นรอยยิ้มบาง ๆ ที่ปนทั้งความอุ่นใจและความเศร้า แม่หันกลับมาหาเธอ ยิ้มตอบ และพูดด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายแต่อบอุ่นเหมือนเดิม

"เอ้า ตื่นแล้วเหรอลูก ไปเรียกพ่อหน่อย จะได้ลงมากินข้าวพร้อมกัน"รอยยิ้มของลินหายไปในพริบตา คำพูดนั้น...เหมือนมีของแหลมคมกระแทกกลางอกจู่ ๆ ความเป็นจริงก็พุ่งเข้ามาเหมือนน้ำที่ท่วมท้นทะลักจนหายใจไม่ออก แม่เงียบไปชั่วอึดใจ ร่างของแม่ชะงัก มือที่ถือทัพพีก็หยุดนิ่งในอากาศ ก่อนจะค่อย ๆ หย่อนลงอย่างเบามือแล้วแม่ก็พูดเบา ๆ ด้วยรอยยิ้มเจื่อน ๆ ที่เต็มไปด้วยความพยายาม

"อ่อ...คุณคมสันหนีพวกเราไปเที่ยวแล้วเนอะ..."แค่คำนั้น ลินก็กลั้นน้ำตาไม่อยู่ เธอวิ่งเข้าไปกอดแม่จากด้านหลังทันที ซบหน้าลงที่แผ่นหลังของผู้หญิงคนเดียวในชีวิตที่ยังอยู่ข้างเธอ น้ำตาไหลออกมาเงียบ ๆ เหมือนฝนที่ตกในใจ แต่คราวนี้...แม่ของลินไม่ร้องไห้มือของแม่ลูบหัวเธออย่างแผ่วเบาและอ่อนโยนเหมือนครั้งที่ลินยังเป็นเด็กเล็ก ๆ

"เมื่อคืน...พ่อเรามาหาแม่นะ" แม่พูดขึ้นเบา ๆ "เขามาดุแม่ใหญ่เลย บอกว่าให้ลูกทำอะไรคนเดียวได้ยังไง" แม่ยิ้ม พลางพูดด้วยเสียงสั่นนิด ๆ

"แม่ขอโทษนะลูก เหนื่อยแย่เลย..." ลินเงยหน้าขึ้นมองแม่ ดวงตาแดงก่ำน้ำตายังไหลอาบแก้ม เธอไม่พูดอะไร นอกจากซบกลับเข้าไปในอ้อมแขนอีกครั้ง แม่กอดเธอแน่นขึ้น...กอดแบบที่คนเป็นแม่เท่านั้นจะกอดได้ลินอาจจะโตเป็นสาวแล้ว อาจจะแข็งแรงในสายตาคนอื่น แต่ในสายตาแม่ ลินยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่ไม่เคยหายไปไหนเลย เสียงสะอื้นของลินเบาลงทีละน้อย ความอบอุ่นจากแม่เหมือนกำลังปิดแผลในใจของเธออย่างช้า ๆ ทั้งสองกอดกันเงียบ ๆ

อยู่กลางครัว ราวกับโลกทั้งใบหยุดเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ ผ่านไปสักพัก แม่พาลินมานั่งกินข้าวที่โต๊ะ ลินตักข้าวเข้าปาก แม้จะไม่อร่อยนักเพราะกลืนไม่ค่อยลง แสงแดดยามเช้าส่องลงที่โต๊ะอาหาร ที่ซึ่งแม่ลูกกำลังกินข้าวพร้อมกันเป็นครั้งแรก ในเช้าที่ไม่มีพ่อ แต่มีความรัก...ที่ยังไม่เคยหายไปจากบ้านนี้เลย เธอก็กินเพราะรู้ว่าแม่ตั้งใจทำให้

ไม่นาน เสียงเปิดประตูดังขึ้นเบา ๆ ป้ามลเดินเข้ามาในบ้าน พร้อมกับถุงกับข้าวจากตลาดในมือ

“โห ตื่นกันหมดแล้วเหรอ บ้านนี้เช้าไวจริง ๆ เลยนะ” ป้ามลยิ้มกว้าง พยายามทำให้เช้าแรกของบ้านนี้...ไม่เงียบเกินไปนัก ลินกับแม่หันไปมอง

“มาพี่มล กินข้าวกัน” แม่ลินพูด ป้ามลยิ้มก่อนจะพูดต่อ

“เนี่ย ป้าไปตลาดมา ได้ยินยายติ๊กเล่าให้ฟังด้วยนะ” ป้ามลถอดหมวกปีกกว้างแล้วนั่งลงช้า ๆ แววตาของแกมีทั้งความประหลาดใจและเศร้าซ่อนอยู่ในนั้น

“ยายติ๊กเขาไม่เปิดร้านแต่เช้าเหมือนปกติ” ป้ามลเล่าไปก็เปิดตะกร้าไป

“แต่แกตื่นเช้าเพราะได้ยินเสียงคนมาเรียกหน้าบ้าน แกก็ลงไปดูนึกว่าลูกค้ามาซื้อของ...แต่ปรากฏว่าเป็นพ่อเรานี่แหละที่ไปยืนอยู่ตรงนั้น ยายติ๊กบอกว่า เห็นชัดเลยนะ ใส่เสื้อเชิ้ตสีส้มตัวที่ใส่ประจำ ยืนอยู่หน้า...” ลินชะงัก ขณะที่แม่ก็ชะเง้อมองป้ามลด้วยความงุนงง

“ยายติ๊กบอกว่า ตกใจมาก...ยืนมองกันได้แค่ครู่เดียว แล้วก็...หายไป” ป้ามลค่อย ๆ หยิบของบางอย่างออกมาจากตะกร้าหวาย ข้างในถุงพลาสติกมีขนมห่อใบตองที่ห่ออย่างบรรจงเมื่อคลี่ออกกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของข้าวเหนียวสังขยาลอยออกมาทันทีที่เปิดห่อ แต่สิ่งที่ไม่ธรรมดาคือ...สังขยาหน้าปลาของโปรดที่พ่อซื้อมาฝากบ้านทุกเช้าอย่างไม่เคยขาด “ยายติ๊กเขาฝากอันนี้มาให้น่ะ” ป้ามลพูดเบา ๆ แล้ววางห่อข้าวเหนียวไว้ตรงหน้าลินแม่มองแล้วก็ยิ้มน้อย ๆ

“ของโปรดลูกสาวเนอะ...” แม่พูดพลางหัวเราะนิด ๆ เพื่อทำลายความเงียบที่เกาะกินบรรยากาศ แต่ลิน...ไม่ยิ้มตาม ดวงตาเริ่มคลอด้วยน้ำตาอีกครั้ง

ขณะค่อย ๆ แกะห่อข้าวเหนียวอย่างแผ่วเบา เธอมองปลาแห้งบนหน้าสังขยาอย่างเงียบงัน กลิ่นของมันหอมเหมือนเดิมทุกประการ เหมือนเช้าที่พ่อยืนอยู่หน้าประตูบ้าน พร้อมยื่นห่อนี้ให้ทุกครั้งที่กลับจากตลาด ลินกัดคำแรก น้ำตาก็ไหลริน เธอกินเงียบ ๆ คำแล้วคำเล่า จนหมดห่อ โดยไม่มีคำพูดใด ๆ เหมือนอยากเก็บทุกความทรงจำผ่านรสชาติไว้ให้นานที่สุด

ป้ามลกับแม่ค่อย ๆ หันไปคุยกันเรื่องทั่วไป แม่เริ่มยิ้มและหัวเราะเบา ๆ ขึ้นมาบ้างกับเรื่องที่ป้ามลเล่าจากตลาด โต๊ะอาหารเริ่มมีชีวิตขึ้นมาทีละนิด เสียงคนพูดคุย เสียงหัวเราะ เสียงถ้วยชามกระทบกันเบา ๆ แม้จะยังไม่เหมือนเดิม...แต่ก็เป็นจังหวะของการเริ่มต้นอีกครั้ง ลินเดินออกจากโต๊ะมาอย่างเงียบ ๆ เธอเดินมาที่ห้องนั่งเล่นแม่จัดทุกอย่างกลับคืนเหมือนอย่างเก่า โต๊ะตัวเดิม ทีวีจอเล็กที่ตั้งบนชั้นวางของไม้ และหมอนอิงผืนเก่าที่มีรอยปะอยู่มุมหนึ่ง ลินนั่งลงที่โซฟาเปิดทีวีช่องเดิมที่พ่อชอบเปิดดูตอนเช้า เสียงรายการข่าวเช้าเริ่มดังคลอเบา ๆ ไปทั่วห้อง แต่ลินไม่ได้ตั้งใจดู...เธอแค่นั่งเฉย ๆ มองจอ มือยังวางบนตักอย่างสงบ น้ำตาแห้งไปแล้ว เหลือเพียงความคิดถึงที่ลอยวนอยู่ในใจเงียบ ๆ

บ้านหลังเดิมยังคงเหมือนเดิมทุกอย่างแต่ความรู้สึกภายในไม่เหมือนเดิม มีความเงียบที่บางครั้งก็น่าเศร้า แต่บางคราวก็เป็นเหมือนอ้อมกอดของความทรงจำ ลินสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ กลิ่นอายเช้าตรู่ยังคงเจือด้วยกลิ่นข้าวสุกและแจ่วที่แม่ทำ ลินคิดถึงพ่อ ทุกวัน ทุกคืน แม่ก็เช่นกันและคงจะคิดถึงแบบนี้ไปอีกนาน... นานมากพอที่จะเปลี่ยนความเจ็บปวดให้กลายเป็นพลัง นานพอที่จะเปลี่ยนน้ำตาให้กลายเป็นรอยยิ้มเมื่อนึกถึง เธอรู้แล้วว่า “การจากลา” ไม่ได้หมายถึงจุดสิ้นสุดแต่เป็นการเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่จะอยู่กับความคิดถึง

การสูญเสียไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะทำใจได้ในวันเดียวแต่มันสอนให้คนเรารู้จัก “รัก” ให้มากขึ้น...รู้จัก “หวงแหน” สิ่งที่ยังมีและรู้จัก “ยอมรับ” ว่าทุกชีวิตมีเวลาเป็นของตัวเอง

บางคนอยู่กับเราเป็นสิบปี บางคนอยู่เพียงชั่วขณะ แต่สิ่งที่เขาทิ้งไว้ ไม่ใช่แค่เสื้อผ้า กลิ่นประจำตัว หรือรอยยิ้มในฝัน แต่เป็นบทเรียน...ว่าเราเข้มแข็งกว่าที่คิด ว่าเราสามารถเดินต่อได้ แม้หัวใจจะยังบอบช้ำ ลินหันไปมองหน้าแม่ที่กำลังนั่งคุยกับป้ามลที่โต๊ะอาหาร ถึงแม่จะหัวเราะแต่ในแววตาของแม่ยังคงมีความเศร้า... มันเป็นความเศร้าที่เติบโตขึ้นอย่างสง่างาม เธอยิ้มให้แม่เล็กน้อยและในใจลึก ๆ เธอบอกกับตัวเอง

“พวกเราจะดีขึ้นให้ได้นะพ่อ”

อาจไม่ใช่วันนี้

ไม่ใช่พรุ่งนี้

แต่อีกไม่นาน...หัวใจจะเรียนรู้ที่จะยิ้มให้กับความทรงจำ

และจะเก็บพ่อไว้ในที่ที่อบอุ่นที่สุดในใจของพวกเราตลอดไป

ก่อนฟ้าสางอีกครา

ณ เจดีย์เก่าเมืองล้านนา

พิธีกรรมที่ไม่อาจกล่าวถึง กำลังรอทุกคนมาเยือน....

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ยามใดที่สายลมพัดพาเสียงแคนแว่วคลอ
เจือกลิ่นควันธูปผ่านท้องทุ่ง
ยามนั้นคือช่างเวลาแห่งศรัทธาที่ซ้อนทับ
ระหว่างคนเป็นกับคนที่จากไป
ระหว่างเรื่องจริงกับคำบอกเล่า
ผ่านสิบเรื่องสั้น
สิบพิธีกรรม
สิบความเชื่อ
ร้อยเรียงเป็นเรื่องราว
ก่อนฟ้าสาง